

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΙ στο Ζωολογικό Κήπο

Περίεργες συνήθειες των θηρίων

Στόν τέλει οργανισμό ζωολογικό κήπο του Λονδίνου, οι θάνατοι των ζώων συνεπαγονται μία σειρά από διατυπώσεις. Όταν ένα ζώο βρεθεί νεκρό, το βάζουν σ' ένα κιβώτιο — αν το επιτρεπουν οι διαστάσεις του — και το μεταφέρουν στο νεκροτομείο. Το συνοδεύει ή άτομική καρτέλλα του, με όλη την ιστορία της ζωής του, παρμένη από τα αρχεία του κήπου.

Ο δόκτωρ Χάμμερτον, που κάνει τη νεκροψία, έχει ειδικευθεί σ' αυτή τη δουλειά επί 20 χρόνια. Άρκει να σκεφθεί κανείς ότι οι θάνατοι των τροφίμων του ζωολογικού κήπου φτάνουν τους 800 το έτος κατά μέσον όρον, κι' ότι σ' όλες τις περιπτώσεις γίνεται απαραίτητος νεκροψία. Ο δόκτωρ Χάμμερτον εξακριβώνει την αιτία του θανάτου του καθενός ζώου και τη σημειώνει στην κάρτα του. Συγχρόνως κάνει διάφορες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις επί των αρρωστημένων οργανισμών του ζώου και τις ανακοινώνει κατόπιν στους ζωολόγους. Αφού αυτός τελειώσει τη δουλειά του, το πτώμα του ζώου μοιράζεται εδώ κι' εκεί... Μερικά απ' τα σπλάχνα του στέλνονται στο μικροβιολογικό εργαστήριο του κήπου για πειράματα. Άλλα καταλήγουν σε πανεπιστημιακές κλινικές, για ανατομική εξάσκηση των φοιτητών. Το δέρμα παραλαμβάνεται απ' τους βολοσμητές, τα κόκκαλα απ' τους οστεολόγους. Πολλές φορές το σωμα ενός ζώου είναι «καταρριπτό» από διαφόρους επιστήμονες ή από μουσεία, χρόνια ολόκληρα πριν πεθάνει.

Τα ζώα του κήπου περνούν βίο ήρεμο, χωρίς κινδύνους και περιπέτειες, κι' έτσι πεθαίνουν συνήθως από γεράματα, που τους φέρνουν εξασθένιση, αρτηριοσκληρώση κι' αδυναμία της πέψης. Παρατηρούνται όμως κάπου-κάπου κι' ανεξήγητες περιπτώσεις. Ένας μικρός ακόμη κροταλιάς βρέθηκε νεκρός ένα πρωί. Η νεκροψία απέδειξε ότι είχε σφηνωθεί στα έντερα του μία μεγάλη βίδα ρολογιού! Πώς την είχε καταπιεί; Μυστήριο! Οι κροταλίες του κήπου ζούν μέσα σε γυάλινα κλουβιά και τρέφονται με ποντίκια που τους δίνουν οι φύλακες. Είναι δε εντελώς άπληστοι να είχε καταπιεί τη βίδα ένας ποντικός, πριν τον καταβροχθίσουν το φείδι.

Τα φείδια διαλέγουν συνήθως τις νυκτερινές ώρες για το θάνατο τους. Κι' η νεκροψία αποδεικνύει το φύλον τους, γιατί, όσο ζούν, είναι σχεδόν αδύνατον να εξακριβωθεί αν είναι αρσενικά ή θηλυκά.

Κάθε τόσο συμβαίνουν θάνατοι ζώων από λαίμαργια. Ένα μικρό ψάρι έφαγε σπασμένα γυαλιά, έπειτα από ένα αεροπορικό βομβαρδισμό του κήπου, και βρέθηκε νεκρό σε λίγες ώρες.

Κατά τη νεκροψία ενός «ηλεκτρικού χελιού», ο δόκτωρ Χάμμερτον έβγαλε μέσα απ' το στομάχι του μία κουλούρα σύρμα. Τα φερόφανα πουλιά σκάζουν κάποτε, καθώς προσπαθούν να καταπιούν ψάρια πολύ μεγάλα για το λαιμό τους.

Ο θάνατος του πρώτου «οκάπι» του κήπου από μία ασθένεια του σπυλίου υπέφερε πολύ την επιστήμη, γιατί βρέθηκαν μέσα στο σώμα του 14 εντελώς νέα είδη παρασίτων.

Άλλοι θάνατοι έχουν ενδιαφέρον όχι ιατρικό αλλά ψυχολογικό. Μετά τον τοκετό μιας λέαινας, βρέθηκαν νεκρά τρία απ' τα πέντε μωρά της. Η εξέταση απέδειξε ότι τα είχε σκοτώσει η μητέρα τους, γιατί ποσιν ασθένεια κι' αυτή ήθελε ν' αφοσιωθεί στην ανατροφή των δύο υγιών. Φαίνεται ότι η μητρική στοργή στη ζούγκλα παίρνει κάποτε τέτοιες απρόοπτες μορφές.

Κάπου-κάπου, παρατηρούνται περιπτώσεις καννιβαλισμού. Οι φύλακες του κήπου είδαν κάποτε ένα μεγάλο αλιγάτορα να κρατά στο στόμα του ένα μικρότερο κροκόδειλο νεκρό. Πίστεψαν τότε ότι τα δύο έρπετα είχαν παλέψει μέχρι θανάτου. Όταν όμως κατάφεραν να πάρουν απ' τον αλιγάτορα το πτώμα του κροκόδειλου, η νεκροψία του απέκλυσε ότι είχε πεθάνει από φυματίωση κι' ότι οι πληγές απ' τα δόντια του αλιγάτορος είχαν γίνει μετά το θάνατό του.

KRABEN ΧΙΛΛ

«Περμανάντ» πρό 3.000 ετών.

Ο άρχαιολόγος Μπάρντον ντε Πρόρκ, που εργάζεται από πολλά χρόνια στην Υεμένη, ανέκαυσε τα τελευταία, μέσα στο κοίλωμα ενός βράχου, τον τάφο μιας πριγκίπισσας της Άραβιας, που ήταν θαμμένη εκεί πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια και που η μούμια της διατηρείται σε άριστη κατάσταση. Το αξιοσημείωτο είναι ότι τα ολόμαυρα μαλλιά της πριγκίπισσας είχαν μία θυμασία (δόντια) από τις σπιρίνες γυναικείες. Η πριγκίπισσα, που θα ήταν ηλικίας τριάντα περίπου χρόνων, ήταν ντυμένη με χρυσοστόλιστα ενδυμασία και στα πόδια της φορούσε δερμάτινα σανδάλια, στολισμένα με πολύτιμα περάδια. Μέσα στο φέρετρό της υπήρχαν όλα τα σύνεργα της τουαλέτας: άσπρη σαβόνα, διάφορα πομάδες, μπουκαλάκια με άρωμα, ταϊπιλάκια για αποτρίχωση, ψαλλιδάκια για τα νύχια και ένας ωραίος καθρέφτης από μπρούτζο.

Μιά μεγαλοψυχία

Πρωτότυπο διήγημα

Ένα φθινοπωρινό βράδυ, ο στρατηγός Μπατρέϊ κι' η παλιά του ορντινάντσα, ο πιστός του Μπριντού, απόδρασαν σαν το στρατηγό και προδιδασκόμενος πλάι-πλάι κι' με βήμα ζωηρό, τις δάδες της Σούλ.

Όταν έφτασαν να ταξιδεύουν ο υπηρέτης περιποιότανε όσο υπορούσε περισσότερο την περιβολή του, ενώ άπεναντίας ο στρατηγός ντυνότανε όσο το δυνατόν πιο απλά, έτσι που καθώς φορούσαν κι' οι δυο ελαφρές ρεμπουτίλικες και υπλές ρούχα έμοιαζαν σαν δυο παλαιοί φίλοι. Το μόνο που ξεχώριζε το στρατηγό ήταν μία κορδέλλα παρασήμου που είχε στο πέτο του.

Ύστερα από μία απότομη καμπή, βρέθηκαν μπροστά σε κάτι γιγαντιούς βράχους από γρανίτη που καθώς έπεφταν κατακορύφως έκλειναν το δρόμο.

— Είναι έξω φρενών αυτό το εμπόδιο! μουρμούρισε ο στρατηγός σταματώντας. Δεν πιστεύω όμως Μπριντού, ότι δεν θα συνεχίσουμε το δρόμο μας. «Ε, τί λές;»

— Μου φαίνεται, στρατηγέ μου, ότι θ' αναγκαστούμε να σταματήσουμε, απάντησε ο Μπριντού. «Ο δρόμος σταματά εδώ. Η διήλιξη κατεβαίνει. Στο ξενοδοχείο δεν θα σταματήσει παρά όταν βάλει νυχτώσει. Μόλις κατεβήκαμε απ' το λεωφορείο, χωρίς καν ν' ανοίξουμε τις βαλίτσες μας, χωρίς καν ν' αμείψουμε με τον ξενοδόχο, ρίξαμε το έπιναφορό μας σε μία καρέκλα κι' έμπροσθέν σου. Στοιχηματίζω ότι δεν πήρατε ούτε το πορτοφόλι σας καν με τα χαρτιά σας απ' την τσέπη του πανωφοριού σας.»

— Νά πάρε ο διάβολος, να πάρη! Έχεις δίκιο, Μπριντού, φώναξε ο στρατηγός. Μά δεν πιστεύω να σε φοβίζει το σκαρφάλωμα στους βράχους αυτούς.

— Και βέβαια με φοβίζει, όμως λόγους ο Μπριντού.

— Μπα! Έδώ ή' άλλου. Τί σημασία έχει, αφού θα πεθάνουμε κάποτε, Μπριντού;

— Για σάς μπορεί να μην έχη, στρατηγέ μου, απάντησε ο Μπριντού. Οχάτε μία θαυμασία κηδεία, αθνη. Οχάτε μία μουσική! Τέτοιους θάνατους αξίζει.

Και σκεπτικός εξακολούθησε: — Πάντα είναι παρήγορο για έναν που πεθαίνει να ξέρη ότι δεν θα ξεχαστεί ολόκληρο, ότι θα υπάρχουν άνθρωποι που θα ψιθυρίζουν ακόμη τ' όνομά του. Ένώ έμένα θα με πετύχει, και μετά λίγες ώρες θα έχω λάσκη, ξεχαστή!

— Όχι, στρατηγέ, κιόλας, ένας τέτοιος θάνατος είναι θλιβερός.

Ο στρατηγός σιωπηλώς άκουγε τον υπηρέτη του και καταλάβαινε την ορθότητα των σκέψεων του.

— Δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό. Ναί ή' όχι, θα περάσουμε αυτούς τους βράχους; τόν ρώτησε.

— Όχι, στρατηγέ μου, θα τους περάσω μόνος μου.

— Μην το κάνετε αυτό, στρατηγέ μου. Είναι πολύ επικίνδυνο! Οι βράχοι αυτοί είναι σουβλεροί, σκεπασμένοι με γλιστερά χόρτα.

— Μπάς και νομίζεις ότι πάσχω από ποδάγρα;

Κι' ο στρατηγός άρπασε και κατάρρε χωρίς πολλή κόπο ν' ανέβη σ' έναν σκετά υψηλό βράχο.

Τρέχοντας τότε ο Μπριντού τον έφτασε, και είπε με κέφι:

— Όταν υπάρχη κίνδυνος δεν προηγοῦμαι, άλλ' ακολουθώ, από ευγένεια, στρατηγέ μου!

— Αν και λοχαγισμένος κιόλας ο στρατηγός, γέλασε με το πλατύ

παιδικό του γέλιο. Έφτασαν τέλος ύστερα από μεγάλους κόπους, σ' ένα βράχο που σχημάτιζε ένα πλατύμα στο οποίο μπορούσαν δυο άνθρωποι να σταθούν βρόιοι.

— Διάβολε! είναι πολύ πιο ψηλά απ' ό,τι φανταζόμουν! είτε ο στρατηγός, χλωμιάζοντας. Μου φαίνεται πως μ' έπιασε σκοτεινιά!

Και συγχρόνως έκανε ένα βήμα πίσω.

— Στρατηγέ μου, προσοχή! άφηνε τ' άσπετα! Σας τόχα πη, πού παντού είναι υκρεμοί. Δεν είναι στιγμή για ζαλάδες, καί...

Ποιν τελείωση τη φράση του Μπριντού, ο στρατηγός κάτωχρος πέρασε πάνω του μ' όλο του το βάρος. Ο Μπριντού έλασε την ιστορία του, κλονίστηκε κι' έκανε σπριχτή. Άλλα γλύστρησε στο γλιστερό χόρτο του βράχου. Έτσι δυο άνθρωποι ταλαντεύθηκαν, στιγμή πάνω απ' το κενό κι' άμειψως ύστερα πληγώνοντας και ματωμένους το κορμί τους πάνω στις πέτρες γλύστρησαν στην άβυσσο.

Ο στρατηγός άνοιξε τα μάτια του πρώτος, και βόγηξε με μία φωνή, αδύνατη, πνιγμένη:

— Μπριντού!... Πού είσαι;... Ο Μπριντού, με μία φωνή πιο δύνατη ακόμα, απάντησε:

— Είμαι εδώ... Σας άκούω.

— Προσπάθησε να μου δώσης χέρι σου...

— Το χέρι μου; Δεν το νοιώθω πιά... Μου φαίνεται, στρατηγέ μου, ότι έσφαλσα.

— Έγώ ο παλαιοπεισματάρης, που θέλω να κάνω το γενναίο, έγω πήσα στο λαιμό μου, καμμένη Μπριντού...

— Συγχώρησέ με!

— Δεν πειράζει, έκανε ο Μπριντού, βαθειασαίνοντας από τον πόνο. «Ηταν γραφτό...»

— Τί κουταμάρα ναρούμε και πεθάνουμε εδώ για το τίποτα;

— Ω, έσεις, στρατηγέ μου, θα μείνεις εδώ, θα σάς βγάλουν.

— Πότε θα με βγάλουν;

— Πότε; Δεν ξέρω... Μά θα σάς κάνουν μιά ουροφή κηδεία!

— Και πώς θα με αναγνωρίσουν πάνω μου και σιγουρά θα είμαι ομορφωμένος, το προσώπο καίει απ' τα τραύματα.

— Θα σάς αναγνωρίσουν απ' το κορδέλλα του παρασήμου σας. Και τραύλη ο Μπριντού.

— Στρατό... λουλούδια... τιωτική μουσική...

— Μά να σε ρίξουν σ' ένα λαγόμαζί με άλλους... Τί φρίκη!

Ύστερα νοιώθοντας ότι ορμή αίσθησής του, τραύλιζε πάλι:

— Τα μάτια μου θάλυναν... φεύγω... δεν μπορώ να μιλώ πιά... βγαίνει αίμα απ' το στομάχι μου!... Αντίο στρα... τη...

Στην πένθυμη σιωπή που άκολούθησε, ο στρατηγός τόν φώναξε νατά. Άλλα δεν έπρεπε απάντησε. Τότε με μία υπέροστη προσπάθεια άνασκήθηκε και με προσπαθασμένο του χέρι άογα, άδέξια πέτο του σκακκιού του. Έπειτα νοιώθοντας ότι κι' αυτός άσκήθηκε ως το νεκρό αυτός γρίζοντας απ' τους πόνους, και τότε άκαφε να καρφώσει την κορδέλλα του παρασήμου του στο πέτο του.

— Κι' έτσι, στωχέ μου Μπριντού, έσύ... νά, έσύ θάχης την όμορφη κηδεία!

Κι' εξαντλημένος πιά ξανάπεσε για να πεθάνει...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.195 — 29.961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΩΡΕΣ παρδένες

Νομίζω πως δεν έχω δικαίωμα ν' άφηνω επ' άπειρον χωρίς απάντηση ένα από τα μεγάλα προβλήματα που απασχολεί τον κόσμο των κοριτσιών μας. Πρόβλημα ελληνικής καθαρά μορφής. Για όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες το πρόβλημα είναι άλυτο. Υπάρχει όμως όχι όσο άλλοτε. Πάντως όμως σε αρκετή έκταση και έντασι. Πικνές είναι οι έπιστολές που προκαλεί το θέμα. Με ποικίλες μορφές, αλλά με την ίδια ουσία. Και η ουσία είναι η άγνωση που αισθάνεται η Έλληνίδα, όταν, άνομφευτη ακόμα, έκτείνει την έρωτική της ζωή πέραν από τα όρια της αιδωματοειδούς.

Τα κρούσματα είναι πολλά, αν κρίνω από την έπιστολογραφία, όπως πολλές είναι και οι μορφές τους. Περιπτώσεις κοριτσιών που αρνούνται να κάνουν συμβιβασμούς και να προσαρμόσουν στο κοινωνικό μας κλίμα. Άλλα πάλι κορίτσια, άγιστα και άπληστα, που παρασυρόνται από ανθρώπους οι οποίοι εκμεταλλεύονται την απειρία τους. Κορίτσια χωρίς τη βέλπαι που χρειάζεται για να θάλουν ένα φρενό στον εαυτό τους. Χωρίς τη δύναμη της αντίστασης για ν' απαντήσουν με το «όχι» τους στους άνευθυνους, που εξαντλούν όλη την παιψή τους. Κορίτσια έπιπολαία, που πιστεύουν σε υποσχέσεις. Άλλα αποδέχονται που δεν έχουν συναισθησι των πράξεών τους. Άλλα, εργαζόμενα, ανεξάρτητα, που δεν έχουν να δώσουν λόγο σε κανένα και πειθαρχούν στο ένδοτικό τους. Και πόσες ακόμα κατηγορίες... Πιοτός καθρέφτης των ηθών και των εθίμων μας.

Κάθε μιά από τις κοπέλες αυτές άφηγείται και το περιστατικό της. Πλούσια θέματα, θέματα για θεατρικά έργα και για ρομάντσα. Σεπασμένα και καθυστερημένα, θα άρουν τα θέματα όσοι αυτοκλαυθύνονται τοποθετώντας τον εαυτό τους στην πρωτοπορεία. Σεπασμένα όμως να είναι τα θέματα για τις χώρες όπου, όπως είπαμε στην αρχή, ζήτημα δεν υπάρχει. Για μας εδώ όμως; Πώς άς πούμε ξεπερασμένο ένα θέμα που απασχολεί τα τρία τέταρτα — για να μην πω το σύνολο των κοριτσιών μας; Άν υπάρχη μιά μικρή, ελάχιστη μειονότητα, χειραφετημένων που άδιαφορεί, άλλα όμως κορίτσια βλέπουν την έρωτική τους πορεία συνυφασμένη με την τιμή, με την υπόληψη και — το κυριότερο — με το μέλλον τους.

Κραυγές άπελπισίας, δάκρυα μετανόας, άνησυχίες για την άσπιο ακουγεται από εκείνες που, συνειδητά ή και χωρίς να το θέλουν, άπομυκνώνθηκαν από την παράδοση του τόπου. Νύμφες άνομφευτες, αισθάνονται πρώτα σε άταξία με τους εαυτούς των, ηθικώς μειωμένες, με κληιδωμένη την τιμή. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο βασανιστικό και πιο ταπεινωτικό για μιά εύαισθητη ψυχή. «Είμαι ένα κορίτσι χωρίς υπόληψη;» ρωτά σ' ένα γράμμα της γεμάτο πόνο, μιά κοπέλλα δεκάοχτώ μόλις έτών, η οποία σε μιά στιγμή άδυναμίας έγκαταλείθηκε στα πέντε χρόνια μεγαλειότητάς της, που, όπως συνήθως συμβαίνει, έστριψε με τρόπο από κοντά της

όταν εξεπλήρωσε τις έπιιδώξεις του.

«Νοιώθω ντροπισμένη. Νομίζω πως η ιστορία μου είναι γραμμένη στο μέτωπό μου και όλοι γελούν εις βάρος μου» — γράφει μιά δεύτερη.

Κάποια άλλη δίνει ακόμα πιο δραματικό τόνο. Μιλεί για θάνατο. Σκεπτεται ν' αυτοκτονήσει, ύστερα από την εγκατάλειψή της εκ μέρους εκείνου που έξεφανίσθηκε όταν κατάλαβε ότι θα γίνη μητέρα ή κόρη που είχε την άφελεια να πιστέψη στους όρκους και στα δακρύα του. Δεν είναι δε ο έρωτας που προκαλεί την άπώνωσή της. Ούτε άνηπι, ούτε συμπάθεια αισθάνεται καν για τον άνθρωπο που την άπάτησε. Τη θασανίζει όμως η ντροπή. Έχει την έντύπωσι ότι η άπερισκεψία της την έξέτισε πέραν από τις τάξεις των άγνων και των ηθικών κοριτσιών.

Η μιά πλευρά αυτή, Υπάρχει και η άλλη. Τα κορίτσια που δεν αισθάνονται ότι έκαναν κανένα μεγάλο άμάρτημα. Άπόλυτα τακτοποιημένες με τον εαυτό τους, σκεπτονται όμως τις συνέπειες που είναι ένδεχόμενο να δημιουργήσει η έρωτική τους ζωηρότητα στην «αποκατάστασι» τους, η οποία άποτελεί και το όνειρο όλων σχεδόν των κοριτσιών. Όχι άσπληκτες οι άνησυχίες των τελευταίων αυτών. Το έχουμε γράψει και άλλοτε. Η αξία της του Έλληνα είναι να μην έχη ολοκληρωμένη την έρωτική της ζωή εκείνη που θα διαλέξη για σύζυγό του. Ολοκληρωμένη άπορρόπηση είναι η δική του ή ζωή. Άσπληκη και άμόλυπη πρέπει να είναι η συντροφός του. Χωρίς εξαιρέσεις ή πτώτα ο κανόνας. Με άρκετες εξαιρέσεις είναι σήμερα. Όχι όμως τόσες ώστε να μη δικαιολογούνται οι άνησυχίες των κοριτσιών, που ύστερα από το ολιόθημα, προσμένουν το νυμφίο.

Θα ήθελα να μη χρονοτριβώ με την πεζή και πρακτική αυτήν όψη του θέματος. Προτίμη να μείνω με τις άλλες κοπέλες. Αυτές που βασανίζονται από τον αυτοέλεγκχο και πιστεύουν πως είναι ένοχες πράξεις που τις στιγμιτίζει με πυρακτωμένο αίσερο.

Δεν πρόκειται να θαυματολογώ την πράξη τους. Πολύ λιγότερο να τις λιθοβολώ. Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλύνει, έίπε ο Χριστός. Αναμάρτητος δε ο ίδιος, ο μόνος αναμάρτητος στη γη, ούτε αυτός έλιθοβόλησε την άμαρτωλή. Δεν είναι δε ούτε μοιχαλίδα, ούτε Μαγδαληνή, η κοπέλλα που υπακούει στην φωνή της καρδιάς της. Η ψυχική διαφορά και όχι μιά στιγμιαία άδυναμία του σώματος είναι εκείνη που κληιδώνει την τιμή και την υπόληψή των ανθρώπων. Πόσες με άδικό το κορμί αλλά με μαύρη την ψυχή... Και πόσες αντίθετα, με μειωμένη τη σωματική εγκράτεια, με κατάλευκη όμως την ψυχή.

Οι έρωτες που, άνευλόγητοι από την Έκκλησία και την Πολιτεία, προχωρούν και φθάνουν στα τέρατα, άποτελούν βεβαία εκδήλωση άντικανονικής, αφού βρίσκονται έξω από τις παραδόσεις και τα έθιμα του τόπου. Άποτελούν ακόμα έκδηλές λύσεις που καταστρέφουν κάποτε τη ζωή των μωρών παρθένων.

Ζημία, άπερισκεψία, άπληστοσία, άταξία, έλλειψη φρονήσεως, ό,τι άλλο θέλετε. Μαζί όμως ν' αυτά να μην έχουν και την έντύπωσι τα κορίτσια που έπαιξαν άουλόγηστα το έρωτικό παιχνίδι τους, ότι υπήκαν και στο όνειρο της διασφοράς. Γιατί τότε ακριβώς υπάρχει φόβος να διαφθαρούν πραγματικά και να συμπληρώσουν την καταστροφή τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«Όνειρον χειμερινής νυκτός»!... (Σκίτσος Μιχ. Γάλλια)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ξένες γλώσσες

Η Λιλή, κάποια κοπέλλα σοβαρή και σπουδασμένη, ν' αναρίθμια προσόντα και με χάρες άλλες τόσες έχει μόνο ένα πάθος άθεράπευτο ή καυμένη: Συμπαθεί τις ξένες γλώσσες.

★

Δεν υπάρχουνε κοπέλλες άρκετές σαν τη Λιλή κι' αν τυχόν σου τη συστήσουν — τό φαντάστηκες (ποτέ;)

★

Μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει. Η Λιλή καινούργιες γνώσεις πάντα στις παλές (προσθέτει)

κι' είναι άφωτισμένη στη σπουδή και στη μελέτη. Τιποτ' άλλο δεν κυττάει και στο σπίτι της κλεισμένη επί ώρες μελετάει κάθε μιά γλώσσα ξένη.

★

Θα ήθελα να μη χρονοτριβώ με την πεζή και πρακτική αυτήν όψη του θέματος. Προτίμη να μείνω με τις άλλες κοπέλες. Αυτές που βασανίζονται από τον αυτοέλεγκχο και πιστεύουν πως είναι ένοχες πράξεις που τις στιγμιτίζει με πυρακτωμένο αίσερο.

★

Κι' όπως θάλεγε κι' εκείνη, φιλάτοί μου — ά προπο έξασκούν οι ξένες γλώσσες τέτοια τρομερή σαγήνη που τοιμηθήκα μαζί της και τρελλά την άναψω.

★

Μά έμένα, θρέ παιδιά μου, με θασαίνει μιά κατάρρα και μ' άπρέπεια συνήθως της μιλάω φθοερά, σαν άμόρφωτος που είμαι τη φωνάζω «μπαρμπα».

μ' όλο που καλά το ξέρω πως φοβάει για «σερί».

Κι' ευτυχώς που η Λιλή τακτικά μ' άνεκαλεί, όπως λένεταί, στην τάξη.

Κι' αν τυχόν κάποια μου λέει (τρέ μπανάλ) θα την τότε την άμαθείά μου — με τί τάκτι! — κατηγορεί και γλυκά μου ψιθυρίζει: — Ζώρς, μορφώσου ζε ταν (πρι!)

★

Έχει μιά δροσάτη χάρη, σαν το ρόδο του Μανιού και δουλεύει με καύρα και το «πλήθ» και το «θενγκιού», μιά έκει που συζητάει με μιά θερμή ιδιότητα — τα υπερδυναμικά και πετάει κάποιο φερό «ντορλικ» ή καμία «μπονασέρα» που της έμαθαν άπαισιώς οι Γερμανοίταλοι...

Τί κορίτσι μορφωμένο ποδν' αλήθεια η Λιλή! ΓΙΩΡΓΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

14ον — Τέλη... Γιατί ήρθες; Πές μου πώς με συγχώρεσες;...
— Έφριξε αυτός τη γροθιά του, κι' η 'Ισμήνη, με τρόμο της, είδε κάποια κακιά φλόγα στα μάτια του.
— Τέλη, του ψιθύρισε με αγωνία, για το Θεό. Πές της πώς τη συγχώρεσες. Κι' ο Τέλης με φωνή βραχνή, ψιθύρισε:

— Σε συχώρεσα!
Βαρύ έπεσε το κεφάλι της άρρωστης πίσω στο μαξιλάρι. Δυό λεπτά ακόμα βάσταξε η αγωνία της. Έπειτα τὰ μάτια της στηλώθηκαν γυάλινα. Ήταν νεκρή!...

Το παιδάκι

— Τι θα το κάνουμε το παιδάκι της; ρώτησε η 'Ισμήνη συγκινημένη.
— Ο Τέλης στεκόταν σαν άπολιθωμένος.

Το πήρε η 'Ισμήνη στην αγκαλιά της και το τώδεξε.

— Είπε έρμη στον κόσμο, είπε σιγά. Τι θα το κάνουμε;

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε αυτός βραχνά. Δέ μπορώ να σκεφτώ.

Και τὰ μάτια του γύρισαν σαν μαγνητισμένα, στο πρόσωπο της νεκρής.

— Δεν μπορούμε να τ' αφήσουμε εδώ, είπε η 'Ισμήνη.

— Ό,τι θέλεις κάνε το, αποκρίθηκε αυτός. Εγώ πρέπει να πάω να φροντίσω να την σηκώσουν από δω...

— Τότε θα το πάρω στο σπίτι, κι' έπειτα βλέπουμε, είπε η κοπέλλα.

Το τούλιε σ' ένα βρωμερό πανί που ηύρε εκεί, και το πήρε μαζί της. Ο Τέλης την άφησε χωρίς λέξι, κι' έφυγε με κεφάλι σκυφτό.

Η Σοφία κι' η Νίνα δέχτηκαν το παιδί κάθε μία με διαφορετικά αισθήματα.

— Τι τώφρες εδώ; είπε η μητέρα της. Τώρα, τι θα το κάνουμε;

Η μικρή όμως το άρπαξε με τρελλή χαρά.

— Ω, το τσαμένο, τι αγγελούδι που είναι! ξεφώνισε. Έλα, 'Ισμήνη γρήγορα να το πλύνουμε, και να το δώσουμε κάτι να φάη.

Τόπλυναν, το τούλιξαν σε καθαρά πανιά, και το δώσαν γάλα. Το μωρό ήταν τώρα όμορφο, σωστή κουκλίτσα.

Όλη εκείνη την ήμερα δέν φάνηκε ο Τέλης. Η Σοφία άνησυχούσε, και γκρίνιαζε.

— Μπελάδες τούβαλες του ανθρώπου στο κεφάλι του. Τι δουλειά είχε αυτός και τι υποχρέωση να υποστή δλους αυτούς τούς κλονισμούς; Βλέπεις, του φέρθηκε τόσο καλά αυτή η γυναίκα...

— Σώπα, μανούλα, είπε χλυκά η 'Ι-

σμήνη. Τώρα είναι πεθαμένη. Και πέθανε συχωρεμένη. Δέν ξέρεις πόσο χαίρομαι γι' αυτό.

Το άλλο μεσημέρι, ήρθε ο Τέλης. Ήταν χλωμός και φαινόταν εξαγρυπνημένος.

— Τέλειωσαν όλα! είπε, κι' έπεσε κουρασμένος σε μία πολυθρόνα. Τι βάσανα είναι αυτά! Ούτε να πεθάνη κανείς σήμερα δέν μπορεί. Και για να σε θάψουν χρειάζεται διαδικασία.

— Ξέχασε τα τώρα αυτά, του είπε η 'Ισμήνη, και του χάιδεψε με μητρική στοργή τὰ μαλλιά.

Η Νίνα έρμησε στο δωμάτιο, φέρνοντας το μωρό, άστραφτερό από καθαριότητα.

— Κύριε Τέλη, φώναξε, κυττάχτε το! Είναι όμορφο, έ; Τι θα το κάνουμε τώρα; Το πήρε στα χέρια του. Κι' η ματιά του έχασε τη σκληρότητά της.

— Ξέρω κι' εγώ τι να το κάνουμε αυτό το πλάσματάκι! ψιθύρισε. Πρέπει να φροντίσω και γι' αυτό. Αφήστε, θα το βάλουμε σε κανένα όρφανοτροφείο. Στο μεταξύ, μπορείτε να το κρατήσετε στο σπίτι εδώ; Η σās δίνει πολύ κόπο; ρώτησε δειλά, και κύτταξε τη Σοφία.
— Η 'Ισμήνη όμως πρόλαβε κι' αποκρίθηκε:

— Δεν είναι βία να το βάλουμε στο βρεφοκομείο. Αφήσε το εδώ, να το περιποιηθούν λιγάκι, να συνέρθη. Στο βρεφοκομείο θα πεθάνη, έτσι αδύνατο που είναι και εξαντλημένο από τις στερήσεις.

— Έχεις δικιο, ψιθύρισε αυτός με συγκίνηση. Μονάχα, φοβάμαι μή σās δώση βάρος.

— Όχι δά, είπε τώρα κι' η Σοφία με θάρρος. Θα το κρατήσουμε όσο θέλεις. Φοβόταν μή τόν δυσαρεστήσει και με μία λέξι της ακόμα. Γι' αυτό ήθελε πάντα να πηγαίνει με τὰ νερά του.

Και το κράτησαν κάμποσες μέρες το άμοιρο όρφανό παιδάκι.

Ο Τέλης έρχόταν τώρα κάθε μέρα. Περνούσε πολλή ώρα σκυμμένος άπάνω από την κούνια του παιδιού. Και όταν έβλεπε την 'Ισμήνη να το κρατή στην αγκαλιά της τη φιλούσε με συγκίνηση. Ήταν διαφορετικά τὰ φιλά του τώρα. Δεν είχαν την τρέλλα του πρώτου καιρού. Μά η 'Ισμήνη ένοιωθε τόν παράδεισο ν' άνοιξη σε κάθε του τέτοιο φιλημα.

Η ΦΑΛΑΚΡΑ

— Ο μαιευτήρ γυναικολόγος κ. Άρμόδιος είναι γιατρός εξαίρετος αλλά πολύ άσηρημένος. Όπου και αν σταθί, έχει το νου του μόνο στα ζενεννήματα.

Η μεγάλη του άφηρημάδα του έπαιζε τελευταία ένα νόστιμο παιχνίδι. Πήγε στην Τράπεζα να εξαργυρώση ένα τοέκ. Όταν πέρασε στο ταμείο, ο υπάλληλος, που ήταν όλοτελα φαλακρός, έβγαλε το κεφάλι του από τη θυρίδα. Που τάχα νόμισε ο γιατρός ότι βρισκόταν εκείνη τη στιγμή; Όχι θεθαία στην Τράπεζα, αλλά στο προκεφάλο κάποιας ετοιμόγεννης. Γιατί έπιασε με πολλές προφυλάξεις το φαλακρό κεφάλι του υπαλλήλου, το γύρισε στους άλλους πελάτες που περιέμεναν τη σειρά τους και φώναζε κατευχριασμένος:

— Ο τοκετός προχωρεί κανονικά...

«Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;»

Ένα άπόγεμα, που καθόταν η 'Ισμήνη στην αλή της με το μωρό στην αγκαλιά, της είπε ο Τέλης ξαφνικά:

— 'Ισμήνη, θέλεις να το κρατήσουμε για πάντα το παιδάκι κοντά μας;

Η νέα τόν κύτταξε με κάποια άπορία στα μάτια.

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; τη ρώτησε πάλι σιγά.

Τὰ μάγουλά της έγιναν τριανταφυλλιά. Τὰ μάτια της άστραψαν από ευτυχία.

— Σου είπα, του αποκρίθηκε, πώς δ' γώ ποτέ δέν θα σου άρνιθώ τίποτε.

— Τόχεις σκεφτή καλά. Είσαι σίγουρη πώς μ' αγαπάς;

— Άν είμαι σίγουρη! γέλασε η κοπέλλα.

— Μά, το έπάγγελμά μου, το μισείς. Δέν είναι έτσι;

Η 'Ισμήνη σοβαρεύτηκε.

— Όταν γίνουμε άντρώγυνο, είπα σταθερά, δέν θάχης ανάγκη να κερδί-ζης τόσα. Θα ζούμε πιο λιτά. Και δέν θ' αναγκάζεσαι να κάνης αυτά που κανες ως τώρα.

— Κι' αν φτωχύνουμε στ' αλήθεια;

— Τι σέχει θάχρη αυτό με την αγάπη μας;

— Καλά, της είπε σοβαρός. Θέλω να το σκεφθής άλλες δέκα μέρες. Να το σκεφθής βαθειά. Και για το παιδάκι σκέψου έπίσης καλά. Μή νομίσης πώς θα μου κακοφανή αν δέν θελήσης να το κρατήσουμε κοντά μας.

— Δεν έχω ανάγκη να σκεφτώ τίποτε, του αποκρίθηκε η κοπέλλα θερμά. Ό,τι αισθάνομαι σήμερα θα το αισθάνομαι και σε δέκα μέρες, και σ' όλη μου τη ζωή.

— Όπωςήποτε, άς βάλουμε προθεσμία δέκα ήμερών άκόμη, πριν πάρουμε τη μεγάλη άπόφασι, επέμεινε ο Τέλης.

Του χαμογέλασε με λατρεία και φιλήθηκαν στόμα με στόμα.

Είμαι κατεστραμμένος!...

Η 'Ισμήνη μετρούσε με αγωνία τις δέκα μέρες. Δυό, τρείς, τέσσερες...

Ένας παράξενος φόβος την είχε πιάσει τώρα. Η κατάσταση ήταν τόσο άνωμαλη...

Ποιός ξέρει τι μπορούσε να συμβή στο μεταξύ; Κι' ένοιωσε τώρα πώς δέν μπορούσε πιά να ζήση αν δέν γινόταν γυναίκα του. Δεν έβλεπε την ώρα να μπορέση να του δώση το γλυκό όνομα του άρραβωνιαστικού.

Είχαν περάσει έφτά μέρες. Ο Τέλης δέν έρχόταν κάθε μέρα, λές κι' ήθελε να την αφήση πιο ελεύθερη στη σκέψη της.

Έκείνο το βράδυ, όταν παρουσιάστηκε στο κατώφλι, η 'Ισμήνη τρώμαξε. Το πρόσωπό του ήταν κατσουφιασμένο, και το μέτωπό του ρυτιδωμένο.

— Τέλη!... του φώναξε. Τι έχεις; Είσαι άρρωστος;

Κι' έκανε να τόν αγκαλιάση.

Αυτός όμως την έσπρωξε μαλακά.

— Στάσου, της είπε. Έχω να σου μιλήσω. Πρέπει να το μάθης άμέσως.

Κάθησαν κι' ο Τέλης της είπε με βραχνή φωνή:

— 'Ισμήνη, ο γάμος μας... δέν ξέρω αν πρέπει πιά να γίνη. Τουλάχιστον πρέπει ν' αναβληθί για πολύν καιρό.

— Όλο το αίμα έφυγε από τὰ μάγουλά της κοπέλλας.

— Γιατί; ψιθύρισε άχνά.

— Πάει. Είμαι κατεστραμμένος! Έτσι, από τη μία μέρα στην άλλη. Είδες οι μετοχές πώς κατρακύλησαν; Και της έδειξε μία έφημερίδα.

— Η καταστροφή είναι άριστική. Πρέ-

πει να πουληθώ για να τὰ βγάλω πέρα. Αυτά έχουν οι δουλειές οι δικές μου. Μία μέρα πάμε στα ύψη, και μία στα βάθη.

Τόν κύτταξε με άπορία.

— Και γι' αυτό... ψιθύρισε.

— Γι' αυτό, καταλαβαίνεις πώς είναι αδύνατο να γίνη ο γάμος μας τώρα.

Σώπασε η κοπέλλα. Κάτι θέλησε να του πη. Μά τὰ δάκρυα της έπνιξαν τη φωνή.

— Γιατί κλαίς; τη ρώτησε κυττάζοντας την στα μάτια σαν να ήθελε να διαβάση βαθειά μέσα στην ψυχή της. Έπειδή έχασα την περιουσία μου;

— Κλαίω γιατί λές πώς δέν μπορούμε να παντρευτούμε.

— Μά σκέψου κι' έσύ ψυχραίμα, 'Ισμήνη. Δέν είναι δυνατόν να πάρης έναν άντρα φτωχό, να πέσης πάλι στη δυστυχία. Όταν σου πρότεινα να γίνης γυναίκα μου λογάριάζα να σ' έχω βασίλισσα. Τώρα άλλαξαν τὰ πράγματα.

Δέν είναι τίμιο δέν είναι ήθικό εκ μέρους μου να θελήσω να βασιστώ στο λόγο που είπαμε...

Τὰ δάκρυα που τὰ συγκρατούσε η κοπέλλα με αγωνία, έσπασαν.

— Είμαι δυστυχισμένη! ψιθύρισε σπαρρακτικά.

Πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της πούτρεμαν.

— Πές μου, της ψιθύρισε. Μήπως θα προτιμούσες να παντρευτούμε, κι' άς είμαι και τόσο φτωχός;

Σήκωσε άπάνω του τὰ μάτια της πνιγμένα στα δάκρυα.

— Άν μ' αγαπούσες αληθινά, αυτό θα μου τόλεγες από την αρχή. Αυτή τη λύσι θάθερισκες και σύ. Και θα καταλάβαινες πώς είμαι πιο εύτυχισμένη να σε πάρω φτωχό, παρά πλούσιο.

Την κύτταξε, ροφούσε την ψυχή της μέσα από τὰ μάτια της. Κι' άξαφνα, την άρπαξε άγρια στην αγκαλιά του, και της γέμισε το πρόσωπο με φιλία.

— Αγγελέ μου! ψιθύρισε. Άν με γελάς πιά κι' έσύ, δέν μου μένει τίποτε άλλο παρά μία πιστολιά στο κεφάλι.

Μά θέλω να πιστέψω σε σένα.

Τρελλή από χαρά η κοπέλλα σφίχτηκε άπάνω του.

— Άντρα μου αγαπημένε! ψιθύρισε με λατρεία.

— Πότε θα γίνουν οι γάμοι μας; ρώτησε ο Τέλης βραχνά από συγκίνηση.

— Όποτε θέλεις.

— Σ' ένα μήνα ακριβώς.

Άρραβωνιασμένοι

Την άλλη μέρα της έφερε τὰ δαχτυλίδια. Η 'Ισμήνη παραληρούσε από χαρά, το ίδιο κι' η Νίνα. Η Σοφία μονάχα κουνούσε το κεφάλι της θλιμμένη.

— Άχ, γιατί νάρθουν έτσι τὰ πράματα; Γιατί; Πάλι φτώχειες, πάλι στερήσεις...

Ο Τέλης έρχόταν κάθε μέρα σχεδόν. Μά σπάνια πιά έρχόταν με γεμάτα χέρια. Το ύφος του είχε αλλάξει. Κάποια δειλία έβινε στη φυσιογνωμία του μια άλλοιώτικη έκφρασι.

Η 'Ισμήνη ένοιωθε την καρδιά της να πλημμυρίζη από αγάπη πιο πολύ. Δεν ήξερε τι να κάνει για να μη νιώση ο αγαπημένος της καμμία στερηση. Τούπλεκε, τούραβε, και το έτοιμάζε με λίγα μέσα δτι καλύτερο φαγητό μπορούσε.

Ο Τέλης την κύτταζε με συγκίνηση και της έλεγε κάθε μέρα:

— Ακόμα έχεις καιρό να το μετανιώσης. Σκέψου.

Τούκλεινε το στόμα με τὰ χέρια της και τού θύμανε για πολλήν ώρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

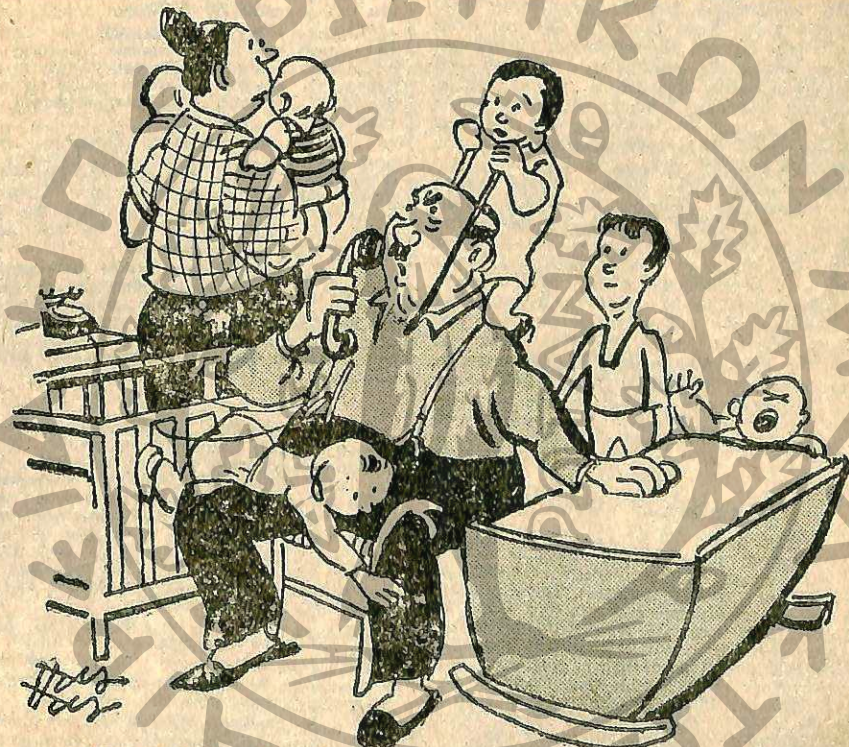
Ο Άμερικανός δήμιος Βούντ, που έχει κρεμάσει 299 καταδίκους.

Βιρτουόζοι δήμιοι

Ένα επικίνδυνο και ελάχιστο προσοδοφόρο έπάγγελμα

Η θανατική εκτέλεσις των άρσενικών, που καταδικάσθηκαν από το διεθνές δικαστήριο της Νυρεμβέργης, έφερε στην επικαιρότητα δυό «προσωπικότητες» της εποχής, τόν Τζόν Βούντ, δήμιο του Τέξας, του Μάουσαντ και της Καλιφορνίας και τόν Άλμπερτ Πιερπόιντ, εκτελεστή των ύψων έργων της Αυτόν Βρετανικής Μεγαλειότητος.

Όπως είναι γνωστό, διεεδίκησαν και οι δυό με πείσμα την τιμή να εκτελέσουν τους καταδικασθέντες από το διεθνές δικαστήριο άρσενικών του έθνικοσοσιαλισμού, αλλά τελικά ύπερβίχυνε ο δεύτερος.

— Κάνετε λάθος, δέν είναι το βρεφοκομείο εδώ, αλλά μπορούμε να σας δώσουμε κάθε σχετική πληροφορία που ζητάτε...

(Σκίτσο Π. Παυλίδης)

τόν άριθμό 7.200. 'Αλλά σήμερα οί δου-
λειές είνε ελάττωτες...

Τό επάγγελμα του δημίου είνε χωρίς
αμφιβολία από τά πιο περίεργα. Δέν ήταν,
άλλωστε, πάντοτε γωός κινδύνου.

Στήν Κίνα π.χ. επικρατούσε γιά πολ-
λους αιώνες μιά εξωφρενική συνήθεια. 'Ο
δημίας που έκοβε τό κεφάλι ενός καταδίκου
έθεωρείτο κι' αυτός ως εγκληματίας, γιατί
οί Κινέζοι πίστευαν πως τό πνεύμα του
κακού είχε εισχωρήσει μέσα του. 'Επρεπε,
λοιπόν, νά έκτελεσθ ό από έναν άλλον, που
κι' αυτός πάλιν εξέτελειτο από ένα τρίτον
καί ό τρίτος από ένα τέταρτον κλπ. 'Ετσι,
σχηματίζόταν μιά ατελείωτη αλυσος, που
συνεχίζόταν γιά πολλές γενεές. 'Αλλά ό
σοφος Κουφούκιος βόηκε τόν τρόπο νά θέ-
σει τέρας σ' αυτές τίς διαδοχικές έκτελέ-
σεις. 'Επεισε τό λαό ότι τό πνεύμα του
κακού έμπαινε μέσα στό δημίο από τόν
ουφάλο του. 'Αν, λοιπόν, είχε την προνόμιο
νά τόν προστατεύει μ' ένα χαοτί, δέν διέ-
τρυνε κανένα κίνδυνο.

Στή Γαλλία, κατά τό Μεσαίωνα, ένας
δημίας δούλιζε την τελευταία στιγμή και
τό πληθος τόν λυντσάρισε επί τόπου, όπως
και τή γυναίκα του που είχε θελήσει νά
τόν αντικαταστήσει και προσπάθησε νά
κόψει τό λαιμό του καταδίκου... μ' ένα
φαλλίδι!

Κάποτε επίσης ό κατάδικος κάνει τό
δημίο νά περάσει πολύ άσχημες στιγμές.

'Ετσι, στην 'Αγγλία, κατά την εποχή
που οί έκτελέσεις γινόταν με τό τσεκούρι,
μιά κατάδικος που ήλθε στή μεγάλη και
ίσχυρη οικογένεια τών Σέιμους, κατώρωσε
ν' άπελευθερωθ ό από τά δεσμά της και
άρχισε νά τρέχει άνέμελα στό πληθος. 'Ο
δημίας την κατέδιωξε τότε, την πρόθασε
καί άρχισε νά τή χτυπάει αλύπητα με τό
τσεκούρι του ως που την έάπλωσε νεκρή.

'Οταν αούγότερα έφαρμόσθηκε τό σύστη-
μα του άπαγχονισμού, ό δημίας της εποχής
τά βόηκε πολύ άσχημα μ' έναν κατάδικο,
που είχε πολύ γυνόδο λαιμό και μικροσκο-
πικό κεφάλι. Τό πέραςε τρείς φορές τό
σχοινί και τίς τρείς φορές ή θηλεία γλύ-
στορησε από τό κεφάλι του. Στο τέλος, δό-
θηκε χάρι σ' αυτό τόν κατάδικο.

Κωμικοτραγική ήταν επίσης ή περίπτω-
σις ενός επάγγελματιού άκορόδατου, που
επρόέκυε νά άπαγχονισθ τό 1938 στις
'Ηνωμένες Πολιτείες γιά διάφορα εγκλή-
ματα. Κατά τή στιγμή της έκτελέσεώς του,
ό άνθρωπος - φείδι, γλύστορησε άνέμελα
από τά γόδια του δημίου. Τρείς αστυφύλα-
κες έτρεξαν τότε γιά νά τόν συλλάβουν.
'Αλλά κατώρωσε επίσης νά ξεφυγί από
τά γόδια τους. Στο τέλος, τόν έδεσαν πάνω
σε μιά σανίδα και τόν πέσαναν τή θηλεία.

Μιά παρομοία περίπτωση συνέβη και
στό Γάλλο δημίο Ντέιπλερ μ' έναν κατά-
δικο που έέφυγε διακώς από τά γόδια
του. Στο τέλος, τόν τσάκισε κυριολεκτικά
στό έυλο και μισοπεσένον σχεδόν τόν
έδεσε στή σανίδα της λαμπτήρου.

Πολύ περίεργη είνε επίσης ή περίπτωση
του τελευταίου εκπροσώπου της δυνα-
στείας τών Γάλλων δημίων Σαυιών, που
έξασκούσαν αυτό τό επάγγελμα από τό
1688. 'Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Κλεμάν
'Ανού και έξασκούσε επίσης τό επάγω-
μα του δημίου όπως και οί πούγογοί του.
Τό 1840 εκλήθη γιά νά έκτελέσει έναν κα-
τάδικο. 'Εβήλωσε τότε ότι είχε βάλει τά
έυλα της λαμπτήρου στο... ενεχυροδα-
νειτήριο γιά τό ποσόν τών 4.000 φρά-
γκων. 'Η κυβέρνησις άναγκάσθηκε νά πλη-
ρώσει αυτό τό ποσόν, άλλ' ό Κλεμάν 'Ανού
άπολύθηκε κατόπιν από τή θέσι του.

ΖΕΡΑΡ ΝΤΕΒΙΑ

Παντρεύτηκε 9 ετών!

Στήν Αυστραλία, ό νόμος έπιδέπει νά
παντρεύονται τά κορίτσια από 12 ετών.
'Η μικρή όμως Κόλιν Γόχαν, ηλικίας 9
ετών μόνον, είχε έρωτευθί τρελά ένα
αγοράκι μεγαλύτερο της κατά 5 χρόνια.
Και, μί μπορούντας νά περιμένη τή νύμ-
μη ηλικία, έδωσε στόν άνδράματό πατέρα
της νά υπογράψι ένα χαοτί, πού λεγε ότι
συγκατετίθετο στό γάμο της κόρης του
1941. 'Ο συζυγοί δέν έζησαν μαζί στήν
αρχή. Μόνον μετά 4 χρόνια άποφάσισαν
νά συζήσουν. 'Ο πατέρας της Κόλιν κα-
τάλαβε τότε τί του είχαν σκαρώσει, και
ζήτησε δικαστικώς την άκύρωσι του γά-
μου. Πρίν όμως φτάσει ή υπόθεσι στο δι-
καστήριο, ή Κόλιν έφερε στόν κόσμο ένα
γερό κοριτσάκι, τή Ντολорές. Τί θα κάνει
τώρα τό δικαστήριο; 'Ιδού ή άπορία.

Μιά συνετή και δραστήρια βασιλίσσα

Δίπλα στις τόσες φιλόδοξες και σκληρές
γυναίκες του Μεσαίωνα, άποτελούν χτυ-
πητή αντίθεσι μερικές άλλες, φρόνιμες,
γλυκειές, μεγαλόψυχες. Μία απ' αυτές ή-
ταν ή Λευκή της Καστίλλης, βασιλίσσα
της Γαλλίας και μητέρα του Λουδοβίκου
Θ'.

Είχε άνδρική έπιμονή, θάρρος και δύ-
ναμι, χωρίς ωστόσο νά της λείπει καθόλου
και ή φυσική γυναίκαία χάρι. 'Εννοούσε
νά υπερασπισθ τό θρόνο του γιου της
έναντιόν των άρπακτικών διαθέσεων του
κλήρου και των φεουδαρχών. Συγχρόνως
φρόντιζε νά διδάξι στα παιδιά της τίς
αρχές της αούπεριότερης ήθικης.

'Ηξερε νά ακαλόωνι τίς καρδιές και
νά εξασφαλίζι την άσφάλισι και την πίστι
των ανθρώπων. 'Ανάθερε τό γιού της
Λουδοβίκο με αλύγιστη αούπεριότητα και
τόν κράτησε υπό την άπόλυτη κυριαρχία
της όσο ζούσε.

Μετά τό θάνατο του συζύγου της, κα-
τάλαβε άμέσως την εσωτερική κατάσταση
της χώρας. 'Ο δυνατότερος εύγενής άρχι-
ζαν τίς εξεγέρσεις έναντιόν της βασιλι-
κής εξουσίας. 'Ο κόμης οίλιππος της Βου-
λώνης, άδελφός του νεκρού βασιλιά, εί-
χε τό σκοπό νά διεκδικήσι την κληρονο-
μία του μικρού Λουδοβίκου.

'Αλλά ή 'Αννα κατόφερε νά πάρη με
τό μέρος της τόν κόμην. 'Επίσης εξα-
σάλισε την υποστήριξι του 'Αγέανου του
Πάπα. 'Οι κακές γλώσσες μάλιστα είπαν
ότι είχε κρυφές έρωτικές σχέσεις μαζί
του.

'Αρχισε έπειτα ένας εμφύλιος πόλε-
μος, άγριος και άιματηρός, μεταξύ των
επαναστατημένων φεουδαρχών και των πι-
στών στο βασιλιά. 'Η Λευκή βρισκόταν
διάρκως στο πλευρό του Λουδοβίκου, ά-
κόμη και στις μάχες, γιά νά τόν οδηγί
και νά τόν συμμοδεύει.

'Επί τέλους, οί αντίπαλοι του βασιλιά
νικήθηκαν κι' άναγκάσθηκαν νά υποτα-
χθούν. 'Η νίκη αυτή ώφείλετο κυρίως στήν
επιδεξιότητα και τή γενναιότητα της Λευ-
κής, ή οποία δέν ήσυχασε καθόλου, ως
ότου έλειψε ό κίνδυνος που άπειλούσε τό
θρόνο.

★
'Οταν, τό 1248, ό Λουδοβίκος έτοιμά-
σθηκε γιά μιά Σταυροφορία στους 'Αγιους
Τόπους, ή μητέρα του τόν παρακάλεσε νά
μ' αφή μέρους σ' αυτή την εκστρατεία,
άλλά νά στείλι μόνο τους άλλους πολε-
μιότης του. Τα λόγια της τόν συγκίνησαν
τόσο, ώστε έφερε τό χέρι του στόν ώμο
του και ξεκόλλησε απ' τό ρούχο του τό
σταυρό, τό σήμα των Σταυροφόρων. 'Ε-
πειτα όμως μετανόησε ξαφνικά και φώ-
ναζε, αλλάζοντας ύφος:

— Δώσε μου πίσω τό σταυρό μου! Δώσε
μου πίσω τό σταυρό μου!

— Είνε τό θέλημα του Θεού! παρατήρη-
σαν άμέσως όλοι οί μάρτυρες της σκηνής.

— Ας μ'ην εναντιωθούμε!

Κι' ό Λουδοβίκος έφυγε γιά τή Σταυρο-
φορία. Στήν άπουσία του, ή φρόνιμη και
σταθερή διοίκισι της Λευκής ώφέλησε σπι-
μαντικά τή Γαλλία. Θα διηγηθούμε έδώ
ένα χαρακτηριστικό περιστατικό.

Οί κάτοικοι του Σατεναί, ύποτελείς των

καλόγερων ενός πλούσιου μοναστηριού,
δέν είχαν μπόρσει νά πληρώσουν τούς
φόρους που τους είχαν επιβάλει οί κύ-
ριοί τους. 'Εκείνοι διάταξε τότε τους το-
λότες τους νά πιάσουν όλους τους άντρες
του χωριού και νά τους κλείσουν στις φοι-
κτές φυλάκες του μοναστηριού. Πολλοί απ'
αυτούς τούς δυστυχισμένους πέθαναν σέ
μερικές ήμέρες, απ' την άσिति και τίς
κακουχίες.

'Η βασιλίσσα παρακάλεσε τούς καλόγε-
ρους νά δεχθόν την έγνήσι της γιά τά
χρέη των φυλακισμένων και νά τους άφι-
σουν έλεύθερους προσηνώς. 'Εκείνοι ό-
μως άπάντησαν ότι είχαν δικαίωμα ζωής
και θανάτου επάνω τους κι' ότι δέν έπέ-
τρεπαν σέ κανένα ν' άνακατευθί στις ύ-
ποθέσεις τους. Συγχρόνως, έπίασαν τά γυ-
ναϊκόπαιδα του Σατεναί και τά φυλάκισαν
κι' αυτά. Καινούργια θύματα βρήκαν τό
θάνατο στα τρομερά και μολυσμένα
μουντρούμια του μοναστηριού.

Τότε ή Λευκή πήγε στο μοναστήρι, μ'
ένα στρατιωτικό απόσπασμα, και, περιφο-
νώντας τους καλόγερους, που την φοβέ-
ριζαν με άφορισμό, διάταξε νά σπάρουν
τήν πόρτα της φυλακής. 'Εδωσε μάλιστα
τό πρώτο χτύπημα με τό χέρι της.

'Αντρες, γυναίκες και παιδιά, κλωμοί
σαν φαντάσματα, ούρθηκαν απ' εκεί μέσα
ως τά πόδια της βασιλίσσας και την ίκε-
τευσαν νά τους προστατεύει απ' την έκ-
δικισι των καλόγερων. 'Η Λευκή ύποχρέω-
σε τους καλόγερους νά τους δώσουν την
έλευθερία τους γιά πάντα, όρίζοντάς τους
μόνον ένα έτήσιο φόρο. 'Ετσι οί δυστυ-
χισμένοι σκλάβοι έγιναν πιά άνεξάρτητοι
κι' έλεύθεροι χωρικοί και γλύτωσαν όρι-
στικά απ' την τυραννία των κυριών τους.

★

'Η Σταυροφορία του Λουδοβίκου Θ', είχε
άτυχο τέλος. 'Ο ίδιος κι' οί περισσότεροι
πολεμιστές του έπεσαν στα χέρια του
Σουλτάνου Τουράν - Σάχ, ό οποίος ζήτησε
τεράστια λύτρα γιά τήν άπελευθέρωσι
τους.

'Η βασιλίσσα Μαργαρίτα, σύζυγος του
Λουδοβίκου, τόν είχε ακολουθήσει σ' αυτή
τήν εκστρατεία, μαζί με διάφορες κυρίες
της Αυλής, κι' είχε ύπομεινι με ήρωισμό
βάσανα, κόπους και στερήσεις, μολονότι
βρισκόταν εξ αρχής του πολέμου σέ έν.
διαφέρουσιν κατάσταση. 'Η είδησι της
αίχμαλωσίας του άνδρός της την τάραξε
τόσο πολύ, ώστε της φαινόταν στόν ύπνο
της ότι τό δωματίό της ήταν γεμάτο Σα-
ρακηνούς, που ήθελαν νά την σκοτώσουν,
και ξεφώνιζε:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

'Ενας νέρος ιππότης άγρυπνούσε όλη
τή νύχτα στα πόδια του κρεβατιού της,
με τή ρητή έντολή της νά της κόψη τό
κεφάλι, άν κινδύνευε νά πέσι τά χέρια
των έχθρών.

'Η άποτυχημένη αυτή Σταυροφορία θέ-
ρισε τό άνθος της γαλλικής άριστοκρα-
τίας και σκόισε ποσά τεράστια, που άν-
τιμετωπίσθηκαν με φόρους βαρύνταους.
Απ' τους 2.800 ιππότες, που είχαν άκο-
λουθήσει τό Λουδοβίκο, δέν άπόμειναν
παρά 100 μόνον.

'Οταν ή Λευκή έμαθε την άπελευθέρω-
σι του γιου της, τόν έγγραφε και τόν πα-
ρακάλεσε θερμά νά γυρίσι στή Γαλλία.
'Εξ άλλου όμως, οί Χριστιανοί της Παλαι-
στίνης τόν ίκέτευσαν νά μ' αφή, γιά νά
μ'η τους άφισι έντελώς άποστάτευτους
στο έλεος των Μουσουλμάνων.

'Ο καλόκαρδος βασιλιάς, συγκινημένος
απ' τίς παρακλήσεις τους, έμεινε, άκόμη
έκει, τέσσερα ολόκληρα χρόνια. 'Εν τώ
μεταξύ, ή βασιλίσσα Λευκή, που είχε δια-
τηρήσει ως τά 65 χρόνια της όλες τίς σι-
ματικές και διαπονητικές δυνάμεις της κι'
είχε κυβερνήσει τό Κράτος με ικανότητα
μεγάλου βασιλιά, άρρώσθηκε βαρύν-
κι' ένοιωσε ότι πλησίαζε τό τέλος της. 'Εμ-
πνεε τότε σ' ένα μοναστήρι, όπου πέθανε
σέ λίγες μέρες.

'Ο Λουδοβίκος έμαθε τό θάνατό της, στή
Γιάφφα της Συρίας, και γύρισε άναγκα-
στικά πιά στή Γαλλία και στο θρόνο του.

Άροτρα με ράνταρ

Δοκιμάζεται τώρα ένα γεωργικό τρακτέρ
χωρίς οδηγό. Σε 10 λεπτά της ώρας, υπο-
ρεί ν' άνοίξη 10 αύλάκια μίκρους 60 μέ-
τρων τό καθένα. 'Αν γενικευθί ή μέθο-
δος αυτή, ένας μόνον άνθρωπος, καθισμέ-
νος σέ μιά καμπίνα ελέγχου, θα μπόρ-
η με τή βοήθεια του ράνταρ νά διευθύνι ό
άροτρα συγχρόνως.

ΜΙΛΕΙ ΕΝΑΣ νεκραναστημένος

Τό θαύμα του καθηγητού Νεγκόφσκυ

«— Δέν θα ξεχάσω ποτέ την ήμέ-
ρα εκείνη που σκοτώθηκα!» συνθί-
ζει νά λέη ό Βαλεντίν Σερεπάνωφ,
ένας νέος Ρώσος 23 ετών.

Θά νόμιζε κανείς πως άστειεύε-
ται, κι' όμως λέει την αλήθεια!
Πράγματι, άφού πέθανε σ' ένα νο-
σοκομείο του Ερυθρού Σταυρού, ξα-
ναγύσισε στή ζωή, χάρις σ' ένα
θαύμα του καθηγητού Βλατιμίρι
Νεγκόφσκυ.

Στίς 3 Μαρτίου 1944, κοντά στο
Βιτέμπσκ, ό Σερεπάνωφ πληγώθη-
κε από μιά γεωμενική όβιδα, έπεσε
κάτω κι' έγασε άμέσως τίς αισθή-
σεις του. 'Οταν συνέληθε, βρέθηκε
μέσα στή μεγάλη σκηνή ενός νοσο-
κομείου εκστρατείας. 'Ο γιατρός
τόδωξε ένα ύπνωτικό φάρμακο.
Κι' ό νέος στρατιώτης, κατακουρα-
σμένος, βυθίσθηκε σ' ένα βαθύ, εύ-
εργετικό ύπνο.

'Ετσι τελείωσε ή πρώτη ζωή
του...

'Ενώ κοιμόταν, οί γιατροί τόν έν-
γείρισαν, γιατί ήταν σοβαρά πλη-
γμένος στο δεξιό γόδο. Πάνω στήν
έγγειλσι, πέθανε. 'Η καρδιά του κι'
ή άναπνοή του σταμάτησαν, ό σφυγ-
μός του έπαυσε, οί κόρες των ματιών
του άνοιξαν τελείως. Έλειψε κάθε ση-
μείον ζωής. 'Ηταν νεκρός, με όλα
τά κλινικά συμπτώματα του θανά-
του.

Γιά καλή του τύχη όμως, είνε δι-
αλέξει τό νοσοκομείο αυτό ό κα-
θηγητής Νεγκόφσκυ, γιά τά τολμη-
ρά περάσματα του. Κατά τή θεωρία
του Νεγκόφσκυ, ό όργανισμός δέν
πέφτει άμέσως μόλις σταματήσει
ή άναπνοή και ή καρδιά. 'Ακόμη και
ό ένκεφαλος — τό πιο εύαίσθητο
όργανο — άντέχει επί 6 λεπτά της
ώρας στή στέρεσι αίματος. 'Όσο
γιά την καρδιά, μπορεί νά ξαναγί-
σι νά λειτουργή έπειτα από περισ-
σότερη άκούρη ώρα.

Τριάντισιν λοιπόν λεπτά μετά τόν
«κλινικόν» θάνατο του Σερεπάνωφ, ό
Νεγκόφσκυ διαβίβασε με τεχνική πί-
ση στις αρτηρίες του αίμα άνακα-
τεμένο με άδρεναλίνη και γλυκόζη.
Συγχρόνως, ή ένα άλλο μυστηριώ-
το, έοικνε τεχνητή άναπνοή. Σ' ένα
λεπτό λοιπόν, άρχισε νά ντυπιά
πάλι ή καρδιά του. 'Η άναπνοή ά-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—'Απ' τά όρυκεία του Τσεου-
πάν και του Ποσάν της Κίνας, έ-
ξάγονται κάθε χρόνο 1.250.000
τόννοι βωζίτι, ύπολογίζεται δε
ότι τά κοιτάσματα αυτά περιέ-
χουν περισσότερο από 1 δισεκα-
τομμύριο τόννους!

—'Οι άφρικανικοί ελέφαντες εί-
νε άκούραστοι και άριστοι όρει-
βάται.

— Είνε τόση ή δύναμις που ά-
ναπτύσσουσιν οί μύς της καρδιάς
όταν αυστηλώνουν, ώστε ή έρ-
γασία τους ύπολογίζεται σέ 62
χιλιάδες (χιλιογραμμόμετρα).

— Τά μακρύτερα θαλάσσια κύ-
ματα που παρατηρήθηκαν ως όρ-
μερα, είχαν μήκος 900 μέτρων
περίπου και σχύνοτητα 24 δευ-
τερολέπτων.

—'Ο δακτύλιος του Κρόνου έχει
πλάτος 6240 χιλιομέτρων.

—'Η συχνότης των παλμών των
μουσικών όργάνων κυμαίνεται ά-
πό 30 έως 10.000 τήν ώρα. 'Η
φωνή μιάς «σοπράνο» έχει 244
έως 976 παλμούς. Τα ώδικά που-
λιά φτάνουν τους 3480 παλμούς.

— Χάρις στους κεραυνούς, ή
επιφάνεια της Γης εμπλουτίζε-
ται κάθε έτος με 100 εκατομμύ-
ρια τόννους άτμοσφαιρικό άζώ-
τον.

ποκαταστάθηκε σιγά - σιγά μετά 3
λεπτά. Καί, σέ μιά ώρα, ό Σερεπά-
νωφ έαναβόηκε λίγο - λίγο τίς αισθή-
σεις του.

«Ας άφίσουμε όμως τόν ίδιο νά
συνεχίσι τίς έντυπώσεις του, όπως
τίς διηγήθηκε τελευταίως σ' ένα δι-
μοσιογράφο:

«Δέν θυμολοιά πόσο κοιμήθηκα...

«Όταν έύπνησα, έννοιωσα πως κά-
ποιος έσκυβε πάνω μου. Μιά λεπτή
φωνή πόφωσε τό θουά μου και με
ρώτησε πως ήμουν. Θυμήθηκα που
βρισκόμουν... Συγχρόνως κατάλα-
βα ότι δέν έδλεπα πιά! 'Ετσι νά
μάτια μου και φώναξα:

«— Θέε μου! Τυφλώθηκα!...

«— Όχι, όχι, μ'ην άνησυχείς, μου
είπε ή ίδια γυναίκαία φωνή. Δέν έ-
χουν τίποτε τά μάτια σου.

«Δέν τό πίστεψα. Σκέφθηκα πως
τόλεγε γιά νά με προσηυοήσει...
'Ενας γιατρός προσπάθησε κι' αυτός
νά με καθυπαγάσι γιά τά μάτια
μου. 'Επειτα ήθε κάποιος που τόν
έλεγαν «καθηγητή». Μου άνασήκωσε
τά βλέφαρα.

«— Κάμετέ του μιά μετάνγισι
αίματος, διάταξε.

«'Επειτα με βεβαίωσε ότι θα έα-
νάβωρικά τό φως μου. Θέλησα νά
κοινηώ τό γέρι μου. 'Ενοιωσα ό-
μως ένα δυνατό πόνο στούς μύς
και κατόπιν γύθηκε σ' όλο μου τό
κορμί κάτι παγωμένο. Ζήτησα νά με
σπετάσουν, καλώς γιά νά ζεσταθώ.
Μούδωσαν τό γέρι μ' ένα έπίδεσμο.
'Η παγωνιά παύνοιωθε τάως, μ' έ-
κανε νά ξεχνά τούς φόβους μου γιά
τά μάτια μου. 'Ενα μόνον πράγμα ή-
θελα: ζέστη! Πέσαναν έτσι άκετά
λεπτά, που μου φαινότανσαν σιδή-
ρες. 'Επειτα άρχισα σιγά - σιγά νά
ζεσταίνωμαι. Παρακάλεσα νά μου πούν
ειλικρινώς αν είνα τυφλωθί.

«— Θα έαναβόησε τό φως σου, με
βεβαίωσε ή νοσοκόμος. 'Ετσι λέει ό
καθηγητής.

«'Η μέρα κύλησε, άργά - άργά.
Μούκαναν καινούργια μετάνγισι αι-
ματος... 'Εξάφην, κάποια στιγμή
πούσκυβε πάνω μου ή νοσοκόμος,
διέκρινε τό κορτάλι που κρατούσε,
κι' έπειτα τό συμπαθητικό πρόσωπό
της!... 'Η όρασίς μου ξαναγύρι-
ζε!

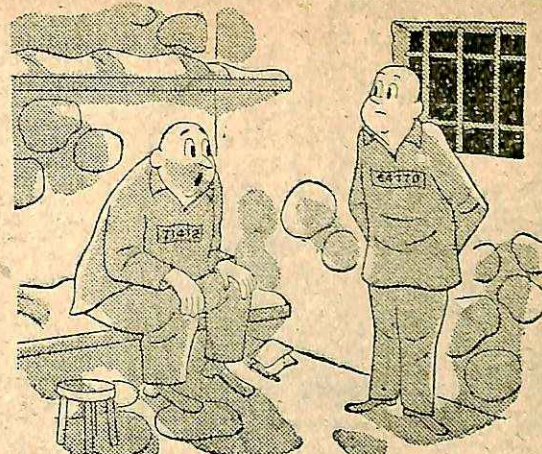
«Στίς έρωτήσεις μου, ή νοσοκό-
μος απάντησε μόνον ότι μου είχαν κά-
μει ένγείλσι, γιατί είχα πληγώθι.
Μούκαναν κι' άλλη μετάνγισι, μετά
2 μέρες. 'Επειτα απ' αυτήν, υπο-
ρούσα πιά νά βλέπω κανονικά».

«'Ο καθηγητής Νεγκόφσκυ έδινε
ως έξης την παροδική τυφλώσι του
Σερεπάνωφ: 'Οι άνωιαίες αυτές της
όράσεως ώφείλοντο στο προσωρινό
σταμάτημα της διατοσης των κυτ-
τάρων του έγκεφάλου με αίμα, κα-
τά τά λίγα λεπτά του «θάνατου».
'Ο όργανισμός που έαναζή, χρειαζε-
ται ένα χρονικό διάστημα γιά νά έα-
ναβόη τή λειτουργία όλων των ό-
ργάνων και των όργάνων του. Σ' αυτό
τό διάστημα, επιβάλλεται μιά συνε-
χής προσπάθεια, γιά νά διατηρηθί
στή ζωή ό νεκραναστημένος. 'Ο Νεγ-
κόφσκυ έέφαρσε τή μέθοδό του σέ
10 περιπτώσεις. Στίς 5, έπέτυχε νά
έαναβόη στή ζωή τούς νεκρούς. 'Οι
4 όμως απ' αυτούς έαναπέθαναν σέ
λίγο. 'Ο μόνος που επέζησε, ήταν ό
Σερεπάνωφ.

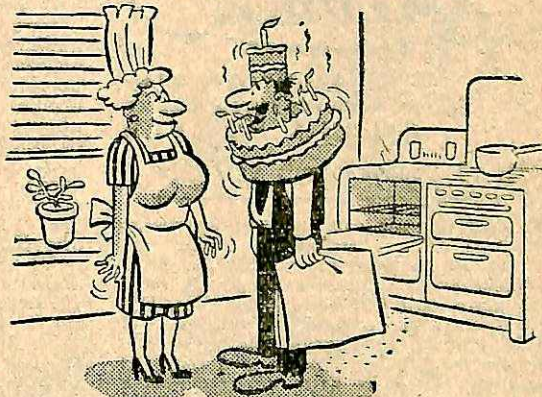
Μετά την τελεία άνάρωσί του, ό
Σερεπάνωφ παρουσίαζε άμνησία.
Διάβαζε π. γ. μιά σελίδα, κι' ως που
νά φτάσι τό τέλος της, είχε ξενα-
σει την άοχή. 'Αλλά ό ακαδημαϊκός
Γκρασένκωφ τόν υπέβαλε σέ μιά συ-
στηματική θεραπεία, κι' έτσι ξανα-
βόηκε τή μνήμη του.

Διασπόμενος νά ζήσι έντατικά τή
δεύτερη ζωή του, οίχτηκε στίς σπου-
δές και στα σπόρ. Είπε τώρα γερός
κι' ύγιέστατος. 'Οταν τόν ρωτή-
σι τί αισθάνθηκε όταν πέθανε, δίνει
μιά απάντησι λακωνική κι' άπονη-
τευτική γιά τούς περίεργους:

— Απλούστατα, πληγώθηκα, ά-
ποκοιμήθηκα και έαναγύπνησα. Αύ-
τό είν' όλο!...

— Άχι Καλά μάς τώπε ή γύφτισσα!...

ΣΥΖΥΓΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

— Βρέ γυναίκα, ήταν άνανγκ νά μου περάσ-
ς την τούρτα στο λαιμό, σήμερα που έχω τά νεί-
θλιά μου;

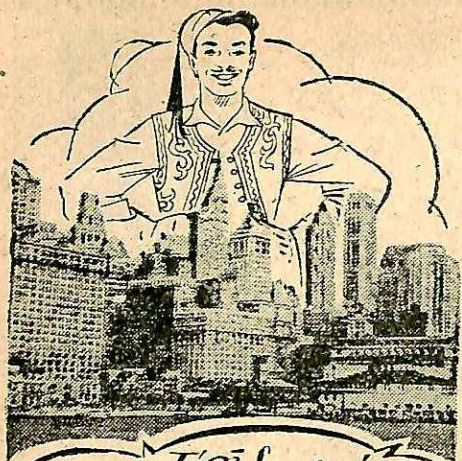
ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ

— Μεγάλη έπιτυχία, γιατρέ! Τό αίμα του πυγμά-
χου τόν θέρειψε!...

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

— Άναπνέω καλύτερα τώρα που άνοίξα τό παρά-
θυρο. Μα σαν νά μου φαίνεται πως ό άέρας μυρίζει
ναφθαλίνη!...

Τί Ξίδα στὴν ΑΜΕΡΙΚΗ

Τοῦ ἐπανελθόντος ἐκλε-
κτοῦ συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

«Μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη...»

Τὸ μυστικὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιτυχίας σπρηίζεται στὸ... μεϊδιάμα! Ἐνας πού δὲν ξερεῖ νὰ μεϊδιάσῃ τὴν κατάλληλὴ στιγμὴ, πολὺ λίγες πιθανότητες ἔχει νὰ σταδιοδρομήσῃ στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Πολιτικός, ἐμπόρος, ὑπάλληλος, δάσκαλος ἢ παπᾶς, πρέπει νὰ κατέχῃ τὴν τέχνη τοῦ μεϊδιάματος γιὰ νὰ προκόψῃ στὴ ζωὴ! Ὁ μακαρίτης Ρούβελτ ἦταν μέγας τεχνίτης τοῦ μεϊδιάματος. Μ' αὐτὸ ἐξωτόκευε τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν πεποίθησίν του γιὰ τὴ νίκη, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τοῦ πολέμου. Ὁ Τρούμαν ἐπίσης εἶνε ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς πού κατέχουν στὴν ἐντέλεια τὴ φιλοσοφία τοῦ μεϊδιάματος. Πορσέξτε τίς φωτογραφίες του καὶ θὰ πεισθῇτε...

Εἶνε τέρστιος ὁ ρόλος πού παίζει τὸ μεϊδιάμα στὴν πρακτικὴ ἀμερικανικὴ ζωὴ. Ὅταν ὑπῆτε σὲ μιὰ Τράπεζα, σ' ἕνα ἐργοστάσιο, σ' ἕνα γραφεῖο, σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα, θὰ ἴδτε στοὺς τοίχους πινακίδες μὲ τὴ λακωνικὴ φράσι: «Κῆπ Σμᾶιλινγκ». Πού σημαίνει: Μεϊδιάστε! Τὸ σύνθημα ἀπευθύνεται πρὸς τὸ προσωπικὸ καὶ ἐκφορεῖ τὴ σημασία πού ἀποδίδουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιχειρηματίες στὸ ρόλο τοῦ μεϊδιάματος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν συναλλαγῶν. Φυσικὰ δὲν προέκειται κυρίως γιὰ τὸ υποχρεωτικὸ καὶ συμβατικὸ μεϊδιάμα. Πρόκειται γιὰ τὴ γενικώτερη ἀντίληψιν τῆς αἰσιοδοξίας, τῆς εὐπροσπορίας καὶ τῆς φαιδρότητας, πού γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἀποτελοῦν στοιχεῖα συμμασμένα μὲ τὴν καλὴ πορεία τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πού ἀντιπροσωπεύουν, συνεπῶς, θετικὰ κεφάλαια.

Μὴν ἐλπίζετε νὰ προσληφθῇτε εὐκόλῃ ὑπάλληλος στὴν Ἀμερικὴ, ἀν εἰσθε κατσούφης ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία. Ἐνας νέος μπορεῖ νὰ εἶνε σοφός, δραστήριος, ἱκανός, μεγαλοφυΐα ἴσως, δὲν θὰ προσληφθῇ ὅμως ἂν δὲν κατέχῃ τὴν τέχνη τοῦ μεϊδιάματος! Ὁ Μόργκαν διετύπωσε σχετικὰ ἕνα πρακτικὸ φιλοσοφικὸ δόγμα: «Μόνο οἱ χαρούμενοι καὶ οἱ αἰσιοδοεῖς θὰ κερδίζουν στὸν ἀγῶνα καὶ θὰ ἐπικρατοῦν στὴν Ἀμερικὴ».

Λοιπὸν: «Κῆπ Σμᾶιλινγκ». Μεϊδιάστε. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀξίωμα πού κατευθύνει τὴν ἀμερικανικὴν ζωὴ, σὲ οἰονδήποτε κύκλο δράσεως. Μὲ τὸ μεϊδιάμα στὰ χεῖλη θὰ δεγνῇ ὁ ὑπάλληλος τὸν πελάτη. Μὲ τὸ μεϊδιάμα ὁ ἐργοδότης θὰ ἀντικρούσῃ τὸν ὑφιστάμενόν του. Μὲ τὸ μεϊδιάμα θὰ σὲ... δώσουν ἀπὸ τὸ κατὰστημα ὅταν δὲν ἔχουν, ἢ δὲν θέλουν νὰ σοῦ πουλήσουν ἕνα εἶδος. Μὲ τὸ μεϊδιάμα ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν διδάσκει ἀλγεβρὰ ἢ τριγωνμετρία. Μὲ τὸ μεϊδιάμα ὁ ἐργολάβος κηδεῶν πείθει τὴν οἰκονομία τοῦ νεοκροῦ ὅτι πρέπει νὰ προτιμῇ τὸ γραφεῖόν του.

Ἡ συναλλαγή γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ εἶνε μιὰ ἐπιστήμη πού τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῆς ἐπιτυχίας τῆς εἶνε τὸ μεϊδιάμα. Καὶ τὸ μεϊδιάμα αὐτὸ εἶνε μιὰ δημιουργικὴ δύνα-

μις πού σὲ διευκολύνει νὰ βαδίσῃς πρὸς τὴν ἐπιτυχία, σύμφωνα μὲ τὸν ὠραϊώτατο ὁρισμὸ τοῦ Καρλῶ: «Δώσε μας τὸν ἀνθρώπου πού τραγουδεῖ ἐνὸς ἐοαζέται. Ὁ ποιοτικὸς κί' ἂν εἶνε ἡ ἀσχολία του, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι κάνουν οἱ ἄλλοι μὲ κατῆφεια. Αὐτὸς μὲ τὴ χαρὰ του, κάνει περισσότερο στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, τὸ καὶ καλύπτεται καὶ μὲ μεγαλύτερη ὑπομονή. Δὲν κουράζεται ποτὲ ἐκεῖνος πού πεζοπορεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς ἥχους τῆς μουσικῆς...»

Ἡ κατσούφα εἶνε μέγας ἐνθὸς τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς. Ἐνας ὑπάλληλος γραφεῖου μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἀπαιτούμενη μόρφωσιν. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν πρέπουσα τεχνικὴ κατάρτισιν. Θεωρεῖται ὅμως ἱκανώτατος, ὅταν εἶνε σὲ θέσιν νὰ ἠλεκτρίσῃ τὸν πελάτη μὲ τὴν εὐπροσπορία του. Ἀλλοίμονο στὸν ὑπάλληλο πού ἵπτεται καὶ παρουσιάζεται ὑποστάςτ' ὅταν ἐργοδοτῇ δειλός, συνεσταλμένος καὶ υπερβολικὰ εὐγενικός. Δὲν ἔχει νὰ ἐλπίσῃ τίποτε, ὅσα διπλώματα κι' ἂν παρουσιάσῃ. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς ὑπάλληλους οἱ ἐπιχειρήσεις τοὺς διώχνουν σάν... ἐπικινδύνους.

Μπαίνετε σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα καὶ πρόκειται νὰ φωνάξτε ἕνα ἀσημαντὸ πρᾶγμα πού δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ μιὰ πεντάρα (ἢ πεντάρα παίζει ρόλο στὴν Ἀμερικὴ). Ὁ ὑπάλληλος θὰ σὰς περιτριππῇ μὲ τόση ἐγκαρδιότητα σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ φωνάξτε τρία αὐτοκίνητα. Ἄν δὲν ἔχῃ ἢ ἂν, δὲν θέλῃ νὰ σὰς πουλήσῃ αὐτὸ πού ζητάτε, πάλι θὰ σὰς δώσῃ μὲ τὸ μεϊδιάμα. Θὰ σὰς πῇ: «Τί κρίμα. Μόλις τελείωσαν. Πολὺ λυπούμαι πού δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω...»

Οἱ γυναῖκες εἶνε κατὰ κανόνα γκρινιάρες καὶ μίзерες. Ἀναστατώνουν συνήθως τὰ κατστήματα χωρὶς νὰ ἀγοράσουν τίποτε. Κάποτε κακομιλοῦν στοὺς ὑπάλληλους. Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπὸν; Τίποτε, λέγει ὁ Ἀμερικανός! Θὰ τίς διώξουμε μὲ τὰ χεῖρα. Γιατί, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιχειρηματία, «ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκιο». Ἡ σημερινὴ ἀμερικανικὴ ἐπιστημονικὴ θεωρία τῶν συναλλαγῶν λέγει: «Ποσοπάθησε νὰ ἔχῃς ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο εὐχαριστήμιον τὸ κοινόν». Φυσικὰ ὁ πελάτης μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ πάντα δίκιο — μάλλον δὲν ἔχει, — ἀλλὰ γίνεται ἀποδεκτὸν ἂν συζητηθεῖ ὅτι ἔχει πάντα δίκιο, γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς προόδου σὲ κάθε ἐπιστημονικῶς ὁργανωμένη ἐπιχείρησιν. Ἐγκρατεῖ κυρίως στὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας. Τὸ μεγάλο λοιπὸν αὐτὸ κοινωνικὸ κεφάλαιο πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ διατηρῇται ἀνέπαφο καὶ ἀμείωτο. Διατηρεῖται δὲ ἐστὶ μὲ τὴν περικοπήν, τὴν εὐγένεια, τὴν εὐπροσπορία καὶ μὲ τὸ θουλικὸ μεϊδιάμα.

Σ' ἕνα βιβλίον του γιὰ τὴν προαγωγή τῶν ἐπιχειρήσεων ὁ Μπ. Φόρμπερ ἀναφέ-

Τὸ μεϊδιάμα εἶνε βασικὸς κανὼν τῆς ζωῆς γιὰ κάθε Ἀμερικανὸ ἢ Ἀμερικανίδα πού θέλει νὰ ἐπιτύχῃ στὴ σταδιοδρομία του.

ρεῖ ὅτι ὁ διάσημος μεγαλοεπιχειρηματίας Τζ. Ἀρμπουρ τοῦ εἶπε κάποτε: «Θὰ εἶνα ἕνα ἐκατομμύριο δολλάρια γιὰ νὰ ἀποκτήσω τὸ μεϊδιάμα τοῦ Σβάμπ!»

Ὁ Τσάρλες Σβάμπ εἶνε ἕνας ἄλλος μεγαλοεπιχειρηματίας τοῦ ὁποῦο ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτ' ἐκταπληκτικὰς ἐπιτυχίας. Διευθύνει μεγάλες Τράπεζες τῆς Γουὼλλ Στρήτ καὶ τεραστίας διυλιστικῆς ἐπιχειρήσεις. Ἀνυπολόγιστα εἶνε τὰ ἐκατομμύρια πού κέρδισε. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἐπιχειρηματικὸ μεγαθὴρ ἔκκινησε ἀπὸ ὑπακαλόγατος. Κατόπιν ἔγινε ἐργάτης χαλυβδουργείων. Μὲ τὴν αἰσιοδοξία του, τὸ αἰώνιο μεϊδιάμα του, τὴ χαρούμενη διάθεσίν του, κατώρθωσε νὰ προωθήσῃ πρὸς τὰ πάνω τίς ἱκανότητες του. Κατέκτησε τοὺς προσηλαμένους του. Ἐγινε ἀρχιεργάτης. Ἀνοίξε διέκτες τοῦ ἐπιχειρήσεως. Μήτεκε στὸ χρηματιστήριο.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη του δὲν ἔλειπε οὔτε μιὰ στιγμή τὸ μεϊδιάμα, ἕνα μεϊδιάμα πού ξεγυρνάει σάν φῶς ἡλίου ἀπὸ τὰ ἀκτινοβολήματα τῶν αἰσθημάτων του. Ὁ ἴδιος ὁ Σβάμπ δὲν ἀποκρύπτει ὅτι ἡ ἐπιτυχία του σπρηίζεται βέβαια στὴς ἱκανότητες καὶ τὴ δραστηριότητά του, στὴν ἀσφαλὲνία θέλησίν του, ἀλλὰ κυρίως ὀφείλεται στὴν ἀπέραντη αἰσιοδοξία του καὶ στὸ αἰώνιο μεϊδιάμα του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀρμπουρ θὰ εἶδινε ἕνα ἐκατομμύριο δολλάρια γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸ τὸ μεϊδιάμα.

Ὁ μεγαλοτραπέζίτης Φράνκ Βάντερμπιλτ εἶπε κάποτε: «Δὲν θὰ πάω ποτὲ ὑπάλληλο μεγάλο ἢ μικρό, ἂν δὲν ἔχῃ τὸ φυσιολογικὸ χάρισμα νὰ μεϊδιάσῃ πρὸς τὸν πελάτη καὶ τὴ διυλιστικὴ νὰ δημιουργῇ φίλους μὲ τὴν εὐπροσπορία του».

Στὸ μεϊδιάμα λοιπὸν σπρηίζονται οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ ἀνήγαγαν σὲ φιλοσοφικὸ δόγμα πού τὸ διδάσκουν σάν ἀπαραίτητη ἀνάγκη τῆς ζωῆς στὰ σχολεῖα, στὰ Πανεπιστήμια, στὸ σπίτι, παντοῦ. Μεγάλοι ἐπιστήμονες ἐγγραῶν ὁλόκληρες πραγματεῖες γιὰ τὴν ἀκτινοβολία πού ἀσκέι τὸ μεϊδιάμα σὲ κάθε περίπτωση. Πόσο χρήσιμο θὰ ἦταν γιὰ μᾶς τοὺς κατσούφης Ἕλληνες, ἂν μεταφραζόνταν καὶ μοιράζονταν δωρεὰν μερικὲς τέτοιες πραγματεῖες...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀγγλικὲς ἐφευρέσεις

Ἡ ὁμπρέλλα «Τσάμπερλιν»

Ὁ ἄνθρωπος περνάει τὸ ἕνα τρίτον τῆς ζωῆς του στὸ κρεβάτι του. Κι' ὅμως στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς προόδου, τὸ ἐπιπλο αὐτὸ μένει σχεδὸν στερεότυπο, ὅπως ἦταν καὶ πρὸ αἰώνων, τέτοιο πού δὲν ἔξα, σφαιρίζει τὴ μεγαλύτερη δύναμιν ἀνέρι. Ἡ ὁκέφισ αὐτὴ ἔκαμε τὸν Ἀγγλὸ φ. Ἀ. σφορντ νὰ ἐπινοήσῃ τὸ «κρεβάτι τῆς αὐριον» καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ στὴν περίφημὴ ἐκθεσὶ «Τί μπορεῖ νὰ φτιάσῃ ἡ Ἀγγλία», πού διοργανώθηκε τελευταίως στὸ Λονδίνο. Τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀσφορντ μοιάζει πολὺ μὲ... φέρετρο. Ἰσως γιὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ὁ ὕπνος εἶνε ἡ εἰκόνα τοῦ θανάτου... Ἀλλοὶ τὸ παρωμοῖσαν μὲ ὑποβρύχιον τῆς τρέπης ἢ μὲ μεγάλο τσάκρο... Εἶνε ἕνα εἶδος κλειστοῦ κουτιοῦ ἀπὸ ἐλαφρὸ μέταλλο, μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ γυμνός, χάρις σὲ μιὰ θερμοστατικὴ ἐγκατάστασιν πού ζεσταίνει τὸν ἀέρα. Φυσικὰ δὲ, τὸ σῶμα ἀναπαύεται καλλίτερα ὅταν δὲν τὸ περιορίζει κανένα ρούχο.

Στὴν ἴδια ἐκθεσὶ, οἱ ἐπισκέπται μποροῦν νὰ περιεργασθοῦν ἄλλες 6.000 ἐφευρέσεις. Ὑπάρχει π.χ. ἕνα ποδήλατο ἐμφωδισμένο μ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ μωτέρ. Στὸς κατὰφωμον παρᾶναι ἠλεκτρικὸ, πού ἀποθηκεύεται σὲ μιὰ μπαταρία καὶ βοηθεῖ κατόπιν τὸν ποδηλάτη στὴν προσπάθειά του στὸν ἀντίπορο.

Οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως θαυμάζουν μιὰ φορητὴ ἠλεκτροκίνητη ραπτομηχανή, ἀλθινὸ κομφοτέχνημα, μὲ διαστάσεις καὶ βάρος ὅχι μεγαλύτερα ἀπὸ μιὰ γραφομηχανή.

Στὸ Λονδίνο, μὲ τίς συχνὰς βροχές του, ἡ ὁμπρέλλα θεωρεῖται ἀπαραίτητη. Ἐνα μοντέλο ὁμπρέλλας, πού παρουσιάσθηκε στὴν ἐκθεσὶ, μπορεῖ νὰ διπλωθῇ καὶ νὰ φυλαχθῇ μέσα σ' ἕνα πέτινο χαρτοφύλακα ἢ στὸ δίκτυ γιὰ τὰ ψώνια. Ἐτοί διπλωμένη, δὲν ἔχει πολὺ μεγαλύτερες διαστάσεις ἀπὸ ἕνα μεγάλο στυλό. Ὁ ἐφευρέτης τῆς τῆς ὕψους «Τσάμπερλιν», πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀγγλου πολιτικοῦ μὲ τὴν ὁμπρέλλα.

«Τὰ Νέα Σφαγεῖα»

«Ἡ Καλλιθέα»

«Τὸ Μπαρουτάδικο»

«Οἱ Ποδαράδες»

«Τὸ Ψυχικόν...»

«Τὰ Καμίνια!»

ΚΟΛΠΑΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ. σαράντα πέντε χρόνων.
Η ΚΥΡΙΑ. είκοσι έπτά χρόνων, πολύ όμορφη.
Ο γιατρός Μουλέν, νέος, κομψός και ώριμος.

(Πρωί. Μόλις έγπνησαν. Είνε ακόμα στο κρεβάτι και περιμένουν τὸ γάλα τους).
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί έχεις; Όλο κουνιέσαι κι' αναστενάζεις.
Η ΚΥΡΙΑ: Υποφέρα.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πού;
Η ΚΥΡΙΑ: Παντού.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πάντα αυτοί οι πόνοι που σ' έπιαναν τὸ καλοκαίρι στα λουτρά;
Η ΚΥΡΙΑ: Πάντα.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έ, λοιπόν, αγάπη μου, είνε καιρός να κυττάξεις λίγο τὸν έαυτό σου, πὸν χειρότερο τὸ κακό.
Η ΚΥΡΙΑ: Μήπως δὲν τὸ θέλω κι' εγώ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μπαβό! Είμαι εὐτυχής, πὸν σ' άκούω νάχης τόσο καλές διαθέσεις. Έτσι θά σου κάμω μίαν έξουαλόγησι.
Η ΚΥΡΙΑ: Τί έξουαλόγησι;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πήγα χθές στὸ γιατρό, τὸν κ. Μουλέν, αὐτὸν πὸν γνωρίσαμε τὸ καλοκαίρι στα λουτρά.
Η ΚΥΡΙΑ: Σ' αὐτόν; Καί γιατί πήγες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ νὰ έρθη νὰ σέ δῇ καί νὰ σέ κάμω καλά.
Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ δὲν θέλω. Όχι! Μὲ ρώτησες εμένα πὸν πήγες σ' αὐτόν τὸ γιατρό;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Είνε ένας νέος έπιστήμιων πρώτης τάξεως. Όλος ὁ καλὸς κόσμος αὐτὸν συμβουλεύεται.
Η ΚΥΡΙΑ: Καλά, κι' εγὼ τὸ άκούω αὐτό. Μὰ δὲν τὸν θέλω αὐτόν. Οὐφ!... Τί άπῆλ!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νάμῃζα δτι θά χαϊρόσουν πὸν θά σου φέω σήμερα τὸ πρωί τὸν κ. Μουλέν.

Η ΚΥΡΙΑ: Τί; Σήμερα τὸ πρωί; Νά σὰς πάρη κι' ὁ γάμν και' εμένα κι' αὐτόν τὸν Μουλέν!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αγάπη μου, μὴ θυμώνης. Δὲν ήξερα πὸν δὲν τὸν ήθελες. Καλύτερα νὰ μὸν κορόνιζαν τὰ πόδια τὴν ὥρα πὸν πῆγαινα... Καί μία πὸν θά έρθη, σέ παρακαλῶ, νὰ μὴν τοῦ κάμης μούτρα.
Η ΚΥΡΙΑ: Αὐτό θά μὸν είνε πολὺ δύσκολο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Γιατί;
Η ΚΥΡΙΑ: Είνε ένας νέος πολὺ έγωιστής... Ένει ένα χαμόγελο, συγκαταβατικό έμπρός σ' όλες τίς γυναίκες πὸν δὲν μὸν άρέσει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν τὸ παρατήρησα.
Η ΚΥΡΙΑ: Καί μήπως παρατηρήτε σεις οί άνδρες τίποτε πὸν σὰς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έπὶ τέλους είνε γιατρός καλός.

Η ΚΥΡΙΑ: Καί πὸν τὸν ξέρεις εσύ; Σ' ήξερε ποτέ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Βεβαιώθηκα χθές. Όταν πὸν μίλησα γιὰ τὴν άσθένειά σου, μὸν

εἶπε πρῶτα, σὰν νὰ σέ εἶνε πελάτισσά του ἀπὸ γυνίκα!

Η ΚΥΡΙΑ: Καί πότε θά έρθη;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Στίς δντάμιση.

Η ΚΥΡΙΑ: Κι' έπιμένεις νὰ τὸν δεχθῶ; Θεέ μου!... Καλά... έστῶ... αὐτό γίνεται πρὸς χάριν σου. Φύγε γυνίκα γιὰ νὰ ντυθῶ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νὰ ντυθῇ;
Η ΚΥΡΙΑ (μισοθυμωμένη): Πλαγιασμένη θά τὸν δεχθῶ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καί βέβαια. Ο ίδιος μὸν εἶπε, δτι έπρεπε νὰ μείνης στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ σ' έξέταση προσεκτικά.

Η ΚΥΡΙΑ: Στὸ κρεβάτι; Ποτέ, ποτέ!
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Όλοι οί γιατροί στὸ κρεβάτι βλέπουν τὸν άσθενή...

Η ΚΥΡΙΑ: Είνε πολὺ νέος καί δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ πλαγιασμένη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Εἶσαι γελοία! Τί είνε αὐτὰ πὸν σκέπτεσαι; Θά σέ εξέταση, θά σέ άσπασθῇ... Αὐτὰ δὲν γίνονται, δταν εἶσαι ντυμένη!

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ σου εἶπα είνε νέος. Κι' ἐπὶ τέλους ἐγὼ δὲν εἶμαι άσχημη οὔτε κακοθυμίαση.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καί νομίζεις δτι θά τὸν τρελλάνη ἡ άσπασή σου; Χά, χά! Οί γιατροί δὲν τὰ κυττάζουν αὐτά!

Η ΚΥΡΙΑ: Μὴν τὸ λές αὐτό! Μόνον πὸν τὸ σκέπτεται μὴ πῶνιαν ντροπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ο γιατρός δὲν είνε άντρας, καλή μου! Σχεδόν δὲν έχει φύλο...

Η ΚΥΡΙΑ: Σέ παρακαλῶ, πάψε...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έπὶ τέλους θέλω τὸ καλό σου. Αὐτό είνε τὸ «εύχαριστῶ». Θά σέ παρατήσω νὰ πονάς. (Σηκώνεται καί ντυνεται). Μείνε στὸ κρεβάτι, αγάπη μου, νὰ σέ εξέταση. Κάμε τὸ γιὰ χάριν μου, ἐπὶ τέλους.

Η ΚΥΡΙΑ: Έ, καλά... Μὲ μία συμφωνία ὡς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποιά;
Η ΚΥΡΙΑ: Νὰ μείνης καί σὺ ἐδῶ.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μιλᾶς σοβαρά; Δὲν είνε δυνατόν αὐτό.

Η ΚΥΡΙΑ: Σπουδαίον είνε νὰ παρίσταται ὁ άνδρας στὴν εξέτασι τῆς γυναίκας τοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ θέλεις νὰ μὲ πάρη ὁ Μουλέν γιὰ κανένα ζήλιαση; Θέλεις νὰ μὲ νομίσῃ γελοίον, πὸν δὲν τολμῶ ν' άφήσω πέντε λεπτά τῇ γυναίκα μου μὲ τὸν γιατρό; Μὴ θυμώνης τέτοια πράγματα. Άλλωστε καί οί γιατροί τὰ χάνουν σάν έχουν πᾶν στὸ κεφάλι τους άλλον... Κι' ἐγὼ ἂν ήμουνα στὴ θέσι τους τὸ ίδιο θά έκανα...

Η ΚΥΡΙΑ: Καί ἀπὸ πότε σου ήθαν αὐτές οί ιδέες; Γιατί τότε εἶσαι άντιφάσος καί ζήλιασος καί δὲν μ' άφίνεις νὰ πάω μόνη μου ν' άγοράσω οὔτε ένα ζευγάρι παπούτσια ἀπὸ φόβο μήπως πάω σέ κανένα κομψὸ ραντεβού;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σέ ζηλεύω. Βέβαια, λίγο, δὲν τὸ άνομιζῶ. Σέ ζηλεύω γιατί σ' άγαπῶ. Δὲν έννοῶ ὡς γιὰ γίνω καί ήλίθιος. Δόξα σοι ὁ Θεός!

(Τὴ στιγμή αὐτὴ ντυπαί τὸ κοουδόνι).
Η ΚΥΡΙΑ: Ποιός είνε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θά είνε ὁ γιατρός χωρίς άλλο. Συμφωνοί λοιπόν έ; Πηγαίνα νὰ τὸν υποδεχθῶ. Σέ παρακαλῶ νὰ φανῇ λογική!

Η ΚΥΡΙΑ: Αὐτό, φίλε μου, λέγεται βία. Σὺ ὀρκίζουσαι δτι ὑποχωρῶ πρὸς χάριν σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μπαβό σου! Σ' εύχαριστῶ. Βλέπεις δτι κι' ἐγὼ ξέρω νὰ σέ περιποιούμαι!

(Ο κύριος φεύγει. Η κυρία μένει πλαγιασμένη. Μία λάμψη χαρᾶς φωτίζει τὰ μάτια τῆς. Υστερὸς ἀπὸ πέντε λεπτά άνοίγει ἡ πόρτα καί ὁ κύριος λέει στέκοντας στὸ κατῶφλι):

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νά, γιατρέ μου, ἡ μικρή μας άσπαση. Εὐτυχῶς πάει καλύτερα. Σὰς άφήνω νὰ τὴν εξέτασες.

(Η πόρτα κλείνει κι' ακούγονται ἀπομακρυνόμενα τὰ βήματα τοῦ κυρίου).

ΜΟΥΛΕΝ: Αγάπη μου! Χουσή μου!...
Η ΚΥΡΙΑ: Είδες τί ὥραία πὸν τὰ κατῶφερα, χουσέ μου; Τί ὑπόφος πὸν είνε ὁ άντρας μου!... Έλα στὴν άγκαλιά μου, χουσέ μου!...

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΧΑΘΗΚΑΝ 1.500.000 άνδρες!

Τὸ μυστήριο τῆς στρατιάς τῆς Μαντζουρίας

Ένα ἀπ' τὰ μυστηριώδη προβλήματα τοῦ πολέμου είνε ἡ εξαφάνισις έναμιση εκατομμυρίου ανδρῶν, άκείδον ὁλόκληρου ὁπλασθ τοῦ ιαπωνικοῦ στρατοῦ τῆς Μαντζουρίας. Πρόκειται γιὰ ένα γεγονός πραγματικό, άσθεντικό, έπιβεβαιωμένο έπισήμως.

Δυὸ εβδομάδες περίπου πρὶν ἀπ' τὴ συνθηκολόγησι τῆς Ιαπωνίας οί δυνάμεις αὐτές τοῦ Κουανγκ Τσουνγκ είχαν έρθει σὲ σύγκρουσι μὲ τὰ ρωσικά στρατεύματα, δίχως πολλές άπώλειες. Μὲ τὴν ὑπογραφή τῆς άνακωχῆς, σιμάτησαν οί έχθροπραξίες. Έκατό χιλιάδες άνδρες γύρισαν στὴν Ιαπωνία. Κι' οί ὑπόλοιποι; Έχάθηκαν, έγιναν κανὸς χωρίς ν' άφίσουν πῶν τους κανένα ίχνος! Η τύχη τους άγνοεῖται...

Οί αμερικανικές άρχες άπασχολήθηκαν μὲ τὴν εξαφάνισι τους. Στρατιωτικοί, δημοσιογράφοι, άστυνομικοί, μηχανοκίνητες δυνάμεις προσπάθησαν μάταια νὰ διαφωτίσουν τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι.

Σύμφωνα μὲ μερικές πληροφορίες κινεζικῆς προελεύσεως, ὁ «στρατός-φαντάσμα» — εἶται εἰς έπονιομασθ — δὲν ὑπῆκυε πῶς οὔτε διαταγῆς τοῦ Τόκιο πολὺ πρὶν ἀπ' τὴ συνθηκολόγησι. Φαίνεται λοιπὸν δτι οί άρχηγοί τοῦ συνεννοήθηκαν μὲ τὸ στρατηγὸ Μανίνφου, καί μία προοπτική συνκρούσι μὲ τὸν Ρώσους έδωσε τὴν πρόβασι στοὺς Ιαπωνέζους νὰ περάσουν στίς τάξεις τοῦ έχθροῦ, μ' ὅλο τὸν ὀπλιμό του.

Άλλη έκδοχή, ἀπὸ ρωσική πηγή, θεσπάζει δτι οί «χαμένοι» έρριονταί στή Ρωσία, ὡς αἰχμάλωτοι πολέμου, κι' ὅτι χρησιμοποιούνται σ' έργα άσπασθ άνοικοδομήσεως. Λέγεται μάλιστα δτι ανέλαβαν ένα τεράστιον έργο στήν κεντρική Σιβηρία, στήν καρδιά τοῦ άπεραντοῦ άσπασθ Ταγκά.

Τὸ άσπασθ αὐτό οκεπάζει μία τετραγωνή έκτασι μὲ πλεῖρες 2.000 χιλιάμετρων καί δὲν έχει ακόμη εξερευνηθῇ τελείως.

Έκεί μέσα έπεσε άλλοτε ένας πειλῶριος καί διάπυρος αερόπλινος, γιὰ τὸν ὁποῖο έχομε γράψει επανειλημμένως. Καί προκάλεσε ζήμιες τεράστιες καί πυρκαγὰ σὲ έκτασι πολλῶν χιλιάμετρων. Τὸ φυσικό αὐτὸ φαινόμενον προκάλεσε ἐπὶ πολλὸν καιρὸ τὸ ένδιαφέρον τοῦ έπιστημονικοῦ κόσμου.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ δασυή περὶοχή διάλεξαν οί σοβιετικές άρχες γιὰ νὰ έπιχειρήσουν ένα έργον άποκρίομῃ. Φαίνεται δτι τὸ μέρος είνε καταλλήλῃ, ὡς ἀπ' τὰ καλλίτερα εἰδη τῆς «Αφρικής». Έχει μεγάλα ποτάμια καί άσπασθ νοκνήν. Ὡς τώρα, μόνον οί εξερευνητοί κι' οί τυχοδιώκτες χουσαν ἐδῶ κι' ἐκεί στή μυστηριώδη αὐτὴ χώρα. Σήμερα ὡς 1½ εκατομμύριο ανθρωποί εργάζονται μεθοδικά, γιὰ νὰ τῆς δώσουν μία καινούργια ζωή καί ν' άξιοποιήσουν τὸν θησαυρὸς τῆς γῆς καί τοῦ ὑπεδάφους.

Έν τῷ μεταξῷ, οί «Αμερικανοί έπιμένουν νὰ ζαναδρῶν ὀπωρήποτε τὸ χαμένο στρατό τῆς Μαντζουρίας. Η εξαφάνισι τέτοιου τεραστίου αριθμοῦ ανδρῶν, καί μάλιστα ὀπλισμένων κι' ὀργανωμένων, άνισχυε δικαίως τίς αμερικανικές στρατιωτικές άρχες καί τὴν Κυβέρνησι.

Οί ανθρωπες αὐτές συνδένονται καί μὲ τὴν αναζωνόνησι τῆς δασεως τῶν Ιαπωνικῶν μυσικῶν εταίρειων. Ο «Μαῦρος Δράκων», ἡ «Σενικάτ» κι' άλλες μικρότερες εθνικιστικές καί τρομοκρατικές ὀργανώσεις προσπαθοῦν — κατὰ τίς διαβεβαιώσεις διαφόρων έφημερίδων — νὰ ζαναοικονομώσουν τὸν άνδρες εἰς Ιαπωνικό στρατό τῆς Μαντζουρίας, ὑπὸ τὴν άρχηγία ενός ἀπ' τοὺς ανώτερους αξιωματικούς τῶν. Άν επιτύχη αὐτὴ ἡ προσπάθεια τῆς διαδικῆς στρατολογίας, θά δημιουργηθῇ μία καινούργια καί ὀπλογόνια, μὴ δύναμις πὸν θά μποροῦν νὰ τὴν μεταχειρισθοῦν κατὰ τὴν «Αμερικανικὴν κατακτιπῆ, τόσο οί Ιαπωνέζοι ὥς κι' οί Ρῶσοι σὲ περιπτῶσι μελλοντικοῦ πολέμου.

Η Λωρέττα Γιούνγκ.

“Ονειρα άστέρων ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΘΗΚΑΝ...

Άποτυχίες, άπογοητεύσεις, καχοριζιλιές

Μολοντί οί περισσότεροι άστέρεις τοῦ Χόλλυγουντ εἰσπράττον μισθούς σεβαστούς, πὸν τοὺς έπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσουν τὰ παιδικὰ κι' εφελδικά τους όνειρα, δὲν ὑπῆρξαν σὺν τῷ χρόνῳ ὡς συχνὰ νὰ χουρὸν αὐτὴ τὴν πραγματοποιήσι...

Άς πάρουμε τὸ παραδειγμα τῆς Λορέττας Γιούνγκ. Όταν ήταν άκόμη μικρὸ κοριτσάκι, δὲν είνε παρά ένα όνειρο; Νί; άποκτιπῆ ένα ἀπ' τὰ μεγάλα έκείνα κι' άστραφερα αὐτοκίνητα, πὸν κάνουν ὅλο τὸν κόσμο νὰ σταματᾷ καί νὰ γυρίζη νὰ τὰ κυττάξῃ σὸ τεραστιά τους... Έξη μῆνες πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, ὑπῆρξε έπιτέλους ἡ άγορήσι τοῦ πολυπληθοῦ αὐτοκινήτου. Ήταν τεραστίον, δεκαεξακύνδιον, μὲ καροσερὶ φτιαγμένη ειδικῶς γι' αὐτὴν καί μὲ ταπετασία ἀπὸ ρὸς σατέν. Μὲ τὸν πόλεμο, έπεβλήθησαν αὐστηροί περιορισμοί στή βενζίνη. Καί τὸ αὐτοκίνητο τῆς Λορέττας — πὸν έκανε μεγάλη καταναλώσι καυσίμου ὕλης — κλείστηκε άναγκαστικά σὸ γκαράζ καί μούλιασε ἐπὶ χρόνις ὁλόκληρα... Τώρα πᾶ είνε ντυμένη, κι' ἡ Λορέττα σκοπεύει ν' άγοράσῃ ένα καινούριον, οικονομικότερο. Πούλησε λοιπὸν τελευταίως τὸ παλιὸ σ' έναν εργολάβον κηδεῶν, πὸν ἀπολαύδανε τώρα τὰ ρὸς μαζιλάρια του...

Η ιστορία τοῦ Τζέιμς Κάγκνεντ είνε κομικοπονητική. “Ονειρευόταν πάντα ένα μεγάλο καί κάταστρο γιῶτ, μὲ τὸ ὁποῖο θάκανε ταξίδια μακρύν. Τὸ άνθρσσε πρῶτα, δταν έγινε διάσπης καί πλούσιος, κι' έπτεψε νὰ περάσῃ πᾶν σ' αὐτό τὸ πρῶτον θαλασσινὸ «γούγκ-έντ» του, μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του καί μὲ μερικοὺς φίλους. Άλλοίμονο! Δὲν είνε προβλέπει ὁ δυστυχισμένος δτι θά τὸν έπιανε ἡ θάλασσα!... “Ακόμα κι' άγκυροβολημένο σὸ λιμάνι, τὸ γιῶτ ταλαντευόταν τόσο άσπασθ γιὰ τὸν Κάγκνεντ, ὥστε άναγκάστηκε νὰ τὸ εξαπουλήσῃ!

Η περιπτῶσις τοῦ Ρόμπερτ Γιούνγκ είνε άφορητική. Στὴν εφελδικὴ τοῦ ήλικία, δὲν άπτόταν καθόλου τὸν κινηματοφό, οὔτε καί τὸ θέατρο. Τὸ μοναδικὸ του πάθος ήταν τὰ άλογα, κι' όνειρευόταν νὰ ιδού-

σῃ μίᾳ σχολῇ ήπασίας. Μόλις λοιπὸν κέρδισε άρετὰ γούματα ἀπ' τὰ πρῶτα ήλια του, άγόρασσε ένα θαυμάσιο χτῖμα κι' εγκατέστησε ἐκεῖ μίᾳ τέτοια σχολή. Είχε φροντίσει νὰ μὴ άβῃ κανείς τὸ δνομά του. Άλλὰ οί πελάτες του άνακάλυσαν γρήγορα τὴν ταυτοτήτα του... κι' ἀπὸ τότε άρρισαν νὰ παθαίνουν καθημερινῶς τὰ πιδ άπρόοπτα άτυχήματα, ὥπως τοὺς είνε συμβουλεύσει κάποιος τετραπέρατος κι' άσυνείδητος δικηγόρος! “Επειτα έκαναν άγωγή στὸν «ὑπεύθυνον» διευθυντὴ τῆς σχολῆς καί ζήτησαν σεβαστὴ άποζημίωσι... Η άσχημη αὐτὴ ιστορία στοιχίσε στὸ Γιούνγκ 50.000 δολάρια, ὡς πὸν ν' άποφασισῇ επιτέλους νὰ κλείσῃ τὴ σχολή του...

Ο Τζῶρτζ Ράστ άκείται νᾶν σὸ κτῖμα του μίᾳ θαυμάσια πιναία... κι' ἂς μὴν ξέρη καθόλου κολύμπι!

Όσο γιὰ τὴ Μπέττυ Νταβίς, έπειδὴ άνατράφηκε σ' ένα μικροσκοπικό σπιτί, δὲν έδλεπε τὴν ὥρα ν' άποκτιπῆ ένα μεγάλο, ευρύχνοον καί άνετο μέγασο καί πραγματοποιήσε τέλος τὸ όνειρό τῆς. Αἰσῶς ὡς άρρισαν νὰ τὴν χτυποῦν άλλεπάλληλες δυστυχίες: Στὸ Ριβειπτόττω — ὡπως λεγόταν τὸ χτῖμα τῆς — άπέτυχε ὁ πρῶτος γάμος τῆς καί πῆθαν ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς. Δημιουργήθηκαν επίσης ήλια-δυὸ προβλήματα καί δυσκολίες. Τέλος, ἡ Μπέττυ Νταβίς έναποῦλησε τὸ μέγασό τῆς καί έανόνησε νὰ ζῇ σ' ένα ταπεινὸ μικρὸ σπιτάκι. Δὲν πιστεῖται ὡς πᾶ πὸς μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ όνειρα...

♦♦
Πὼς έδλεπαν άλλοτε τὸν κινηματογράφον
Θέλετε νὰ μάθετε τίς γνώμες πὸν είχαν γιὰ τὸν κινηματογράφον στὰ πρῶτα χρόνια μαρκοῖ διάσπης Γάλλοι συγγαφεῖς; Άκούτε λοιπὸν...
Ο Ντυαμὲλ είνε γράσει τὰ έξῆς:
«Ο κινηματογράφος είνε μίᾳ διασκεδαστικῇ εἰδήσει, ένα μέσον πὸν βοηθεῖ τοὺς άναρχικούς καί τοὺς δυστυχισμένους, πὸν γέρουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καθημερινῶν άσχαλιῶν καί τῶν φροντίδων τους, νὰ σκοτώνουν τὸν καιρὸ τους».

Ο Ρενὲ Ντυμὲλ είνε πῇ έπίσης:
«Ο κινηματογράφος: Είνε μίᾳ άνησυχαστικῇ έπιστροφῇ στή βαρβαρότητα».

Ο διάσπης κριτικός Πῶλ Σουνταί είνε χαακτηριστικῇ, έξ άλλου, τὸν κινηματογράφον ὡς... «κοποιᾷ γίδας».

Ο Λουί Μπερντάν, τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, είνε πῇ δτι δὲν είνε καμιά γνώμη γιὰ τὸν κινηματογράφον, γιατί δὲν ήξερε καί οὔτε ήθελε νὰ μάθῃ τί ήταν αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ένας άλλος άκαδημαϊκός, ὁ Έδουάρδος Έστωνίε, είνε έκφρασθῇ επίσης ὡς έξῆς:

«Τί άλλο είνε ὁ κινηματογράφος ἀπὸ ένα κουτί παρορμητικῇ μὲ κινούμενες εἰκόνας;»

Όλα αὐτὰ ὡς δὲν έμπέδισαν τὸν κινηματογράφον νὰ εξαελιγθῇ σὲ μίᾳ αληθινῇ τέχνῃ πὸν συνενώνει σήμερα όλες τίς άλλες.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ταξίδι γιὰ τὴν Ἀμερική

Τὴ στιγμή πὸν χωρίζον μετὴ Λένα, προσπάθησε νὰ είνε ὡς πάντα, νὰ μὴ δείξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι καί ταραχή. Έξυπνη καθῶς ήταν, θά μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὸς καί τὸ άσυνείηστο θά γινόταν καί δὲν τόδελε. Ἀς τὴν άφηνε νὰ νομίζῃ, ὥπως καθε φορά, πὸς ήταν ένα ραντεβού μέσα στὰ τόσα πὸν είχαν δώσει καί στὰ τόσα πὸν θά ακολουθοῦσαν.

—Ρεβουάρ γιὰ μεθαύριο, λοιπόν, τὴν ίδια ὥρα.

—Ρεβουάρ!

Καθὼς εκείνη έφευγε, στάθηκε καί τὴν άγκάλιασε μὲ τὰ μάτια του. Άδκρυσε.

—Καίμένες γυναίκες! ψιθύρισε. Τὸ τραβᾶτε κι' ἀπὸ μᾶς!...

Ήταν ἡ τελευταία φορά πὸν τὴν έδλεπε. Δὲν θά τὴ συναντοῦσε πᾶ, ἴσως σ' ὅλη του τὴ ζωή. Αὐριό θαφευγε γιὰ μακρύν, γιὰ πολὺ μακρύν. Γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀν ἡ Λένα, άδιάρκῃ καί ζήλιαρα ὡς ήταν, τοῦ έκανε καμιά έρευνα στήν τοέπη, ὡπως τόσες φορές, έάβρισκε τὸ διαβάτηρι, τὸ εἰσιτήριο κι' ὅλα τὰ χαρτιά τοῦ ταξιδιού, πὸν τὰ είχε έτοιμα πᾶ. Εὐτυχῶς πὸν δὲν ήταν άδιάρκῃ τὴν ἀπόψε. Καί γλύτωσε τὴ φοβερὴ σκηνὴ πὸν φοβόταν...

Τὴ φανταζόταν αὐριό στίς έξη στή γωνία τοῦ ζαχαροπλαστείου, νὰ τὸν περιμένῃ. Θά περνοῦσαν οί έξη, οί έξημισοί, θάφταναν οί έφτά κι'έκεινη θάφευγε γεμάτη άγωνία, άνησυχία καί χίλιους φόβους. Ἀλλὰ τὴν άλλη μέρα θάπαιρνε τὸ γράμμα του πὸν θά τῆς τὰ έξηγουσε ὅλα. Αὐτὸ τὸ γράμμα έπήγαγε νὰ γράψῃ τώρα.

Βέβαια τὴν άναποῦσε τὴ Λένα. Καί δὲν τὴν χωρίζον χωρίς πόνο. Τὴν είνε συννηθεί, ήταν καί δέμενο μὲ τὴ ζωή πᾶ. Έρχεται ὡς μίᾳ ὥρᾳ στή ζωή πὸν ὁ ανθρωπος πρέπει νὰ διαλέξῃ ανάμεσα σὲ μίᾳ γυναίκα καί σ' ένα μέλλον, πὸν γιὰ νὰ τοῦ χαμογελάσῃ, πρέπει νὰ πᾶν μόνος του, χωρίς άποσκευές, νὰ τὸ συναντήσῃ. Πῶς μποροῦσε νὰ τὴν κοιταλῇ μαζὺ του στή μακρυνή αὐτὴ χώρα πὸν τραβᾶει σάν μαγνητικὴ δόλως τοὺς ανθρωποὺς πὸν ζήτησε μίᾳ καλύτερη...

♦♦
Ο Ρενὲ Ντυμὲλ είνε πῇ έπίσης:
«Ο κινηματογράφος: Είνε μίᾳ άνησυχαστικῇ έπιστροφῇ στή βαρβαρότητα».

Ο διάσπης κριτικός Πῶλ Σουνταί είνε χαακτηριστικῇ, έξ άλλου, τὸν κινηματογράφον ὡς... «κοποιᾷ γίδας».

Ο Λουί Μπερντάν, τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, είνε πῇ δτι δὲν είνε καμιά γνώμη γιὰ τὸν κινηματογράφον, γιατί δὲν ήξερε καί οὔτε ήθελε νὰ μάθῃ τί ήταν αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ένας άλλος άκαδημαϊκός, ὁ Έδουάρδος Έστωνίε, είνε έκφρασθῇ επίσης ὡς έξῆς:

«Τί άλλο είνε ὁ κινηματογράφος ἀπὸ ένα κουτί παρορμητικῇ μὲ κινούμενες εἰκόνας;»

Όλα αὐτὰ ὡς δὲν έμπέδισαν τὸν κινηματογράφον νὰ εξαελιγθῇ σὲ μίᾳ αληθινῇ τέχνῃ πὸν συνενώνει σήμερα όλες τίς άλλες.

τύχη: Ένας φίλος του, πὸν είχε εγκατασταθῇ πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια ἐκεῖ, τοῦ είχε γράψῃ νὰ πᾶν κι' αὐτός. Καί δουλειὰ στρωμένη καί λεφτὰ καί μίᾳ ζωῇ αλλοιωτικῇ, γεμάτῃ συγκίνησι καί περιπέτειες. Ἐπὶ τέλους θά έκολλοῦσε ἀπὸ τοῦτον τὸ φτωχὸ τόπο, δπου τὸ μόνο αἶμα πὸν ήξερε γιὰ τὸ μέλλον του, ήταν ὁ γάμος τοῦ μετὴ Λένα. Είχαν μιλήσει γι' αὐτόν, σάν καί πὸν θαρόταν μοιραία. Είχαν σχεδιάσει καί τὴ ζωὴ τους, δταν θά παντρευόνταν. Τὰ αἰώνια σχέ

τόν τελευταίο καιρό στη Λένα. Έκείνη τα δεχόταν με ευγνωμοσύνη. Μία ευνοήσιμη μάστιγ, είχε σταθεί λίγο ουλαλογισμένη, τον είχε κυττάξει στα μάτια και είχε δακρύσει... Καυμένη Λένα!

Πήγε στο σπίτι του κι έγραψε το αποκαρτιστήριο γράμμα. Έσχεσε δέκα φύλλα χαρτί, ως πού να βρή μια αρχή που να του άρεσε... (Πολλοί γαμήλινοι Λένα... Η ζωή του ανθρώπου είναι γεμάτη χαρές και λύπες). Αυτή η φράση για αρχή, γεμάτη κοινότυπη φιλοσοφία, ήταν ό,τι έπρεπε σ' αυτή την περίπτωση. Και ακολουθούσαν τρεις ολόκληρες σελίδες που καταλάγαν με μια μεγάλη συγγνώμη για το χτύπημα που της δίνει και μια ευχή, να βρή γρήγορα την ευτυχία που αξίζει. Και ποιος ξέρει... Ίσως μία μέρα η τύχη να τους έφερνε και πάλι να συναντηθούν. Ο κόσμος είναι τόσο μικρός...

Εκείνος το γράμμα στο φάκελο, έγραψε τη διεύθυνση της κι έμεινε για λίγο συλλογισμένος. Δάκρυσε μάλιστα. Κατά βάθος ήταν αισθηματικός άνθρωπος. Όταν φεύγεις για πολύ μακρινούς τόπους, με την απόφαση να μη ξαναγυρίσεις, έχεις την εντύπωση πως οι αγαπημένοι άνθρωποι που αφήνεις, είναι πεθαμένοι πιά.

Όπωςδήποτε, κοιμήθηκε λυσιτελής και είδε ευχάριστα όνειρα...

Όταν ξύπνησε το πρωί και τινάζει τον ύπνο από τα μάτια του, βάλθηκε να ετοιμάσει τις βαλίτσες του. Ύστερα έσχεσε όλα τα γράμματα που είχε από τη Λένα και τις φωτογραφίες της μαζί. Δεν ήθελε να πάρει καμμία ανώνυμη μαζί του. Θα πήγαινε στην Αμερική εντελώς καινούργιος άνθρωπος, έτοιμος για νέες εντυπώσεις και νέες συγκινήσεις. Κάθε δεσμός με τον παλιό κόσμο ήταν κομμένος πιά, για πάντα. Το μεσημέρι χαίρετο τους δικούς του, είδε στα μάτια τους τη θλίψη για τον αποχωρισμό και τη ζήλεια γιατί εκείνος έφευγε κι εκείνοι έμεναν και κατέληξε στον Πειραιά. Λίγο πριν ανέβει στο μεγάλο καράβι που άπλωνε τον όγκο του στην αποβάθρα, έριξε το γράμμα στο ταχυδρομείο. Ήθελε να βεβαιωθεί πρώτα πως θαφαινόταν οριστικά. Γιατί κάποτε τυχαία, νύχτα, κάποιος έμπόδιζε... Ρίχνοντας το γράμμα στο γραμματοκιβώτιο, έννοιζε το εκκένωση συναισθήματος πως γλύτωνε από κάθε δεσμό που είχε με τον παλιό κόσμο και την παλιά του ζωή.

Το υπερκεράναιο έσχιζε οριζοντιωτικά την ήρεμη θάλασσα του Αιγαίου. Είχε πέσει η νύχτα. Πέρα αναδύονταν μέσα από το σκοτάδι πύλ σκοτεινές οι σιλουέτες των βουνών. Πού και πού κάποιες άχνες γραμμές από φώτα, στη στεριά, κάποιος φάρος που αναδύσθηκε, κάποιο φωτισμένο καράβι που πήγαινε στο δικό του προορισμό. Επιβάτες έκδοσαν βόλτες στις νέφους και τα καταστρώματα, άλλοι ήταν ελαφισμένοι στις σκάλες, λόγω βυθισμένοι σε ονειροπόλησεις ή στον ύπνο. Άλλοι ακουμπούσαν στα κουρσέδες, έστελναν σιωπηλά, το τελευταίο αντίο στη γη που αφήναν. Από το εσωτερικό του πλοίου, έφταναν χαρούμενες μουσικές.

Ακουμπισμένος σε μια κουρσέδα κι εκείνος, άφηνε τα μάτια του να πλανηθούν στις σκοτεινές ακτές, όπου τον καίρετοσαν διαβαστικά φώτα... Και ακεπτόταν τον κόσμο που άφηνε. Δάκρυσε για μία φορά ακόμη. Όσο κι αν είσαι οκλήρος, έρχονται μερικές στιγμές που τα μάτια σου θολώνουν χωρίς να το θέλεις. Στιγμές αγέθρωνινης αδυναμίας. Σκεπτόταν τη Λένα... Τώρα θα ξέφυγε από το ζαχαροπλαστείο και θα γύριζε στο σπίτι της νευρια-

σμένη κι ανήσυχη, με άσχημα προαισθήματα στην ψυχή. — Καυμένη Λένα, ψιθύρισε για τελευταία φορά. Και πήρε την απόφαση να μη την ξαναφέρει στη σκέψη του. — Ας πη πως είχε πεθάνει πιά! Στο νου του τώρα επρόκειτο να ονόματα, που θα τον περιέμεναν στην Αμερική. Τζόαν, Μπέττυ, Τζίν, Κοι, Κάθριν, Ντόροθι, γυναίκες αεροναυαγικές που χορεύουν ουίσκι και μασάζουν τοίκες. Αυτές έδωσαν τη φτωχή εικόνα της Λένας από το νου του.

Ήταν ώρα για κανένα δυνάτο, το ποτό, που θα τον έκανε να νοιώθω πιο ευχάριστη τη ζωή και θα του δόνε την αίσθηση. Κατέθηκε στο μπάρ.

— Ούισκυ... — Ούισκυ! Έκανε μία κρυσταλλίνη φωνή, δίπλα του. Γύρισε σαν κάτι να τον είχε τσιμπήσει ξαφνικά.

— Λένα!... — Εμειναν για λίγο σαν να τους είχε χτυπήσει κεραυνός, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο. Στο πρόσωπό τους ζωγραφίζονταν η εκπλήξη κι η απορία. Σαν να μη πίστευαν τα μάτια τους.

— Εσύ;... — Ναι, εγώ!

— Δεν καταλαβαίνω Λένα... Πώς βρέθηκες εδώ; Πού πιά;

— Στην Αμερική!

— Μα πώς! Ετσι ξαφνικά!

Χωρίς να του πησ τίποτα!

— Σου φαίνεται περίεργο, α; Με ρωτάς ακριβώς ό,τι ήθελα να σε ρωτήσω κι' εγώ! Έλα, πιάσε το ουίσκι σου και πάμε απάνω να τα πούμε!

— Ανεβήκαν στο κατάστρωμα.

— Λοιπόν, Λένα;

— Αγαπητέ μου, είχα πάρει την απόφαση από καιρό. Τι ζωή μπορούσαμε να κάνουμε οι δυο μας, αν παντρευόμαστε; Ένα φτωχό, κοινό ζευγάρι μέσα στις τόσες χιλιάδες που τραβάνε σε μακρές τη ζωούσα τους. Έχω μία θεία στην Αμερική. Της έγραψα και μου έγραψε να πάω. Σίγα, σίγα να ετοιμάσω όλα, προσέχοντας να μη μάθεις τίποτα, και... να μαι στο καράβι!

— Και δεν είχα υποψιαστεί το παραμικρό! Θαυμάζω την υποκρισία σου.

— Ξέρεις, ήθελα ν' αποφύγω τις σκηνές, τα παράπονα, τους χωρισμούς, τα δάκρυα, τις εξηγήσεις. Προτίμησα να σου άφωσω το απαραίτητο τελευταίο γράμμα. Έκει σου τάλενα όλα και σου ζήτησα και συγγνώμη για τον πόνο που σου έδωνα!

— Κι' η Λένα έβαλε τα γέλια.

— Κι' εσύ — του είπε — το θρήκες περικό, με δώσης μία εξήγηση! Μπράβο, κύριε!

— Λένα μου, αν δεν ήσουν κι' εσύ στο καράβι τώρα, θα παίρνες το απαραίτητο τελευταίο γράμμα. Αυτή τη στιγμή θα διασταυρωνόταν και τα δύο για να θρουν δυο ανθρώπων που χώρισαν για πάντα!

— Τώρα γέλασαν κι' οι δυο.

— Φαντάσου, είπε η Λένα, ότι πριν από μισή ώρα ήμουν στην απόλυτη νύφερα και σε σκεπτόμουν. Τον καυμένο τον Πέτρο, έλεγες. Και, γιατί να στο κρύψω, είχα δακρύσει.

— Πόσο μικρός είν' ο κόσμος! Είπε ο Πέτρος, που θυμήθηκε την τελευταία φράση του γράμματος. Μαζί στην Αμερική...

— Σε ποιά πόλη πιά;

— Στο Σικάγο. Έσύ;

— Η Λένα θύισε για λίγο το θέλημα της στο απέραντο σκοτάδι που σκέπαζε τη θάλασσα.

— Έγώ πάω στο Σαν Φρανσίσκο, είπε. Είναι πολύ μακριά από το Σικάγο.

— Ναι, πολύ. Νομίζω τρεις ή τέσσερες χιλιάδες χιλιόμετρα.

— Ούί!... Έκανε η Λένα. Τέσσερες χιλιάδες χιλιόμετρα! Στην άλλη άκρη της Αμερικής!

— Ναι. Στην άλλη άκρη...

— Και κατά βάθος ένοιωσαν μία παράξενη ανακούφιση κι' οι δυο στην ψυχή τους.

— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 94

Οριζοντίως

1) 'Από αυτό βγήκε το σύμπαν.— Κινηματογραφικό έργο της περασμένης εβδομάδος.— 'Αρχαίος Αθηναίος πολιτικός, γυιός του Μιλτιάδου.

2) Το πιο ευαίσθητο μέρος σ' ένα ξυράφι.— Το χρηστικό, που χρησιμοποιείται για προσάνωμα.

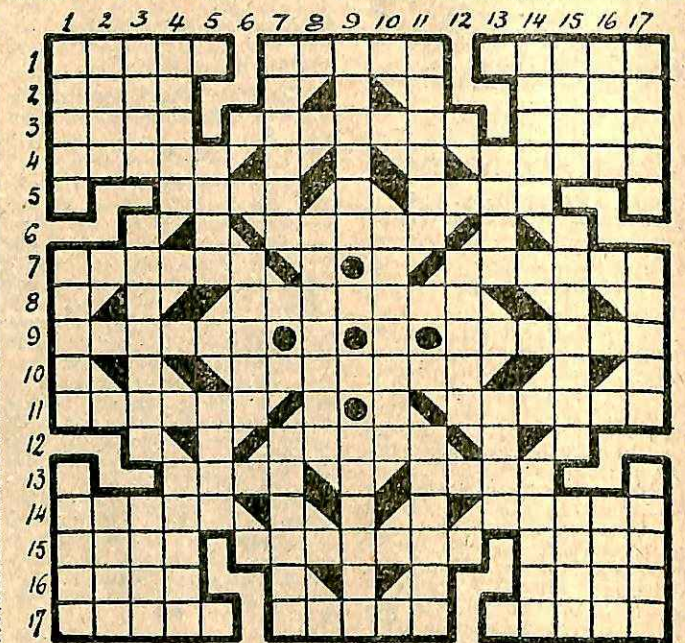
3) Περιήγηση Γάλλος συγγραφέας.— Της έκαμε μία περιήγηση βίβλια ο Δάντης.— Βασιλείον της Δ. 'Ασίας.

— Η τρύπα αυτή δεν γίνεται στο νερό αλλά για νερό.— Δεν ανήκει ούτε στο παρελθόν, ούτε στο μέλλον.

2) Οι ψυχικές ιδιότητες ενός ατόμου.— Θα την βρείτε στο μάτι σας.

3) Λέξεις απαραίτητες σε μία υπεύθυνη δήλωση.— Άλλοι την παραμορφώνουν με άγγελος και άλλοι με διάβολο.— Απόνος.

4) Μία των έννέα Μουσών.— Η παρηγορία κάθε στενοχωρη-

4) 'Ετσι ζούν πολλοί νεο-οι απερισκεπτοι κληρονόμοι.— Πελαγονες και νίκησε τους Γερμανούς.

5) Θεότητες της αρχαιότητας που αντιπροσώπευαν τις έπικές του χρόνου.— Συγγραφέας του όνομα του οποίου έχει σχέση με κάποιο... τρίγωνο.

6) Κατάρνησις.

7) Αρχαίον όνομα χώρας της Μικράς 'Ασίας, στον θρόνο της οποίας, καθόταν κάποτε ο Μίδας.— Εύθυμα.

8) Θα τα βρήτε μέσα σ' ένα σπίτι όπου κι' αν είναι τελείως άδειο.

9) 'Πιν.— 'Αν.— Γκέρλ) της αρχαιότητας.— Το πρώτο θαλάσσιο μεταφορικό μέσον που χρησιμοποιήθηκε ο άνθρωπος.

10) Μεγάλη έκταση γης, αλλά και τμήμα της 'Ελλάδας.

11) Δραστήριος, ενεργητικός.— Οι στρατιώτες αυτοί στο μέτωπο είναι άχρηστοι.

12) 'Ασήμερο τουρκικό κέρμα.

13) Χώρα της 'Ασίας.— Ποσοτικός επίρρημα.

14) Τους έχει αφαιρεθεί κά-θε ίχνος και κάθε αξία.— Μελοδράμα.

15) Καρποφόρο δέντρο που μάς προσφέρει την εποχή αυτή τους καρπούς του (καθαρ).— Η υπερηφάνεια για κάτι (ουδέτ).— Ολόκληρος.

16) Άνωμαλία εδαφική.— Ο καρπός του δέντρου του 15 οριζοντίως (δημοτ.).

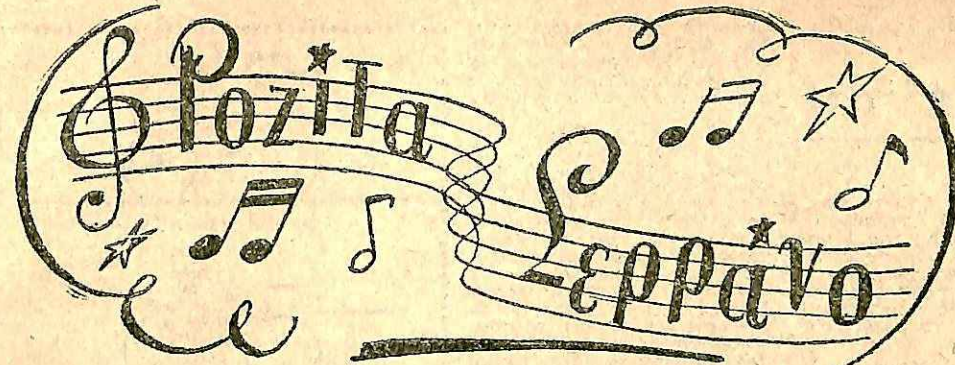
17) Μικρή έκταση ηπείρου μέσα στη θάλασσα.— Το όνομά του ορεκίζεται με το 'Χρυσό-μαλλο δερσ).— Στρατιωτικός και πολιτικός βαθμικός στην Τουρκία.

Α. ΔΕΠ.

Καθέτως

Η λύσις του 93ου στη σελίδα 56

1) Πλήθη κόσμου (καθαρ.).

Το άηδονι της Χιλής με τα πρόσωπα μάτια...

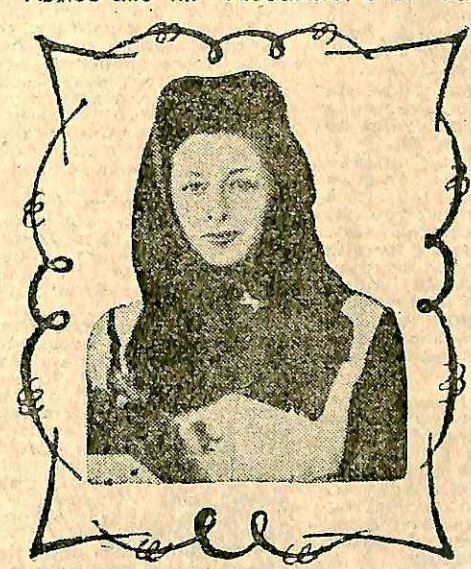
ΕΝΑ δόλοαυπο αστέρι, ένα αστέρι πρώτον μεγέθους, ξεγύστωσε απ' το διεθνές καλλιτεχνικό στερέωμα, και προσγειώθηκε ήρεμα στην 'Αθήνα... 'Η προσγειώσις του έγινε σ' ένα υπόγειο «αεροδρόμιο», την ώρα που ξεδουλεύανε τα μπουκάλια κι' έπινε τα κεφάλια ή εύθυμη δούλη του κεφιού. Και, ξαφνικά, όλη η «Αρζεντίνια» ηλεκτρίστηκε και καθηλώθηκε μαγεμένη: 'Η Ροζίτα Σερράνο άρχισε να τραγουδάει...

Το τραγούδι είναι μία λέξη, όπως όλες. Τραγουδάει ακόμη και στο μελόδραμα, και στην όπερέττα, και στα καμπαρέ. 'Η Ροζίτα Σερράνο όμως δεν τραγουδάει. Κλείνει τα μάτια σου, και νομίζεις για μία στιγμή πως ένα πολύχρωμο παραδείσιο της αμερικανικής ζούγκλας πήρε ανθρώπινη φωνή κι' εδάλθηκε να κελαϊδήσει για γαπύ των ανθρώπων αυτών τις πιο άπιδαντες νότες του πάθους... Δεν είναι τραγούδι αυτό! Είναι απλό γάδι από την αύρα των νοτίων θαλασσών, είναι μουσική του Ρίο προτού πέση στην αγκυλιά του 'Ατλαντικού, είναι παρόμοιο που ξεκινάει απ' τις βουνοκορφές των Άνδεων, για να ξεσηχρήσει σ' απύκνημα ακρογιαλίας της Χιλής... Με το στόμα της Ροζίτας Σερράνο τραγουδάει όλος ο έξωτισμός της παρθένας 'Αμερικής, τραγουδάει ο ερυθρόδερμος την ώρα που βάσει στο δηλητήριο τα σουβλεσά του βέλη, τραγουδάει ο νέγκρος του Τέξας ή της 'Ιντιάνας, τραγουδάει ο μελαφρός Κουβανέζος με την κιθάρα και το μεγάλο καπέλο υέο' στις αυτείες του καπνού σε ορμή νοσταλγικής ρούμπας...

Ποιά είν' η Ροζίτα Σερράνο; Από πού μάς έρχεται; Πόσα απαντάει ερωτήματα που επιβάλλει επίμονος κι' ενοχλητικός ο συναυσιώσις... Λοιπόν: Πατρίδα της πραγματική ή νοσταλγία; Προορισμός της το άπειρο, το άπειρο, που δαλάζει χρώματα, κι' από γαλάζιο, σαν τον ουρανό, γίνεται πράσινο, σαν τα μάτια της, σαν τα κύματα του Ειρηνικού, που φιλάν άπράλτα τις ακτές της γενετήρας της, της Χιλής... Πολλά γραφίκανε για τη μεγάλη άρτίστα — απ' αυτά και μερικά άστέι: Μία έφημερίδα, να πούμε, την έκανε... Τουόκ-ά-λα, γιατί συνέδη να στήση με το τουόκι-ό της γουαϊκής απ' την Πόλη! Στις «σοβαρές» κορικές βελήσανε να τη συγκρίνουν με ' άλλες, που προάσαν άπασατήριτες απ' την 'Αθήνα, κι' αναδείχτηκαν μόνο από τους Αθηναίους «σόνου»... Κι' όμως, η Ροζίτα Σερράνο μένει άσύγκριτη. 'Ασύγκριτη, σαν το ζέφυρο, σαν το καθαίο ύπαιθρο, σαν το έρωτευμένο άηδονι που τραγουδάει νύχτα στο άπέραντο πάρκο της Ζωής...

Άς δούμε τώρα, με λίγα λόγια, την παλκίμιατη καριέρα της. Κορη μιάς μεγάλης καλλιτέχνιδος, της Σοσίας Ντέ Καμπο, που έμεισορράφησε στην όπερα της Φιλαδελφείας, πριν από πολλά χρόνια, η Ροζίτα Σερράνο απέκοψε με πείσμα την έπιμονη της υπέρας της που δεν ήθελε με κανένα τρόπο να ακολουθήση το έπαγγελμά της. Αυτό έγινε άφορη, στο τέλος, να κλειστή σ' ένα έσομικό μοναστήρι. Δεν έμεινε όμως εκεί πολύ. Είχε μέσα της το «είλον πυρ» και τίποτε δεν μπορούσε να την κρατήσει. 'Ετσι, ένα συννεφιασμένο βράδυ, καθώθηκε να δραπέτευση από το μοναστήρι. Κρησάστηκε από τα σεντόνια του κρεβατιού της και το έσκασε... 'Ετσι το άηδονι, με τα μικρά τότε φτερά, πέ-

ταξε από τις μακρινές ακτές του Ειρηνικού στην Ευρώπη προς αναζήτησιν τύχης. Άρχισε από την Λισσαβόνα, όπου και

'Η Ροζίτα Σερράνο έχει μία εκπληκτική ομοιότητα με τη «γόνισσα» της θόνης Χέντυ Λαμάρ.

ντεμπουτάρισε πριν από 14 χρόνια με επιτυχία.

Τα χρόνια προοούν στο μεταξύ και ή μία έπιτυχία διαδέχεται την άλλη. Όλες οι ευρωπαϊκές πρωτεύουσες την υποδέχον-

ται με ένθουσιασμό. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί μεταδίδουν τους δίσκους της, που είναι πιά περσιζήτικοι σε όλη την 'Υδρόγειο και το όνομά της γίνεται σιγά-σιγά γνωστό ως τα πέρας του κόσμου. Στην Βιέννη, το 1940, παίρνει το βραβείο της θόνης, με ένα φίλο όπερέττα και πολλά μουσικά σόφτε, που μεγαλώνουν άκουη περισσότερο τη φημη της. 'Αποκλεισμένη στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του πολέμου, κατοικεί στη Σουηδία. Έκει γνώρισε πολύ μεγαλότερους θαύματα.

Ένθουσιασμένος έ-πειτα απ' τις παραστάσεις για φιλανθρωπικούς σκοπούς που έδωσε εκεί η Σερράνο, ένας μεγάλος φίλος της μουσικής, ο βασιλέας Γουσταύος, της κάνει την τιμή να την καλέσει στο παλάτι του, την παρασπουδοφεί και της χαίρει, ως ένθουμο, μία κιθάρα με την υπογραφή του έπα-νω.

Με την άφιξη της στην 'Αθήνα, η Ροζίτα Σερράνο, έκαμε μία μεγάλη τιμή σε ένα 'Ελληνα συνθέτη. Από την πρώτη στιγμή εξέφρασε την έπιθυμία να τραγουδήσει ένα τραγούδι του τόπου μας. Και μέσα από όλα διάλεξε, την τελευταία ρομάντσα του συμπαθούς μας συνθέτου και συνεργάτου του «Θησαυρού» κ. Χο. Χαιροπούλου «Θά σούγα!», που λανσάρε έδω και λίγες μέρες ή 'Αλβα στο «Φρόλις». Ο Χαιροπούλος λοιπόν έγραψε για την Ροζίτα Σερράνο, ειδική Γαλλική βερσιόν που κυκλοφόρησε ήδη και σε μουσικά τεμάχια.

— Το τραγούδι αυτό, μάς έλεγε προχθές η Σερράνο, μου έχει κάνει ιδιαίτερη έντύπωση. Και έχω πεποίθησι πως θα μπορούσε να το άποδώσω, όπως του αξίζει. Είναι κάτι που μου χρειάζεται, κάτι που λείπει από το ρεπερτόριό μου.

Και μερικά από τα ιδιαίτερά της. 'Η Ροζίτα Σερράνο έχει έτοιμο ρεπερτόριο με 200 τραγούδια, από όλες τις γλώσσες του κόσμου, 70 τουόττες, μοντέλλα των πιο φημισμένων άίκων του Παρισιού κι' ένα άνωμνηστικό άλμπουμ, με 12 δημοσιεύματα, που της άφιέρωσαν στις διάφορες γλώσσες, καθώς και 260 έκδοτες σε διάφορες έφημερίδες του κόσμου. Έχει ακόμη ένα μικρό δρομιάτιο βαλιτσάκι με πολύτιμα υφισού, άληθινό θησαυρό, άξιας δισεκατομμυρίων, που κρατά πάντα κοντά της και μία 'Ελληνίδα γουαμιάτα, την Καίτη.

Στο πρόγραμμά της ενός μεγάλου τουότ της στη Μέση 'Ανατολή συμπεριέλαβε και τας 'Αθήνας. Για λίγες μόνον μέρες όμως. 'Η ύποδοξη που της έγινε έδω, ήτο εξαιρετική. Είμαστε βέβαιοι πως η Σερράνο θα πεισθή να δώση μερικές παραστάσεις σ' ένα μεγάλο θέατρο, για να υπορέση να την άπολάυση και το μεγάλο κοινό! Γιατί, αξίζει άληθινά να την δώ όλη η 'Αθήνα!

'Αναμνήσεις του Γκίξινγκ

'Η ύπηρεσία των φυλακών της Νυρεμβέργης είχε διατάξει τους καταδίκους εις θάνατον, να παραδώσουν όλα τα αντικείμενα άξιας που κρατούσαν στην κατοχή τους. 'Ο Γκίξινγκ λοιπόν παρέδωσε ένα βαλιτσάκι που περιείχε όλα τα παρσσήματά του, δυο άδομαντοκόλλητες στρατορικές ράβδους, 4 θαυμάσια σατυλίδια (το ένα απ' τα όποια ήταν άξιας 12.000 λιρών) κι' άλλα πολύτιμα κοσμήματα. 'Επειτα έδωσε με περισσότερη θλίψη και μία άλλη βαλιτσά. Οι δεσμοφύλακες την άνοιξαν κι' έμειναν σαστισμένοι. Μέσα σ' αυτήν ύπηρε ένα θαυμάσιο και πλήρες «νεσεαίο» τουαλέττας. Τί ύποπτα αντικείμενα!...

Μία φωτογραφία της Ροζίτας Σερράνο κατά την πρώτη εμφάνισή της στην 'Αθήνα με ιδίόχειρο αφιέρωσι προς τον «Θησαυρό».

ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΕΝΟΥ

Πολεμικό διήγημα

— Έχεις δίκιο, φώναζε ο γέρο χιτματίστας στο Ρεμύ, είσαι λεβεντόπαιδο... δεχομαι την πρότασή σου, μικρούλη μου.

Τούτῳ ὁ συγχρόνως τὸ κοντρό ζαρῳμένο μὰ αἰδερένιο χέρι του καὶ τὸ παιδί τῶσφιζε μὲ χαρὰ καὶ περφόνανε.

— Ἐγὼ δὲν σκέπτομαι σὺν κί' ἐσένα, μωρουδιόρε ἡ γυναῖκά σου πὺ μπάλωνα κοντὰ στὸ τζάκι. Ἄν ὁ Ρεμύ ἦταν εἰκοσι χρονῶν, μάλιστα μὰ δὲν εἶνε οὐτε δεκάς! Σκέψου ἀντρά μου, εἶνε κρίμα νὰ στέλνῃ κανεῖς ἓνα παιδί στὸν πόλεμο, στὸ θάνατο!

— Στὸ θάνατο; εἶπε ὁ Ρεμύ μὲ περφόνανε. Ἀφῆστε τὰ αὐτὰ! Θὰ πάω στὴ δόξα, κυρά Βερνὺ. Ἄν πρέπει δὲ καὶ νὰ πεθάνω, ἔστω ὅς νῆ-νῇ κ' εἶται. Ἐγὼ δὲν εἶμαι φοβητοῖς.

Καὶ βέβαια δὲν ἦταν τέτοιος ὁ Ρεμύ. Τὸν νῦνῳ-ζαν ὅλοι στὸ Μορζὲ γιὰτὶ πέρυσι εἶχε γλυτώσει ἓνα παιδί πὺ ἔπεσε στὸ ποτάμι. Χωρὶς αὐτὸν τὰ σπαρτὰ στὸ χωριὸ Ζουρὲν θὰ καὶ γόντουσαν ἀπὸ ἓναν ἀλήτη μὲ τὸν ὁποῖο πάλεψε γιὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ. Ἀλλοτε πάλι ρίχτηκε πᾶν σ' ἓνα ἀ-λογο πὺ εἶχε ἀφηνιάσει καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ.

Αὐτὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Ρεμύ φαίνονταν παρῶς-να στὸν κόσμο γιὰτὶ ἦταν παιδί ντελικότο καὶ δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα χωριά-παιδιά. Ἀμὰ κῦτταξε κανεῖς τὰ ἐκφορτικά γαλανά μά-τια του καὶ τὰ ξανθὰ μαλ-λιά του τὸν ἐπαιρνε γιὰ κα-νὲνα πριγκιπόπουλο.

Πῶς λοιπὸν τὸ πῆρε ἡ L δὲα νὰ πάη στρατιώτης; Ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες πὺ ἄρχισε ὁ μεγάλος πόλεμος, συλλογιζόταν μὲρα νύχτα πῶς νὰ πάη ἐθελοντὴς σὺν κί' ἄλλοι παῖδά τοῦ Μορζέ. Πρὸ 15 ἡμερῶν τὸ ἀποφάσι-σε τέλος καὶ τὸ εἶπε στὸ ἀρεντικό του.

— Ὁ γέρο χιτματίστας σκέ-φθηκε καὶ τοῦ ἀπάντησε: «Έχεις δίκιο. Νὰ πᾶς». Ἡ γυναῖκά του ὅμως δὲν ἤθε-λε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παι-δί αὐτό. Δὲν ἦταν γιὰτὶ τὸν 5 χρόνων ἡ μάνη τοῦ εἶχε πεθάνει καὶ δὲν γινώριζε τίποτε γιὰ τὴν τύχη τοῦ πα-τέρας του, ἓνός παρῶς-ζαν ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ρήνου.

Τὸν δάλανε λοιπὸν στὸ ὄρανοτροφεῖο στὴν ἀρχὴ κί' ὑστερὰ τὸν ἐμπιστεύθη-καν στὸ χιτματίστα Βερνὺ στὸ Μορζέ. Ἦταν καλὸς ἀνθρώ-πῳ καὶ τὸν ἀναθρέφανε μὲ ἀγάπην, σὺν νάταν παιδί τὸν. Ὑστερὰ ὁ Βερνὺ τὸν ἔκανε τοσμπανόπουλο στὸ χιτμα του. Τὸ παιδί ἦταν εὐχαριστημένο καὶ τοὺς ἀ-γαποῦσε σὺν γονεῖς του.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ «χαρτιά» τοῦ Σουρῆ

Πρὸ ἑξήντα χρόνων ἡ χαρτοπαζία ὡργιάζε κυριολε-κτικά στὴν Ἀθήνα.

Ἡ τότε κυβερνήτης θέλοντας νὰ περιορίσῃ τὸ κακό, διώρισε διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τὸν περίφημο Μπα-ροκτάρ καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐξόντῳ τῶν χαρτοπα-ζιῶν.

Ὁ Μπαροκτάρης, πὺ εἶχε «ἐξοντώσει» στὸ μεταξὺ καὶ τοὺς κουτσαβάκτους τῆς πρωτευούσης κατῆρτις περπολούς ἀπὸ εὐζώνους, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἴσως ἀπό-λυτὴ ἐμπιστοσύνη στὰ ὄργανά του καὶ τῆς ἐξαπέλυσε τῆς-νύχτες στὴ πόλιν, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ συλλαμβάνουν κάθε ὑπόπτο διαβάτη καὶ νὰ κάνουν ἐρευνες στὰ διά-φορα ὑπόπτα κέντρα.

Μὲ τῆς περιπολίες αὐτῆς τῶν εὐζώνων συνῆθσαν τῶ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἄρκετα ἱλαροτραγικά ἐπεισόδια. Ἐνα βράδυ ἔπεσε πᾶν σὲ μίαν τέτοια περίπολο, ὁ ἀλπαφόντος Γ. Σουρῆς.

— Ἀτ! τοῦ φώναζε ὁ περιπολάρχης, Ὁ Σουρῆς καρφώθηκε στὴ θέσιν του. — Πού πᾶς, οὐρέ; — Σπίτι μου! — Κί' ἀπὸ πὺ ἔρχεσαι; — Ἀπ' τὸ γραφεῖο μου. — Καὶ στὴ τρέπη τί ἔχεις; — Τὰ χαρτιά μου, ἀπάντησεν ἀφελῶς ὁ Σουρῆς, ἐννῶν τὰ χειρόγραφα του.

— Τὰ χαρτιά σ'; ὦτε εἶσαι χαρτοπαζιῆς κί τοῦ μου-λουγᾶς κί ὅλας; Μέσα ζαγάρ! Καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ τῆμα, ὅπου φυσικά ἀντελή-φθησαν τὴν παρεξήγησιν καὶ τὸν ἀφῆσαν ἐλεύθερο.

Καὶ τὴν μεθεπομένη, στὸ «Ρωμῆον» ὁ Σουρῆς ἀφ-γεῖτο τὸ ἐπεισόδιό του ἐμμέτρως, μὲ ἀφθονο ἀλάτι.

μπροστὰ στὸ λοχαγὸ του. Τὸν βρῆκα πῶς ἀπὸ ἓνα φράχτη νὰ ζαναγεῖνῃ τὸ ντουφέκι του. Πλήγωσε δὺ ὁτρατιώτες πὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ.

— Ἡ δίκη του θᾶνε σὺν-τομῇ, εἶπε ὁ λοχαγός. Θὰ εἶχαμε μεγάλο φορτίο ἀπὸ αἰχμαλώτους ἂν φυλάγαμε αὐτοὺς τοὺς ἀνανδρῶνους πὺ δεκατίζον τοὺς στρατιώτες μας. Δέστε τὸν σ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο καὶ τοσφεκίστε τὸν.

Ὁ Ρεμύ δὲν ἀντιτάθηκε διόλου τῷ τὸ ὄφελος; Μπο-ρεῖ ποτε νὰ παλέψῃ τὸ πού-λακι πὺ τὰ φτερά του πιά-σθηκαν στὴν παγίδα; Μήπως ἀναχωρῶντας δὲν εἶπε στὸ ἀνδρόγυνον Βερνὺ πῶς δὲν φοβάται τὸ θάνατο ἀφῶς προκεῖται γιὰ τὴν πατρίδα του;

— Ἐνας ἐχθρὸς λιγώτε-ρος, εἶπε ὁ λοχαγός. Σε-γυμνῶστε τὸ στήθος σου. Σὺ δὲ ὄρις, νὰ σημάδῃς κα-λὰ στὴν καρδιά γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ πολὺ.

Ὁ Ρεμύ τῶς κῦτταξε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά καὶ τὰ να-λᾶνα μάτια του δὲν χαπ-λῶσαν. Οὐτὲ μίαν στιγμὴ μπροστὰ στοὺς ἐχθρῶς του! — Πῦρ! φώναζε ὁ λοχα-γός.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκού-σθηκαν κί' ἓνας ἀναστεναγ-μός ξεφύνη ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Ρεμύ. Τὸ κεφάλι του ἐνυρε-πᾶν στὸ στήθος τοῦ μὰ δὲν ἔπεσε γιὰτὶ ἦταν δεμ-νός.

Ἐνῷ οἱ τρεῖς στρατιῶτες δάσανε κατὰ τὴ νουφέκία τοὺς, ὁ λοχαγός πλησίασε στὸ Ρεμύ, σπῶν τὸ κε-φάλι του γιὰ νὰ δῇ ἂν πέ-θανε καὶ ἀνοῖξε τὸ πουκά-μιό του γιὰ νὰ δῇ τῆς πλη-γῆς. Εἶχε τρεῖς κατὰσθη-γές. Καλὸς σκοπευτὴς ἦταν αὐτὸς πὺ τράβηξε στὴν καρδιά, εἶπε ὁ λοχαγός.

— Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ὁ ὄρις μὲ περφόνανε. — Μπράβο, παιδί μου! Πε-ρίμενε τώρα τὸν ἱπποναῦ σου. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔχει, καθὼς ἄλλοτε, στὸ λαιμὸ τοῦ καλὸ ἀλφειδὸ μ' ἓνα μεν-ταγιόν. Αὐτὰ θὰ σοὺ τὰ δῶ-σω. Κράταρε λίγο τὸ κεφάλι του νὰ...

Μὰ ἔξαφνα σῶπασε καὶ χλῶμιασε σὺν νεκρῷ. Τὰ χεῖρά του τρέμανε τὸς δυ-νατὰ πὺ ὁ ὄρις τάχασε καὶ τὸν ρώτησε: — Τί πάθατε, λοιπὸν, λο-χαγέ μου;

— Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε. Μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια του κῦτταξε τὸ κατοματω-μένο μενταγιόν μὲ τὰ δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὴν χρονολογία 1924.

— Ἀνασῆκε ὁ ἴδιος τὸ ἀ-νασῆκε καὶ τὸν παιδιὸν καὶ παραμέρε, τὰ ξανθὰ μαλλιά του, ζῆπῳ στὸν δεξιὸ τοῦ κρόταφός ἓνα ση-μάδι πὺ μόνον αὐτὸς ἤξε-ρε, καὶ τὸ βρῆκε...

Οἱ στρατιῶτες τοῦ τὸν κῦτ-τασαν μὲ περφόνανε καὶ λῦ-πην, μὴ κατακαθαίνοντας τὰ ποτὰ. Τὸν πῆραν μάλιστα γὰ τρελλὸ ὅταν τὸν εἶδαν νὰ σκῶνται στὸ στήθος τοῦ παιδιῶν νὰ δῇ ἂν κτυπᾷ ἡ καρδιά του!...

— Λοχαγέ μου!... Λοχαγέ μου!... εἶπε ἔξαφνα ἓνας στρατιώτης.

Ἐκεῖνος σπῶν τὸν μὲ μάτια γουρλωμένα. Ἐβγα-λε τὸν μανδύα του καὶ τὸν ἔριξε πᾶν στὸ πῦμα τοῦ παιδιῶν. Τέλος μὲ μίαν φω-νὴ ὑπόκωφ εἶπε: — Αὐτὸ τὸ παιδί ἦταν γιουὸς μου!...

Μίαν ἀκτίδα τοῦ ἡλίου πέ-ρασε αὐτὴ τὴ στιγμὴν στὰ κλαδιά τοῦ δένδρου καὶ φω-τίσε σὺν φωτιστέφανος τὸ πρόσωπο τοῦ φτωχοῦ Ρεμύ, τοῦ μικροῦ στρατιῶτῃ πὺ πέθανε τόσο νέος γιὰ τὴν πατρίδα του!...

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

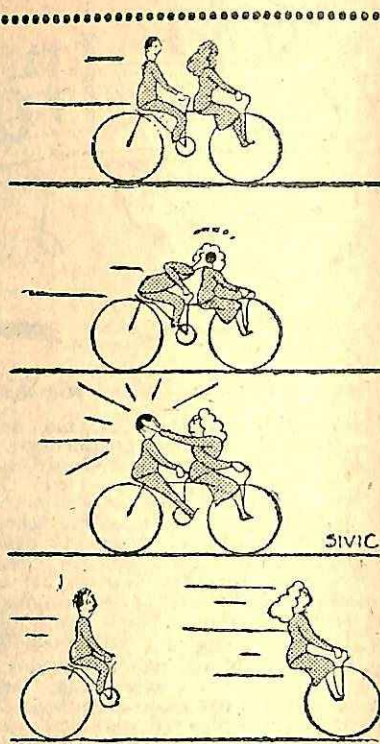
— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

— Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀντίστοιχόν του ἔλεγε πῶς τὸν ἀναποῦσε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτέ. Εἶχε ὡς τόσο κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα ἀσπρὸν μενταγιόν, πὺ τοῦ εἶχε κρεμάσει ἡ μητέρα του πε-θαίνοντας. Τὸ μενταγιόν αὐ-τὸ τῆς τῶς δώρεε ὁ ἀντράς τῆς στὴν παντρευτικὴν. Κί' ὁ Ρεμύ ἔλπιζε νὰδῇ καὶ γὰ νῦνῳ-ζαν αὐτὸ τὸν χαμένο πατέρα του. Στὸ μενταγιόν ἦταν σκαλισμένα δύο ἀρχικά γράμματα καὶ τὸ ἔτος 1924.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Μαμά, ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ὁ κ. Πετρίδης. Κί' ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία Πετρίδην...

ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒῃ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ἡ κατὰπληκτικὴ πρόοδος τῆς βιομηχανίας

— Ὅπως γράψαμε κί' ἄλλοτε, ἓνα ἐπιτελεῖο Ἀμερικανῶν τεχνικῶν ἀνέ-λαβε, μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς Γερ-μανίας, νὰ βοήθῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ διάφορα μυστικά καὶ τὰ προνό-μια εὐρεσιτεχνίας τῶν γερμανικῶν ἐργοστασίων. Οἱ ἐρευνᾶς αὐτῆς κί' οἱ ἀνακρίσεις τῶν Γερμανῶν ἐπιστη-μόνων καὶ ἀμερικανῶν ἀπέδωσαν πλούσιο ὕλικό, γιὰτὶ ἡ γερμανικὴ βιομηχανία βοσκοῦσαν σὲ πολλὰ ση-μεία κατὰ 5—10 χρόνια πρὶν πρὸ-καρῶν ἂν τὴν ἀμερικανικὴν.

Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνικά μυστι-κά βρίσκονται στὸ Ὑπουργεῖο Ἐυ-πορίου, στὴν Οὐάσιγκτον, ἂν ὅπου μπορεῖ νὰ τὰ ἐπὶ τῆς γιὰ νὰ τὰ ἐκ-μεταλλεύῃ ὅποιοσδήποτε ἐνδιαφερό-μενος Ἀμερικανός, πληρώνοντας μόνον ἓνα ποσὸν ἀπὸ 10 σέντες ἕως 3 δολάρια.

— Ἀς ἴδουμε μερικὰς ἀπ' τῆς πρὶ ἐνδιαφερόμενες γερμανικῆς ἐφευρέσεις — ὅχι τῆς προωρισμένης γιὰ τὸν πό-λεμο, ἀλλὰ γιὰ τὴν καλύτερῃ τῆς εἰσπληκτικῆς ζωῆς:

— Ἐνα ψωμὶ κοινεδορῶν ἀπὸ λικαλάεου, νερό κί' ἀλάτι, χωρὶς προζύμι. Μετὰ τὸ ψήσιμο τοῦ κλει-νόναν σὲ ἀποστειρωμένα κουτιά κονσέρβας, ὅπου διητηρεῖτο περίφη-μα ἐπὶ πολλοὺς μῆνες. Ἐπρεπε ὁ-μὰς νὰ φαγῶν ἀμέσως ὡς εἰς ἀνοι-γε τὸ κουτί, γιὰτὶ ἐξαρινόταν τότε γόνος. Οἱ Ἀμερικανοὶ πὺ τὸ δο-κίμασαν, τὸ βρῆκαν νοστιμώτατο.

Μίαν πλαστικὴν οὐσία, ὀνομαζομέ-νη «Μοβιλίτ», χρησίμευε γιὰ τὴν ἐ-πικάλυψιν ψωμῶν, τυριῶν κί' ἄλλων τροφίμων. Μ' ἓνα ἀπλὸ βούτηγμα μέσα σ' αὐτὴν, τὸ τροφίμῳ σκεπαζό-ταν ἀπὸ ἓνα λεπτὸ στρώμα, πὺ ἐξ-αρινόταν καὶ σχηματίζε μίαν σκληρὴ φλούδα γύρω του. Ἐστὶ ἔμμενε φέ-σκο ἐπὶ 8 μῆνες.

— Ἀπὸ σκόνῃ γάλα, μόνῃ κί' ἀνσκα-τεμένη μὲ ἀλεύρι σόγιας, οἱ Γερμα-νοὶ ἔφτιασαν ἓνα «ἀναπληρωμα» τοῦ ἀσπασίου τοῦ αὐγῶν. Ἐφτιασαν ἐ-πίσης ἓνα εἶδος σαμπάνιας μὲ κα-τάλληλη κατεργασία καὶ ζύμωσιν στασιῶν, καθὼς καὶ ζαχαρὶ ἀπὸ ἀ-χνο κί' ἀπὸ βαλάντιδα.

Μὲ μίαν ἀπλοστατὴν μέθοδο, κα-τασκευάζαν προϊόντα ἀγγειοπλαστι-κῆς πᾶνους ὡς 3 δεκάτων τοῦ χί-λιοστομῆτρου. Ἐνα φθόνῳ καὶ στε-ρεώτατο μονωτικὸ ὕλικό γιὰ ἡλεκ-τρικὴς διακόπτες κλπ. ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα μίγμα προιονιδίου καὶ «φαι-νολοφορμαλδεϋδης» συμπιεσμένο μέ-σα σὲ καλούπια.

— Ἐνα γερμανικὸ ἐντομοκτόνο, τὸ D. D. D., εἶνε ἔξ ἴσου ἀποτελεσμα-τικό μὲ τὸ D. D. T., ἀλλὰ φθιόντε-ρο κί' ἀκίνδυνον γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ἄλλα ζώα. Μπορεῖ νὰ χρησιμποιηθῇ συνδυασμένο μὲ τὸ D. D. T., γιὰτὶ σκοτώνει διάφορα εἶ-δη ἐντόμων πὺ δὲν προσβάλλονται ἀπ' τὸ D. D. T. Ἀλλο ἐντομοκτόνο, τὸ «Λαουκέτο», εἶνε ἀποτελεσματι-κώτατο — ἰδίως γιὰ τοὺς κορέους — ἀριστὸ γιὰ τὸν ἐμπτισμὸ ὕψας-των, ἀνθεκτικὸν στὸ πλῆσισμο κί' ὅχι δηλητηριώδες.

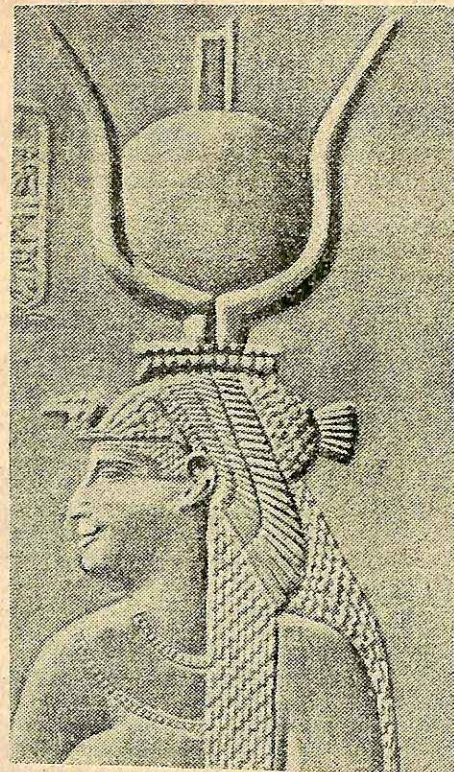
Μὲ κατάλληλη κατεργασία τῆς ἀ-σετυλίνης, οἱ Γερμανοὶ ἔφτιασαν «ἀ-ναπληρωμα» τοῦ σαπουνιῶ, πὺ καθάριζαν περποῖα καὶ ρούχα, ἀκό-νη καὶ μὲ γλυφὸ νερό. Ἀπ' τὴν ἰδίαν πρῶτῃ ὕλῃ παρήσαν μίαν οὐσίαν γιὰ τὸ «διόρθωμα» τοῦ γλυφὸ νεροῦ, μίαν ἄλλην γιὰ τὴν ἀδιαβροχοποίη-σιν ὡσεύματων, οἰκονομῶν, τεχνιτῶν κέ-ρα, προϊόντα τῆς βαφικῆς, κλπ.

Ἡ «Μικροκλύνη» ἦταν μίαν οὐσία

πὺ διατηροῦσε φρέσκο καὶ ἀναλ-λοῖωτο τὸ ἀδραστὸ γάλα ἐπὶ 8—10 ἡμέρας.

— Ὁ χυμὸς τῶν ὑψηλῶν ὑπεβάλλετο σὲ ἀστραπιαία ζύμωσιν μ' ἓνα γημι-κό «φύρμα» καὶ γινόταν κορπὴ ὑπ-λίτης. Τὰ ὑπολείμματα τῆς σάσκας τῶν ὑψηλῶν μεταμορφωνότουσαν σὲ ζελατίναν. Ἐνα μίγμα ἀπὸ χυμὸ «ρε-δεντιῶν», μύλου κί' ἄλλων φρούτων ἔδινε ἓνα θαυμάσιον ἀεριοῦν ποτὶ. Καὶ τὰ ὑπολείμματα ἐχοσιμωποι-οῦντο ἀπ' τῆς καπνοβιομηχανίας γιὰ ἀνῆμι μὲ τὸν καπνόν.

— Ἐνα τεχνιτὸν δέμα, ἀπὸ γαρτί ἐμποτισ

ΚΛΕΩΠΑΤΡΑ
στὴν ὁδὸν

Ἐσχάτως, σὸ περὶ φημι «θεατίζεσθαι» γιὰ πρώτη φορά, μία μεγάλη ἀγγλική ὁπάρτα», ποὶ ἐξοικισθεῖς 25 δισεκατομύρια δολάρια, ἐν αὐτὸ τὸ φημι πού ποιοι καὶ 2.000 κομπόσοι, πρῶτανυν, στεί η δίασημ («γόπο») Βιδιαν Λήϊ, πού ὑποδοχθεῖ ἀριστοτεχνικῶς τὸ ὁλό τῆς Κλεοπάτρας.

Ἡ θρυλική γιὰ τοὺς ἑρωτες τῆς δαίμας τῆς Αἰνύπουτ βρῆκε σὸ πρῶ μνηστεύει Βιδιαν Λή τὴν ιδεωδὴ ἐν θεάτρῳ ἡ Κερμιά ἀλλή ἡθοποιος τοῦ ταία πενήντα χρόνια, κατὰ τὰ τελευτὰ ἀποδοῦν καλὴν δὲν ὑπόρευν ν' ἡφ τῆς Κλεοπάτρας, πού ὡς οὐγκρῶ νοί τῆς τὴν ἀποκαλοῦσαν «Γόποα τοῦ Νεϊλου».

Το πρόσωπο της Κλεοπάρας όπως
το βλέπουμε στα σινιπιακά ανάγλυφα,
δείχνει κατά τους ειδικούς μια μικρο-
σμη νυναικά με νεύματα και πλαστικό
σώμα, ντυμένη μύτη και λινό λοξό μα-
τις και στρωγυλιού και χαμηλό ύψος
πληρώνουν τον χαρακτηριστικό τύπο
της.

Αυτός τα «καταγινώκτα» βελαντρά μακρινότατα της εποχής έκανε πο-
ρεύων, ζυμάρη, πούδρα στο υψώ των πο-
λεβούδων των αυτών κοκκίνων χρώμα στους
τικη «επιγραφιστά» λιπαρή κη. άσπασμα
Η Βιβία Αλ προπαθόνος του άουρα μαχλιά
όλο αυτό τα χαρακτηριστικά να δώση
επάρτος. Η επιτυχία της Κλα-
ντίν βρε. βεντική και έπικαισε ότι έλ-
προσπονημένη επιτυχία της Κλωντίν
ολο το 1934. Το περιεργό του ίδιο
είναι ότι η βελαντρί Βιβία Αλ επι-
αεσώθηκε τόσο πολύ άπο αυτή τη δι-
αίωρνια της, ώστε έατε σήματα σε
όλο, της ένα πολυτελές σινιπιακό
αυθό, όπως η Κλεοπάτρα!...

K. PİTİMON

W. F. FLEMING

K RITIMONT

1934. Ἡ Κλωντὲτ Κόλμπερτ στὸ ρόλο τῆς Κλεοπάτρας.

1946: Ἡ Βίβλιον Ἀῖν ὡς «Γόησσα τοῦ Νείλου».

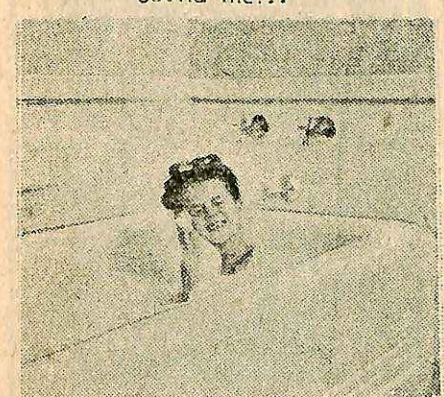
ΣΙΟΛΕΨ
№ 2

Ἡ ὁμοιότης τῆς Μπιθέρ-
λυ Σάιμονς μετὰ τῆ Σίρ-
λεϋ Τέμπλ εἶνε ἐκπλη-
κτικὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐπὶ
νομάσθηκε στὸ Χόλλυ-
γουντ «Σίρλεϋ Νο 2».

Τὸ πρῶτ' μόλις σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβ-
θάτι, ἡ Μπίθεργλυ θὰ βουρτοίσῃ τὰ
δόντια της.

... Έπειτα θά πάρη τὸ μπάνιο τῆς
σ' ἑνὸ μεγάλο λουτήρα γεμάτο ἀπὸ
τοῖς ἀπορροατοῦ τοῦ...

Ο ΑΣΤΕΡΑΣ μιάς μέρας Σέρλο Τζηντ άρχισε να λήπτει στο σπέρμα του Χόλλινγουελ. «Η μικροσκοπική καλλιέργεια λέγεται Μπίβερλυ Σάιμονς κι όδερλεϊ την έπιτυχία της. Όπως όλες σκεδόν ό μεγάλες «βεν τέστερ» σ' ένα μικροπονητιστικό περιπέτεια...»

Κάθε χρόνο, τρεις χιλιάδες υπήρες, κατ' κλάδους με τα παιδιά τους, τα σπέρματα του Χόλλινγουελ με την έκδοσή να τα κάνουν «αστέρες». Οι σκληνότερες ρίχνουν μιά ματιά σ' αυτά, τ' αγοράζει και τα κοροϊφεί και συμβουλεύουν τις υπήρες τους ν' ευχέναι να άσκηνοπονηστούν στο σπέρ του και να έγκραταλέινουν τα μεγάλα όνειρα.

«Η υπήρη όδως της Μπίβερλυ άν άσκηνοπονητήθηκε όπο την προηγουμένη χρονιά. Έβήλανε ότι είχε έγκραταλέιν στο Χόλλινγουελ. Άσπερ στο σπέρμα τη διαβόληση της και μερικά φωτογράφικά της κορούλας της και περίεργα ύπονοητικά να την υποδοχούσαν. Η άνατομή αυτή κόπτεσε ένα όλοχρονο χρόνο! Κι άσπασα, μιά ήμερα, ένα μεγάλο άταίσιό δημοσίευσε μιά άγγελία στις έφημερίδες. Ήρτωνέσε ένα κοροϊφία, γιά να παίξη ένα σημαντικό ρόλο όπλα στο νεί «βεντέτερ» γόνου νεί Κάρλο, που θα πρωταγωνιστούσε σ' ένα μεγάλο έγγραμο όφω. Κι όλες υπήρες παραινώσθηκαν πάλι με τα κοροϊφία τους. Όταν όμως έκοπάσε όλη αυτή η θέαση, ό σκληνότερ Τσάρλες Άλμουν διακρίε τη μικρούλη Μπίβερλυ Σάιμονς, που ήταν μόλις έπτα χρόνι!»

«Η Σέρλο Νο 2 έχει παίξει μέχρι σήμερα σ' δυό όφω με μεγάλη έπιτυχία. Άσπασει άσκηνοπονητα νουμάτια όπο τους μικρούς βασιλισσάς της κι έχει υπονομήει ένα πολύ καλοσυνεργά σ'υμβόλαιο για τις έσσοφάσεις το λαμπρότερο μέλλον.

«Ο Τσάρλες Άλμουν είνε κατενθουσιασμένος με την Μπίβερλυ. «Έχει χαριτωμένα. Λακκνία στα μάγουλά, όλησες έσπαστες, είνε δύσκολη, μ'αβένει γαργάρα το ρόλο της και η φωτογ'νεία της είνε εκπληκτική. Θα γίνη μιά μεγάλη κάτοα!»

«Η Μπίβερλυ Σάιμονς, πρós το παρόν, άνοη πεί το σχολάστια, το τσίρκο και τις κούκλες της. Είνε το πιο χαριτωμένο και το πιο άσπασό-πιο κοροϊφία, του Χόλλινγουελ.

Σ. ΠΕΡΕΟΝ

Κατόπιν ἡ Μπίβερλυ τρίβει τὸ σῶμα
τῆς, μετὰ τὴν βούρτσά του, μπάνιου κι

Ένας αδελφοκτόνος βασιλιάς

Στα τελευταία της ζωής του, ο αυτοκράτορας Κάρολος Κουίντας είχαν αποκτήσει ένα νοθο γιο από το σύνδεσμο του με μια κυρία της αυλής. Μά ο θάνατος δεν τούδωσε τον καιρό να εξασφαλίσει το μέλλον αυτού του παιδιού κι ο γιός του Φίλιππου, ο 2ος, που τον διαδέχθηκε στο θρόνο της Ισπανίας, φρόντισε ν' απομακρύνει τον αδελφό του και να εξαφανίσει όλα τα στοιχεία που θα υπορούσαν ν' αποδείξουν την καταγωγή του.

Το παιδάκι αυτό, που τώλανε Γαβριήλ Έσπινόζα, μεγάλωσε χωρίς καμιά προστασία, γιατί στο ανάμεταξύ είχε χάσει και τη μητέρα του και σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων εργαζόταν σ' ένα ζαχαροπλασείο στη μικρή πόλη Μαντοϊγκάλ. Αργότερα, με μερικές οικονομίες που είχε, άνοιξε ένα δικό του κατάστημα στην οδό Βέρα Κρούθ κι έγινε πολύ γρήγορα γνωστός σ' όλη την περιοχή για την εξαιρετική τέχνη του και τη μεγάλη ευγένειά του.

Πραγματικά, ο Έσπινόζα έμοιαζε σαν αληθινός αριστοκράτης και οι τσούροι του, ασυνήθιστοι για έναν κοινό ζαχαροπλάστη, έκαναν σ' όλους εντύπωση. Μερικοί μάλιστα ψιθύριζαν πως ήταν ο δόν Σεβαστιανός της Πορτογαλίας και το είχε κι ο ίδιος πιστέψει για ένα διάστημα.

Αλλά, μια μέρα, ένας καλόγηρος, που τον έλεγαν Μινγκουέλ ντε Λος Σάντα, τον επισκέφθηκε στο μαγαζί του και του αποκάλυψε την αλήθεια.

—Από είκοσι χρόνια, του είπε, γυρίζω από πόλη σε πόλη κι από χωριό σε χωριό, για να μην πέσω στα χέρια του αδελφού σου, που έρω πως θα με ρίξει σε κάποιο σκοτεινό κελλί για να πεθάνω, όπως έκανε για όλους όσους ήξεραν το μυστικό της γεννησεώς σου. Αυτό που έμαθες σήμερα από το στόμα μου μπορεί να σε κάνει ευτυχισμένο, αλλά μπορεί να σε κάνει οδονήση και στο Ικώμα, Φυλάξου!

Ο μοναχός εξαφανίστηκε έπειτα απ' αυτά τα λόγια.

Έκεινη την εποχή, βρισκόταν στο μοναστήρι της Σάντα Μαρία Ρεάλε, κοντά στη Μαντοϊγκάλ, η δόνα Άννα της Αυστρίας, κόρη ενός άλλου αδελφού του Φίλιππου II, του δόν Ζουάν του Αυστριακού.

Ο θείος της, αφού απομάκρυνε τον πατέρα της από την Ισπανία, την έκλεισε μέσα σ' αυτό το μοναστήρι, απαγορεύοντας της να παντρευτεί.

Ο Έσπινόζα, αποφάσισε, λοιπόν, να την επισκεφθεί μια μέρα και της αποκάλυψε την καταγωγή του. Ήταν κι αυτός ένα θύμα του τομερού Φίλιππου 2ου, του αδελφού του, όπως κι εκείνη.

Η Μαρία, η όλο που ήταν άνεψιά του Έσπινόζα, είχε την ίδια σκεδόν ηλικία κι αυτόν. Αγαπητοί τους πολλές φορές για τη μοιάς της κι ένοιωσε κι αυτή ένα τομερού μίσος έναντιον του σκληροκαούθου θείου της, που την είχε καταδικάσει να περάσει τη ζωή της μέσα στους τοίχους αυτού του μοναστηριού.

Έτσι, είδε στον Έσπινόζα κάτι περισσότερο από ένα συγγενή: ένα φίλο. Κι όπως ήταν κι οι δύο πολύ νέοι — ο Γαβριήλ θα ήταν ως είκοσι πέντε ετών κι η άνεψιά του μόλις ένα ή δυο χρόνια μικρότερη του — η φιλία τους δεν άργησε να μεταβληθεί σ' ένα σφοδρόν έρωτα.

Ο Έσπινόζα την επισκεπτόταν συχνά στο κελλί της και μια μέρα, τέλος την έπεισε να φύγουν μαζί.

Λίγο καιρό αργότερα, παντρεύτηκαν κρυφά κι ο Έσπινόζα πήρε τα κοσμήματα της προικητήσας κι έφυγε για το Βαλλαδολίδ, όπου λογάριζε να τα πουλήσει. Με τα χρήματα που θα έπαιρνε θα υπορούσαν έπειτα να εγκαταλείψουν την Ισπανία και να ζητήσουν καταφύγιο στις Κάτω Χώρες ή στη Νότιο Αμερική.

Αλλά η μυστική αστυνομία του Φίλιππου 2ου βρισκόταν κιόλας στα ίχνη τους κι όταν ο Έσπινόζα έφτασε στο Βαλλαδολίδ τον συνέλαβαν.

Ο δόν Ροδρίγο Καστιλλάν, ο διοικητής της πόλεως, του πρότεινε τότε να κάνει μια επίσημη δήλωση και ν' ανηθή πως ήταν γιός του Καρόλου Κουίντου. Στην περίπτωση αυτή, του είπε, θα τον αφήναν ελεύθερο και ίσως μάλιστα ο βασιλιάς θα συγχωρούσε το γάμο του με τη δόνα Άννα. Διαφορετικά, δεν έπρεπε να περιμένη κανένα ρίκο και καμιά επίεικεια.

Αλλά ο Έσπινόζα βόηκε ταπεινωτική αυτή την πρόταση κι όταν τον ώδηγησαν στο δικαστήριο άρχισε ν' απαραιθί τα γεγονότα που αποδείκνυαν την πραγματική ταυτότητά του και που τα είχε μάθει από το μοναχό Μινγκουέλ ντε Λος Σάντα.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου δεν τον άφησε, όμως, ν' αποτελειώσει αυτή την απαραιθί, τον έκαρκτηρισε σαν τρελλό και ιεροδύλο και διέταξε να τον ξαναπάνε στο κελλί του. Η απόφασις έξεδόθη χωρίς να παρευρίσκεται ο κατηγορούμενος. Κι η απόφασις αυτή ήταν ο θάνατος.

Την άλλη μέρα εγγύνωσαν τον Έσπινόζα, τον έδεσαν πάνω σ' ένα μουλάρι και τον γύρισαν σ' όλους τους δρόμους του Βαλλαδολίδ. Ένας κήρυκας που προηγούσε μπροστά φώναζε σε κάθε τριστόρο:

—Θα απολαύσετε σε λίγο τη δικαιοσύνη του βασιλιά μας! Αυτός ο άνθρωπος τον προσβάλε, λέγοντας πως είχε συγγενή του. Θα ιδίτε τώρα με ποιο τρόπο θα πληρώσει το εγκλήμα του.

Ωδήγησαν έπειτα τον Έσπινόζα σε μια πλατεία, όπου τον άπνηγνίσαν.

Κατόπιν ο δήμιος του έκοψε το κεφάλι και έτεμάχισε στα τέσσερα το σώμα του. Την ίδια τύχη είχε και ο μοναχός Μινγκουέλ ντε Λος Σάντα, που τον συνέλαβαν έπειτα από λίγον καιρό.

Όσο για τη δόνα Άννα, ο θείος της την... συγχώρησε, αφού διάταξε να την κλείσουν μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί του μοναστηριού της Σάντα Μαρία Ρεάλε, που δεν της έπιτρεπόταν να διασκελίση ούτε το κατώφλι του. Μόνο ο έξιμολογητής της την επισκεπτόταν εκεί μια φορά το μήνα.

Πέντε παιδιά - γαζέλλες

Θα διαβάσατε ασφαλώς πρό δόλων έ. δομάδων στις εφημερίδες ότι τρεις κυνηγοί στην Υπεριόρδαν, που κυνηγούσαν με το αυτοκίνητο ένα κοπάδι γαζέλλες, κατώρθωσαν να πιάσουν ένα αγοράκι 14 ετών που συμμαχέται σ' αυτό το κοπάδι! Σ' ένα νοσοκομείο όπου το μετέφεραν, το άλλοκοτο παιδί άρχισε να τρώει το γρασίδι και τα λουλούδια του κήπου! Σε μερικές μέρες, έσκαριώθηκε ότι ήταν γιός ενός Βεδουίνου κι ότι οι γαζέλλες το είχαν βρή εγκαταλειμμένο, μωρό ακόμη, το είχαν (υιοθετήσει) και το είχαν μάθει να τρώει όρτα και να τρέχει με λιγνιτώδη ταχύτητα όπως αυτές. Τώρα το παιδί - γαζέλλα βρίσκεται ακόμη στο νοσοκομείο κι έχει αρχίσει να τρέφεται σαν άνθρωπος.

Αυσώς μετά την είδησι αυτή, έπακο λουθησαν κι άλλες παρόμοιες: Δεύτερο παιδί - γαζέλλα είχε αιχμαλωτισθ από Άραβες, που το χρησιμοποιούσαν για το κυνήγι. Τρίτο είχε βρεθ στο Ιράκ και, με την ταχύτητα των ποδιών του, προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες σε μια εταιρεία πετρελαίων, για την επίθεψι των άγνων της.

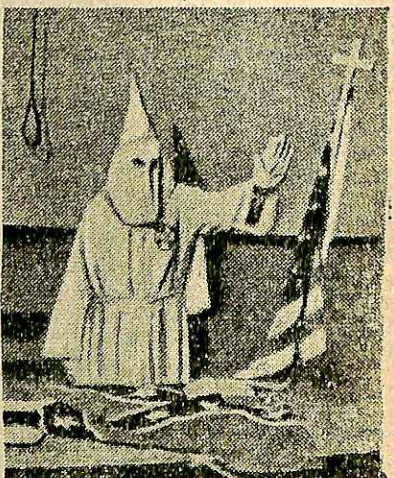
Η τέταρτη περίπτωση σμειώθηκε στη Συρία, όπου ένα αγορά έγκατέλειψε την οικογένειά του, για να πάη να ζήσει στην έρημο μαζί με τις γαζέλλες. Λέγουν όμως περισσότερες λεπτομέρειες... ίσως γιατί οι Σύριοι έχουν λιγώτερη φαντασία απ' τους Ιθαγενείς της Υπεριόρδανας και του Ιράκ!

Η πέμπτη είδησις, προσρομένη απ' το Λίβαν, αφορά ένα νέο, που δεν έαρε παρά μόνο τη γλώσσα που μιλούν οι γαζέλλες!

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Κατά τη διάρκεια μιας εορτής που δόθηκε στο Χέλλυγγουντ προς τιμήν των Άγγλων αεροπόρων, ο υποσημναγός Ουίντεν πηλασσε τον διάσημο (γόστα) της θόνης Γκάρντ Γκράντ και του είπε, χαμογελώντας: «Μίστερ Γκράντ, ένω αυτό γραφό σας, παρακαλώ, πάνω στο εσώθρακό μου!» Ο δημοφιλής ήθοποιός τότε, με την ίδια απάθεια, έγραψε μια ολόκληρη φράσι πάνω στο εσώθρακο του Άγγλου υποσημναγού. Περιπτόν είναι ν' αναφέρωμε ότι το εσώθρακο αυτό δεν πρόκειται να δοθί ποτέ για πλύσιμο!

Η ΚΟΥΚΛΟΥΣ ΚΛΑΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Η θεατρική εμφάνισις ενός άρχηγου της μουστρωδούς αυτής οργανώσεως.

Διακόσια νέα μέλη «έμυήθησαν» έ. σκατάς και έδωσαν όρκο πίστωσης στην Κούκλουσ Κλάν.

ΑΝ ΕΙΧΑΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ο κόσμος θα μας φαινόταν άπιστευτα θλιβερός

Η όψις του κόσμου θα ήταν πολύ περιεργή, αν είχαμε τα μάτια των ζώων. Γιατί θα βλέπαμε τότε ένα σύμπαν ολότελα διαφορετικό από εκείνο που βλέπομε σήμερα.

Ένα μικρό παράδειγμα που θα μας κατατοπίσει σ' αυτό είναι το έξης:

Πάρτε μια πεινασμένη κόττα και βάλτε την μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, όπου να υπήινη μια μόνο ακτίνα ήλιου. Στο μικρό άνοιγμα από όπου θα περνάη αυτή η ακτίνα τοποθετήστε ένα πρίσμα. Πάνω στο δάπεδο του δωματίου θα σχηματισθί τότε το ήλιακό φάσμα, με τα έπττα χρώματά του, κόκκινο, πορτοκαλλί, κίτρινο, πράσινο, άνοικτο κυανού, βαθύ κυανού, ιώδες.

Ας ρίξωμε τώρα πάνω στο μέρος όπου σχηματίζεται το φάσμα μερικούς σπόρους.

Η κόττα θα τρέξη άμέσως και θα φάη άπληστα τους σπόρους που βρίσκονται στο κόκκινο, το πορτοκαλλί και το κίτρινο. Αφού τους έ-ξαντήση, θ' άρχιση να τρώη έπειτα εκείνους που βρίσκονται στο πράσινο, αλλ' άνόμεχτα και με κάποια δυσφορία. Όσο για εκείνους που βρίσκονται στο γαλάζιο, το βαθύ κυανού και το ιώδες δεν θα τους πειράξη καθόλου. Και έξερετε για ποιο λόγο; Γιατί δεν τους είδε.

Πραγματικά, η κόττα είναι τυφλή για το γαλάζιο, το κυανού και το ιώδες. Δεν βλέπει αυτά τα τρία χρώματα, που είνε σαν να μην υπάρχουν γι' αυτήν.

Το ίδιο συμβαίνει με το γεράκι και τον ινδιάνο.

Προσεκτικά πειράματα που έγιναν στο Βιολογικό Ινστιτούτο της Μασσαχουσέτης απέδειξαν ότι τα πουλιά γενικά δεν βλέπουν τα τρία αυτά χρώματα του ήλιακού πρίσματος, το γαλάζιο, το κυανού και το ιώδες.

Από τον κανόνα αυτόν εξαιρούται μόνο τα νυκτόβια σαρκοβόρα, όπως η κουκουβάγια, που διακρί-

νουν και τα τρία αυτά χρώματα.

Παρόμοιες παρατηρήσεις έγιναν και για πολλά έντομα.

Στις τροπικές χώρες ζουν οι γαλάζιες πεταλούδες, που περνούν ά-νάμεσα από ολόκληρα κοπάδια έντομοφάγων πτηνών, χωρίς αυτά να τις πειράζουν καθόλου, γιατί δεν τις βλέπουν.

Αλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην κόττα. Όταν βάλωμε μπροστά στα μάτια της ένα ολόλευκο χαρτί, εκείνη θα το ιδί σαν πορτοκαλλί ή σαν κίτρινο. Γιατί το λευκό χρώμα, όπως είνε γνωστό, είνε ένας συνδυασμός όλων των άλλων χρωμάτων. Για την κόττα, όμως, δεν υπάρχει λευκό χρώμα, γιατί τρία από τα χρώματα που το άποτελούν είνε άόρατα γι' αυτήν και τα υπόλοιπα, κόκκινο, πράσινο, κίτρινο και πορτοκαλλί θα πρόπη συνδυασόμενα να σχηματίσουν για το μάτι της μια σκούσα χρυσίζουσα άπόχρωσι.

Νομίζω επίσης ότι τα πουλιά, που πετούν ολόγυρά μας χαρούμενα βλέπουν στη φύσι τις ίδιες άποχρώσεις όπως κι έμεις. Αλλ' αυτό δεν είνε σωστό. Τα δένδρα, τα λειβάδια, οι κήποι έχουν για τα πουλιά το χρώμα που παρουσιάζουν σ' έμάς κατά το φθινόπωρο. Ένα χρώμα γκριζοπράσινο, δηλαδή, που γεμίζει την ψυχή του ανθρώπου με μελαγχολία και του δίνει ένα προσέσθημα θανάτου.

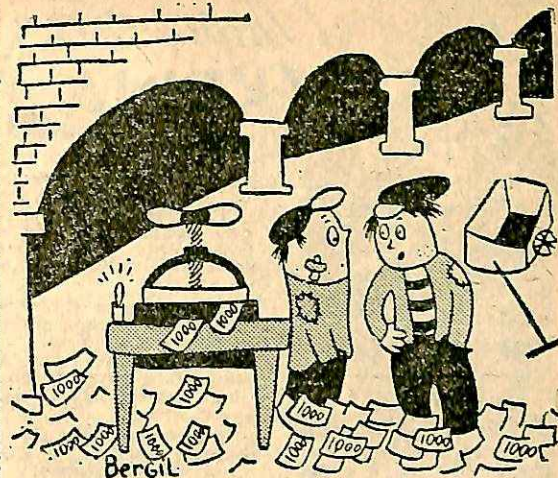
Ας έλθωμε τώρα στη θέσι ενός γλάρου. Θα κάνωμε λάθος αν φανταζώμαστε ότι πετάει άνάμεσα στο γαλάζιο ούρανό και στη γαλάζια θάλασσα. Ο γλάρος δεν βλέπει τίποτε από τη γαλάζια αυτή άπειραν τωσώνη, που απλώνεται πάνω από το κεφάλι και κάτω από τα πόδια του. Γι' αυτόν ούρανος και θάλασσα είνε δυο ολόμαυρες άδυσσοι, αλλ' α το θέαμα αυτό δεν τον τρουά-ζει.

Το συμπέρασμα είνε ότι ο κόσμος θα μας φαινόταν ολότελα διαφορετικός αν είχαμε τα μάτια των πουλιών ή ώρισμένων ζώων. Αλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι θα ήταν καλύτερος ή χειρότερος. Γιατί τίποτε δεν μας λέει ότι τα δικά μας μάτια είνε τα τελειότερα. Και, άλλωστε, αν είχαμε τα μάτια του λυγκός ή της κουκουβάγιας, θα μπορούσαμε να κινούμεθα με όλη μας την άνεσι μέσα σ' ένα πέλαγος άόρατων ακίνων, που δεν μας είνε δυνατόν σήμερα να τις φαντασθώμε.

Κινηματογραφική μηχανή με άκτινες X

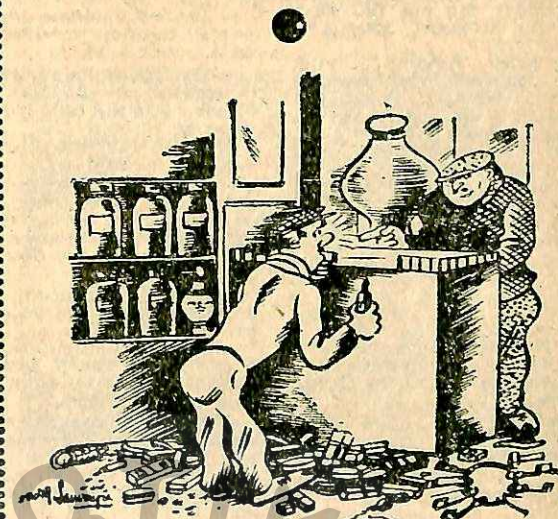
Στις Ηνωμένες Πολιτείες κατασκευάσθηκε τελευταία μια κινηματογραφική μηχανή, που λειτουργεί με άκτινες X και που συλλαμβάνει εικόνες μέσα σε ένα έκτομιμυριοστόν του δευτερολέπτου. Η δύναμής της είνε 100.000 βόλτ. Με αυτή τη μηχανή κατώρθωσαν να φωτογραφίσουν ένα βλήμα, που έτρεχε με την εξαιρετική ταχύτητα των 1200 μέτρων κατά 1" (48.000 χιλόμετρα την ώρα). Η μηχανή άποτύπωσε το περσίο του βλήματος έμπρός από το φωτογραφικό της φακό μέσα σε χρονικό διάστημα ενός έκτομιμυριοστού του δευτερολέπτου. Το βλήμα διέγραψε κατά το διάστημα αυτό τροχία μήκους 1 1/4 χιλιοστού μέτρου.

Η κινηματογραφική αυτή μηχανή δεν πρόκειται φυσικά να χρησιμοποιηθί για τον κινηματογράφο, γιατί θα έφερνε μια άληπνη άναστάσι και είνε άμφίβολο αν οι θεατοί θα μπορούσαν να παρακολουθίσουν εικόνες έκτυλισσόμενες με τόσο καταπληκτική ταχύτητα. Άν, τίθετα όμως, η χρησιμότης της στο πεδίο της επιστήμης θάνα πολύ μεγάλη. Γιατί θα έπιτρέψη την παρακολούθησι της ζωής των μικροοργανισμών, καθώς και της εξέλιξης διαφόρων ρευματικών νοσημάτων στον άνθρωπο. Η συμβολή της θα είνε επίσης άδίσθητη στο πεδίο της φυσικής και της χημείας.

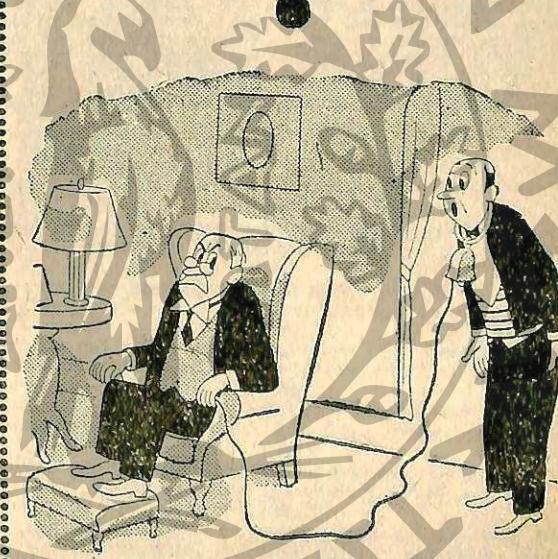
ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΩΝ

—Έχεις να μου δανείσης κανένα χιλιαρικό;

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

—Ας κάνουμε μια δίκαιη μοιρασιά. Έσύ που είσαι κρυωμένος να πάρης τα φάρμακα κι' έχω τα λεπτά!

Ο ΒΑΡΥΚΟΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

—Χτυπήσατε το κουδούνι, κύριε;

'Η στρίγγλα

Ή γρηά Εὐδοκία ἡ Δῆμια ψυχωραγοῦσε. Εἶχε νοιώσει τὸ Χάρο νὰ στέκει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ νὰ τὴν ἀγγίζει μὲ τὸ πτερό του. Τὰ μάτια της ἀνοίξαν γιὰ μιὰ στιγμή διὰπλατά, ἀπλώσε τὸ ἰσχνό, ἀσφαρκὸ χέρι της, τ' ἀκούμπησε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ γιου της ποὺ ἦταν νοσησιμενὸς πλάι στὸ κρεβάτι της καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν ὑπόκωφη, οδυρμένη φωνή της:

— Ἀκού, Ἀργύρη... γυιέ μου... Ἀκού τὸ στερνὰ μου τὰ λόγια... Εὐχὴ καὶ κατάρτα σ' ἀφήνω... Δὲν θὰ θάλασε στερῶν, δὲ θὰ ἀπὸ σὲς νύφη στὸ σπίτι μας, πρὶν ἀποκαταστήσῃς τὴν ἀδελφὴ σου... Πρῶτα οἱ χεῖρές της 'Ελένης μας κι' εἰπετα οἱ δικές σου... Μ' ἀκούσε γυιέ μου;

— Σ' ἀκούσα, μάνα μου, της ἀποκριθεὶς σιγανή φωνή οἱ Ἀργύρης.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

— Ναί, μάνα.

— Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι στὴν ψυχὴ ποὺ θὰ παραδώσω;

— Ναί μάνα μου, σ' ὀρκίζομαι!

— Νάχης τὴν εὐχὴ μου, γυιέ μου!...

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ἡ γρηά Εὐδοκία ἡ Δῆμια καὶ ξεψύχωσε.

★

Λίγες μέρες ὕστερα ἀπ' τὴν κηδεία της, οἱ Ἀργύρης θροσκόταν στὴν ἐστράτευση δρῶση τοῦ χωριοῦ, πλάι στὴν ἀναπημένη του, τὴν Ἀνθὴ τοῦ Ζέρο.

Ἦταν καταμεισιμερὸ καὶ κανένας δὲν φαίνονταν γύρω.

Εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ πρῶτ' νερό οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ, εἶχαν ποτίσει τὰ ζωντανὰ τοὺς οἱ βοσκοί. Εὐραία καὶ γαλήνιη. Κι' αὐτὰ τὰ πουλάκια εἶχαν σιπῶσαι πᾶν.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Μὰ σὺ κανέλλα δὲ βαστάς, μύσκο δὲν κοπανίζεις, γαρέφαλα δὲ λούζεσαι, κι' ἴντα χεῖς καὶ μυοῖσεις!

★

Λάμπε τὸ προσώπια σου, σὺν τῷ ἐκκλησιᾷ τὸ δίσκο, ὀλμμερὶς νὰ σὲ θωρῶ, φεγάδι δὲ σοῦ βρῶκα.

★

Ὅντα σ' ἐγέννη ἡ μάνα σου, ἀκούμπησε στὴ βρύση, κι' ἔκαμε γυιὸν ἐγγλεντιστὴ κι' ὁμορφὴ κυπαρίσι.

★

Τοῖκος παλὸς δὲν κτίζεται, καινούργιος δὲ καλᾶται, καινούργι' ἀγάπη γίνεται, παλὰ δὲ λησιμονάται.

★

Σὰν εἶν' ἀγάπη πιστικιά, παλιώνει μὰ δὲ λυώνει, τοὶ χίλιους χρόνους μιὰ φορὰ νὰ σμίξῃ, καινούργιωνε.

★

Μαῦρα 'ναὶ τὰ ματάκια σου, μαῦρα σὺν τὸ μελάνι, κι' ὁ Βασίλης δὲ ζητᾷ νὰ γράψ' ἕνα φερμάνι.

★

Τὰ μάθια σου τὰ ἐρωτικά μὲ χόρι 'ναὶ πλασμένα, καὶ μὲ τὸ χρώμα τ' οὐρανοῦ εἶναι ζουγραφισμένα.

★

Μαῦρα 'ν' τὰ μάθια π' ἀγαπῶ, δὲ μολογῶ τὸν τόπο, γιὰτὶ φοδοῦμαι καὶ δειλιῶ τὸ γλῶσσος τῶν ἀνθρώπων.

★

Τὰ μάθια σου, τὰ μάθια μου, ὄντα συναντηθοῦνε γλυκές ἀποῦναι οἱ στιγμές, μὰ ὀγλήγορα περνοῦνε!

Ξεραὶ νὰ λένε τόσο ὠραία λόγια.

Ἡ Ἀνθὴ τοῦ ἀνταπόδωσε τὰ χεῖριά του.

Ὅσο δὲν ἔφτανε ἀπ' τὸ γού της ἡ ἔγνοια. Καὶ γυρίζοντας σπῆτι της σιγα-ναψιδύριζε:

— Ὁ ἄργη... Ὁ ἄργη... σὲν πολὺ νὰ φώτισῃ ἡ μέρα τῆς δικῆς μου καρᾶς!...

★

Σὰν μάντισσα μιλῶσε ἡ κοπέλλα.

Τὰ πράγματα ἤρθαν, ἀλλ' ὡς τὸ φεγάδι, ὡς τὸ φεγάδι νῆ. Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Ἀργύρη, μ' ὅλες τὶς φροντίδες του δὲν πα-ρουσιάζονταν ναιμὸς γιὰ τὴν 'Ελένη. Μάταια ἔταζε μεγάλη προίκα σὲ χρῆμα καὶ κτήματα.

★

Ὅλες οἱ κοπέλλες παν-τρεύτηκαν, ἀνοίξαν δικὰ τους νοικοκυριὰ κι' ἀκόμα νὰ φανῇ γαμπρὸς γιὰ τὴν 'Ελένη τῆς Δημίας.

Ἦταν ἄσχημη ἡ 'Ελένη. Καὶ τὸ χειρότερο εἶχε κα-κὴ ψυχὴ, σκληρὴ καρδιά. Ἦταν ὁ ἴσκιος τῆς κακῆς, ἄσχημοι οἱ τρόποι της. Οἱ ἄλλες κοπέλλες, νοῦτευσαν καὶ τραβῶσαν τὰ παλληκά-ρια κι' αὐτὴ τᾶδιωνε, τὰ κρύωνε. Ψυχρὴ κοπέλλα, ἀ-γέλαστη, κατσούφα, κακό-κερπ. Μοχθηρὴ καρδιά.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦ-σαν, περνοῦσαν.

Ἡ Ἀργύρης πῆγαινε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἡ Ἀνθὴ ἔλυε καὶ μα-ράζωνε.

Πᾶς νὰ παραβῇ τὸν δρ-κο πρῶτος σὲ μάντα τοῦ ὁ Λεβέντης;

Κι' ἂν ἀποφάσισε νὰ τὸ κάμῃ ἡ 'Ελένη τοῦ τὸν θυ-μίζε κάθε τόσο. Ἐννοιοθε, θορρεῖς, εὐχαρίστησι νὰ θλῆτῃ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφὸ της νὰ υποφέρῃ, ἐννοιοθε θορρεῖα χαρὰ νὰ θορρεῖ τὴν ἄμοιρη τὴν Ἀνθὴ.

Τὴ μισοῦσε τὴν ἀγαπημέ-νη τοῦ ἀδελφοῦ της ὅπως καὶ ὁσο μισεῖ ἡ ἀσχημία τὴν ὁμορφί, ἡ κακία τὴν κα-λῶς.

Καὶ περνοῦσε ὁ καιρὸς, περνοῦσε...

Πῆραν τὰ χρόνια τὴν 'Ε-λένη. Κι' ἔγινε τώρα πῶ ἀπληροῖ, πῶ μοχθηρὴ, πῶ ἀπληροῖ.

Πᾶς νὰ θρεθῇ τώρα γαμ-πρὸς γιὰ μιὰ τέτοια στρίν-γλα;

Κι' ἦταν στρίγγλα, ἀλῆ-θεια, στρίγγλα τῶν παραμυ-θῶν ποὺ ἀκούει νύμφη της τὸ δουτυρία καὶ τὴ λυπῇ.

Σκέβωσε ὁ κακὸς τὸς ὁ Ἀργύρης. Τάσκεισε κι' Ἀν-θὴ ἀπ' τὰ βάσανα καὶ τὸν καυμὸ. Κι' ὅμως ἀγαπιούν-ται ἀκόμα, ἀγαπιούνται τῶ-ρα πῶς πολὺ. Τὰ βάσανα δι-νᾶμωσαν τὴν ἀγάπη τους. Καὶ περιμένουν... Περιμέ-νουν τὴν ἡμέρα τῆς χαρᾶς. Περιμένουν νὰ θρεθῇ γαμ-πρὸς γιὰ τὴν 'Ελένη γιὰ νὰ τελεωθῶν καὶ τὰ δικὰ τους βάσανα.

Γαμπρὸς γιὰ τὴν 'Ελένη! Ποῖος ἄλλος γαμπρὸς ἀπὸ τὸ Χάρο τώρα πιά;

Στὸ Χάρο ἐλπίζουν. Αὐ-τὸς θὰ ρηθῇ λυτρωτὴς γιὰ τὴν κακοψυχὴ ἀδελφὴ, αὐ-τὸς θὰ ἐνώσῃ τὸ ἐρωτευ-μένο ζευγάρι...

Καὶ θὰ ρηθῇ, θὰ ρηθῇ μιὰ μέρα. Κι' ἡ μέρα αὐτὴ θὰ-νῇ ἡμέρα πένθους καὶ χα-ρᾶς, θανάτου καὶ ζωῆς.

Τὴν περιμένει ἀνυπόμονα ἡ Ἀνθὴ καὶ κρυφαστενά-ζει καὶ ψιθυρίζει μουσικά:

— Ἐλὰ θάνατε, ἔλα καὶ λυτρώσε μας. Πάρτην νύφη στὸ σκοτεινὸ σου βασίλειο νὰ χαρῶμε πιά κι' ἐμεῖς τὴν ἀγάπὴ μας, ἔστω κι' ἀργὰ πιά, μὲ τὰ χιόνια σὲ μαλλιά μαρ!...

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

ΠΙΝΕΤΕ ΝΕΡΟ στὸ φαγητό σας!

Συμβουλεύει ὁ δόκτωρ
Μάκ Κέννεϋ

Ποῖος μπορεῖ ν' ἀνοιθῇ ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη — ἐκτός τῆς χειρουργικῆς — βαδίζει ἀκόμη ψηλαφητὰ; Διατυπώνει θεωρίες, τὶς ὁποῖες ἀνακαλεῖ ἐπειτα ἀ-πὸ λίγο. Καθορίζει θεραπείες κι' ἐπει-τα τὶς ἀλλάζει ριζικά.

Ἐνὰ ἀπ' τὰ χαρακτηριστικότερα πα-ραδείγματα εἶνε ἡ νέα θεραπεία τῆς δυσκοιλιότητος, τὴν ὁποία ἐφαρμόζει ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός Τζέιμς Μάκ Κέν-νεϋ. Θὰ ξέρατε βέβαια ὡς τώρα ὅτι τὸ νερό κάνει κακὸ, ὅταν πίνεται τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Προκρίται γιὰ μιὰ παλὰ προκατάληψη, τὴν ὁποία διητηροῦσαν οἱ γιατροί. Ὑπεστήθιζαν πάντα ὅτι τὸ νε-ρὸ ἀραιώνει τὰ γαστρικὰ ὑγρὰ καὶ δυσ-κολεῖ τὴν χώνευσι.

Οἱ ἔρευνες λοιπὸν τοῦ δόκτορος Μάκ Κέννεϋ ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε σω-στό. Τὸ νερὸ δὲν ἀλλοιώνει τὴ σύθεσι τοῦ σάλιου καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν τῆς πέψως. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἐνεργεῖ ὡς διεγερτικὸ τοῦ στομάχου. Βοηθεῖ τὴ χώνευσι καὶ τὴν ἀπορρόφησι τῶν θρεπ-τικῶν οὐσιῶν ἀπ' τὰ ἐντερα. Ὅταν πίνεται ἀνάμεσα στὰ γεύματα, δὲν εἶνε τόσο ὠφέλιμο, ὅσο τὴν ὥρα τοῦ φαγη-τοῦ. Αὐτὸ τοῦλάχιστον βεβαιώνει ὁ δό-κτωρ Μάκ Κέννεϋ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ γιατροῦ αὐτοῦ δημοσιεύθηκαν τελε-ταῖως στὴν «Ἀμερικανικὴ Ἐφημερίδα τῶν Πειπτικῶν Ἀσθενειῶν». Σημειώθηκαν δὲ στίς παρατηρήσεις ποὺ ἔκανε ἐπὶ 20 χρόνιστὸ τὸ Ὑγειονομικὸ Κέντρον τοῦ Ὁκλαντ.

Εἶχε ἀσχυλῆθῃ ἰδιαίτερος μὲ τὴ δυσ-κοιλιότητα, τὴν κοινότητα καὶ πῶς δια-δεδομένη γαστρικὴ πάθησι, ποὺ ἡ θερα-πεία της δὲν ἐνεῖ ἀλλάζει σημαντικὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα ὡς σή-μερα. Δὲν ὄχισησε λοιπὸν νὰ πεισθῇ ὅτι ὅσοι πίνουν νερὸ μὲ τὸ φαγητὸ τους, δὲν χρειάζονται φάρμακα κατὰ τὴς δυσ-κοιλιότητος. Ἀντιθέτως, πολλοὶ ἀπ' ὁ-σους τῶνε χωρίς νερὸ, χρησιμοποιοῦν συχνὰ καθαρτικά.

Στίς ἐπιστημονικὲς ἀνακινώσεις του, ὁ δόκτωρ Μάκ Κέννεϋ βεβαιώνει ὅτι ἐ-φάρμοσε τὴ θεωρίαν του σὲ 230 άτομα ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ χρονία δυσκοιλιότη-τα. Τοὺς συνέστησε δηλαδὴ νὰ σταμα-τήσουν τὰ καθαρτικά, τὰ κλύσματα, κλπ., καὶ νὰ πίνουν τὸ λιγώτερο δυὸ πο-τῆρια νερό, εἴτε κοῦδ εἴτε ζεστό. — ὅ-πως προτιμοῦν — μαζὶ μὲ τὸ φαγητὸ τους. Αὐτὸ δὲ ἀσχέτως πρὸς τὰ ἄλλα ποτὰ ποὺ πίνουν: κρασί, μπύρα, κλπ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικόν: Ἡ δυσκοιλιότης θε-ρωπεύθηκε καὶ στίς 230 περιπτώσεις!

Κατόπιν ὁ δόκτωρ Μάκ Κέννεϋ παρα-κολούθησε 75 ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐ-τοὺς ἐπὶ χρονικὸ διάστημα 1-7 ἐτῶν καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ θεραπεία του ἦ-ταν μόνιμη, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον ἐξα-κολοῦθούσαν νὰ πίνουν τακτικὰ τὸ νερὸ στὸ φαγητὸ τους.

Ἀντιθέτως, 27 ἄρρωστοι, ποὺ δὲν εἶ-χαν θελήσει στὴν ἀρχὴ ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴν κοῦσα, ἐξασκολούθησαν νὰ πᾶ-σιν ἀπὸ δυσκοιλιότητα, ὡς δὲν ἔπα-σαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων 230.

Τότε οἱ 7 ἀπ' αὐτοὺς ἀποφάσισαν νὰ πίνουν νερὸ στὸ τραπέζι καὶ δὲν ἀργη-σαν νὰ γιγαστρῶνται. Οἱ ὑπόλοιποι 20 δὲν παρουσίασαν καμμιὰ καλλιτέρεσι κι' ἐξασκολούθησαν τὰ καθαρτικά καὶ τὰ κλύσματα.

Τὸ ἄρθρο τοῦ δόκτορος Μάκ Κέννεϋ τονίζει ἀκόμη ὅτι, γιὰ νὰ φέρῃ ἀποτέ-λεσμα, ἡ κοῦσα τοῦ νεροῦ στὸ φαγητὸ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται μόνη της, ἀφοῦ διακοπῇ κάθε ἄλλη.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ποὺ δὲν εἶ-χαν θελήσει στὴν ἀρχὴ ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴν κοῦσα, ἐξασκολούθησαν νὰ πᾶ-σιν ἀπὸ δυσκοιλιότητα, ὡς δὲν ἔπα-σαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων 230.

Τὸ ἄρθρο τοῦ δόκτορος Μάκ Κέννεϋ τονίζει ἀκόμη ὅτι, γιὰ νὰ φέρῃ ἀποτέ-λεσμα, ἡ κοῦσα τοῦ νεροῦ στὸ φαγητὸ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται μόνη της, ἀφοῦ διακοπῇ κάθε ἄλλη.

Ἐνα τραγικὸ εἰδύλλιο

Ἡ Ἐπανστάσις εἶχε τώρα τε-λειώσει καὶ οἱ Γάλλοι εὐγενεῖς, ποὺ εἶχαν μεταναστεύσει στὸ ἔξωτερικόν, ξαναγυρίζαν ἕνας - ἕνας στὴν πατρί-δα τους.

Ὁ κόμης Λουδοβίκος ντὲ Κο-μποῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ του 'Ελισάβετ εἶχαν ἐγκαταστήσῃ μὲς ἀπὸ μερι-κὲς βδομάδες στὸν παλιὸ πατρονο-μικὸ τοῦς πύργο, ὅταν, ἕνα χειμω-νιάτικο βράδυ τοῦ 1796, ἡ γρηά ὑ-πηρετρία, ποὺ εἶχε παραμείνει πιστὴ στὴν οἰκογένειά τους, ὑπῆκε μέρα στὴν τραπέζα, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγ-γεῖλῃ πῶς ἕνας ἀνθρώπος, ποὺ εἶ-χαν ἐθεῖ ἐπιπρὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι, ζη-τοῦσε νὰ τοὺς ἴδῃ.

Ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀδελματικὸς, ποὺ τὸν ἔλεγαν Γκασπάρο Λεμερσιέ.

Ὁ κόμης Λουδοβίκος καὶ ἡ ἀ-δελφὴ του δέχθηκαν μὲ ψυχρὴ εὐγε-νεία τὸν ἐπισκέπτη, ποὺ εἶχαν ἐμ-φανισθῇ στὴν αἴθουσα.

Μιὰ θαύμασιση ἀγωνία ἦταν ζω-νοασιμένη στὸ βλέμμα του.

— Καὶ ἡ 'Εμμα; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

— Πέθανε... ἀπὸ τὶς κακουχίες, ἀπάντησε ἀργὰ ὁ κόμης.

— Καί, ἀπὸ τὴ λυπὴ της, πρόσθεσε ἡ 'Ελισάβετ. Φοβόταν πῶς δὲν θὰ σὰς ἐξανάβλεπε...

Ὁ νεαρὸς ἀδελματικὸς δὲν ρώτη-σε τίποτε ἄλλο. Τὴν ἐνδιέφερε, ἄλλωστε; Ἡ πολυαγαπημένη του 'Εμμα, ἡ ἀδελφὴ της 'Ελισάβετ καὶ τοῦ Λουδοβίκου, εἶχε πεθάνει στὴν ἔξορά καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξανάβλεπε πιά ποτέ.

Σηκώθηκε σὲ λίγο, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν κόμη καὶ τὴν ἀδελ-φὴ του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔ-ξοδον. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε στὸ κεφα-λόσκαλο, φάνηκε σὺν νὰ ἑλπίσθηκε ἔσφονικὰ, ἔφερε τὸ χέρι μπροστὰ στὰ μάτια του κι' ἔπειτα κύλησε σὺν ἄ-ψυχος ὄγκος πάνω στὴ μεγάλη μαρ-μαρίνη σκάλα.

Ὁ κόμης Λουδοβίκος κι' ἡ ἀδελ-φὴ του τὸν βόηκαν στὸ ἱσόγειο σὲ ἔλπειν κατάστασι. Εἶνε ἕνα κάτα-μα στὸ κρανίον, τὸ ἕνα τοῦ πόδι ἦ-ταν σπασμένο καὶ τὸ σῶμα του γε-μάτο πληγές.

Ὁ γιατρός ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε σὲ λίγο δὲν ἔκρινε ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀ-δελφούς πῶς πολὺ λίγες ἐλπίδες εἶ-χε γιὰ τὴ σωτηρία του.

Πραγματικά, ὁ Λεμερσιέ πάλαιε γιὰ πολλὰς ἡμέρας μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Τὸν εἶχαν ἐγκαταστήσει τώρα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου κι' ἡ 'Ελι-σάβετ περνοῦσε τὶς πῶς πολλὰς ὁ-ρες τὶς ἡμέρας στὸ προσκέφαλό του γιὰ νὰ τὸν περιποιήται.

Ὁ τραυματίας, μέσῃ στὸν πυρε-τὸ ποὺ τὸν ἔβρινε, τὴν νομίζε συχνὰ γιὰ τὴν 'Εμμα καὶ τότε τὰ λόγια ποὺ γινόνταν ἕνα ἐρωτικὸ παραλόγιο καὶ τὸ βλέμμα του ἀγκάλιαζε τὴν 'Ελισάβετ μὲ τὴ φλόγα τῆς ἀ-γάπης καὶ τοῦ πόθου.

Ἀλλ' ὅταν συνερχόταν, ἐννοιοθε τὸ λάθος του καὶ ἐξοπούσε τότε σ' ἕνα ἐκτετατὸ κλάμα.

Ἡ κατάστασις τοῦ Λεμερσιέ ἀ-χίσε σιγὰ - σιγὰ νὰ καλλιτερεύῃ. Εἶ-χε σωθῇ. Καὶ πίστευε πῶς θὰ μπο-ροῦσε σὲ λίγο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργο.

Ἀλλ', ὅσο καλλιτερεύε ἡ ὑγεία του, τόσο ἐννοιοθε τὴν ἀνάγκη νὰ μεί-νῃ περισσότερο ἐκεῖ. Κι' ἡ 'Ελισά-βετ τὸν ὑποβοηθοῦσε γιὰ νὰ παρα-τείνῃ τὴν ἀσθένειά του...

Γιατὶ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε συμθεῖ ἦταν πολὺ παρὰ τὸν ἄλλον. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄν-θρωποι εἶχαν ἀγαπηθῇ μὲ μιὰ ἀσυ-νῆστη ὁρμή. Καί, μ' ἄλλο πῶς ἔκα-σαν πῶς ἔκαναν μιὰν ἀληθινὴ προ-δοσία εἰς βάρος μιᾶς νεκρῆς, ἐρωτῶ-σαν μιὰν ἀκατανίκητῃ ἔλπει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐνὰ βράδυ, ὁ Γκα-σπάρο τραβήκε τὴν 'Ελισάβετ στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἐκεῖνη ἐννοιοθε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἄφησε τὰ χεῖλιά της νὰ σμίξουν μὲ τὰ δικὰ του.

Ἡ ἀγάπη ποὺ ἐννοιοθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον εἶχε, κατανίκησε ὅλους τοὺς δισταγμούς των καὶ τώρα εἶ-χαν δοθῇ ὁλότελα σ' αὐτή.

Τρεῖς μῆνες ἀνοήτως, ὁ Λεμερ-σιέ δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη ἀπὸ τὸν πύργο.

Ἀλλὰ, στὸ τέλος, ὁ κόμης Λουδο-βίκος ἔμεινε πᾶ πάντα.

Οἱ καταδωμένες, οἱ κινδυνεῖ, οἱ πε-ριπέτειες τῆς ἐξορίας εἶχαν σαλεύει τὸ λογικόν του. Πολλοὶ πίστευαν μᾶ-λιστα πῶς ἦταν τρελλός. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἦταν, ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἦ-ταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γίνῃ.

Σχεδίασε τότε μιὰ τρομερὴ ἐκδι-κησι καὶ μιὰ νύχτα μῆκε κορυφὴ μέσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ Γκασπάρο καὶ τὸν ἔδεσε γερὰ μ' ἕνα σχοινὶ πάνω στὸ κρεβάτι του.

Ἐπειτα ἄνοιξε μιὰ μεγάλη φωτιὰ στὰ τζάκι κι' ἔροισε μέσῃ τέσσερα μυτερά σίδερα.

Θὰ ἐξασάνει τὸν Γκασπάρο, ὅπως ἔκαναν τὸν παλιὸ καιρὸ, προτοῦ τὸν θανατώσῃ.

Εἶχε κίλας ἀρχίσει νὰ περναῖ τὰ κοκκινισμένα σίδερα πάνω στὸ σῶμα τοῦ δυστυχισμένου, ὅταν, ἔσ-φονικὰ, ἀνοίξε ὁ πόρτα κι' ἡ 'Ελισά-βετ ὤρμησε μέσῃ στὸ δωμάτιο.

Ἡ ὡρὴ τῆς σκέψης ἦταν τώρα νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της κι' ὥρμησε πάνω στὸν ἀδελφὸ της σὺν ἀληθινῇ τῆρις. Σὲ λίγο, κυλίσθησαν κι' οἱ δυὸ στὸ πάτωμα.

Ἡ πᾶν τους κράτησε πολὺ ὥρα. Γιατὶ, μ' ἄλλο πῶς ὁ κόμης Λουδοβί-κος ἦταν ἰσχυρότερος, δὲν κατόρθω-σε νὰ καταβάλῃ τὴν ἀδελφὴν.

Βρισκόνταν τώρα πλάι σὲ μιὰ ἐ-ταξέας κι' ἡ 'Ελισάβετ ἐσφονικὰ διέ-κρινε ἕνα μυτερὸ μαχαίρι πάνω σ' αὐτή. Τὸ ἄσπερε τότε κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ λύσσα τὸν ἀδελφὸ της.

Ὅταν εἶδε τὸ σῶμα τοῦ ἀκίνητο καὶ πλημμελισμένο στὰ αἵματα τότε μόνο κατὰλαβε τί εἶχε κάμει.

Ἡ νέα τινάχθηκε πάνω σὺν αὐτὸ-ματῷ, μὲ πᾶν ἰσχύϊ πεταγμένη ἀπὸ τὶς κόγχες τους κι' ἄρχισε νὰ ὀπισθο-χωρῇ ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ ὄ-φος της φανέσκει ἕνα ἀνελπίστο πρό-μο.

Τὴν ἄλλη μέρα, βόηκαν τὸ πτώμα της μέσῃ στὴ λίμνη τοῦ πύργου.

Οἱ ὑπηρετὲς τοῦ πύργου εἶχαν λῦ-σει σὲ ἀναμειγνύ τὸν Γκασπάρο, ποὺ ἔτρεχε δεξιά κι' ἀριστερὰ, γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένην του. Ὅταν τὴν εἶδε νεκρὴ, σωρῶσθηκε πλάι της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀποσπασμένη.

Λίγο καιρὸ ἀνοήτως, τραβήθη-κε καὶ πέθανε στὸ φρενοκομεῖο τῆς Ροσέ.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑἴΓΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΟΞΕΙΣ

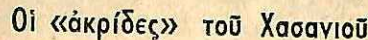
Ὁ νέος ἐπίσκοπος τοῦ Λίνκολν, στὴν Ἀγγλία, πρὶν μὲν μὲ μεγάλη ἐπισημότητα στὴ μπρόπολι, πρέ-πει κατὰ μιὰ παλὰ περίεργη ἐθι-μοτυπία νὰ χτυπῇ στὴν κλειστὴ πόρτα μὲ τὴν ποιαντορικὴ ράβδο του, σὺν ἑνὸς ἀπλὸς προσκυντήρι! Οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς γνωστόν, σέβονται καὶ προῦν πιστὰ τὶς παλιὰς πα-ραδόσεις τους.

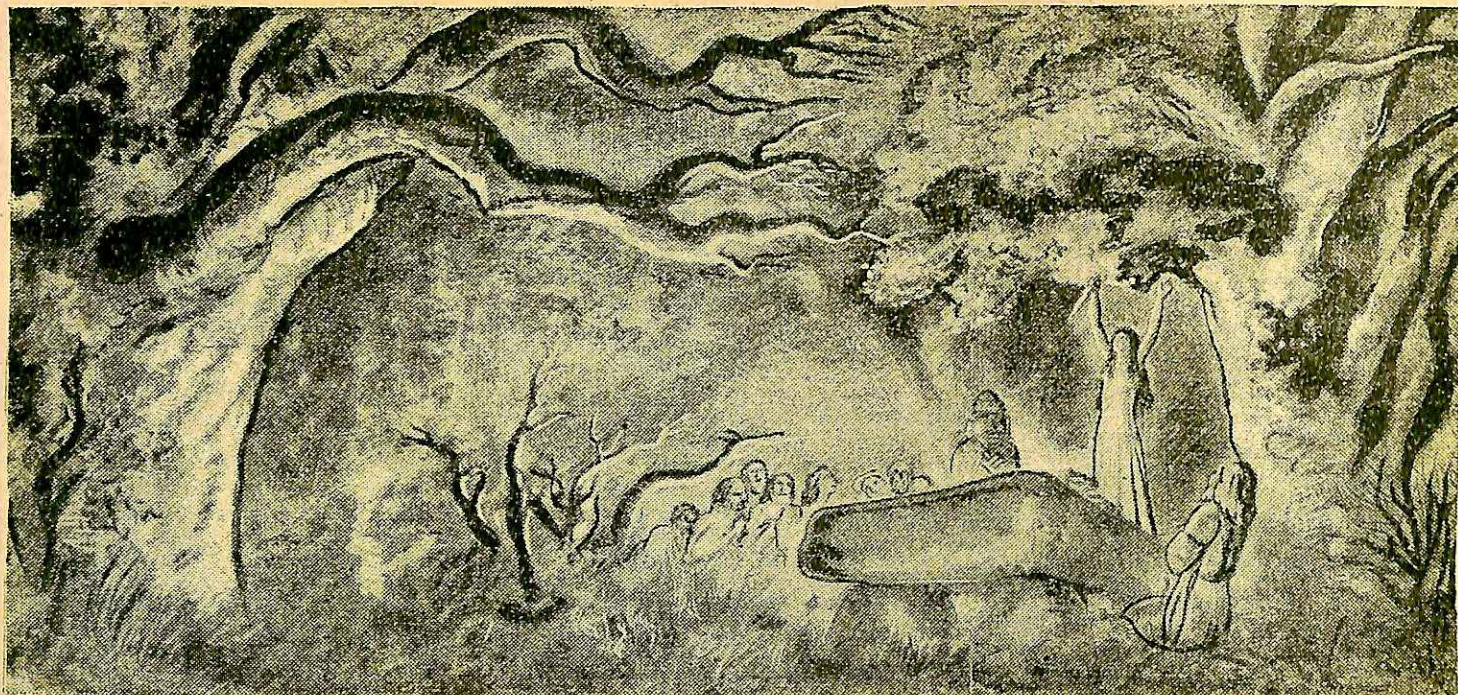
Ο ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Στὴν Εὐρωπαϊκὴ χορευτικὴ ἀνάπτυξη, ἀλλὰ οἱ ὁ-μορφες 'Ἰνδὲς χορεύουν συνήθως μὲ τὰ χεῖρά. Στὴν εἰκόνα μας λοιπὸν βλέπετε τὸν περίφημο (χορὸ τοῦ ἀνθους τοῦ λατοῦ). Τὸ δεξιὸ χεῖρ παρ-οτάνει τὸ λαουτοῦ καὶ τὸ ἀριστερὸ τὴν μέλισσα ποὺ δομίζει καὶ θέλει νὰ μὴ μέσῃ σ' αὐτό.

24

ΙΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΞΥΛΙΝΟΥ ΕΙΔΩΛΟΥ

ΕΙΧΑ αποφασίσει να περάσω λίγους μήνες στην καρδιά της Βρετανίας, για να ζωγραφίσω μερικά απ' τα άγνωστα, άγρια και γραφικά τοπία της. Αυτός ήταν ο λόγος που βρέθηκα ένα δειλινό στις έρημιες του βουνού Άρρέ, χαμένος ανάμεσα στους βράχους και στις βελανιδιές, με το σάκκο του πεζοπόρου στην πλάτη. Δεν έβλεπα γύρω μου ψυχρή ζωντανή και δεν ήξερα προς τα πού να τραβήξω. Είχε πιά θραυιάσει και σαν να μ'ήν έφτανε αυτό, έπιασε κιόλας θροχή.

Είχα αρχίσει ν' απελπίζωμαι, όταν βρήκα εμπρός μου ένα χωριό από λίγες καλύδες τριγυρισμένες μ' ένα ψηλό τοίχο από όγκους γρανίτη. Φαινόταν όλες άκατοίχτες. Μόνο μία ήταν φωτισμένη. Χτύπησα άδιστακτα την πόρτα της. Μο άνοιξε ένας ψηλός γέρος, με άπαθη έκφραση. "Όταν τού διηγήθηκα την περιπέτειά μου μο άπέτρεψε να μπώ.

Σκόπευα να φύγω το άλλο πρωί. Κι όμως έμεινα εκεί ολόκληρους μήνες...

Ο Ρόχ Γκλεναντούρ, ο γέρος που με φιλοξενούσε, ήταν κάτι σαν αρχηγός των 50 ή 60 κατοίκων του χωριού. Ζούσε μόνος, με την όρφανή έγγονή του Ύθόν. Γιατί δέχθηκε να με κρατήσει ως οικότοπο; Γιατί, παρ' όλη την περηφάνεια και την τραχύτητά του, δεν ήταν αναισθητός στην έλξη του χρήματος. Κι' εγώ, γιατί αισθάνθηκα εύθους έξ αρχής μια άκατανίκητη επιθυμία να εγκατασταθώ εκεί; Γιατί με είχε άναστατώσει ή γλυκειά, ή άγνή όμορφιά της Ύθόν!

Κοπίασα πολύ για να διαθώ το τέλχος της σιωπής, που είχε ύψώσει ανάμεσα στον έαυτό της και στον κόσμο. Τέλος όμως, κατάφερα να γίνουμε φίλοι... "Ενοιωθα ώστόσο ότι έπρεπε να κρύψω το βαθύ αίσθημά μου γι' αυτήν. Κι' αυτό άκριβώς πιστεύω πως την έκαμε να μ' αγαπήσει, δίχως να

Δραματικό διήγημα

το καταλάβει στην αρχή...

Ο γέρος παππούς της ήταν βυθισμένος διαρκώς σε μυστικοπαθείς όνειροπολήσεις. Μο άμιλούσε κάποτε, με σκοτεινές έννοιες, για τους «αιώνιους θεούς» των προγόνων του, τους μόνους άληθινούς θεούς, που εξακολουθούσε να λατρεύη ή φυλή του, άπομονωμένη καθώς ήταν απ' τον άλλο κόσμο... Τους έλεγαν Έσούς, Τευατές και Ταρανίς κι ήταν οι θεότητες της θυσίας, τού πολέμου και τού θανάτου. Κατάλαβα ότι ο Γκλεναντούρ ήταν ο «μεγάλος ιερέας» τους. "Όταν άμιλούσε γι' αυτούς, βυθίζονταν σε έκσταση, σαν να προσευχόταν. "Η Ύθόν τον άκουγε παράξενα χλωμή, κι' όταν τόν θάρυ κι' έπίμονο θλέμμα του καρφώνονταν επάνω της, έκλεινε τα μάτια της τρέμοντας...

"Έβλεπα τώρα ότι δεν ήταν εύτυχημένη, παρ' όσον όταν με συνώδευε στο δάσος, όπου πήγαινα να ζωγραφίσω. Ποτέ άλλοτε δεν είχα τόση έμπνευση... "Η Ύθόν μο άμιλούσε για χίλια δυο πράγματα, με τη μελωδική φωνή της, άπέφευγε όμως να μο κάνει λόγο-για τη ζωή της και για τον άλλόκοτο παππού της. "Ενοιωθα πως είχε κάποιο μυστικό, που δεν μο άπιτρεπόταν να το παραβιάσω...

Πέρασε έτσι το καλοκαίρι. Κατά τα τέλη 'Οκτωβρίου, δοκίμασα την άόριστη έντύπωσή, έπρόκειτο να συμβή κάτι το ξεχωριστό και σημαντικό! Τό μάντευα από διάφορες μικρολεπτομέρειες, άπ' τις έχθρικές ματιές που μο άρριχναν τώρα οι χωρικοί, ένω προηγουμένως άδιαφορούσαν τελείως για μένα...

Ο Γκλεναντούρ είχε γίνει ακόμα πιο άμίλητος. "Η Ύθόν είχε κυριευθεί από μια άγωνία και μ' άπέφευγε συστηματικά. "Ωστόσο, όταν δεν την πρόσεχα, με κύτταζε με μια πονεμένη τραφερότητα...

Μιά βροδιά ο Γκλεναντούρ δεν φάνηκε για το φαγητό. "Η Ύθόν είχε

καθήσει στη συνηθισμένη θέσι της, δεν κατάρθωνα όμως να συναντήσω τη ματιά της. "Εμενε άμίλητη, σαν άφηρημένη, μυστηριώδης. Πιστεύω πως δεν μ' έβλεπε. Τό πρόσωπό της είχαν αλλάξει έκφραση. Είχε πάρει μια παράξενη και παγωμένη σοβαρότητα. Φαινόταν σαν νάχε γεράσει, σαν νάχε χαθεί στο σκοτάδι τού παρελθόντος...

Κατά τις 11, ένω διάβαζα στην κάμαρά μου, άκουσα έναν άσυνήθιστο θόρυβο από βήματα και όμιλίες. "Ερχόταν από το κέντρο τού χωριού, που ήταν πάντα σιωπηλό και κοιμισμένο αυτή την ώρα. Κύτταξα απ' το παράθυρο κι' είδα με κατάπληξη ότι οι κάτοικοι είχαν βγί απ' τις καλύδες τους κι' έπαιρναν το μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος. Μερικοί κρατούσαν φανάρια κι' άλλοι άναμμένες δάδες, που σκόρπιζαν κόκκινη λάμψη μέσα στη νύχτα. "Όλοι φορούσαν μακρουές άσπρους χιτώνες κι' είχαν στεφανωμένα τα μαλλιά τους με φύλλα. Ο Γκλεναντούρ βάδιζε έπικεφαλής, μαζί με την Ύθόν.

"Η φυλή πήγαινε προφανώς για μια μυστηριώδη τελετή της λατρείας των θαρβάρων θεών, που έπιζούσε στις πρωτόγονες εκείνες ψυχές των άπορόνων των αρχαίων Κελτών.

Δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στην περιέργειά μου. Πήρα βιαστικά το ρεβόλβερ μο κι' άκολούθησα από κάποια άπόστασι τη συνοδεία, χωρίς να μ' άντιληφθή κανείς.

Την είδα να σταματά ήπιτέλους σ' ένα ξέφωτο τού δάσους, στο πιο άπρόοπτο σημείο του. Ποτέ δεν θ' άνακάλυπτα μόνος αυτή την τοποθεσία. Οι βελανιδιές που την περιτριγύριζαν, σχημάτιζαν ένα τείχος από κορμούς και φυλλωσιές, σχεδόν άδιαπέραστο στο βλέμμα. Πάνω σ' ένα τεράστιο βάρθο από γρανίτη ήταν στήσιμο ένα πρωτόγονο ξύλινο είδωλο, με ανθρώπινη μορφή: ή εικόνα τού θεού τους, τού θεού τού πολέμου και τού θανάτου, που είχα άκούσει τόσες φορές να τον έπικαλΐται ο Γκλεναντούρ, Κρόφτηκα

κάτω απ' τα δέντρα, με καρδιοχτύπι. Εύτυχως που ήμουν ώπλισμένος! Είχα την πεποίθηση ότι, αν άνακάλυπταν την παρουσία μου οι φανατικοί εκείνοι είδωλολάτραι, θα ζητούσαν να με σκοτώσουν για την «ιεροσύλη» μου...

Τά έπεισόδια της θρησκευτικής τελετής ήσαν όμοια άσφαλώς με την έποχή των Δρυιδών. Ένώ τα παρακολουθούσα, είχα την έντύπωσι ενός ξαφνικού πηδήματος στο παρελθόν, στη μακρυνότερη έποχή των Γαλατών, όταν οι γέρικες βαλανιδιές έβλεπαν ταχτικά τέτοια είδωλολατρικά «μυστήρια»...

Ο Γκλεναντούρ έβαλε φωτιά με τη δάδα του στις τέσσερες γωνίες ενός τεράστιου σωρού ξύλων, στήμένου κοντά στο είδωλο. Οι πιστοί άρχισαν να ψάλλουν ύμνους, σε μια άγνωστη και τραχεία διάλεκτο. "Επειτα πήρε καθένας τους ένα άναμμένο κούτσουρο απ' τη φωτιά κι' έκαμαν όλοι τó γύρο τού ξέφωτου, βγάζοντας άγριες φωνές ή πένθιμα βογγητά. Τέλος, σταμάτησαν και σχημάτισαν ένα κύκλο.

Είδα τότε την Ύθόν να προχωρή με άργα βήματα προς τó άγαλμα τού θεού. Την άκολουθούσε ο Γκλεναντούρ, κρατώντας ένα άρνι. "Αφισε τó ζώο πάνω στο πλατύ θάθρο κι' άποτραβήχθηκε λίγο. Τότε ή νέα έβγαλε απ' τη ζώνη της ένα μακρύ μαχαίρι και, μ' ένα μόνο χτύπημα, έσφαξε τó άρνι. Μιά κραυγή απ' όλα τα στήθη χαιρέτησε τη θυσία.

Κύτταξα με φρίκη την Ύθόν, τó άνέκφραστο πρόσωπό της, τις μηχανικές κι' άδιάφορες κινήσεις της, καθώς σκότωνε τó δυστυχισμένο ζώο. Δεν άναγνώριζα πιά τη γλυκειά κοπέλλα, που είχε αίχμαλτώσει την καρδιά μου... "Υπήκουε σε μυστηριώδεις και πανάρχαιες δυνάμεις, στο παρελθόν της φυλής της. "Ηταν ή ίέρεια που δίνει τó θάνατο!...

Τρέμοντας από άηδία κι' άπελπισία, την είδα να σκύβει πάνω απ' τó θάμα, να τó ξεκοιλιάζει, να μαζεύη τó αίμα του σ' ένα κύπελλο, να ξεριζώνει την καρδιά του και να την πετάη στις φλόγες... "Επειτα, με φωνή άγνωστή, κάλεσε ένα-ένα όλους τους πιστούς, άντρες και γυναίκες. Καθένας τους πλησίασε και έβρεξε τα χείλη του με τó αίμα. "Αφού τελείωσε ή βάρβαρη αυτή μετάληψις, ή Ύθόν γύρισε προς τó άγαλμα, τó χαιρέτησε μ' ένα ψαλμό και κατόπιν έφερε στα χείλη της τó κύπελλο με τó αίμα!...

Με παρέσυρε τότε μια τρέλλα. "Αδιαφορώντας για κάθε κίνδυνο, δίχως καν να ξέρω τί έκανα, ώρμησα, φωνάζοντάς της, πριν άκόμη πιή τó άχνιστό αίμα:

—Ύθόν! Ύθόν!... Στάσου!... "Ελα στα λογικά σου, σ' έξορκίζω!

"Εκείνη με κύτταζε σαν χαμένη. Τό κύπελλο ξέφυγε απ' τα χέρια της, λερώνοντας με αίμα τόν άσπρο χιτώνα της. Μιά κραυγή μανίας βγήκε απ' όλα τα στήθη. Οι πιστοί γύμνησαν να με κατασπαράξουν. Θάμουν χαμένος, αν δεν έρριχνα άμέσως δυο πυροβολισμούς στον άέρα. Αυτό έφτασε για να τους σταματήσω. Μ' ένα τρίτο πυροβόλισμο, σύντριψα τó κεφάλι τού είδωλου τους.

Σκορπίστηκαν τότε όλοι, τρομοκρατημένοι, και χάθηκαν μέσα στο δάσος. Μόνον ο Γκλεναντούρ έμεινε εκεί. Προχώρησε προς τó μέρος μου και πρόφερε, με μια φωνή που δεν είχε πιά τίποτε τó ανθρώπινο, μια φωνή χαμηλή, λαχανιασμένη, με τόνο προφητικό:

—Μόλυνες με την παρουσία σου τη θυσία, πρόσβαλες τó θεό, κατάστρεψες την ιερή εικόνα του! Θά πεθάνης! "Όπως τó άρνι, που τó αίμα του μας έξάγνισε, θα ποτίσης και σ' τη γη με τó δικό σου αίμα!... Σε παραδίδω στην ίέρεια τού θεού! Αυτή θα έκδικηθή για τη θανάσιμη προσβολή!

Τό όπλο σου είχε άνίσχυρο άναντίον της γιατί την προστατεύουν οι τρεις θεοί μας! Κι' άφού δεν της έπέτρεψες να μεταλάβη με τó αίμα τού άρνιού, μαζί με τούς ανθρώπους της φυλής της, θα πιή τó αίμα σου, για να σθύση τó μίσμα απ' την ψυχή της κι' απ' τη δική μας!...

Μ' έδειξε στην Ύθόν, με μια κίνηση δρμητική, κι' έπειτα χάθηκε κι' αυτός στο σκοτεινό δάσος.

"Εμεινα μόνος με την κοπέλλα. "Εκείνη δεν είχε κάμει ούτε μια κίνηση. Με κύτταζε πάντα, σαν πέτρινο άγαλμα, με μάτια δίχως έκφραση...

Την πλησίασα άργά. Κι' εκείνη, άργά έπίσης, σαν να ύπνυκε σε μια έσπερη διαταγή, σήκωσε τó μαχαίρι της... Προχώρησα άκόμη και της είπα άπλά:

—Εγώ είμαι, Ύθόν... Ο φίλος σου... Χτύπησε με, αν θέλεις!

"Εκείνη μισόκλεισε τα μάτια της, έπειτα έβγαλε μια φωνή σπαρακτική και σωριάστηκε άναίσθητη...

Η υπόλοιπη Ιστορία είχε λιγώτερο δραματική.

Η Ύθόν έβγαλε μια σπαρακτική φωνή και σωριάστηκε άναίσθητη...

"Ηξερα από ποιά μονοπάτια μπορούσα να φτάσω στο δημόσιο δρόμο. Σήκωσα στα χέρια την Ύθόν. Μολονότι δεν είμαι άθλητής, ο έρωας μου κι' ή θέλησί μου να την σώσω μο άδωσαν τη δύναμη να κάμω 20 χιλιόμετρα δρόμο κρατώντας τó άναίσθητο εκείνο σώμα.

Τέλος, στο χωριό Σκρινιάκ, βρήκα άσυλο κι' ένα γιατρό.

Επί δέκα μέρες, παλέψαμε με τó παραλήρημα της Ύθόν και με την άλόκοτη ύπνωτική της κατάστασι — κάτι σαν γητεία... "Επιτέλους, ένα πρωί, άνασκήώθηκε στο κρεβάτι της, με κύτταζε στα μάτια, μο χαμογέλασε έρωτικά και μο άμυρμούρισε:

—Αυτρώθηκα!

"Αργότερα μάθαμε ότι, τó πρωί εκείνο, την ίδια εκείνη στιγμή, ο Ρόχ Γκλεναντούρ είχε αυτοκτονήσει. Είχε κρεμαστή στο πατάρι τού σταύλου του. Με τó θάνατό του, είχε πάμει ή παράξενη κι' ύπερφυσική έπιρροή του στην Ύθόν.

Σε λίγες μέρες, ο γέρος έφημέριος τού Σκρινιάκ εύλόγησε τó γάμο μου με την αγαπημένη μου.

ΩΓΚΥΣΤ ΜΠΕΛΛΥ

♦♦ Για ν' άνακουφισθούν ΟΙ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Τό ζυτόματo θερμόμετρο

Χάρis σε μια νέα εφεύρεσι, θα λιγοστεψή και θα διεκολυνθή ή δουλειά χιλιάδων Άμερικανίδων νοσοκόμων. Έννοούμε τó «ηλεκτρονικό θερμόμετρο». Άν λειτουργήσoι στα νοσοκομεία εξ ίσου καλά όπως κατά τα πειράματα στο έργο: στήριο, οι νοσοκόμοι δεν θάνε πιά άναγκασμένοι να γυρίζουν κάθε λίγο όλα τα δωματία και να παίρνουν τη θερμοκρασία κάθε άρρώστου, πολλές φορές την ημέρα. "Η θερμομετρική θάνα γενική και θα γίνεται ως εξής:

"Ενα κουδούνι θα χτυπή σ' όλα τα δωματία. Οι άρρώστοι θα παίρνουν τότε ένα μικρό μεταλλικό θερμόμετρο, που θα βρίσκεται δίπλα στο κρεβάτι τους, και θα τó βάσουν μέσα στο στόμα τους. Θα τó άφινουν εκεί ως ότου χτυπήσει δεύτερο κουδούνι, κι' έπειτα θα τó θάσουν. "Όλα τα θερμόμετρα θα συνδεώνται με σύρματα μ' ένα κεντρικό θάλαμο, όπου θα σημειώνωνται αυτόματα οι διάφορες ενδείξεις τους σ' έναν αριθμημένο πίνακα. "Ετσι δεν θα κουράζονται οι νοσοκόμοι, συνκρόνως δε δεν θα υπάρχει κίνδυνος να γίνη λάθος στο διάβασμα ενός θερμόμετρου.

Για τους άρρωστους που άπειτούν συνεχή παρακολούθησι, θα υπάρχει ένα ηλεκτρονικό θερμόμετρο στερεωμένο μονίμως κάτω από τή μαχαίλη τους. "Όταν ή θερμοκρασία τού σώματός τους περάση τυχόν ένα έπικίνδυνο σημείο, θα χτυπή ένα κουδούνι στον κεντρικό θάλαμο και θα είδοποιούνται οι νοσοκόμοι.

"Η εφεύρεσις αυτή γεννήθηκε απ' την άνάγκη της τακτικής θερμομετρήσεως των κοινών, που χρησιμοποιούν για τά πειράματα ενός άμερικανικού ιατρικού έργαστηρίου. Με τή μέθοδο αυτή, οι νιατροί έπαιρναν τη θερμοκρασία 48 κουνελιών συνκρόνως.

♦♦ Ζητούνται ύποψηφισοι σύζυγοι

Μια περίεργη άγγελία δημοσιεύθηκε αυτές τις τελευταίες ημέρες σε μια έφημερίδα της Νέας Υόρκης. Προέχεται από μια νέα που γράφει:

«"Η υπέρτα που μο άλεί πάντα να παντοεύω από έρωτα. "Αλλ' οι φίλοι μου με συμβουλεύουν να μ'ήν παντοεύω πιά άνο τον άνθρώπο που θα έινε σε θέσι να μο προσφέρει ένα μοτένο πολυτελές διαμέρισμα. Φοβούμαι ότι θα λυπηώ τη υπέρτα μου. "Εκείνοι ώστόσο που δεν σκεπτόνται όπως αυτή, άς μο άπανθήσουν. Οι φίλοι μο άνε άκόμη πως είμαι πολύ άυορονη».

Η ΚΑΤΑΡΑ

Τραγικό διήγημα

Στην τσέπη του λοχία, που είχε πέσει σαν ήρωας, πολεμώντας με τόν έχθρο, βρέθηκε ένα τετράδιο: το ημερολόγιό του, που αποκόλυπτε το φοβερό, το φάνταστα οδυνηρό μυστικό του. Ο λοχαγός του ήταν ο μόνος που το άνοιξε και διάβασε το περιεχόμενό του, πριν το ρίξει στη φωτιά:

«Η Λουσίλ κι' εγώ αναπαύμαστε από μια κρύα παιδιά. Ήμουν δυο χρόνια μεγαλεί, τερνός της. Μαζί τρέχαμε στα δάση, μαζεύαμε αγριολούλδα, χαίρετούσαμε το πέρασμα των πουλιών... Ο πατέρας της Λουσίλ, αξιωματικός του ναυτικού, έλειπε τον περισσότερο καιρό σε ταξίδια. Στις λίγες βδομάδες που περνούσε κάθε τόσο στο σπίτι του, έδειχνε ίση τρυφερότητα στην κόρη του και σ' εμένα.

Ήταν κι' αυτός χήρος, όπως κι' η μητέρα μου.

Όταν έφυγα για να σπουδάσω, η Λουσίλ κι' εγώ νομίσαμε πως θα πεθαινόματε απ' τη λυπή. Δεν είχαμε ξαναχωριστεί ποτέ άλλοτε... Αλληλογραφούσαμε δυο φορές τη βδομάδα και βάλαμε όλη την καρδιά μας στα γράμμάτα μας. Στις διακοπές, που ξαναβλεπώμαστε, άνοιγε πάλι για μας ο παράδεισος. Πέρασαν έτσι 10 χρόνια. Είχαμε πια μεγαλώσει. Κι' η μητέρα μου φάνηκε πως δεν ενέκρινε πια την τρυφερότητά μας. Μας κυτάξανε με μια έκφραση αγωνίας, όταν διαβάζαμε μαζί το ίδιο βιβλίο, με τα πρόσωπά μας κοντά - κοντά...

Όταν ήρθε ο πατέρας της Λουσίλ, για να περάσει ένα μήνα μαζί μας, καταλάβαμε ότι κρυφωίλομε με τη μητέρα μου για κάτι που μας αφορούσε... Τον έπαινε ο πατέρας, η μητέρα μου μ' έστελνε για δυο χρόνια στην Αγγλία. Μόλις γύρισα από εκεί, μ' έστελνε στη Γερμανία. Γιατί αυτές οι διαδοχικές απομακρύνσεις; Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε...

Γύρισα απ' τη Γερμανία για να καταταγώ στο στρατό. Άλλα δυο χρόνια μακριά απ' τη Λουσίλ! Πριν πάω το ταξίδι, η παιδική μου φίλη μου είπε, με δάκρυα στα μάτια:

—Θα με ξαναβρεις όταν γυρίσεις... Δεν θα παντρευτώ άλλον από σένα!

Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσαμε για γάμο. Τα λόγια της αυτά μ' έκαναν ζοφνικά να ιδω καθαρά μέσα στην ψυχρή μου. Δεν μας συνέδεε μια απλή τρυφερότητα. Την αναπόσπαστη και μ' αναπούσε με έρωτα!

Έφυγα, αναστατωμένος απ' τη θλίψη του χωρισμού, μα και πλημυρισμένος απ' το εύχιο. Τα χρόνια έκαναν τόν έρωτά μας να ριζώνει όλο και βαθύτερα. Όταν γύρισα απ' το στρατιωτικό, η Λουσίλ κι' εγώ πήγαμε να ζητήσουμε απ' τη μητέρα μου να μας ενώσει.

Εκείνη κλάμισε, άρχισε να τρέμει... Προσέφερε να μας μεταπειλήσει. Μας βεβαίωσε ότι ο πατέρας της Λουσίλ δεν θα δινε ποτέ τη συγκατάθεσή του. Τέλος, έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της κι' έβαλε τα κλάμματα, τραυλίζοντας ανάμεσα στους λυγμούς της:

—Οχι, όχι, ποτέ!... Καύμένα παιδιά!...

Όταν ήρθε ο πατέρας, μας έκτενσε να παρατήσουμε απ' το σχέδιό μας.

—Η μητέρα μου, που ήθελε να παντρευτούμε μαζί, η θά μελ' απαντήσει με πάθος η Λουσίλ.

—Κι' η μητέρα μου κυριεύθηκε από καινούργια κρίσι απελπισίας.

Η εύχια είχε φύγει πια απ' το σπίτι μας... Σε μερικές βδομάδες, ήρθε η είδηση ότι ο πατέρας της Λουσίλ είχε περάσει μια λυπή παράξενη υπερβολική, κι' απ' εντελώς μηχανικά... Με τα πρώτα χειμωτικά κούρα, δεν προσυλάχθηκε καθόλου, αρρώστησε και πέθανε.

Ο θάνατός της μάς έκανε να πονέσουμε βαθιά. Συγχρόνως όμως μάς απελευθέρωσε, βγάζοντας απ' τη μέση το μόνο εμπόδιο στην ενώσι μας.

Παντρευτήκαμε. Κι' αποτελέσαμε το πιο ταίριασμένο, το πιο αγαπημένο ζευγάρι του κόσμου. Όλοι μας ζήλευαν για την εύχια μας. Αποκτήσαμε μια κόρη και κατοπιν ένα αγοράκι.

Απ' τις πρώτες βδομάδες της ζωής του, το κοριτσάκι μας έδειξε πως πρόσεχε με τα μάτια του στο κάθε τι. Το βλέμμα του είχε μια καταπληκτική έντασι και λάμψη...

Μια μέρα, η Λουσίλ έκανε μια ανάκληση που μάς άναστατώνε: Η μικρούλα

μας δεν άκουγε τους διαφόρους ήχους! Ένας γιατρός την εξέτασε κι' έπειτα μάς ρώτησε για τους προγόνους μας, για τις προηγούμενες αρρώστιες μας κι' αν είχαμε καμμία συγγένεια μεταξύ μας. Έδειξε μεγάλη άμχανία κι' επιφυλακτικότητα και μάς συνέστησε να περιμενουμε, γιατί υπήρχε πιθανότης να γιαιρευτή η κόρη μας με τόν καιρό. Ήταν όμως μια έλπιδα, που μάς έδινε για να μάς παρηγορήσει και που δεν επαλήθευσε...

Άλλοιμονο! Δεν ήταν παρά η άρχη της κατάρας που μπήκε στο σπίτι μας... Όταν το αγοράκι μας έγινε 8 ετών, έπεσε μια μέρα και πληγώθηκε στο γόνατο. Είχαμε προσέξει ήδη επανειλημμένως ότι οι μικροπληγές του έκλειναν δύσκολα. Αυτή τη φορά όμως, ήταν κάτι φοβερό! Δεν καθυρσώμαμε με κανένα τρόπο να σταματήσουμε το αίμα και χρειάστηκε να καλέσουμε επείγοντως ένα γιατρό. Αυτός σταμάτησε την αιμορραγία κι' έπειτα με πληρε ιδιαιτέρως και μου αποκάλυψε ότι ο γυιός μου έπαθε από αιμοφιλία. Ήταν μια αρρώστια αθεράπευτη, που, σε περίπτωση σοβαρού τραύματος, μπορούσε να φέρει το θάνατο σε μερικές ώρες.

Ο γιατρός μου υπέβαλε τις ίδιες ακριβώς ερωτήσεις, όπως ο συνάδελφός του πρό 10 ετών. Κι' εγώ τουόωσα τις ίδιες απαντήσεις.

Η Λουσίλ δέχθηκε με θάρρος το καινούργιο χτύπημα.

—Στο εξής, δεν θ' αφήσω πια μόνο του ούτε στιγμή αυτό το παιδί, είπε. Θα το προσέχω διαρκώς...

Σε λίγο καιρό, θέλησα να πουλήσω ένα μακρυνό κι' άχρηστο κτήμα. Η Λουσίλ ανέλαβε να ψάξη στα χαρτιά της υπτέρας μου για να βρη τους τίτλους ιδιοκτησίας.

Όταν γύρισα στο σπίτι, την ημέρα εκείνη, δεν βρήκα τη γυναικα μου και τα παιδιά μου. Φώναξα, αλλά δεν μου απάντησαν. Οι υπήκοοι δεν ήξεραν να με πληροφορήσουν τι είχαν γίνει.

Περνώντας έξω απ' το δωμάτιό του λουτρού, αίσθανόμνα μια δυνατή μυρωδιά γκαζιού. Άνοιξα την πόρτα. Η Λουσίλ ήταν ξαπλωμένη σε μια σαλίζ - λόνγκ, με τα δυο παιδιά σφιγμένα στην αγκαλιά της. Φοιόταν σαν να κοιμόταν. Έσπευσα να κλείσω το ρουμπινέτο του γκαζιού και ν' ανοίξω το παράθυρο. Άρρηστα, άγκάλιασα τη γυναικα μου, τα παιδιά μου. Τα σώματά τους ήσαν πια παγωμένα!

Πάνω σ' ένα τραπέζι, είδα ένα φάκελο με τ' όνομά μου. Τόν άνοιξα. Η Λουσίλ μουόωρε:

«Δεν ξέρεμε κι' οι δυο μας ποιά κατάρτα μάς βάραινε! Τώρα λοιπόν το ξέρω... και θα το μάθεις και συ, όταν διαβάσεις αυτό το γράμμα που βρήκα σήμερα τυχαίως μέσα στα χαρτιά της υπτέρας σου. Θα καταλάβεις τότε γιατί δεν μπορούσα πια να σε ξαναπληρώσω. Ζωντανή, και γιατί πήρα μαζι μου και τα παιδιά μας. Εύχιομαι να βολοαφήσω ο χρόνος την πληγή της καρδιάς σου».

Το γράμμα, για το οποίο έκανε λόγο, ήταν σταλμένο απ' τόν πατέρα της Λουσίλ στη μητέρα μου, λίγες βδομάδες μετά την ημέρα που της είχαμε ζητήσει να παντρευτούμε. Προσέβατε και τη δική του καθημερινή άρνησι για ένα τέτοιο γάμο και περιείχε την εξήγησή της: Δεν ήμουν γυιός του ανθρώπου πουόερα το όνομα του. Είχα γεννηθώ ένα χρόνο μετά το θάνατό του. Ο αληθινός πατέρας μου ήταν ο πατέρας της Λουσίλ. Η γυναικα μου ήταν αδελφή μου!...

Επειτα από μια τέτοια αποκάλυψη, έπιδόκαμα την απόφασί της και πήρα κι' εγώ τη δική μου. Το ρεβόλβερ μου θα με λυτρωνε από μια μαρτυρική ζωή... Πριν προλάβω όμως να σκοτώω, κρυφώθηκε η επιπράτευσις. Δεν είχα πια το δικαίωμα ν' αυτοκτονήσω. Η ζωή μου άνηκε στην Πατρίδα! Μπορούσα όμως να επιζητήσω το θάνατο στη μάχη. Κι' αυτό πράγματι θα κάνω...».

ΠΩΛ ΜΟΝΔΕΡΑΝ

Κρυφόνια διαξυγίων

Το γραφείο γάμων του Κάνσας Σίτυ στις Ήνωμένες Πολιτείες εγκαινιάσει ένα πρωτότυπο σύστημα. Στο κάτω μέρος των αδειών γάμου που εκδίδει υπάρχουν ένα κουπόνι, που αποκόπτεται σε περίπτωση που ο ένας από τους συζύγους θέλει να ζητήσει διαζύγιο και υποβάλλεται μαζί με τη σχετική αίτησι στο δικαστήριο. Έτσι, αποφεύγονται οι πολλές διατυπώσεις, τα ποιοπονητικά κ.λπ. Το μέτρον αυτό έληφθη επειδή οι αιτήσεις διαζυγίων ήσαν τόσες πολλές, που οι υπάλληλοι δεν πρόφθαναν να τις διεκπεραιώσουν.

Μικρές είδησοϋλες

Εφίππος 'Οθέλλος

Ένας περιδολάσης στο Μιλάνο, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρήκε τη γυναικα του στην αγκαλιά ενός νεαρού υππρότου, που είχε στο περιδολι του. Πήρε τότε ένα κυνηγετικό όπλο, πυσοβόλησε έναντιόν του ανθρώπου που του είχε κλέψει την τιμή του και τόν σκότωσε. Έπειτα έδεσε την άπιστη στην ουρά του αλόγου του, καθάλλικεσε και ο ίδιος πάνω σ' αυτό και πήγε στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα. Έκει υπέβαλε μήνυσι έναντιόν της συζύγου του επί μοιχεία και κατόπιν ωμολόγησε το έγκλημά του και παροδόθη και ο ίδιος στα χέρια της δικαιοσύνης.

Η θερσιτική μηχανή

Η θερσιτική μηχανή πρωτογορησιμποιήθηκε στις Ήνωμένες Πολιτείες στα 1850 κι' ανακούφισε σημαντικά τους γεωργούς.

Η αλογοφγκία στο Παρίσι

Κατά το 1923 καταγορησιμποιήθηκαν στο Παρίσι 3.000 αλογα Τσ. πρώτο γασάπικο αλόγων, μουλαριών και λοιτών ζώων του είδους αυτού άνοιξε στο Παρίσι το 1866.

Ο ελληνικός στόλος

Το 1878 ο στόλος μας άπετελείτο από 18 μικρά και μεγάλα πλοία. Επί τών οποίων επέβαιναν 1.450 άνδρες.

Η ηλικία τών Κινέζων

Οι Κινέζοι συνηθίζουν να προσθέτουν στα χρόνια τους και τόν καιρό που τούς κράτησε η υπτέρα τους στην κοιλιά της.

Η καρδιά που ταξιδεύει

Στην Αμερική ζή, για κοπέλλα δεκαπέντε χρόνων, της οποίας η καρδιά... ξεκίνησε από πέρουσι και κάνει το γυρο του έσωτερικού του θώρακός της! Τελευταίως, όπως πιστοποιούν οι σχετικές ακτινογραφίες, η καρδιά της βρίσκεται κάτω από το δεξί μαστό της.

Ένα άσημένιο κενοτάφιο

Στο μοναστήρι «Άγιος Αλέξανδρος» της Πετρούπολεως υπήρχε ποό της Ρωσικής επανάστασεως το κενοτάφιο του ίδρυτού του που ήταν κατασκευασμένο από άσημο από καθαρό άσημι, που ζύγιζε 3.250 λίτρες!

Μια μεγχλοπρεπής έκκλησις

Μια από τις μεγαλύτερες έκκλησιές του κόσμου ήταν και η Μητροπολις του Σωτήρος στη Μόσχα. Οι πέντε θόλοι της ήσαν σκεπασμένοι με πλάκες καθαρού γουρού και τα κοσμημάτα της άκτιμωτη από τεχνικές απόψεις. Η έκκλησις αυτή χτίστηκε με έράνους εις άνάμνησιν της άπελευθερωσεως της Μόσχας από τούς Γάλλους. Χτιόταν δε επί πηνήτα ολόκληρα χρόνια και στοιόχισε 250.000.000 γουρά φράγκα.

Ελληνική μουσική

Μουσική - Γκρέκ, δηλαδή «Ελληνική μουσική», ονομάζουν οι Γάλλοι τόν θόρυβο που κάνουν μερικοί όταν ροφούν τόν καφέ τους.

Γιατί «Μουσική - Γκρέκ»: Οι άλλοι λαοί ροφούν τόν καφέ τους... άθροβως; Ή άλλοι έχουν τ' όνομα κι' άλλοι τη γάρι:

Το «ουλικόνας»

Στην Κολομβία, οι ιθαγενείς Ίνδοι ολόκληρο το χρόνο τρέφονται, σχεδόν άποκλειστικώς με κάτι παχύτατα ψάδια, που ονομάζονται «ουλικόνας». Το ψάδι αυτό έχει μήκος 14 δακτύλων και είναι τόσο πονύ, ώστε το γορησιμποιούν και ως λαμπάδα! Το ψάρεμά του άρχίζει στις 20 Μαρτίου και οι Ίνδοι μέλις πιάσουν το πρώτο «ουλικόνας» μαζεύονται γύρω του και... τού εξηγούν για ποιά λόγο είναι άναγκασιέμοι να τού άφαιρούν τη ζωή!

Η «βασιλική οικογένεια» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μια καλλιτεχνική δυναστεία

Οι Αμερικανοί εινε περήφανοι για τρία πράγματα: Για το άγαλμα της Έλευθερίας, που βρίσκεται στην είσοδο του λιμένος της Νέας Υόρκης, για τούς κατασράκτες του Νιαγάρα και για τη «Βασιλική οικογένεια» τών Μπάρρυμορ.

Κανένας από τούς μεγάλους ήθοποιούς, άνδρες και γυναικες, του άμερικανικού κινηματογράφου δεν άναπαύθηκε τόσο από τόν κοινόν όσο τα μέλη αυτής της οικογενείας, που, από γενεές τώρα, άφοσιώνονται όλο στο θέατρο ή στον κινηματογράφο.

Οι Μπάρρυμορ άποτελούν μια αληθινή δυναστεία που άνέδειξε πάντα άστέρους πρώτου μεγέθους.

Ός το 1910 ήσαν Βασιλείς του Μπρούκλιν, όπου έθροιάβεναν στα μεγαλύτερα θέατρα, που βρισκόταν στην περιοχή αυτή της Νέας Υόρκης.

Την εποχή εκείνη, έκαμαν τόν πρώτο βήμα για να μεταπηδήσουν στον κινηματογράφο.

Εκείνος που τόν τόλμησε πρώτος ήταν ο Λιονέλ, ο «μεγάλος Μπάρρυμορ». Οι συγγενείς του κατέκριναν άμέσως αυτή την πράξη του και τόν έναοαρήσαν ως άποστάτη. Ο αδελφός του Τζών είπε χαρακτηριστικά:

«Ο Λιονέλ εινε ο δολοφόνος της οικογενείας μας! Ο δρόμος που άκολουθήσε θα τόν φέρει στην έξαοκείωσι».

Και η αδελφή του Έθελ τού παρήγγειλε ότι δεν ήθελε να τόν έναοαίδη στα μάτια της. Επίσης δεν επέτρεπε σε κανένα να μιλάει μπροστά της γι' αυτόν.

Πραγματικά, την εποχή εκείνη ο κινηματογράφος δεν έθεωρείτο μόνο σαν κατώτερη τέχνη, αλλά σαν ένα είδος ταχυδακτυλουργικής επιδείξεως, που συγκινούσε μόνο τις λαϊκές μάζες. Κανένας σοβαρός ήθοποιός δεν καταδεχόταν να έμφανισθί στην οθόνη. Και ο Γκοφίθ, ο πρώτος κατασκευαστής ταινιών, στρατολογούσε άποτυχημένους ήθοποιούς και κυρίως γελοιοποιούς για να γυρίσει τις ταινίες του.

Άλλο ο Λιονέλ είχε ήδη στον κινηματογράφο την τέχνη του μέλλοντος. Και δεν διάτασε να ριχθί με όρη σ' αυτόν. Κι' άλλοι «σοβαροί» ήθοποιοι τόν άκολουθήσαν σε λίγο στον καινούργιο αυτό δρόμο.

Το πιο άξιοσημείωτο εινε όμως ότι ο Τζών και η Έθελ, που τόσο τόν είχαν κατακρίνει, μιμήθηκαν τόν παράδειγμά του έπειτα από μερικά χρόνια.

Ο Λιονέλ Μπάρρυμορ, που έπρόκειτο να παίξει στον κινηματογράφο τόν ρόλο τού Προέδρου Ρούζβελτ.

Το 1932, η ταινία «Ο Ρασπουτίν και η αυτοκράτειρα» συνήνωσε και τούς τρεις άδελφούς.

Το φίλμ αυτό είχε μια καταπληκτική έπιτυχία σ' όλον τόν κόσμο. Ήταν ένας αληθινός θρίαμβος για τόν κινηματογράφο, αλλά και για την οικογένεια τών Μπάρρυμορ επίσης.

Ο «ωραίος Τζών», ο μικρότερος από τούς δύο άδελφούς, πέθανε το 1942. Άλλά στη θέση του άφησε την κόρη του Διάνα, που εινε σήμερα ένα από τα άστέρια πρώτου μεγέθους τού Χόλλυγουντ.

Η θεία της Έθελ, που εινε σήμερα 57 χρόνων, έχει άφοσιωθή με συγκινητική άταπάρησι στην καλλιτεχνική της διαπαιδαγώγησι.

Πριν από μερικά χρόνια, ένας πάμπλουτος Βιομήχανος ήταν τελλώς έρωτευμένος με τη Διάνα και την είχε ζητήσει σε γάμο. Ή νέα δίσταζε. Στο οικογενειακό συμβούλιο που συγκροτήθηκε, άκούσθηκαν μερικές γνώμες υπέρ του γάμου αυτού.

—Εινε μια εύκαιρία που δεν πρέπει να χάσει η Διάνα, είπε ο θείος της Χάρου Ντάβενπορτ.

—Η Διάνα εινε Μπάρρυμορ, φώναξε η θεία της Έθελ. Και μια Μπάρρυμορ δεν υποοεί να εινε τίποτε άλλο από καλλιτέννις.

Η γνώμη της υπερίσχυσε στο τέλος και ο γάμος αυτός καταιώθηκε.

Τελευταία, ολόκληρη η Αμερική παρηκολούθησε η ένδιαφέρον τη διαμάχη που έφερε άντιμέτωπες τις δυο δυναστείες τών Ήνωμένων Πολιτειών, την πολιτική τών

Οι τρεις «μεγάλοι» Μπάρρυμορ: Ο Λιονέλ ως Ρασπουτίν, η Έθελ και ο Τζών.

Ρούζβελτ και την καλλιτεχνική τών Μπάρρυμορ.

Ο Λιονέλ Μπάρρυμορ εινε άποφασίσει να γυρίσει μια ταινία με τόν τίτλο «Η άογη τού τέλους», όπου θα υποδύοντο ο ίδιος το ρόλο τού προέδρου Ρούζβελτ.

Πρέπει να σημειωθή πως έκτός του ότι τα χαρακτηριστικά τού Λιονέλ τόν κάνουν κατάλληλο γι' αυτό το ρόλο, πάσχει επίσης από «παιδική παράλυσι» από την ίδια δηλαδή άσθένεια από την οποία υπέφερε και ο άποθανών Πρόεδρος.

Άλλο ο Λιονέλ Μπάρρυμορ ήταν πολιτικός αντίπαλος τού Προέδρου και οι Ρούζβελτ τού άπηγόρευσαν καθηνορηματικά να υποδύη αυτό το ρόλο.

Στο τέλος, ο Μπάρρυμορ άναγκάστηκε να παραιτηθί απ' αυτό το σχέδιό του και έμπιστεύθηκε τόν ρόλο τού Ρούζβελτ σε άλλον ήθοποιό.

Η νέα γενεά τών Μπάρρυμορ, έκτός από τη Διάνα, περιλαμβάνει σήμερα και έπιτ άλλους έξαδελφούς και εξαδέλφες της, που διεκδικούν με μεγάλες πιθανότητες έπιτυχίας μια θέση στο στερέωμα τού Χόλλυγουντ.

Έτσι, η «δυναστεία τών Μπάρρυμορ» συνεχίζεται πάντα, χωρίς κανένα κίνδυνο να έξαφανισθί.

Οι ήθοποιοί τρώνε...

Οι ήθοποιοί ξαναόρχισαν να τρώνε στο Χόλλυγουντ. Κατά τόν πόλεμο, όταν γυρίζαν σκηνές πλουσιών συμποσιών, είχαν μέσα στα πιάτα τούς ψεύτικα φαγητά από χρωματιστό κερί, ή τόν πολύ φέτες ψωμιού άλειμένους με σάλτσα. Άν χρειάζονταν ρεαλιστικότερη άπόδοσις με πραγματικά φα-

Η χαριτωμένη κόρη τού Τζών Μπάρρυμορ Ντιάνα.

γητιά, έδιναν τά αντίστοιχα κουπόνια τών δελτιών τους για να τά προμηθευθώ, ή τάφεραν απ' τόν σπίτι τους έτοιμα. Τώρα όμως άλλαξαν τά πράγματα. Στο φίλμ «Η Άννα κι' ο Βασιλεύς τού Σιάμ», 500 φιγκυράν έαοοιλιάστηκαν στο φαί, καθισμένοι καταγής όπως συνηθίζεται στο Σιάμ. Έφαγαν όρεκτικά, αυγά, ζαμπόν, κοτόπουλο, άρνι, υπιφέκια και πιλάφι. Κάπνισαν επίσης όσα τσιγάρα ήθελαν. Δεν ένουσε ίδη ώστόσο άκόμη στην οθόνη ένα ήθοποιό να δινη ένα κομμάτι ζάχαρη από άλυγό του, κι' έξαοοοιούει νανε άπηγορευμένο να πετούν ρύζι στις σκηνές τών γάμων.

Οι μεγάλες βεντέτες εινε άσχημες

Ποιός θα μπορούσε να άμφισβητήσει την όμορφιά τών άστέρων; Άλλά φαίνεται πως αυτή η όμορφιά ύπάοχει μόνο στην όμορφία. Γιατί στην πογκματικότητα δεν συμβαίνει το ίδιο. Ο Έρικ Μπερτσάν, ένας Γάλλος δημοσιογράφος που έπισκέφθηκε τελευταία τόν Χόλλυγουντ, άποκαλύπτει ότι η γοπητική Ισέν Ντάν έχει μια μικρή σουβλερή μυτή, με πολύ άνοιχτά ρουθούνια, που ταιριάζει πολύ άσχημα με τά ύπολοιπα χαρακτηριστικά της, ή Ρίτα Χαίγνγουορθ έχει ολόμαυρους κύκλους γύρω από τά μάτια της, ή Ζανέτ Μακδόναλντ, διπλό σαγόνι και βαθιές ρυτίδες γύρω από τη μυτή και τις βλεφαρίδες, ή Κάριεν Μιρόντα εινε πλωρόν στομάχι, που την κάνει πολύ άσχημη κ.τ.λ, κ.τ.λ.

Όλα λοιπόν όσα φαονται για την γοπησία τών άστέρων εινε φαντασία μόνον; Οχι βέβαια. Υπάρχουν και άστέρους γοπητικοί.

Άλλά κι' εκείνες οι στάρ που έχουν κάποιο έλάττωμα έέρουν να τόν κρύβουν όταν βρίσκονται πρό τού φακού με τη βοήθεια τού μακιγιαζ.

Τό κοινόν δεν άγαπάει τά πολερικά φίλμ

Το Ίνστιτούτο Γκαλλούπ ένήργησε τελευταία μια έρευνα μεταξύ τού άμερικανικού κοινού, για να έξαοοιώσει ποιά φίλμ συγκεντρώναν περισσότερο τις προτιμήσεις του.

Απ' αυτή την έρευνα προέκυψε ότι μόνον ένα ποσοστόν 7% ενδιαφέρεται για τά πολερικά φίλμ. Ένα ποσοστόν 32%, όπου οι γυναικες άντιπροσώπευονται σε μεγαλύτερη άναλογία, προτιμεί πιστό στα έρωτικά φίλμ, 17% ενδιαφέρονται για τά αστυνομικά φίλμ, 11% ενδιαφέρονται για τις θεαματικές έπιθεωρήσεις και οι υπόλοιποι δεν έχουν έκαθαρισμένη γνώμη.

Το πρώτο και τελευταίο φιλή

(Στο σαλόνι κοντά στη φωτιά που καίει στο ψηλό τζάκι, η μαρκησία ντ' Αζέλ, ξεπεσμένη σε μια πολυθρόνα, κεντάει και τότε τότε κυττάει το εκκρεμές. Έξω λυσσομανά ο άντρας. Ένας υπέρτατος άναγνέλει το στρατηγικό ντ' Ριμπέρο).

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (υπαίνοντας): Μπορ!.. Τί καιρός!.. Λίγο έλειψε να με παρούσιν ο χιονοστρόβιλος!..

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Καλοπέρασε, καλέ μου στρατηγέ... Είπε ευγενικό εκ μέρους σας που ήρθατε παρ' όλη την κακοκαιρία...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μήπως έλειψε έστω και μια βροδιά, εδώ κι ένα χιόνι;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Ούτε μια, είν' αλήθεια! (Χτυπάει νάορη ο υπέρτατος). Πέτρο, εφέρε το τσιγάρο του υπέρτατου.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (στο Γιάννη): Και το πακέτο που άφησα στον αντιθάλαμο!... (Στη Μαρκησία): Είπε ένα σουβενίρ... για σας.

(Ο Πέτρος υπαίνει και δίνει στη μαρκησία ένα θαυμάσιο μπουκέτο δοροεργασίας).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Τριαντάφυλλα!... Είπε αλήθεια για μένα; Πόσο είναι ωραία!..

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Βέβαια για σας. Όμοια κι' απασφάλαχτα τριαντάφυλλα προσέφερα πρό 40 ετών σε μια έγκαιρα γυναίκα. Ήταν μια μέρα αποχωρισμού...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (συγκινημένη): Πώς; Είπε σήμερα ή...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ή 23 'Ιανουαρίου ακριβώς.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (μιλώντας σιγά στον εαυτό της): Ή 23 'Ιανουαρίου!.. (Θλιμμένα). Ω, ναι... ναι... πρέπει να γέμισα πολύ για να μη θυμούνται την πιο αγαπητή μου ανάμνηση!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Θέλετε να τα βάλουν στο νερό;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Ω! όχι... αφήστε μου τα εδώ κοντά μου... Μια δόκλιση άνοιξε ξανά η μέρα μου!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (ροεβάζοντας): Ναι, μια δόκλιση άνοιξε, η δική μας... που είναι τώρα τόσο μακρινά... Θυμάστε;... Θυμάστε το μεγάλο ασπρο στίπι που σας είδα στο υπαλκόνι του για πρώτη φορά όταν νέος, υπολοχάνος άκουη, έρθατε στη Βαλάν;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Ναι, ναι, όλα τα θυμάμαι. Θυμάμαι όλο το ροιάντο της τόσο άγνης και τρυφεράς αγάπης, που το ζήσαμε οι δύο μας, ως τη στιγμή της βίας επειβάσεως του πατέρα μου.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Κι' αυτό συνέβη γιατί ήμουν ένας πολύ κακός γαμπρός, με μύνη πείρουςια το μισό μου.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Ενώ ο μαρκήσιος ντ' Αζέλ, ο άντρας που μούδωσαν, είχε εκατομμύρια κι' ήταν πεινήτα χρόνια.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Και σ' όλο το διάστημα που ζήσατε μαζί του, δεν σας έβλεπα παρ' όλη τις στιγμές, όταν γυρίζατε από τις άποικίες που πήγαίνα για ν' αποφύγουν τον πειρασμό να βρισκώμαι πολύ κοντά σας... Και στον κάθε γυρισμό μου είχα ένα ή δυο καλόνια περισσότερα...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Και γ'ώ λίγα περισ-

σότερα όσπρα καλλιά και λίγες περισσότερες ουτίδες.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Στο τελευταίο μου ταξίδι, έδω και λίγους μήνες, ο άντρας σας πέθανε!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Ναι, κι' έμένα τα καλλιά μου είχαν έντελως άσπαισει...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Κι' ή 23 'Ιανουαρίου πούχαμε πρωτογνωρισθή ήταν για πολύ μακρύ!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Αλήθεια, κλάψαμε πολύ τη μέρα εκείνη... Μά πίσω απ' τη βροχή των δακρύων, αισθανόμαστε έναν γαλάζιο ούρανο... Αλλοίμονο όμως!... Τα νόμια πέσασαν κι' όταν επιτέλους βρεθήκαμε ελεύθεροι, ήτανε πολύ άσπρη για να ένιωθουμε.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έ, λοιπόν... όχι! Δεν ήταν καθόλου άσπρη. Τώρα πρό όλγου, μ' όλο το χιόνι, ενώ σας έδεσαν τα τριαντάφυλλα, έννοιωθα μια πολύ βαθιά συγκίνηση...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Κι' ενώ όταν μου το προσέφερατε, αισθανθήκα μια δυνατή συγκίνηση. Αλλά όλ' αυτά φίλε μου, είναι σαν τις μισοσβυσμένες σπιίδες που μένουν μέσα στη σάχη και που δεν λυμπούν παρ' όλη μια μόνο στιγμή. Υπρόστατε πάντα ηρωικές στρατηγέ!... Θα ήταν τόσο γελοίο και τόσο θλιβερό να τελειώση η ωραία μας φιλία με μια οικτική ερωτική παρωδία! Δεν νομίζετε ότι θα κινδυνεύαμε να καταστρέψουμε ό,τι καλλίτερο είχαμε στη ζωή μας, ένα ωμορφό όνειρο;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (σκύβοντας το κεφάλι): Ίσως.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Σκεφθήτε λοιπόν, φίλε μου, είπατε δυο νέοι με διάφορες μονομανίες, ιδιοτροπίες, συνήθειες. Έτσι που ζούμε χωρισμένοι, κρύβουμε ο ένας απ' τον άλλο, όλες αυτές τις μιέριες. Αν παντοεύμασε όμως...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έχετε δίκιο. Εγώ είμαι ένας γεροπαράξενος που νκονιάω για το πασαμικρό.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Όλ' αυτά, εν τούτοις, δεν σας έμποδίζουν να μου σάινεστε ο πιο ευάριστος κι' ευγενικός άνθρωπος σε κάθε βραδυή επίσκεψη που μου κάνετε!... Όχι, όχι, κάναμε πολύ καλά που δεν παντρευτήκαμε. Προφυλαγθήκαμε απ' όλες τις καθημερινές πεζότητες και μικρότητες της ζωής κι' έτσι κατορθώσαμε να διατηρήσουμε το όνειρό μας, το να εξακολουθούμε δηλαδή να είμαστε ο ένας για τον άλλο δυο... άρραβωνιαστικοί, δυο φίλοι. Γι' αυτό μου έδωκαν μια τόσο δυνατή συγκίνηση τ' απομινά σας τριαντάφυλλα. Ήταν ή προσφορά του πιο καλού μου φίλου, που μου ήταν, είναι και θα είναι σαν μνηστήρας μου!..

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (πλησιάζοντας): Γι' αυτό ός σεβάσθουμε τ' όνειρό μας. Μου επιτρέπετε να σας δώσω ένα φιλή;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (δίνοντας του το μέτωπό της): Έμπρός. Ας είναι αυτό ή τελευταία μας τρέλλα!... Το άρωμα των τριαντάφυλλων μας έμυσε λιγάκι!..

(Βλέποντας ότι ένα δάκρυ γλιστρά άρ'ό γά πάνω στα μαρμαίνα μάγουλα του στρατηγού). Ω, μά τί είναι αυτό; Κλαίτε;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ναι, κλαίω, γιατί το όνειρό μας όσο ωραίο κι' αν ήταν έμεινε όνειρο και δεν πραγματοποιήθηκε.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ: Μά και αν έπραγματοποιείτο, σήμερα θα ήμαστε πάλι στην ίδια κατάσταση, γέροι απόμαχοι. Και ποιος ξέρει αν θα ήμαστε περισσότερο ευτυχισμένοι απ' ό,τι είμαστε σήμερα.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έχετε δίκιο!.. Πάντοτε δίκιο.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (με διαφορετικό τόνο): Έμπρός, καλέ μου στρατηγέ, καθήστε άντικου μου κι' ός κάνουμε την πασιδια μας... Μοιράστε τα γαστρία, στρατηγέ...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

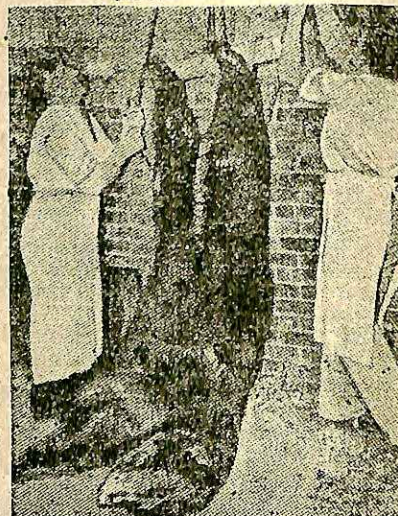
ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΟΥΡΑΝΟΕΣΥΣΤΗΣ

Μία αμερικανίδα ήθοποιός, ή Γκλόρια Ντίξον, που έπαιξε με μεγάλη επιτυχία το ρόλο της Μαρίας Άντουανέττας σ' ένα νέο θεατρικό όργο, είχε την έντιμνη να τροποποίηση την κόμωδι του 17ου αιώνα και να λανσάρ ένα νέο χτενίσμα για τις γυναίκες που τ' άνωμασε «ουρανοσύστη». Ή νέα μόδα άρεσε πολύ στις αμερικανίδες που έσπευσαν άμέσως να την ακολουθήσουν!

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ «ΓΑΜΗΛΙΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ»

Μη νομίζετε ότι πρόκειται για το τέλος ενός φίλμ. Ή ένα κάπως ξερούλο φίλμ του πάστορος στη νύφη. Ο άνδρας αυτός με τα άμφια δεν είναι πάστορ. Είναι ένας διάσημος Αμερικανός βαρύνοντας που ετοιμάζεται να λάβη μέρος στη κορυβία, κατά τους γάμους μιας «πριγκίπισσας των δολλαρίων» και που ζήτησε ως άμοιβή του από τη νύφη ένα φιλή! Ο γαμπρός κυττάζει, προσπαθεί να χαμογελάσει και ξεροκαταπίνει!...

ΜΙΑ ΑΡΚΟΥΔΑ ΓΙΑ 4 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΚΡΕΩΡΑΓΟΥΣ!

Στις Ήνωμένες Πολιτείες παραπρήται εσχάτως μεγάλη έλλειψη κρέας. Πρό ήμερών λοιπόν άναστατώνθηκαν κυριολεκτικά οι κάτοικοι του Σικάγου (άνερχονται σε 4 εκατομμύρια!) μόλις πληροφορήθηκαν ότι κάποιος κασάπης έσφαξε μια αρκούδα! Το κρέας του θηρίου, που λέγεται ότι είναι νοστιμώτατο, πουλήθηκε γρήγορα σε άστρονομικές τιμές!...

Πέντε είδικοί μιλούν για τον πεινασμένο κόσμο

Πόσον καιρό θα διαρκέση ακόμη ή έλλειψη τροφίμων, που μαστίζει τον κόσμο; Πέντε είδικοί άπαντούν στο άγωνιώδες αυτό έρώτημα, καθώς και σε μερικά άλλα που σχετίζονται μ' αυτό. Στο τέλος του πίνακος θα όρθετε το συμπέρασμα που θάγινει απ' το συνδυασμό των πέντε γνώματεύσεων. Ίσως δεν είναι πολύ ένθαρρυντικό. Αλλά... ή θεία Πρόνοια βάζει συχνά το χέρι της και κάνει ώστε να εξαλειφθούν τα πράγματα καλλίτερα απ' όπώς τα πρόδλεπαμε!

Άπαντα ό	Ή έλλειψη τροφίμων θα τελειώση σε ένα, δυο, τρία ή τέσσερα χρόνια;	Μπορεί να χειροτερέψη ακόμη περισσότερο κατά σειράν ή σημερινή κατάσταση, πριν άρχισή να καλλιτερεύη;	Ποιά τρόφιμα υπερισσούν κατά σειράν άρχίσουν να γίνονται άφθονώτερα;	Ποιές είναι οι τρεις χώρες που θα υποφέρουν περισσότερο καιρό απ' όλες από έλλειψη τροφίμων;	Ποιοι είναι οι τρεις κυριώτεροι παράγοντες (κατά σειράν σπουδαιότητας) που ρυθμίζουν τις διαθέσιμες ποσότητες τροφίμων;	Ποιοι λόγοι παρεμποδίζουν τη γρηγορώτερη καλλιτέρευση της έπισιτικής καταστάσεως της Εύρώπης;
 ΓΙΟΡΕΛΛΟ ΛΑΓΚΟΥΑΡΝΤΙΑ Γενικός Διευθυντής της ΟΥΝΡΑ	Δέν ξέρω.	Ναι, φοβομαι δυο ένδιάμεις σε κακές περιόδους.	Τό σιτάρι, ή ζάχαρη, το ρίζι, το βούτυρο και τό κρέας.	Ή Γερμανία, ή Έλλάς, και ή Ίταλία.	Ή έσοδεία. Ο αριθμός τών εργατικών χειρών για τη γεωργία. Οι μεταφορές διά ξηράς.	Ένας συνδυασμός από άποτυχίες κι' άναποδίους του κόσμου.
 ΣΕΡ ΤΖΩΝ ΜΠΟΥΝΤ ΟΡΡ Γ. Διευθυντής της Επιτροφών των Ήνωμένων Εθνών.	Θά συνεχισθή πιθανώτατα ως τη συγκομιδή το 1947, ίσως δέ κι' ακόμη περισσότερο.	Ναι, αν είνε άδέξια πρό σω πα που θα τη διαχειρισθούν.	Δέν άπάντησε.	Δέν άπάντησε.	Ή έσοδεία. Τα οικονομικά μέτρα τών εξαγωγικών και τών εισαγωγικών χωρών. Ή ποιότης τών σπόρων.	Οι άπεργίες. Ο έθνικισμός. Ή κερδοσκοπία τών μεγάλων επιχειρήσεων. Ή άδιαφορία του κοινού τών παραγωγικών χωρών. Ο φόβος άλλου πολέμου. Ο έγωισμός που γεννήθηκε απ' τον πόλεμο.
 ΧΑΡΡΥ ΣΑΛΜΟΝ πρόεδρος της μεγάλης Εταιρίας έμπορίου τροφίμων Λάουονς & Σία.	Πιθανόν σε τέσσερα χρόνια. Για τό βούτυρο και τό κρέας, μπορεί να διαρκέση ακόμη πιο πολύ.	Ναι, θα χειροτερέψη ίσως μετά την έφετηρή έσοδεία.	Ή ζάχαρη, τό σιτάρι, τό βούτυρο, τό κρέας, ή: ή ζάχαρη, τό βούτυρο, τό σιτάρι, τό κρέας και τό ρίζι.	Στην Άνω Άντολή: Ίνδοι, Κίνα και Ιαπωνία. Στην Εύρώπη: Αυστρία, Βουλγαρία, Έλλάς.	Ή έσοδεία. Ο αριθμός τών εργατικών χειρών. Οι μεταφορές διά θαλάσσης και διά ξηράς.	Ο έθνικισμός και οι άπεργίες. Ή άδιαφορία του κοινού τών παραγωγικών χωρών. Ο έγωισμός.
 Σ. ΟΡΒΙΝ διευθυντής Ίνστ. Γεωργ. Έρευνών της Όξφόρδης.	Τά δημητριακά θάνα λιγοστά έως την πρώτη καλή έσοδεία σ' όλο τον κόσμο. Το κρέας και τά λίπη ίσως για περισσότερο καιρό.	Πιστεύω ότι φτάσαμε πιά στο καλύτερο σημείον.	Ή ζάχαρη, τά δημητριακά, τό κρέας και τά λίπη.	Δέν ξέρω.	Τό πρόβλημα της διανομής πρώτον, δεύτερον και τρίτον.	Ή έλλειψη άγοραστικής δύναμεις στους αγρότες, που επιβάλλει άντικοινομικά συστήματα καλλιέργειας.
 ΑΝΤΡΕ ΣΑΪΜΟΝ πρόεδρος του Συλλόγου Έρευνών Τροφίμων Ποτών.	Στην Άγγλία, δέν θα τελειώση έφ' όσον βρίσκεται στην άρχή ή σημερινή Κυβέρνησις.	Όχι. Περάσαμε τη χειρότερη περίοδο.	Τό σιτάρι, τό βούτυρο, ή ζάχαρη, τό κρέας και τό ρίζι.	Ή Έλλάς, ή Ίταλία και ή Δυτ. Γερμανία.	Οι κλιματολογικές συνθήκες. Ή ικανή διαχειρισις. Ή πολιτική σταθερότης.	Ή έλλειψη ικανότητας πολλών απ' τους γραφειοκράτες που στρατολήθηκαν βίαστικά κατά τον πόλεμο. Ή έλλειψη πιστεως, έλπίδος και φιλανθρωπίας. Και ή έλλειψη διακινείας του διεθνούς όρίζοντος.
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	Θά διαρκέση έλλα τέσσερα χρόνια.	Πιθανόν όχι, πάντως όμως ή κατάσταση μένει ευαίσθητη προς τους παγκοσμίους παράγοντες.	Ή ζάχαρη, τό σιτάρι, τό βούτυρο, τό ρίζι και τό κρέας.	Ή Γερμανία, ή Έλλάς και ή Ίταλία.	Ή έσοδεία. Ο αριθμός εργατικών χειρών. Οι μεταφορές.	Ο έθνικισμός, οι άπεργίες, ή άπάθεια του κοινού τών παραγωγικών χωρών, οι οικονομικές καταστροφές.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Το έμβολιο κατά της φυματιώσεως

Οι επιτυχίες του δόκτορος Έρβέ

Οι επιστήμονες αγωνίζονται με πείσμα κατά της φυματιώσεως. "Επειτα απ' όσα γράσαμε σε προηγούμενα φύλλα μας για την καινούργια μέθοδο του Γάλλου γιατρού Κατόν, πρέπει να μιλήσουμε επίσης για τις ενοχασίες ενός άλλου παρισινού συναδέλφου του, του δόκτορος Έρβέ, ο οποίος δοκιμάζει από πολλά χρόνια το αντιφυματικό έμβολιο Φοίντιαν και βεβαιώνει ότι έχει επιτύχει αποτελέσματα εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Το έμβολιο αυτό έχει πολλών ετών ιστορία. Το 1909, έγινε στο έργοαστήριό του καθηγητού Χέρντιγκ η νεκρωσία μιας θαλασσίας χελώνας του ζωολογικού κήπου του Βερολίνου. Βρέθηκαν τότε στον θώρακισμό της πολλές πληγές από φυματίωση. Ένας γιατρός του έργοαστηρίου, ο δόκτωρ Πιορκόβσκι, απομύωνσε τα μικρόβια των πληγών αυτών και μελέτησε την επίδρασή τους πάνω στους ιστούς άλλων ζώων. Ανακάλυψε λοιπόν ότι ήταν άβλαβη, τόσο σε ζώα όσο και στον άνθρωπο. Ένας συνάδελφός του, ο δόκτωρ Φοίντιαν, παρασκεύασε ένα αντιφυματικό έμβολιο από τέτοια μικρόβια.

Αφ' ενός διωκε διάφορα αντίθετα συμφέροντα κι' απ' έτερου μερικές αποτυχίες όφειλόμενες σε ώριμους λάθη της κατασκευής του εμβολίου, περιόρισαν στην άρχη τη χρήση του. Σιγά-σιγά όμως, λινόστωσε η πολεμική εναντίον του και οι δοκιμές κατέληξαν σε απόλυτη επιτυχία.

Ο Ούγγρος γιατρός δόκτωρ Σζάλαλ, νοσηματοποιώντας επί 10 χρόνια στην πόλη του το έμβολιο Φοίντιαν, ελάττωσε κατά 80% τη θνησιμότητα από φυματίωση.

Εξ άλλου, μια σειρά ιατρικών παρατηρήσεων απέδειξε ότι το έμβολιο αυτό, όχι μόνο δεν παρουσιάζει τον παρασυμικό κίνδυνο, αλλά κι' έχει επίσης μεγάλη κι' αδιαφιλονίκητη υπεροχή από όλες τις άλλες θεραπευτικές μεθόδους.

Στη Γαλλία, ο δόκτωρ Έρβέ άνοιξε να νοσηματοποιή το έμβολιο Φοίντιαν απ' το 1927. Το δοκίμασε σε 5.000 άρρώστους. Επέτυχε λοιπόν τη θεραπεία τους στα 95% των περιπτώσεων, όταν η άρρώστεια βρισκόταν ακόμη στην άρχη της, και στα 85% για τις προχωρημένες περιπτώσεις.

Εκτός της θεραπευτικής άξιας του, το έμβολιο Φοίντιαν έχει επίσης και προληπτική. Παιδιά εμβολιασμένα μ' αυτό υπορούν να ζήσουν σε περιβάλλον μολυσμένο από φυματίωση και να υποστηρίξουν ακόμη νοσήματα και κινδυνεύουν ή υνεία τους απ' τους βακίλλους του Κών.

Ο δόκτωρ Έρβέ αποφεύγει κάθε ρεκλάμα. Όστόσο μερικές θοισυμμετικές επιτυχίες του έχουν κάνει πασίγνωστο το όνομά του. Να μιά απ' τις πιο ένδιαφέροντες: Σ' ένα αντόνυνο φυματικό, η γυναίκα είχε γάσει ήδη τρία παιδιά σε μικρή

ηλικία, γιατί τους είχε μεταδώσει την άρρώστεια της. Περίμενε με άγωνία ένα τέταρτο παιδί, όταν επεβέδη ο δόκτωρ Έρβέ. Εμβολίασε τη μητέρα στο μέσον της εγκυμοσύνης της κι' ένα μήνα μετά τον τοκετό, καθώς και το νεογνό. Το ίδιο ξανάγινε το 1940, για το πέμπτο παιδί, καθώς και το 1942 για έκτο. Σήμερα λοιπόν τρία υγιέστατα κοριτσάκια έχουν πάρει τη θέση των τριών πρώτων παιδιών που πέθαναν.

Χάρη στο έμβολιο Φοίντιαν, ένας άλλος άρρώστος απέφυγε την ενεγείση της θωρακοπλαστικής, υολονότι τρεις γιατροί την είχαν θεωρήσει απαραίτητη. Κατά πείρεση συμπτωσι ένας απ' τους γιατρούς αυτούς έπαθε αργότερα συματίωση, υπεβλήθη στη θωρακοπλαστική ενεγείση και πέθανε!

Εκτός της φυματιώσεως, το έμβολιο Φοίντιαν θεραπεύει επίσης και το άσθμα. Έχει σώσει, μεταξύ των άλλων, έναν άρρωστο που υπέφερε από άσθμα επί 23 χρόνια και που πάθαινε συχνές κρίσεις δυσπνοίας.

Ας ελπίσουμε ότι, με τη συνεργασία όλων αυτών των επιστημόνων που αγωνίζονται κατά της φυματιώσεως, θα βρεθεί επιτέλους νοήγος μια πρακτική θεραπευτική μέθοδος αποτελεσματική σ' όλες τις περιπτώσεις, που θα εξαφανίση οριστικά τη μάστιγα αυτή της ανθρωπότητας.

Οι κόττες έχουν ιεραρχία

Όπως εξακριβώσαν με πειράματα και παρατηρήσεις οι Αμερικανοί επιστήμονες Α. Γκούλ και Ντόν Γουόρεν, υπάρχει στα κοττίσια μια κοινωνική ιεραρχία, που τηρείται αυστηρά και απαρέκκλητα. Κάθε κόττα έχει την ώριμμένη θέση της. Η ύπ' αριθ. 1 μπορεί να τσιμπά όλες τις άλλες, χωρίς να την τσιμπάη κοιμιά. Η ύπ' αριθ. 2 τις τσιμπάει όλες εκτός της πρώτης και τιμπιέται υόν απ' αυτήν. Η τελευταία κόττα της ιεραρχίας δεχεται το ιπήματα απ' όλες, χωρίς να τα ανταποδίδη ποτέ.

Πώς σκοτώνει το υδροκυάνιο

Το υδροκυάνιο, το δηλητήριο δηλαδή με το οποίο αυτοκτόνησε ο Γκαίρινγκ, είναι απ' τα πιο κεραυνόβια. Σε ποσότητα 3 δεκάτων του γραμμαρίου, σκοτώνει τον άνθρωπο σε 15 λεπτά της ώρας. Μεγαλύτερες δόσεις φέρουν το θάνατο σε 2 λεπτά μόνον. Κανένα αντίδοτο δε φέρνει αποτέλεσμα εναντίον του, εκτός αν δοθή απ' την πρώτη στιγμή.

Το υδροκυάνιο έμποδίζει τον έφοδιασμό των ιστών του σώματος με οξυγόνο, κι' έτσι προκαλεί άσφυξία. Τα πρώτα συμπτώματά του είναι δύνατος πονοκέφαλος και ναυτία. Ο λαιμός σφίγγεται. Έτσι που το θύμα δεν μπορεί πιά να αναπνεύ-

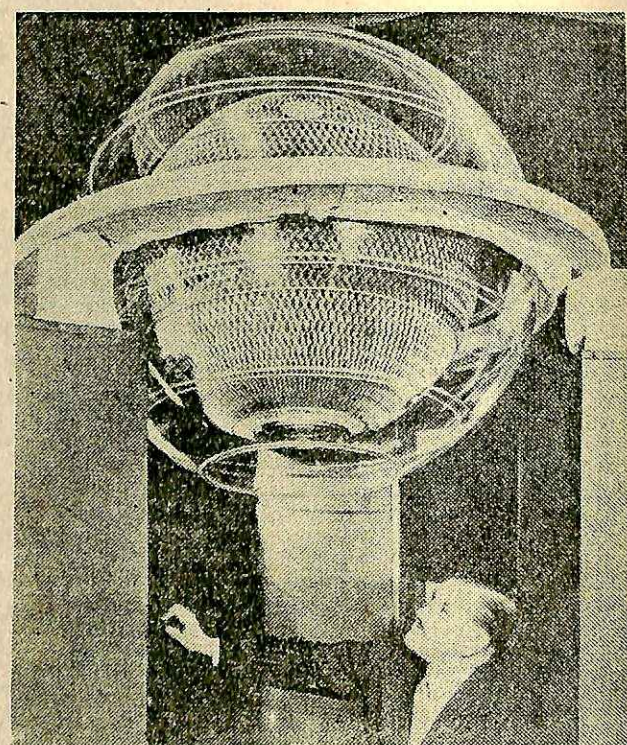
ση. Τα μάτια του γουρλώνουν, χωρίς όμως να βλέπουν, παθαίνει σπασμούς και πέφτει άναίσθητο. Τέλος, σταματάει η λειτουργία καρδιάς και πνευμόνων, σιγά-σιγά, όπως ξεφουσκώνει ένα μπαλόνι. Μιά έντονη μυρριάδα πικραυγδάλου αποτελεί το χαρακτηριστικότερο σύμπτωμα της δηλητηρίασεως με υδροκυάνιο.

Το δηλητήριο που γίνεται τον καρκίνο

Ποίν άκούη άρχισή ο δεύτερος πόλεμος, είχε έφευρεθή ένα χημικό πολεμικό άεριο, στενός συγγενής του φοβερού «υπέρτου» το οποίο δεν πόλαβε εύτυχώς να χρησιμοποιηθή. Κατά τη μελέτη του, οι επιστήμονες εξακριβώσαν ότι είχε ιδιαίτερα επίδραση στα κύτταρα που αναπτύσσονται πολύ γρήγορα. Σκέφθηκαν λοιπόν να το μεταχειρισθούν για τη θεραπεία του καρκίνου. Έκαναν πράγματι σε καρκινώματις 4 ένδοφλές ενέσεις μικρών δόσεων αυτού του δηλητηρίου. Άκούη κι' οι ελάχιστες ποσότητες τους έφεραν έμετο και κατέστρεψαν ιστούς των αδένων και του νωτιαίου μυελού. Συγχρόνως όμως διέλυσαν τα καρκινώματα, έτσι που οι περισσότεροι άρρώστοι έπαψαν να έχουν πυρετό ή πόνο, κέρδιζαν βάρος και υπόρσαν να ξαναγυρίσουν στις δουλειές τους. Χρειάζονται όμως ακόμη πολλές έρευνες, για να βρεθή ο ακίνδυνος τρόπος έφαρμονής της νέας αυτής θεραπείας.

Το ράνταρ που μαγειρεύει

Σ' όλες τις μεθόδους μαγειρέματος που έεραμε ως τώρα, οι τροφές θερμαίνονται από έξω προς τα μέσα. Με το «Ράνταρ» όμως γίνεται το αντί-

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Στη μεγάλη Έκθεση του Λονδίνου, ένας Άγγλος μηχανικός από τη Γλασκώβη, ο Γουόρεντ Κέννεντυ, παρουσίασε το μοντέλο ενός παραδόξου «πλοίου» για τα μελλοντικά μας ταξίδια στους διαφόρους πλανήτες και κυρίως στη Σελήνη. Πότε λοιπόν θ' αρχίση η κατασκευή αυτού του «πλοίου»; Η Γη μας κατάντησε ακατοίκητη!

θεο! Τα τριβύρια μαγειρεύονται απ' το έσωτερικό τους. Προκειται για ένα υπνάκιμα τύπου ράνταρ, που εκπέμπει υψίσυνα ηλεκτρικά κύματα. Η επίδρασή τους δίνει μια παλμική κίνηση στα μόρια των τροφίμων, που αρχίζουν να εκτελούν 3 δισεκατομμύρια παλμούς στο δευτερόλεπτο. Έτσι παράγεται θερμότης, που έεσταίνει όλη τη μάζα του φαγητού μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Η νέα μέθοδος προβλέπεται ότι θα βοηθή μεγάλη έφαρμονή στα άεροπλάνα των συγκρονητών και στα ρεστωράν όπου οι Αμερικανοί τρώνε κάτι στο πόδι.

Οι πρόγονοί μας ήσαν γίγαντες

Πολλοί ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι ο πρόγονος του ανθρώπου ήταν ένα πλάσμα άδύνατο και μικροκαμυμένο. Άλλά ο Όλλανδός παλαιοντολόγος Ράφφ φόν Κένγκσβαλντ διέτυψε τελευταίως μια καινούργια θεωρία, σπληζόμενη σε διάφορα απολιθώματα που βρέθηκαν κατά τις ανασκαφές του. Υποστηρίζει δηλαδή ότι, προ ενός εκατομμυρίου ετών, οι άνθρωποι ήσαν γίγαντες, με ύψος 2½ έως 3 μέτρων και βάρος 270-320 κιλών! Έπειτα όμως άλλαξαν οι συνθήκες της ζωής τους, και συνεπώς μικρύναν.

Γύρω απ' το ταξίδι στη Σελήνη

Αντίθετα προς τους άλλους συναδέλφους του, ο δόκτωρ Γκραντ, καθηγητής της φυσικής στο πανεπιστήμιο της Άδελφας της Αυστραλίας, θεωρεί πρακτικώς άδύνατο το ταξίδι στη Σελήνη, για διαφόρους λόγους. Κατά τη γνώμη του, όσοι το επιχειρήσουν, θα πεθάνουν πριν το συμπληρώσουν.

Οι άκτινες «Ζ»

Μυστηριώδεις έκπομπές του εγκεφάλου μας

Μ' όλες τις κατακτήσεις του στον έσωτερικό κόσμο, ο άνθρωπος πολύ λίγα πράγματα γνωρίζει ακόμη για τον ίδιο τον εαυτό του. Και ένα από εκείνα που γνωρίζουμε λιγώτερο από όλα τα άλλα είναι οι μυστηριώδεις ακτινοβολίες του εγκεφάλου μας.

Οι επιστήμονες τις ώνομασαν «άκτινες Ζήτα» και ένα ειδικό όργανο, ο ηλεκτροεγκεφαλογράφος, επιτρέπει σήμερα να διαπιστώσουμε την ύπαρξή τους και να τις καταγράψουμε.

Τα πειράματα που έκαναν τελευταία ο καθηγητής Μπωντνέκ και ο δόκτωρ Φίσγκελντ απέδειξαν ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει μια ειδική ηλεκτρική φόρτιση, που συμπίεται μ' έναν τρόπο αυτόματο και που ποικίλλει σύμφωνα με τις εντυπώσεις και τη διανοητική κατάσταση του ατόμου.

Οι εκπνεύμενες από τον εγκέφαλο άκτινες είναι 9-10 κατά 1' και έχουν ένταση 30-100 μικροβόλτ.

Στο βρόθος η ηλεκτρική δύναμις του εγκεφάλου είναι πολύ μικρή. Γίνεται όμως όλοένα εντονότερη και φτάνει στον κανονικό ρυθμό σε ηλικία 18 ετών.

Σε ώριμους άσθενείς, τα εκπνεύμενα από τον εγκέφαλο κύματα είναι βραδυτάτα και κάποτε καθυστερούν στα 1-3 κατά 1'. Σ' άλλες όμως, όπως είναι η επιληψία, ο καρκίνος, διάφοροι τραυματισμοί στην περιοχή του κρανίου, γίνονται ταχύτατα και ακανόνιστα. Ο δείκτης του ηλεκτροεγκεφαλογράφου σχηματίζει τότε περιεργότατα σχήματα, αχνές, τουλλούς, κωδωνοστάσια, μιναρέδες κτλ.

Ο καθηγητής Μπωντνέκ έχει τη γνώμη ότι η ακρίβης μέτρηση αυτών των κυμάτων θα έπιτρέψει τη διάγνωση πολλών από τις λανθάνουσες ασθένειες και θα βοηθήση στην αποτελεσματική θεραπεία των. Αποτελεσματική θα είναι επίσης η συμβολή των στη χειρουργική, όχι μόνο ποίν αλλά και κατ' αυτή άκούη τη διάρκεια υιάς ενεγρήσεως, γιατί ο γιατρός θα υπορή να έεση σε κάθε στιγμή πιά είναι η κατάσταση του ασθενούς που ενεγρίζει.

Άλλ' η ύπαρξίς των «άκτινων Ζ», η έκπομπή δηλαδή κυμάτων ώριμμένου μήκους και έντασεως από τον εγκέφαλό μας, διαφατίζει μιάν άλλη περιοχή των σμυερικών γνώσεών μας, που είχε μείνει πάντα σκοτεινή και μυστηριώδης.

Παγωμικά, τα καλούμενα ψυχικά φαινόμενα, η μεταβίβασις της σκέψεως, η τηλεπάθεια, τα προσαισθήματα, οι μαντικές ικανότητες ώριμμένων ατόμων φαίνεται ότι δεν είναι τίποτε άλλο από μυστηριώδεις επικοινωνίες μεταξύ συντονισμένων «άκτινων Ζ», που εκπέμπονται από διαφόρους εγκεφάλους.

Άλλωστε, τα παραδεδειγμένα παρουσιών επικοινωνιών, που υιάς φαίνονται συνήως άνεξήγητες, άσθρον.

Τελευταία, οι επιστήμονες δλου του κόσμου έεισαν κατάπληκτοι έμπρός στις θωμωστές ιδιότητες του Μέμμο Νάοντι, του ανθρώπου που έχει άπο-

κληθή «ζωντανό έργοστάσιο εκπομπής άκτινων Ζ».

Ο Μέμμο Νάοντι έχει την ικανότητα να βλέπη τα έσωτερικά όργανα ενός ανθρώπου με την ίδια και ίσως μεγαλύτερη ακρίβεια από ότι μιά συσκευή άκτινων Ραίντγκεν.

Του είναι άρεκό το γι' αυτό να πιάση ανάμεσα στα χέρια του το μικρό δαχτυλάκι ενός ανθρώπου. Περιπίπτει τότε σε μιά κατάσταση ημικαταληψίας και «βλέπει» με άφάνταστη εύκολία και διαύγεια τα διάφορα όργανα του εξεταζομένου ατόμου.

Οι άκτινες Ραίντγκεν έπαληθεύουν κατόπιν τα πορίσματα της εξέτασεως του. Πολλές φορές μάλιστα η περιγραφή της καταστάσεως και της λειτουργίας των διαφόρων οργάνων από τον Νάοντι είναι σαφέστερη και ακριβέστερη.

Ο Μέμμο Νάοντι κατώρθωσε επίσης ν' άναψη ένα μικροσκοπικό λαμπτήρα, που είναι κατασκευασθή ειδικά γι' αυτό το πείραμα με μόνο το άγγιγμα ενός μικρού άνωγού. Η λάμψις διατηρήθηκε άρεκότα λεπτά. Έπειτα, άρχισε να εξασθενίζει βαθμιαία, ως που έσβυσε όλοτετα.

Η περίπτωσης του Μέμμο Νάοντι, που είναι μοναδική στα νοσηρικά όλων των εποχών, αποδεικνύει ότι σε ώριμους άτομα η ηλεκτρική δύναμις του εγκεφάλου είναι πολύ μεγάλη.

Άλλά, λέγει ο καθηγητής Μπωντνέκ, η δύναμις αυτή δεν λείπει από κανένα άνθρωπο. Ο βαθμός της αποτελεί το μέτρον της ζωτικότητός μας και οι παρανοήσεις της υπορούν να υιάς άποκαλύψουν τη σωματική και διανοητική μας κατάσταση σε κάθε στιγμή.

Δόκτωρ ΜΠΑΙΣΕΤ

Η άρρώστεια των δεινοσαύρων

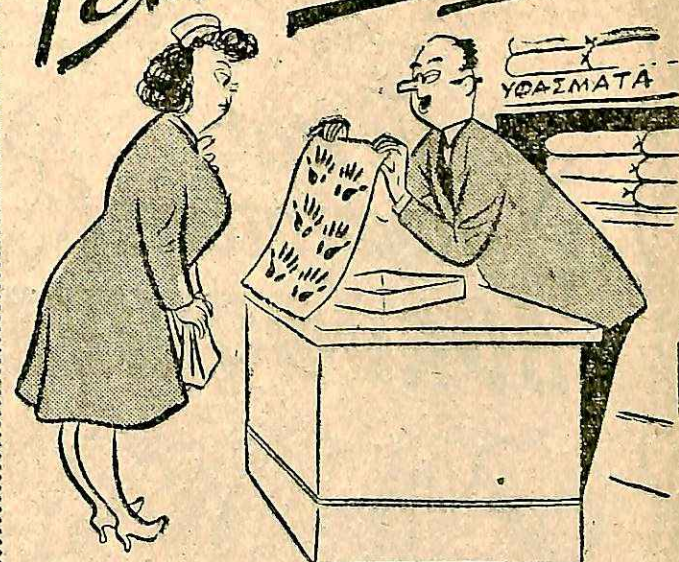
Η άρρώστια είναι η πιο διαδεδομένη χρόνια άρρώστεια. Στην Αμερική μόνον, υποφέρουν απ' αυτήν 7.000.000 άτομα. Είναι επίσης η αρχαιότερη απ' όλες. Άκούη κι' οι δεινόσαυροι έπασχαν απ' αυτήν, όπως φανερώνουν τα απολιθώματά τους. Τέλος, είναι η πιο μυστηριώδης. Οι γιατροί έερον ελάχιστα πράγματα για τις αιτίες της. Πολλοί την αποδίδουν σε στενωρόσια ή σε κακή διαίτα. Η νεώτερά όμως θεωρία είναι ότι την προκαλεί ένα μικρόβιο. Υπάρχουν δύο τύποι άρροθίδος: η ρευματική, μιά φλόγωση των άρροθίων που εμφανίζεται μεταξύ 20 και 40 ετών, κι' η όστεοαρθρίτις, άρρώστεια γεροντική. Άρχίζει συνήθως στα δαχτυλα ή στα νύματα και προχωρεί από θορωσι σε άσθρον. Όταν βόσκειται στην άρχη της, μπορεί να γιαιρευθή με άκτινοθεραπεία, ένεσεις αλάτων, γουσου, πυρετοθεραπεία, έμβολια και διαθερμία.

ΑΥΤΟΦΩΡΟΝ

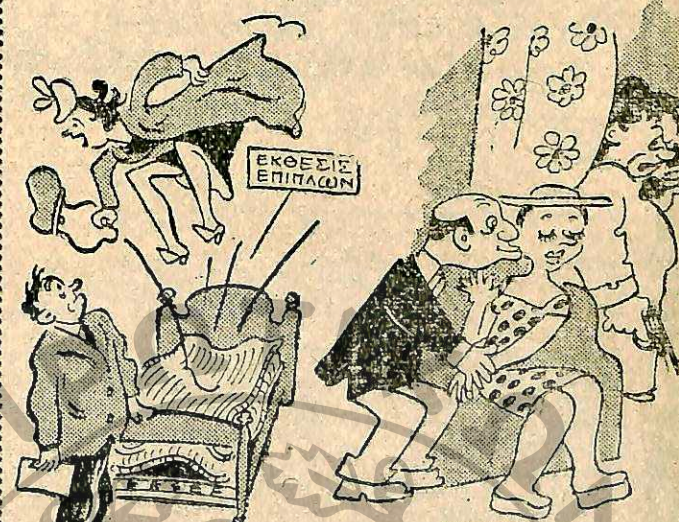
Τα 100 χρόνια του χιέρος

Τελευταίως, συμπληρώθηκαν 100 χρόνια απ' όπου πρωτοεραμώθηκε η άνασθησία με νιθέρα (17 Οκτωβρίου 1846). Άπό τότε, έχουν άνακαλυφθή πολλά άλλα άνασθητικά φάρμακα, αλλά ό αίθρο μένει πάντα το καλύτερο κι' άσφατέστερο. Σημειώτουν ότι, έπειτα από 100 έτών έρευνες, οι επιστήμονες δεν έχουν βρή άκούη πώς φέρουν τα άποτελέσματά τους τα άνασθητικά.

Τελιωτοθεραπεία

Αυτές οι πετασέτες είναι καλές για τους καλεσμένους σας. Καθώς βλέπετε, έχουν έτοιμους λεκέδες!

Δοκιμάζω τις σοφές του κρεβατιού, γιατί έχω τρία τρελλοπαίδια!...

Η σύζυγος: Καλά του είπες του μασκαραί Κι' εκείνος τί σου άπάντησε;

Οι πιο πρωτότυπες ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

Όταν η όργη, το μίσος κι' η ζήλεια τυφλώνουν τον άνθρωπο

ΚΑΤΑ τις στατιστικές των αστυνομικών Υπηρεσιών, στα 65% των φόνων οι δράστες μεταχειρίζονται το κοινότερο όπλο: το πιστόλι. Σε μερικές όμως περιπτώσεις, διαλέγουν για το έγκλημά τους μέσα παράξενα, π.χ. δυναμίτιδα, χαρτί για τις μύτες, κροταλίες, παπουτσία, βελόνες σιγματομοί, ηλεκτρικό σύρμα, κλπ.

Τελευταίως ακόμη, ένας Αμερικανός βυλουργός, 52 ετών, ο Άμον Γκόνζαρ, χρησιμοποίησε τη δυναμίτιδα. Το όπλο του αυτό ήταν παράξενο όσο και ο λόγος του έγκληματος: Ο Γκόνζαρ σκότωσε από φόβο! Πρό δύο ετών, σε κάποιο πάρτυ, είχε πιη μερικά κοκτέιλ, είχε ζαλιστεί κι' είχε φιλήσει μια γυναίκα παντρεμένη. Την άλλη μέρα, όταν ξεμέθυσε, άρχισε να φοβάται ότι ο άντρας της είχε θυμώσει κι' ότι θα ζητούσε να τον τιμωρήσει σκληρά για την πράξη του. Η αγωνία του αυτή εξακολούθησε δυο δόκλινα χρόνια. Τέλος, για ν' απαλλαγεί απ' τον υποθετικό εχθρό του, έκραψε κάτω απ' το γραφείο του 3 φυσήγρια δυναμίτιδος, ενώπιον με την ηλεκτρική

έγκατάσταση, έτσι ώστε όταν το θύμα θα γύριζε το διακόπτη για να ανάψει το φως, θα γινόταν χίλια κομμάτια. Τό σκέδιο του πέτυχε. Αλλά το πλήρωσε με τη ζωή του, γιατί το δικαστήριο τον έστειλε στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο σωφέρ Γκόνζαρ περιέλουσε με βενζίνη τη γυναίκα του και της έβαλε φωτιά...

Ακόμη πιο ασυνήθιστη ήταν η μέθοδος ενός Ούγγα-ρέζου θηριοδασατού, ο οποίος, στο Βουκουρέστι, έριξε τη γυναίκα του μέσα σ' ένα κλουβί λιονταριών.

Ο Πέντρο Γκονζάρ, πάλιν ήταν ένας «καλλιτέχνης σιγματομοί», εγκατεστημένος στο ισπανικό χωριό Πουέρτο Σάντα Μαρία. Μια μέρα, μπήκε στο κατάστημά του ένας ναύτης. Τούδωσε τη φωτογραφία μιας όμορφης γυναίκας και του ζήτησε να την αντιγράψει στην πλάτη του. Ο Γκονζάρ άρχισε να εργάζεται με τη βελόνα του. Συγχρόνως, ο ναύτης του μιλούσε:

— Είνε παντρεμένη με κάποιο γέρο βλάκα... είπε. Ο Γκονζάρ εξακολουθούσε τη δουλειά του με τό ανεξίτηλο μελάνι.

— Απόψε τη νύχτα, θα φύγω μαζί μου, πρόσθεσε ο ναύτης.

Ο Γκονζάρ βούτηξε τότε τη βελόνα του σ' ένα άχρωμο υγρό. Μόλις τρύπησε κατόπιν μ' αυτήν την πλάτη του ναύτη, εκείνος έπεσε χάμω και ξεψύχησε. Τό υγρό ήταν πρωσσικό οξύ, κεραυνόβολο δηλητήριο. Κι' η γυναίκα της φωτογραφίας ήταν η σύζυγος του Γκονζάρ!

Ένας άλλος Ισπανός, ο Δόν Χοσέ Τομαρόν, επινόησε ένα σατανικό μέσον δολοφονίας. Ήταν γέρος και παράλυτος, καρφωμένος συνεχώς σε μια πολυθρόνα. Είχε όμως μια νέα κι' ωραιότερη σύζυγο. Ένας πιστός υπηρέτης του τον πληροφόρησε μια μέρα ότι η Μαρία, η γυναίκα του, συνηντάτο κρυφά με διαφόρους νέους. Άμέσως τότε κατέστρωσε τό σχέδιό του.

Η Μαρία πήγε ένα πρωί ιππασία μαζί μ' έναν απ' τους νεαρούς καθαλιέρους της. Στο δρόμο, λοιπόν, τό άλογο του νέου άφηνάσε ξαφνικά, τόν πέταξε κάτω και τόν σκότωσε. Τό ίδιο έγινε και με δυο άλλους νέους. Τέλος, ένας τέταρτος υποψιάσθηκε, καιροφυλάκτησε ένα πρωί ένωρίς και είδε τόν υπηρέτη του δόν Χοσέ ν' άπλώνει ένα λεπτό σύρμα 500 μέτρων κατά μήκος του δρόμου που έπρόκειτο ν' ακολουθήσουν τό άλογο. Στη μία άκρη του σύρματος, υπήρχε μια χάλκινη πλάκα, έγκατεστημένη στην κορυφή ενός ανήφορου που θ' ανέβαιναν οι ιππείς. Η άλλη άκρη συνδεόταν μ' ένα ηλεκτρικό κουμπί, κρυμμένο στην πολυθρόνα του δόν Χοσέ. Πιέζοντας τό κουμπί αυτό, ο Χοσέ διαδίδεζε ηλεκτρικό ρεύμα στη χάλκινη πλάκα. Τά άλογο πατούσαν άπάνω, άφηνάσαν και πετούσαν τόν

Ακόμα πιο ασυνήθιστη ήταν η μέθοδος ενός Ούγγα-ρέζου θηριοδασατού που έριξε τη γυναίκα του μέσα σ' ένα κλουβί λιονταριών!

ανάδατή τους. Όταν ο δόν Χοσέ είδε νάρχεται η αστυνομία για να τόν συλλάβει, αυτοκτόνησε.

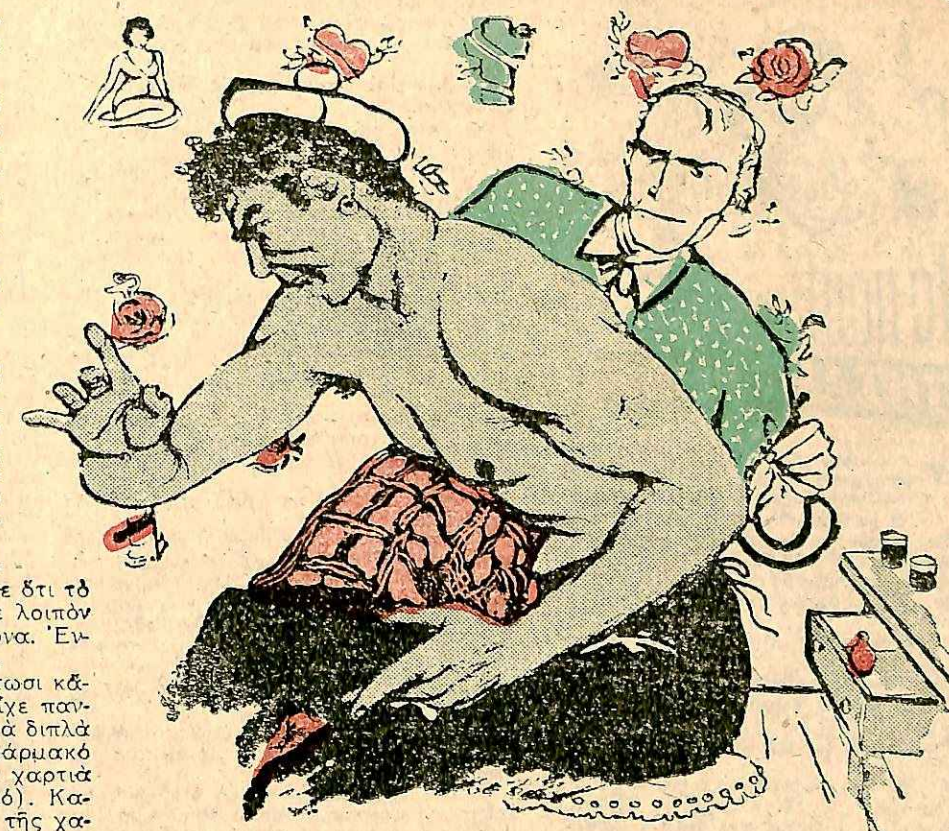
Ένας κούρέας απ' τό Λός Άντζελες, ο Ρόμπερτ Τζέιμς, παντρεύτηκε τό 1935 για πέμπτη φορά με την ξανθή και γαμπτή του. Τρεις μήνες μετά τό γάμο, η Μαίρη βρέθηκε πνιγμένη σε μία στέρνα, έξω απ' τό έξοικό σπίτι του Τζέιμς. Στην άρχή, πίστεψαν όλοι ότι έπρόκειτο για δυστύχημα. Έπειτα όμως θυμήθηκε κάποιος ότι ο Τζέιμς είχε εισπράξει 15.000 δολάρια από ασφάλεια ζωής της τρίτης συζύγου του, πο είχε πνιγί μέσα στο μπάνιο.

Η αστυνομία τόν συνέλαβε τότε. Κι' ένας φίλος του ώλόγνησε ότι ο Τζέιμς τού είχε πληρώσει 100 δολάρια, για να τού προμηθεύσει δυο κροταλίες. Είχαν άει έπειτα μαζί στο σπίτι του. Η Μαίρη ήταν δεμένη πάνω σ' ένα τραπέζι. Ένας σφιχτός επίδεσμος της έκλεινε τό στόμα και τά μάτια. Ο Τζέιμς άφησε κάτω κακάθι με τά φείδια, άνασήκωσε λίγο τό σκέπατό του κι' έχωσε μέσα τό ένα πόδι της γυναίκας τού.

Σέ ένα λεπτό, τό πόδι της δυστυχισμένης γυναίκας έπριστη ως τό γόνατο. Αλλά ο Τζέιμς έκρινε ότι τό δηλητήριο δεν ένεργούσε αρκετά γρήγορα. Έπνιξε λοιπόν τη Μαίρη στο μπάνιο κι' έπειτα τήν πέταξε στη στέρνα. Ένωείτα ότι πλήρωσε τό έγκλημά του με τη ζωή του.

Είκοτέρο φάνηκε τό δικαστήριο στην περίπτωση κάποιας Μόρας Μέυμπρικ, απ' τό Λίβερπουλ. Αυτή είχε παντρευτεί τόλ νέα μ' έναν πλούσιο έμπορο, που είχε τά διπλά χρόνια. Και τόν δηλητηρίασε προσθέτοντας σ' ένα φάρμακό του λίθ νερ, στο οποίο είχε μουσκέψει κάμποσα χαρτιά για τσιγάρους (τά χαρτιά αυτά περιέχουν άρσενικό). Κατάδικώθηκε σε ισόβια δεσμά και, μετά 16 χρόνια, της χάθηκε τό υπόλοιπο της ποινής της.

Ο Λιούις Βόλφ, απ' τόν Καναδά, κι' η Βιενέζα Μπουλός Πάουλα Μύλλερ είχαν παντρευτεί τό 1940 κι' είχαν συμφωνήσει ότι καθένας τους θα σκότωνε τόν άλλον άν τού άπιστούσε. Μετά 3 χρόνια, έτυχε να λείψει ο Βόλφ επί 6 μήνες. Στην έπιστροφή του, η Πάουλα τού ώμολόγησε ότι τόν είχε άπατήσει. Μόλις άποκοιμήθηκε, ο Λιούις πήρε ένα παπούτσι με πέταλα στο τακούνι και τή χτύπησε στο κεφάλι τόσο δυνα-

Ο Γκονζάρ βούτηξε τη βελόνα του σ' ένα άχρωμο υγρό και τρυπήσε μ' αυτή τήν πλάτη τού ναύτη...

πλά, ώστε τήν άφισε στον τόπο, ξεσπώντας κατόπιν σ' ένα σπαρακτικό γέλιο...

Όταν ο νεαρός σωφέρ Άθραάμ Γκόλντ μάλωσε με τη γυναίκα του, στο Μπρούκλιν, τήν περιέλουσε με βενζίνη και της έβαλε φωτιά μ' ένα σπέρτο. Περιττόν να πούμε, ότι κάθησε κι' αυτός στην ηλεκτρική καρέκλα.

Θά τελειώσουμε με τήν περίπτωση της δολοφονίας κάποιου Μίκου Μάλλου, για τήν οποία χρησιμοποιήθηκε δολοκλήρη σειρά από ασυνήθιστα φονικά «όπλα». Τέσσερες φίλοι τού καλοκάγαθου αυτού Νερού-ορκέζου ασφάλισαν τή ζωή του για 1.788 δολάρια κι' έπειτα βάλθηκαν να τόν ξεπαστρέψουν, για να εισπράξουν αυτή τήν ασφάλεια. Τόν

πότιζαν επί ημέρες με τό χειρότερο ούισκυ, σωστό βιτριόλι. Αυτός πάγαινε, αντί να πάθει τίποτε... Τού πρόσφεραν στρεΐδια μουσκέμενα σε «εξυλ-πνευμα» (που είναι δηλητήριο). Τούδωσαν να φάη μια χαλασμένη κονσέρβα ψαριού. Αφού τόν μέθυσαν τόν έπήγαν σ' ένα πάρκο, τόν έγδυσαν, μία παγωμένη νύχτα, και τούχυναν επί ώρες νερό... Τέλος τούχωσαν στο στόμα τήν άκρη ενός λαστιχένιου σωλήνος τού γκαζιού κι' άνοιξαν τό ρουμπινέτο. Έτσι μόνον πέτυχαν τό σκοπό τους. Αλλά τό έγκλημά τους άποκαλύφθηκε, και σε λίγους μήνες ακολουθήσαν τό θύμα τους στον άλλο κόσμο.

Μόλις άποκοιμήθηκε η Πάουλα, ο Λιούις πήρε ένα παπούτσι με πέταλο στο τακούνι και τή χτύπησε στο κεφάλι...

14ον

—Μα δεν πρόκειται να σας τα ζητήσω ποτέ.
—Αστειεύσεθε, κύριε Μπλεριό; Τὰ κοσμήματα αυτά αείζουν του, εγώ της έδωκα μόνον δύο.
—Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν; Είπε ο μεσίτης. Τὰ κοσμήματα αυτά είναι κλεμμένα!
—Τί λέτε, κύριε Μπλεριό; Με τρομάζετε...
—Μα δεν προσέξατε, είπε ο μεσίτης, πόσο βιαστικά να πάρει τα χρήματα και να φύγει;
—Ναι, αλλά ξεχνάτε πως μου έδωσε τη διεύθυνσή της...
—Κι' αν αυτή η διεύθυνση είναι ψευτική;
—Θέε μου! Πιστεύετε, λοιπόν, πως...
—Δεν είμαι βέβαιος για τίποτε, είπε ο Μπλεριό. Μα φοβάμαι πως βιασθήκατε πολύ σ' αυτή την υπόθεση... Σκεφθήτε, λοιπόν: "Αν τα κοσμήματα αυτά είναι κλεμμένα, όπως φαίνεται πολύ πιθανό, θ' ανακατευθώ η αστυνομία, θα γίνουν ανακρίσεις και στο τέλος κινδυνεύετε να συλληφθήτε ως κλεπταποδόχοι."
—Τί με συμβουλεύετε, λοιπόν, να κάμω;
—Μου φαίνεται πως το καλύτερο θα ήταν να πάτε στην αστυνομία και να κάμετε νυστά τα πάντα.
—Τρέχω άμέως...
—Τώρα είναι πολύ αργά, είπε ο Μπλεριό. Είναι καλύτερο να πάτε αύριο πρωί-πρωί. "Αν με θέλετε μάλλον για μάρτυρα, είμαι πρόθυμος να καταθέσω όσα άκουσα."
—Και βέβαια, κύριε Μπλεριό, είπε η κυρία Μπουλντό, που είχαν αρχίσει να φοβάται πραγματικά. "Ο Θεός σας έστειλε εδώ... Άλλωστε, αν αυτή η Μισελίνα Μαλακόφ είναι αθώα, τόσο το καλύτερο για όλους μας."
—Φυσικά, είπε ο Μπλεριό.
Καληνύχτισε έπειτα τη νύα, αφού συμφώνησαν να συναντηθούν την άλλη μέρα στις 9½ έμπρός στο αστυνομικό τμήμα.
Ο Μπλεριό, φεύγοντας από το κατάστημα της κυρίας Μπουλντό, έτρεξε στη γωνία του δρόμου, όπου τον περίμεναν ο Ζαοιέ με την "Ιουα".
—Καλά τα κατάφερα; ρώτησε η νέα.
—Θαυμάσια, απάντησε ο μεσίτης.
Και μέτονος στον καθένα από δέκα χιλιάδες φράγκα.
—Θα κάμουμε ένα μικρό ταξιδάκι ως το Βέλγιο, είπε ο Ζαοιέ, για να έχετε τόσα χρήματα...
—Αυτό είναι το καλύτερο, απάντησε ο Μπλεριό. "Όταν γυρίσετε, είδοποίησέ με."
—Μπάρ! Δεν θ' αγχώσωμε, είπε ο Ζαοιέ. "Όσο χρειάζεται μόνο για ν' αλλάξωμε τον άερα του Παρισιού."
Χωρισθηκαν κατόπιν και ο μεσίτης άρχισε να κατεβαίνει άργα την όδο Ραυποτό.
—Δεν είναι πολύ αργά ψιθύρισε σε μια στιγμή. Πορθητών να πάω ως το μέγαρο της μαρκησίας.
"Ενα τέταρτο άργότερα, ο Μπλεριό έμ-

παίει μέσα στο κοινό σαλονάκι της Λυδίας.
—Κάθισε. Μπλεριό και διηγήσου μου γρήγορα ό,τι νεώτερο έχεις για την υπόθεσή μας, είπε η μαρκησία, με το απότομο και υπερροπτικό ύφος της.
—Μπορώ να μιλήσω ελεύθερα; ρώτησε ο μεσίτης, ρίχνοντας ένα βλέμμα όλογυρά του.
—Δεν μάς άκούει κανείς, απάντησε η μαρκησία.
Ο Μπλεριό της άφηγήθηκε τότε τα πάντα.
Όταν τελείωσε την αφήγησή του, το πρόσωπο της Λυδίας φωτίσθηκε από χαρά. Με μια αυθόρμητη κίνηση, έπιασε τα χέρια του συνενόχου της και τάσφισε με δύναμη για να του δείξει την εύγνωμοσύνη της.
—Περίμενε μια στιγμή, του είπε. Πηγαίνω να σου φέρω το τσάι...
Ξαναγύρισε σε λίγο με το πολύτιμο χαρτί, που ο Μπλεριό το δίπλωσε προσεκτικά και το έβαλε μέσα στο πορτοφόλι του.
—Δεν πρέπει, λοιπόν, να φοβάμαι τίποτε πιά; ρώτησε η μαρκησία.
—Δεν είπα τέτοιο πράγμα, απάντησε ο Μπλεριό.
—Άλλά... ζήτησα από το άποψινό τέχνασμα;
—Δεν μπορώ να έγγωθη τίποτε ακόμα, είπε ο Μπλεριό. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί. Εύτυχώς, δεν υπάρχει τίποτε ένοχοποιητικό εις βάρος σας και κανένας από τους άστυνομικούς δεν σας υποπτεύεται στα σοβαρά. Μόνο ένας κάποιος Σαμπρελός με άνησυχεί. Φαίνεται πως κάτι έχει μυρισθή, αλλά δεν πιστεύω να κατέχη κανένα σοβαρό στοιχείο.
—Όποτε νομίζετε πως υπάρχει ακόμη κίνδυνος; ρώτησε η Λυδία, με κάποια ταραχή στη φωνή της.
—Δεν έρω, απάντησε ο Μπλεριό, μα πρέπει να προσέχετε. Καλό θα είναι να έχετε τους δικαστές με το μέρος σας.
—Συνδέομαι πολύ με τον άνακριτή Μπλεζύ ντε Σενόζαν, που έχει αναλάβει αυτή την υπόθεση, απάντησε η Λυδία.
"Ο Μπλεριό πήρε ένα ύφος που εσήμαινε πολλά."
—Στη θέση σας, είπε, θα φρόντιζα να είμαι προκαταβολικά βέβαιος για την υποστήριξη του κυρίου ντε Σενόζαν.
—Και τί πρέπει να κάμω, Μπλεριό;
"Ο μεσίτης σηκώθηκε από το καθίσμά του και έκαμε μια βαθειά υπόκλιση."
"Η κυρία μαρκησία το έφερε καλύτερα από μένα, απάντησε."
"Επειτα, υπόκλιθηκε και πάλι και έφυγε."
Πρωινή έπίσκεψις
Τα τελευταία λόγια του Μπλεριό είχαν άνησυχήσει τη Λυδία.
ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ
'Από φίδι
"Αποζουρλάθηκες, θροσί, νερό δε βάζεις στο κρασί ούτε και κράτει κανείς, χρωτάς πολλά στη Μιχαλού και από φίδι, σουρλουλού, παπουτάι θές να βάνης."
Με πέρσασε για κουτεντέ και παρασταίνει τη μοντέ -
θροσί, με τη σειρά σου φιδένια μου ζητάς πα-
(που) γιατί ξεχνάς από σκο-
(που) τα παληποτάκαρά σου!
Μα νοιώστο πιά, μωρέ (θροσί, πώς την τοαντίλα του (θροσί) καμιά δεν άψφαισε κι' ότι μπορεί στο πι-
(και φι) να σε σερκώσει και τό-
το μαύρο να σε φάη!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τί να ήξερε τάχα αυτός ο Σαμπρελός; Και γιατί τον υποπτεύονταν;
Τη νύα κοιμήθηκε πολύ άσχημα και ο ύπνος της διακοπτόταν κάθε τόσο από εφιάλτες. Το άλλο πρωί σηκώθηκε χωρίς ντύθηκε και έτρεξε στο σπίτι του Μπλεζύ ντε Σενόζαν. "Η καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά, καθώς ανέβαινε τις σκάλες."
"Αν ο Σαμπρελός ήξερε κάτι, δεν είναι άπιαστο να το είχε πη στον άνομορήτη. Και, σ' αυτή την περίπτωση, πως θα την δέχονταν ο Σενόζαν;
"Ο ύπνρτης την έμπασε σ' ένα γραφείο-σαλόνι, όπου το άναμμένο τζάκι σκόρπιζε όλογυρα μια γλυκεία θεομότητα. Η Λυδία πλάσισε και κάθισε κοντά στη φωτιά. "Όλο της το σώμα ήταν παγωμένο."
"Ο άνακριτής έμφανίσθηκε έπειτα από μερικά λεπτά."
"Η πρωινή αυτή έπίσκεψις της Λυδίας ήταν τόσο άπροσδόκητος, που άσκολευόταν να κούνη τη συγκίνησι και την ταραχή του."
—Σείς εδώ, μαρκησία; είπε, ενώ έσφαιγγε τα παγωμένα χέρια της μέσα στα δικά του.
—Το βρίσκετε τόσο παράξενο, αγαπητέ μου Μπλεζύ; απάντησε η γοήσσα. Φυσικά, δεν έχετε άδικο, γιατί είναι άσυνήθιστο σε μια γυναίκα όπως εγώ να κινή πρωινές έπίσκεψις. Άλλά για να με βλέπετε εδώ, αυτό σημαίνει πως υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος...
—Κάποιος σοβαρός λόγος!
"Η Λυδία είχε καταλάβει από το ύφος του Σενόζαν ότι δεν την υποπτεύονταν. Το ύφος αυτό δεν φανέρωνε τίποτε άλλο εκτός από την έκπληξη και τη συγκίνησι του άνωθώπου, που βλέπει τη γυναίκα που αγαπάει κοντά του."
Δεν έπρεπε, λοιπόν, ν' άνησυχή. Κι' αφού δεν είχε κανένα λόγο για να φοβάται, το καλύτερο θα ήταν να προσπαθήσει να σαγηνεύσει το Σενόζαν, με τον τρόπο που μόνον αυτή ήξερε.
—Δηλαδή, ό,τι σοβαρότερο υπάρχει για μια γυναίκα, συνέχισε η μαρκησία. Θέλω να ίκανοποιήσω την περιέργειά μου... Μπορείτε να φαντασθήτε, αγαπητέ μου Μπλεζύ, τί είναι η περιέργεια μιας γυναίκας;... "Οχι;... Κάτι το βασανιστικό και το ήδονικό μαζί... Άρκει να σας πω πως από την ήμερα που μου διηγήθήκατε μερικές λεπτομέρειες του έγκληματος του "Αβενίρ", δεν ζω παρά μόνο μ' αυτή τη σκέψη. Γι' αυτό, ήλθα να σας ιδω πρωί-πρωί... Έλπίζω πως θα έχετε κάποια καινούργια λεπτομέρεια, για να ίκανοποιήσετε την περιέργειά μου..."
—Σείς, μαρκησία, ενδιαφέρεσθε γι' αυτά τα πράγματα; ρώτησε ο άνακριτής.
"Η Λυδία χαμογέλασε."
—"Αν δεν μ' έμποδίζουν οι ύποχρεώσεις της θέσεώς μου, απάντησε, έδοτε τί θα έπιθυμούσα να ήμουν... Ένας ντε-τεκτιβ... Σας φαίνεται παράξενο;... Σκεφθήτε, λοιπόν: θα σας βοηθούσα σ' αυτή την υπόθεση, που έρω πόσο σας βασανίζει και —ποιός ξέρει; — ίσως η βοήθειά μου να μην ήταν χωρίς σημασία."
"Ο άνακριτής χλώμιασε. Το γλυκό χαμόγελο και η φωνή της μαρκησίας τον έμαγνητίσαν. Άλλά, πάλι, τί εσήμαινε αυτή η έπιμονή και το ενδιαφέρον της για το έγκλημα του θεάτρου "Αβενίρ"; Πριν από λίγες ήμερες, είχαν φθάσει σ' αυτή του μερικοί ψιθύροι για το τελλό πάθος που είχε αίσθανθ η Λυδία για το Ροζέ ντε Μεράν και για την περιφρόνησι που της είχε δείξει ο νεαρός άξιωματικός. Ουμότηαν, άλλωστε, πόσο είχαν ενδιαφερεθ άλλους για να τον προσελκύσει στο σαλόνι της. Μήπως;...
"Όστόσο, αυτές οι σκέψεις δεν κράτησαν περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα μέσα στο μυαλό του Σενόζαν. "Η γοητεία της σειρήνας είχαν υπερσχύσει."
—Και τί δεν θα έκανα για να σας ευχαριστήσω! της είπε.
—Θα με δεχόσαστε, λοιπόν, για βοηθό; ρώτησε η Λυδία με παιχνιδιάρικο ύφος.
—Ποιός άνακριτής στη θέση μου δεν θα δέχονταν ένα βοηθό σαν και σας; είπε ο Σενόζαν, άναστενάζοντας.
—Αγαπητέ μου Μπλεζύ, απάντησε η

Λυδία, φοβάμαι πως δεν με παίρνετε στα σοβαρά. Και όμως θα σας δείξω πως κάτι αείζω... Άλλά για πέστε μου, σ' άλλη-θεια, ποιά είναι η γνώμη σας για τη νέα που είδε τη Ντίνα Λούβ πριν από το έγκλημα;
—Σταθήτε, είπε ο άνακριτής. Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας δώσω να διαβάσετε την κατάθεσή της. "Ετσι, θα κατατοπισθήτε και σεις και θα μπορέσωμε ύστερα να συζητήσωμε."
—"Ναι, έκαμε η Λυδία. Είσαστε πολύ καλός."
Και, λέγοντας αυτά, πήνε να καθήσει πλάι στο Σενόζαν, που της παρέδωσε ένα όγκωδη φάκελλο με έγγραφα.
"Η φωνή της, το άρωμα που άναδιδόταν από όλο της το σώμα, οι φλογερές ματιές που του έριχνε κάθε τόσο, είχαν ζαλίσει το δυστυχισμένο Σενόζαν, που καταλάβαινε πιά ότι ήταν στη διάθεσι της σειρήνας."
"Η μαρκησία διάβαζε το ένα έγγραφο έπειτα από το άλλο και πολλές φορές σταματούσε την άνάγνωσι για να κύνει μια έρώτησι ή μια παρατήρησι. Εύρισκε έτσι την ευκαιρία να στηριχθή πιά πολύ κοντά του κι' άλλους πάλι τουσφίγγει το χέρι μέσα στο δικό της, για να τον κάμει να προσέξει δίδων ένα σημείο ή μια περικοπή που της είχε κάμει έντύπωσι. Τα κεφάλια τους άκουμπούσαν πολλές φορές το ένα πάνω στο άλλο, οι άνασες τους έσμιγαν κι' ο Σενόζαν άναγκαζόταν να επιβληθ πιά στον έαυτό του, για να μην άρπάξει στα χέρια του τη γοητευτική αυτή σειρήνα, που τον μεθύσει και τον έκανε να χάνει κάθε κυριαρχία πάνω στον έαυτό του."
"Άλλά, ξαφνικά, η Λυδία άνατρίχιασε και, για μια στιγμή, φοβήθηκε πως θα έχανε την ψυχραιμία της."
"Ανάμεσα στα άλλα έγγραφα είχε ιδη ένα σημείωμα που έγραφε:
"Έκαμα μερικές ενδιαφέρουσες άνακαλύψεις, που πιθανόν να στρέψουν την προσοχή μας σε διάφορη κατεύθυνση από εκείνη που άκολουθούμε. Έλπίζω ότι πολύ σύντομα θα είμαι σε θέση να σας άνακοινώσω τα άποτελέσματα των έρευνών μου. Σαμπρελός."
Δεν ύπρχε άμφιβολία ότι έπρόκειτο γι' αυτήν. Ο κίνδυνος ήταν τρομερός και έπρεπε να τον άποφύγει με κάθε θυσία.
"Η Λυδία έξακολούθηκε τότε να διαβάσει και, ξαφνικά, άκουμπώντας το χέρι της πάνω στο Σενόζαν, του είπε:
—Κάποια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία κρύβεται εδώ μέσα...
—Θα ήταν καλύτερο αν μιλούσατε για ένα είδύλλιο, απάντησε ο άνακριτής.
"Η Λυδία είχε μπροστά της την κατάθεσι του "Αρμάνδου Φουζιέ."
"Ο άνωθρος αυτός είναι έραστής της Μισελίνας; ρώτησε.
—"Οχι, απάντησε ο άνακριτής, είναι μνηστή της, νομίζω μάλλον ότι αυτές τις ήμερες πρόκειται να πανδρευθούν."
—Την αγαπάει, λοιπόν, τόσο πολύ;
—Φυσικά, θα πρέπει να την αγαπάει, είπε ο άνακριτής.
—Με πόση άδιαφορία το λέτε! είπε η Λυδία. Σαν να μην άποδίδετε καμιά σημασία στο άίσθημα που τους συνδέει.
—Με άδικείτε, αγαπητή μαρκησία, απάντησε ο άνακριτής ταράχμενος. Άλλά... δεν καταλαβαίνω... τί το ξεχωριστό βρίσχετε στην άγάπη τους...
—Φυσικά... δεν καταλαβαίνετε... Και όμως αυτό το δυνατό άίσθημα...
—Τί θέλετε να πείτε;
—"Ω, δεν έρω... Δεν θα έπρεπε ίσως να σας το πω... Γιατί μπορεί και να γελεύει..."
—Και τί μ' αυτό; Δεν μου υποσχεθήκατε ότι θα είσαστε ο βοηθός μου;
—Ναι, απάντησε η μαρκησία. "Έχετε δίκιο... Νά, σκέφθηκα πως ο "Αρμάνδος Φουζιέ θα μπορούσε να σκότωσε τη Ντίνα Λούβ για να την ληστεύσει και ότι η Μισελίνα άφηνήθηκε όλες αυτές τις άπίθανες ιστορίες για να συγκαλύψει το έγκλημά του."
—"Έκαμα κι' εγώ αυτή τη σκέψη, είπε ο Σενόζαν. Άλλά δεν νομίζω πως στέκει...
—Νομίζετε; Το βραγίολι αυτό δεν σας λέει τίποτε;
—Μα οι ήθοιοι είναι συχνά γενναίο-δωροί...

—Φυσικά, είπε με κακντορέχεια η Λυδία, γιατί ζούν εις βάρος των άλλων και ιδίως οι γυναίκες, που βρίσκουν πάντα κάποιον πλούσιο, για να τον ξεκοκκαλίζουν. Άλλά δεν νομίζω πως χαρίζει κανείς ένα βραχιόλι τόσο άξια σ' ένα πρόσωπο που το γνωρίζει για πρώτη φορά...
—"Ισως έχετε δίκιο, συμφώνησε ο άνακριτής.
"Η Λυδία είχε μισοκλείσει τα μάτια και η άναπνοή της έβγαине βαρεία από το στήθος της."
—Συλλογίζομαι πόσο μεγάλη θα πρέπει να είναι η άγάπη τους, είπε, αφού δεν διάσταν ούτε μπροστά στο έγκλημα...
Το κεφάλι της είχε γείρει σχεδόν πάνω στον ώμο του Σενόζαν.
—Μια τέτοια άγάπη θα την λαχταρούσα! ψιθύρισε με κομμένη φωνή. Μα τί κά-θουσι και λέω... Άλλοιμονο, δεν πρόκειται να την γνωρίσω ποτέ!
—Μη λέτε αυτή τη λέει! φώναξε ο Σενόζαν, με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι.
"Η Λυδία χαμογέλασε θλιβερά."
—Γιατί να μη την πω, αφού είναι άλλη-θεια; ρώτησε.
"Ο Σενόζαν δεν ύπόρεσε να κρατηθ πε-ρισσότερο. Κύνισε στα πόδια της σειρή-νας κι' άκούμπησε το μέτωπό του που έκαίγε πάνω στα χέρια της."
—Σταπάτε! Ικέτευσε. "Η άγάπη που νοιώθω για σας είναι τόσο μεγάλη, που ποτέ άνθρωπος δεν ύπόρεσε να την άισθαν-θ. Λυπηθήτε με..."
"Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο φωτίσε το πρόσωπό της Λυδίας. Μα άμέσως σούφωσε τα χείλη της, με μια έκφρασι δυσπιστίας.
—Μην παραφέρεσθε, αγαπητέ μου Μπλεζύ, είπε. "Ο δικός σας έρως δεν είναι σαν κι' αυτόν που έπιθυμώ εγώ. "Ο άνωθρος που θ' αγαπούσα θάπρεπε να είναι ικα-νός για όλα..."
—Είμαι έτοιμος για όλα, Λυδία.
—Άκόμα και για το έγκλημα;
—Και γι' αυτό, όπως και για ό,τιδήποτε άλλο.
—"Ω, φίλε μου, είπεν η μαρκησία, πόσο ώραία έχετε να μιλάτε... Άλλ' άς υποθέσωμε ότι είχατε μπροστά σας μια γυναίκα που σκότωσε! Δεν θα σφύγατε άμέ-σως από κοντά μου και δεν θα στενάζατε με παραδώσετε στα χέρια της δικαιοσύ-νης;
—Ποτέ! φώναξε ο Σενόζαν. Το όρκι-ζουσι.
—Μα σκεφθήτε πως είσαστε δικαστής, Μπλεζύ.
—Δεν θα μ' ένοιαζε για τίποτε, αν είχα την άγάπη σου.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

"Ενα πήδημα
5500 ΜΕΤΡΩΝ

"Αν έχης τύχη διάχεινέ...

Κανείς δεν θα μπορούσε να πιστέψει το θαύμα αυτό της ιστορίας της αεροπορίας, που συνέβη στα τέλη Μαρτίου του 1944, αν δεν το άφηνετο με λεπτομέρειες και ντοκουμέντα η αείοπλη άγγλική έφημε-ρίδα "Σαντεν" "Εξπρές". Πράκειται για το πήδημα του λοχία της Ρ.Α.Φ. "Άλκε-μαντ" από ύψος 5.500 μέτρων, χωρίς άλε-ζήπτωτο και χωρίς καμιά σόβαρη συνέ-πεια!
"Ο "Άλκεμαντ" ήταν ένας νέος 21 έτών, κηπουρός, απ' το Λάουμπορου της "Άν-γλίας. "Υπηρετούσε ως πολυβολητής σ' ένα αεροπλάνο "Λανκάστερ". Τη νύα της 24ης Μαρτίου 1944 έκανε την 14η πτήσι του. "Αφού το αεροπλάνο του βομβάρδισε το Βερολίνο, γύρισε πίσω στις άγγλικές γραμμές, πετώντας σε ύψος 6.000 μέτρων."
"Ήταν μια νύα ξάστερη, σεληνοφώ-τιστη και παγωμένη. Ένας μανδύας χι-ονιού σκεπάζε τη γη. "Ο "Άλκεμαντ" θα ξε-πάγιαζε, μέσα στον πονό πυργίκο, αν δεν φορούσε ζεστή στολή, μπότες με ηλεκτρική θέρμανσι κι' ένα μαλλινό κάσκολ γύρω απ' το πρόσωπό του."
Σαφνικά, καθώς το αεροπλάνο περνού-σε πάνω απ' το Ρήνο, δέχθηκε την επί-θεση ενός γερμανικού καταδιωκτικού. Με-ρικά βλήματα των 20 χιλιοστών το χτύπη-σαν σε διάφορα σημεία. Δύο απ' αυτά μπή-καν στον πονό πυργίκο κι' έσπασαν τους σωλήνες υδραυλικής πίεσεως. Το λά-δι που περιείχε σ' αυτούς, ξεχύθηκε και πήρε φωτιά. "Ο "Άλκεμαντ" βρέθηκε τριγυρισμένος απ' τις φλόγες. Δεν το κα-τάλαβε όμως για μερικές στιγμές, γιατί ήταν άποσκολιμένος να πολυβολή το εχθρικό αεροπλάνο, που άπείχε ως 50 μέτρα."
Μια γλώσσα φωτιάς πετάχτηκε έξωφρα απ' τις μηχανές του Λανκάστερ, το οποίο έγυρε απότομα προς τα κάτω. "Ο "Άλκε-μαντ" έχασε την ίσορροπία του κι' έκρυψε με τα χέρια του το πρόσωπό του, για να το προστατεύσει απ' τις φλόγες."
"Η μάσκα του όξυνό του του είχε κι' ό-λας μοσκοκατασπαρη απ' τη φωτιά. "Ο "Άλ-κεμαντ" έπικονώνισε τηλεφωνικώς με τον κυβερνήτη του αεροπλάνου.
—Δεν υπάρχει πιά έλπίδα, του είπε έ-κείνος. Πηδότε με το άλεζήπτωτο!
"Ο λοχίας άνοιξε την πόρτα του πυργί-σκου, για να πάρη το άλεζήπτωτό του, που βρισκόταν στην ώριμένη θέση. "Όλο-κληρος όμως ο στένος διάδρομος της "α-τράκτου" ήταν μία κόλασι φωτιάς, απ' τη βενζίνη που είχε ξεχυθ απ' τα τεπόζιτα

—Για όνομα του Θεού, κύρ Γκώργη, το σπίτι σου ανατινάξει;
—Οχι, άδερφέ! Κάνω έρωσι στο νοικάρη μου!...
(Σκίτσος Ν. Νορικού)

των στερεών, κι' είχε ανάψει! Το άλεζι-
πυρποτού του Άλκεμαντ καίγονταν!...
Ο Λοχίας έφριξε στη σκέψη ότι θα και-
νόταν ζωντανός!... Η πέτανη τολμή του
είχε ανάψει... Έμπρός σ' ένα τέτοιο ά-
νατοχαστικό τέλος, ήταν προτιμώτερος
έναν θάνατος γρήγορος κι' ανώδυνο! Δι-
χως να χάσει καιρό, ο νέος άνοιξε την έ-
ξωτερική πόρτα του πυργίσκου και πήδησε
στο κενό, από ύψος 5.500 μέτρων.

Δεν ήταν τώρα τρομαγμένος. Ή αντι-
θραύς στην πολύ έντονη συγκίνηση του
είχε φέρει μια παράξενη ήρεμία. Μπορού-
σε να σκεφθεί λογικά, καθώς έπεσε με
το κεφάλι προς τα κάτω.
«Τόσο από πάνω είναι ο θάνατος!»
συλλογίσθηκε.

«Επειτα θάλωσε ο νους του κι' έκαψε
την αίσθησή του, ενώ το σώμα του έπε-
πε... έπεσε, φτάνοντας στο ανώτατο
όριο ταχύτητας που μπορεί ν' αναπτύξει
ένα αντικείμενο που πέφτει στο κενό...»

Όταν συνήλθε, τρεις ώρες αργότερα —
όπως τον πληροφορήσε το ρολόι του — ά-
νοιξε τα μάτια του κι' είδε πάνω απ' το
κεφάλι του τα άστρα, που λαμπρύναν άνεμε-
σα σε κλαδιά πεύκων.
— Δόξα τῷ θεῷ! Είμαι ζωντανός! μουρ-
μούρισε.

Δεν ένοιωσε ωστόσο μεγάλη έκπληξη,
ούτε και χαρά... Ψιλάφισε το σώμα του,
κίνησε τα μέλη του, το λαιμό του. Όλα
λειτούργησαν κανονικά. Μόνο το δεξί
του γόνατο πονούσε λίγο.

Ήταν χωμένος στο μαλακό χιόνι, σε
βάθος 1,20 περίπου. Αυτό τον είχε σώσει,
μαζί με τα κλαδιά των πεύκων που είχαν
λιγοστάει την όρη της πτώσεώς του.
Βρισκόταν σ' ένα δάσος. Ανακάθισε κι' έ-
ζήτησε τον εαυτό του. Ή στολή του ήταν
μισοκαμένη, κουρελιασμένη. Οι μπότες
του είχαν καρή. Τα χέρια του είχαν πάθει
εγκαυματα, όταν σκέπαζε μ' αυτά το πρό-
σωπό του. Ψιλάφισε το πρόσωπό του και
το βρήκε ματωμένο. Κάποιο κλαδί τον εί-
χε πληγώσει στο κεφάλι, όχι όμως σοβαρά.
Θέλησε να σηκωθεί, αλλά το δεξί του
γόνατο δεν μπορούσε να κρατήσει το βά-
ρος του. Σύρθηκε ως την άκρη του δά-
σους, που άπαιχε μόνο λίγα μέτρα. Εκεί
το χιόνι είχε βάθος μόλις 15 πόντων. «Αν
ο Λοχίας είχε πάρει μερικά μέτρα μακρύ-
τερα, δεν θα υπήρχαν δέντρα ούτε πυκνό
χιόνι για να τον σώσουν...»

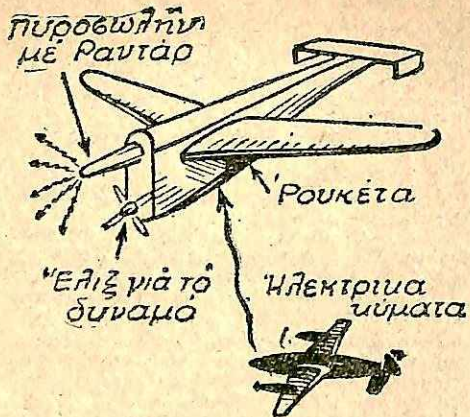
Δεν μπορούσε ωστόσο να περπατήσει.
Κινούνταν να ξεπαιδίσει, στην έρημιά, δι-
χως βοήθεια. Αναγκάστηκε λοιπόν να
σφυρίξει με τη σφυρίκτρα του και ν' άνα-
ψη ένα τσιγάρο, για να τραβήξει την προ-
σοχή των Γερμανών. Πράγματι, σε λίγο
τον άνακάλυψε μία περίοδος.

Τον μετέφεραν μ' ένα φορείο στο νει-
τονικό χωριό και κατόπιν μ' ένα αυτοκι-
νητό στο νοσοκομείο του Μάρσεντ. Εκεί,
οι Γερμανοί που τον ανέκριναν, δεν θέ-
λησαν στην άρχη να πιστέψουν την ιστο-
ρία του. Θανταζόντουσαν ότι είχε θάψει
το άλεξιπτωτό του.

Σε 3 βδομάδες, που έγινε καλά το πόδι
του, τον έκλεισαν σ' ένα στρατόπεδο συγ-
κεντρώσεως. Ο διοικητής επανέλαβε την
ανάκρισή του κι' έπαι τέλος, κλονισμένος
απ' την έπιμονή του, έστειλε τους άνδρες
του να ψάξουν στο μέρος όπου είχε πέ-
σει. Ή ζώνη του, που βρήκαν εκεί, έδει-
χνε καθαρά ότι δεν είχε χρησιμοποιηθεί
για κρέμασμα άλεξιπτωτών. «Ετσι, οι Γερ-
μανοί πίστεψαν πια την καταπληκτική ά-
φήνησή του Άλκεμαντ. Και τον έφωδια-
σαν μάλιστα με μία σχετική πιστοποίηση,
υπογεγραμμένη κι' από 3 Άγγλους αξιύ-
ματικούς κρατούντες του στρατοπέδου,
για να την χρησιμοποιήσει στο μέλλον ό-
ταν θάθελε ν' αποδείξει την άπίστευτη πε-
ριπέειά του.

Οι αντίρρτισες κι' ο φερετζές

«Ανάμεσα στους αντίρρτες της Βοσνίας
υπήρχαν κι' άρκετες νέες κοπέλλες, που
είχαν πολεμήσει με γενναιότητα τους
Γερμανούς κατακτητές. Για να θνούν «στο
καίρι», είχαν πετάξει τους φερετζές τους
και τα μακριά και κοντρά φορέματα που
έπιδόλλε η μουσουλμανική θρησκεία τους,
κι' είχαν ντυθεί άνδρικά. Όταν λοιπόν
έθαναν άργότερα στα σπίτια τους,
δεν έννοούσαν πια να δέχθουν τους πα-
λούς περιορισμούς. Με την τολμη-
ρή αυτή, προκαλούν την εξέγερση των άλλων
γυναικών, που τους επιτίθενται όταν τις
ιδούν στο δρόμο με το πρόσωπο γυμνό.
Για να τις προστατεύσει, η Κυβέρνησις έ-
χει βάλει να τις συνοδεύουν οι πρώην
σύντροφοί τους, που τις υπερασπίζονται
όταν παρουσιασθεί ανάγκη. Άγνοώντας ό-
μως ποιάς θναί τελικά ο νικητής σ' αυτό
τόν άγώνα μεταξύ των συντηρητικών και
των νεωτεριστών...»

Η γερμανική βόμβα H. S. 298 κινείται με μια
ρουκέτα με πυρίτιδα και διευθύνεται με ήλε-
κτρικά κύματα.

Οι βόμβες που πετούν

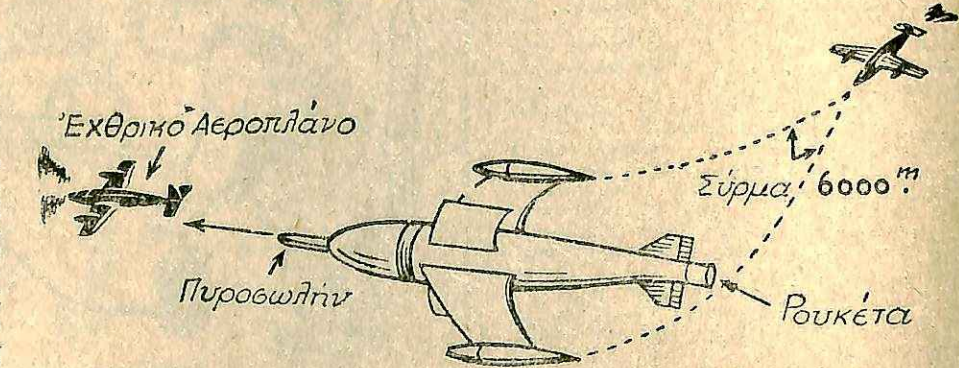
Θ' αντικαταστήσουν τα βομβαρδι-
στικά αεροπλάνα

Στις άκρες του δευτέρου παγκοσμίου
πολέμου ή αεροπορία έθεωρείτο όπλο ά-
κατακίητο. Τα καταδιωκτικά αεροπλάνα
παρείχαν μερική μόνον προστασία απ' τα
βομβαρδιστικά. Ιδίως δε τη νύκτα. Όταν
σφαιριζαν οι σειρήνες, ο κόσμος έτοιμε να
κουφίτ στα καταφύγια, περίοτους...

Σήμερα όμως, χάρις στις προόδους της
ηλεκτρονικής τεχνικής και της ρουκέτας,
έχει αλλάξει τελείως ή κατάσταση. Το αε-
ροπλάνο έχει βοή τον ισχυρό του αντίπα-
λο: την κατοικηκή βόμβα, που πετάει με
ταχύτητα άνω των 1.000 χιλιομέτρων την
ώρα και μ' άπίστευτη εύκνηση, οδηγεί-
ται από μακριά με ηλεκτρικά κύματα, κυ-
νηνάει αλύπττα το έχθρικό αεροπλάνο, ό-
πως τα σκυλιά το έλάφι, κι' επιτίθεται το
καταστροφεί.

Οι πρόδρομοι αυτής της βόμβας ήταν οι
περίοιμες V-1 και V-2, που προσωρίζοντο
για το βομβαρδισμό έπιγεινων στόχων από
μεγάλη απόσταση. Οι πρώτες κόστιζαν
αθηνά και μπορούσαν να κατασκευασθούν
σε μεγάλες ποσότητες. Είχαν όμως σχετι-
κά μικρή ταχύτητα και δεν έπαιχαν πολύ
μακριά, γιατί έκινούντο με αλληπαλές
έκρηξεις βενζίνης που δεν απέδιδαν πολλή
δύναμη. Πετούσαν σε μέγιστο ύψος κι' έτσι
μπορούσαν να καταροισθούν απ' τα κατα-
διωκτικά αεροπλάνα και τα άλλα μέσα ά-
μυνας. Πράγματι, οι Άγγλοι κατέβησαν
πολύ νωγίονα να κατασφένουν τα 95%
των γερμανικών V-1 πριν φτάσουν στο
στόχο τους.

Οι V-2 ήταν πολύ τελειότερες, με υπα-
νισμό πολυπλοκώτατο και με μεγάλο κό-
στος. Έκινούντο με μίγμα ύγρου όξυγόνου
και άλκαλι. Ένα χωριστό μοτέ, που
λειτούργησε με πυκνό όξυγόνο, κινούσε
τις περιστροφικές άντλίες, που έστέλναν το
παραπάνω μίγμα στο «θάλαμο καύσεως».
Έτσι, άναπτύσσεται δύναμη 6.000 ίππων.
Μία τέτοια βόμβα άνέβαινε σε ύψος 95
χιλιομέτρων κι' έφτανε σε απόσταση 350
χιλιομέτρων. Κατά την πτώση της, διευ-
θύνετο από μακριά με ηλεκτρικά κύματα.

Η βόμβα X. 4, που περνάει τα 1.000 χιλιομέτρα την ώρα, συνδέεται με 2 σύρματα μήκους
6.000 μέτρων με το αεροπλάνο που την διευθύνει.

Περίεχε σχετικά λίγη έκρηκτική όλη (976
κιλά σε μία βόμβα βάρους 13 τόννων).
Άλλα το μεγάλο ύψος που έφθανε, κι' ή
δυναμική ταχύτης της (ως 5.000 χιλιο-
μέτρα την ώρα) καθιστούσε πρακτικώς ά-
δύνατη την άμυνα έναντιόν της.

Οι πρώτες «ηλεκτρονικισμένες» βόμβες,
που νοσημοποιήθηκαν το 1943 έναντιόν
πλοίων στη Μεσόγειο, ήταν των τύπων
«1.400 FX» και «Χένσελ 293».

Η βόμβα «Μπλντ και Βόε 226» δεν έχει
δική της κίνηση. Πεταεί γλιστρώντας στον
άέρα, όπως τα άνευπτερα. Έχει αερο-
δυναμικό σχήμα και λεπτά φτερά από έ-
λαφο ύπετον άουέ.

Η «Φόριελιζ», δηλαδή «Κρίνος της φω-
τιάς», κατασκευάστηκε απ' το Ίνστιτού-
τον Έρευνών Χείμαν Γκαϊνινγκ. Ήταν υ-
περή έμπεδος και άρειδισε προς τα πίσω
κι' έκινετο με μία ρουκέτα με ύπαρούτι,
που καίγονταν σε 6 δευτερόλεπτα. Τα ήλε-
κτρικά κύματα, που την κυβερνούσαν από
μακριά, έπιδρούσαν σε ηλεκτρομαγνητες
έγκατεστημένους στα φτερά της. Προορι-
ζόταν για να έκσφηνόζιεται απ' το έδα-
φος ή από αεροπλάνο έναντιόν άλλου αε-
ροπλάνου.

Η «Χένσελ 298», άνάλογη προς την
προηγούμενη, έπέτοπε να χτυπηθούν βομ-
βαδιστικά αεροπλάνα από απόσταση 2.
500 μέτρων. Ένας μηχανισμός τύπου ράν-
ταο προκαλούσε αυτόματως την έκρηξη της
κοντά στο στόχο.

Η «Σχιμέτρελινγκ» μπορεί να έκσφηνό-
νισθί απ' το έδαφος, χάρις σε δυό βοηθη-
τικές ρουκέτες, που άσπώνονται απ' τη
βόμβα άφού λειτουργήσουν για ένα μικρό
χρονικό διάστημα. Με την κίνησή της βόμ-
βας, περιστεφεται μία έλιξ, που κινεί ένα
δυναμό, το όποιο παράγει το ηλεκτρικό
ρεύμα που χρειάζεται για τα αυτόματα
όργανα διευθύνσεως. Οι βόμβες αυτές, όδη-
γούμενες με ηλεκτρικά κύματα, άπέτελσαν
άληθινή επανάσταση στην τακτική της ά-
ντισεροποικικής άμυνας. Κυνηγούσαν και κα-
τέστρεφαν, όπως έπαιπε στην άρχη, τα
έχθρικά αεροπλάνα. Ο έξουστνης τους κα-
θηγητής Βάγνερ περιφανεύονταν δικαίως
για την άποτελεσματικότητά τους.

Οι Γερμανοί είχαν δώσει το όνομα «Βά-
σερφαλ» (Πτόσι νερού) σ' ένα μικρό μου-
τέλο V-2, προσωρισμένο για την καταστροφή
αεροπλάνων. Μερικές τέτοιες βόμβες βρέ-
θηκαν, μετά την κατάρρευση της Γερμα-
νίας, στην άμερικανική ζώνη. Έχουν βάρος
3,5 τόννων και κινούνται με την καύση «βι-
ζόλ» (ένος μίγματος ύδρογονανθράκων)
μέσα σε άτυφώσθαιρα νητοικού όξέος.

Οι «Ραϊντόντορ» (Κόρες του Ρήνου) εί-
χαν ένα συμπληρωματικό μηχανισμό ράν-
ταο, χάρις στον όποιο ο νερίστης που τις
όδηγούσε από μακριά, παρακολουθούσε
συνεχώς τη θέσι τους καθώς και τη θέσι
του έχθρικού αεροπλάνου, κι' ήξερε έτσι
πώς να διορθώσει την τροχιά τους ώστε να
συναντήσουν το αεροπλάνο.

Στη βόμβα «X-4» έφαρμόστηκε μία λύ-
σις πρωτότυπη και τολμηρή: Στις άκρες
των δυό στερεών της ύπαρχουν δυό «κου-
βαριστρες», πάνω στις όποιες είνε τυλιγ-
μένα δυό λεπτά σύρματα μήκους 6.000
μέτρων. Απ' αυτά τα σύρματα διαβιδά-
ται ηλεκτρικό ρεύμα, που διευθύνει από
μακριά τη βόμβα. Επίσης στο σχήμα της,
στα φτερά της και στα πηδάλια της έχουν
έφαρμόσει διάφορες τελειοποιήσεις.

Η γερμανική αεροπορία πρόλαβε να

νοσημοποιήσει τη «X-4», καθώς και την
«H. S. 298», που έκσφηνόζιεται από αε-
ροπλάνο κι' άναπτύσσει ταχύτητα μεγαλύ-
τερη από 1.000 χιλιομέτρα.

Όσο για τις νέες άμερικανικές βόμβες,
έχουμε γράψει άλλοτε λεπτομερώς.

Ενδέεται λοιπόν, σ' ένα καινούργιο
πόλεμο, ν' αντικατασταθούν τα βομβαρδι-
στικά αεροπλάνα με τέτοιες βόμβες.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Γιορτάζει την επέτειο της κηδείας του

Ένας νεκρωναστημένος του
πρώτου πολέμου

Ένας ταξειδιώτης, που έτυχε να βοεθί
τελευταίως σε κάποια μικρή πόλη της Αύ-
στραλίας, είδε με έκπληξη να φτάνουν ένα
άπόγευμα στο ξενοδοχείο του άρκετοί με-
σκόποι κύριοι. Είχαν έρθει άλλοι με το
τραίνο, άλλοι μ' αυτοκίνητο και δυό απ'
αυτούς με αεροπλάνα. Φαίνόντουσαν έξαι-
ρετικά ευδιόθετοι και γέμισαν το μπαρ του
ξενοδοχείου με φωνές και γέλια.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο ταξειδιώτης
τον ξενοδόχο.

— Είνε σήμερα ή επέτειος της κηδείας
του Κάεϋ, άπάντησε εκείνος.

Δεν υπόρσεε όμως να του δώσει περισσό-
τερες εξηγήσεις, γιατί άπορηόζιτο με την
περιποίηση των πελατών του. Σε λίγο, υπή-
κε στην αίθουσα ένας άκούσι κύριος, με
κόκκινο πρόσωπο και ψαρά μαλλιά.

— Καλώς τον Λέο! φώναξαν όλοι.

Ο νεοφερμένος τους χαιρέτησε θεομιά.
«Επειτα πήρε ένα ποτήρι κι' έκαμε μία
πρόοσι:

— Επέρασε, φίλοι μου, άλλος ένας χρό-
νος απ' την ήμερά... της κηδείας μου και
της ανάστασώς μου!

— Ζήτω ο Κάεϋ... ούρλιασαν όλοι οι
φίλοι του.

Ο ταξειδιώτης σηκώθηκε κι' έβυγε απ'
το μπαρ, πεισιμωμένος και βέβαιος ότι έ-
πρόκειτο περί φάρασης. Την άλλη μέρα έ-
μας, ο ξενοδόχος του εξήγησε όλη την ί-
στορία.

Ο Λέο Κάεϋ είχε λάβει μέρος ως ύπο-
λοχαγός στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.
Στην Καλλιόπλη, είχε δευθή στο σώμα του
51 σφαίρες τουρκικού πολυβόλου. Τον εί-
χαν θεωρήσει τότε νεκρό και τον είχαν με-
ταφέρει για να τον θάψουν σ' ένα κοινό
τάφο με πολλούς άλλους συμπατριώτες
του. Ένώ όμως ένας κληρικός διάβαζε τη
μεκράσιση άκοιούθια, σταμάτησε έξαφνα
και φώναξε, δείχνοντας τον Κάεϋ:

— Ο άνθρακας αυτός κοινήθηκε!...

Μία καινούργια εξέταση από ένα για-
τρό άπέδειξε ότι ο Κάεϋ διατηρούσε ά-
κόμη λίγη ζωή. Τον πήγαν άμέσως στο
νοσοκομείο, όπου οι γιατροί κατέβησαν
να τον σώσουν, άφού του έκαμαν 108 με-
γάλες έγχειρήσεις και 78 τοπικές!

Από τότε, κάθε χρόνο, την ήμερά της
κηδείας του, ο νεκρωναστημένος γιορτάζει
τη σωτηρία του, μαζί με τους φίλους που
υπηρετούσαν μαζί του στον ίδιο λόγο.

Ίδιότητες μεγάλων ανδρών

Ο μεγαλύτερος Άγγλος δραματικδς
συγγραφέας, ο Σαίξπηρ, λιποθυμούσε όταν
έβλεπε έναν ποντικό.

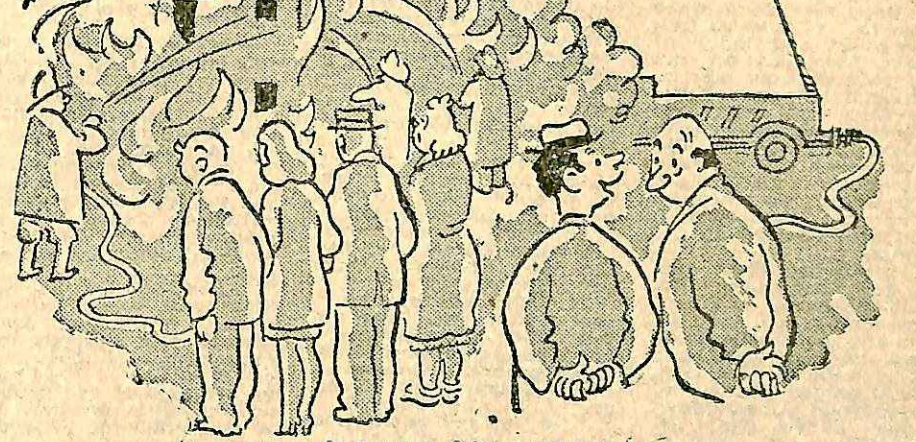
Ο καρδινάλιος Ρισελιέ έδινε τόση σημα-
σία στη γυναικική — κι' άς μιν ήταν ά-
κόμη της μόδας, — ώστε πηδούσε κά-
θε πρωί πάνω απ' όλα τα έπιπλα της κά-
μαράς του.

Ο Άλέξανδρος Δουμάς χρησιμοποιούσε
τρών ειδών χαοτί: ροζ για τα άρθρα του,
κίτρινο για τα ποιήματα και μπλε για τα
μυθιστορήματά του.

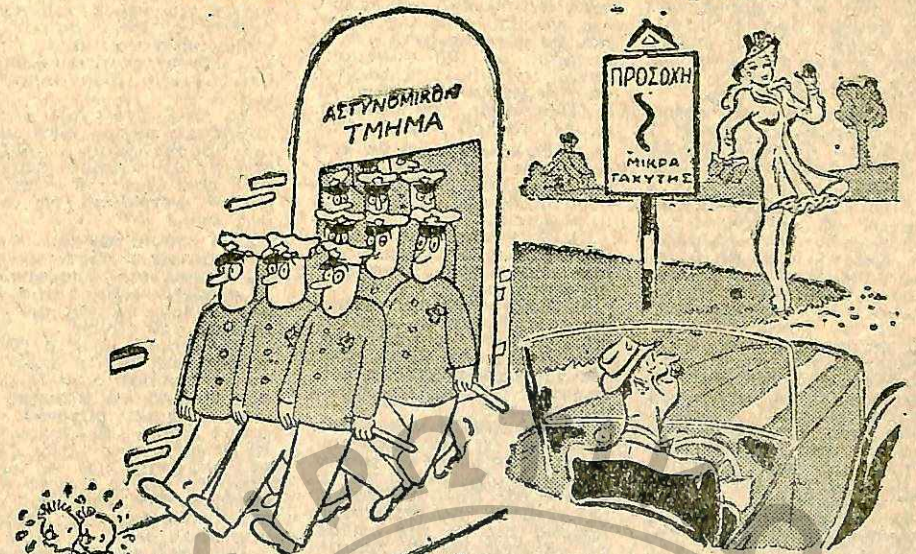
Παρ' όλη τη φήμη του, ο άστρονόμος
Λαλάντ άναγκάστηκε κι' άλλους τρόπους, έκ-
τός της έπιστήμης του, για να γίνει γνω-
στό το όνομά του. Δίλωσε π. χ. ότι λά-
τρευε, τις άράχνες και τις έτρωγε σαν λι-
χουδιά! Είνε μάλιστα διαρκώς μαζί του
μία υπομνησάρα γεμάτη με τέτοια συγ-
μερά ζωφία κι' έπαιονε κάθε τόσο απ' το
περιεχόμενό της.

Ο Έρασμος, ο σοφώτερος Όλλανδός
φιλόσοφος του 15ου αιώνος, συχαινόταν τό-
σο το κρύο, ώστε δεν άνεγόταν να τρώει
καμείς κοντά του απ' αυτό. Άρκοίσε να
βάζει μόνον ένα ψάρι, για να πάθει πυρετό.

Η ξένη Τελοιογραφία

Ο ΧΑΪΟΣ: Τί όμορφη που τυλίγουν οι φλόγες το σπίτι

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ
Η ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ...

Έγώ δεν έκανα τίποτα! Μή-
πως έκανες πάλι τίποτα εσύ;

— Έγώ, δυστυχώς, έμεινα γεροντοπαλλή-
καρο... Όλοι οι φίλοι μου παντρεύθηκαν
και ζούν εύτυχισμένοι!...

ΣΤΟ ΦΡΑΓΜΑ

— Έν τάξει, τζών! Άνοι-
ξε το νερό!...

Θρύλοι γιά παραδόσεις

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΙΔΕΓΟΝΔΗΣ

Κοντά στις όχθες του Ρήνου υπάρχουν επτά ψηλά βουνά που το καθένα έχει στη κορυφή του από έναν πύργο. Τον έναν απ' αυτούς τους πύργους τον είχε χτίσει ο ήρωας του Μεσαίωνα, ο περίφημος Ρολάνδος και το βουνό ονομάστηκε Ρολάνδος. Τον πύργο αυτό τον έκτισε ο Ρολάνδος για να βλέπει απ' τις επάλξεις του την άγρια γη του Ιδεγονόη, η οποία είχε κλειστεί σε μοναστήρι.

Ο Ρολάνδος ήταν άνεμος του Καρόλου του Μεγάλου. Θέλοντας να ξεκουραστεί κάποτε από τους κόπους της πολεμικής ζωής έκανε μια περιόδια στις όχθες του Ρήνου. Ένα βράδυ τον έπιασε θύελλα κι' αναγκάστηκε να καταφύγει σ' έναν πύργο, όπου τον υποδέχθηκαν με τιμές. Ο πύργος ονομαζόταν με το όνομα διπλά του στο τραπέζι, ενώ η πεντάμορφη Ιδεγονόη, η κόρη του, του έδωσε να πιει ούνο ώραια σκαλισμένο χρυσό κύπελλο, κοκκινίζοντας από δαίλια.

Για πρώτη φορά ο Ρολάνδος έννοιωσε να χτυπά η καρδιά του. Κτύπαζε τη νέα με μάτια θρόνισα από την ταραχή του.

Τη νύχτα ο Ρολάνδος δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι, σκεπτόμενος την αμορφή νέα. Και το πρωί με λυπή του επισκέφθηκε τόν γέροντα, ο οποίος τον ενημέρωσε για τον άποικιστή και να τον ευχαριστήσει.

Ο πύργος ονομαζόταν με το όνομα διπλά του στο τραπέζι, ενώ η πεντάμορφη Ιδεγονόη, η κόρη του, του έδωσε να πιει ούνο ώραια σκαλισμένο χρυσό κύπελλο, κοκκινίζοντας από δαίλια.

Από τη στιγμή εκείνη ο Ρολάνδος ζήτησε την κατ'άλληλ ευκαιρία για να έρμολογηθεί στη νέα τα αξιωματικά του.

Ένα βράδυ περπατούσε μόνος του στον κήπο, όταν

ξαφνικά είδε την Ιδεγονόη να κάθεται σκεπτική στις ρίζες ενός δέντρου. Ο Ρολάνδος την πλησίασε. Η νέα σηκώθηκε όρθια και του έριξε μια ματιά που έκανε να χτυπήσει η καρδιά του δυνατά. Η νέα κρατούσε ένα τριαντάφυλλο στο χέρι της.

— Δώσε μου αυτό το λουλούδι, της ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Μη μου αρνηθείς αυτή τη χάρη, γιατί απ' όλους τους συμπολεμιστές μου είμαι ο μόνος που δεν δέχτηκε ποτέ ένα λουλούδι από το χέρι μιάς νέας!

Η Ιδεγονόη στά λόνια του αυτή συγκινήθηκε και του έδωσε το τριαντάφυλλο. Εκείνος το άρπαξε και το έφερε στα χείλη του.

— Σ' αγαπώ! της ψιθύρισε.

Κι' η νέα του άμολόγησε πως τον αγαπά κι' εκείνη... Ο Ρολάνδος υποσχέθηκε στην αγαπημένη του ότι μόλις γυρίσει από μια ιαχή που θα έδινε έναντι ενός χερσού του, θα παρουσιαζόταν στον πατέρα της για να την ζητήσει σε γάμο. Κι' η Ιδεγονόη του ορκίστηκε ότι θα του μείνει πιστή.

Ο Ρολάνδος έφυγε από τον πύργο κι' η φίλη για τα πολεμικά κατορθώματά του άπλωθηκε ο' όλη την περιφέρεια.

Ένα βράδυ όμως έφθασε στον πύργο ένας καθαλάριος φέρνοντας ένα τρομερό μήνυμα:

— Κλάψτε τόν γενναίο πολεμάρχη Ρολάνδο, κρούνα. Τόν είδα να περπατάει κρός διπλά μου με το σώμα του τρυπημένο από τις λόγχες του εχθρού. Πολέμησε σάν ήρωας!

Η Ιδεγονόη είχε μείνει άταλη... Η ζωή δεν είχε καμιά χαρά πια γι' αυτήν. Κι' αφού είχε δώσει το λόγο της στο Ρολάνδο να του μείνει πιστή, παρακάλεσε το πατέρα της να της επιτρέψει να άποσυρθεί σ' ένα μοναστήρι.

Ο πατέρας της, αν και η καρδιά του απάρεε από τόν πόνο, άναγκάστηκε να

της δώσει τήν άδεια.

Στό άπέναντι βουνό ήταν ένα μεγάλο μοναστήρι και σ' αυτό κατέφυγε η δυστυχισμένη Ιδεγονόη. Κι' ύστερα από τριών μηνών προσευχή και νηστεία φόρεσε το σχήμα της μοναχής.

Την άλλη μέρα ακριβώς παρουσιάσαν ο Ρολάνδος στον πύργο του πατέρα της, ζητώντας το χέρι της κόρης του.

— Εκείνη που μου ζήτησε, του άπάντησε ο γηραιός, είχε έλαττωθεί σημαντικά, τώρα όρνιζα. Ζει και πάλι. Κατά τα 4 χρόνια της Ιαπωνικής κατοχής, οι πειραταί βρήκαν την ευκαιρία να οργανωθούν, και τώρα ληστεύουν τα φορτία τους στη μαύρη αγορά. Ίδιως έχουν γίνει επικίνδυνα, ενώστατα τα ταξείδια άνάμεσα στα πολυάριθμα νησιά τών νοτιανατολικών παραλίων της Κίνας. Πολλά πληρώματα έμπορικών πλοίων έχουν τόνό τρομοκρατηθεί, ώστε άρνούνται να ταξιδεύουν.

Όταν ο Ρολάνδος έμαθε τις συνέπειες της φίλης του θανάτου του, όταν κατ'άλλαζε ότι έκανε κάθε έλπίδα, άποφάσισε να έξασφινισθεί κι' αυτός από τόν κόπο.

Άρχισε τόν θείο του τόν Κάρολο να νομίζει ότι είχε σκοτωθεί πραγματικά, έγκατέλειψε όλα τ' αγαθά του, άπαρηγόνησε τη δόξα τών όπλων κι' έχτισε έναν πύργο στη κορυφή του βουνού που βρισκόταν άπέναντι απ' τόν μοναστήρι της Ιδεγονόη.

Μέρες δόλοκληρες περνούσε τόν καιρό του καθιμένος σ' έναν πάγκο με κοφωμένα τα μάτια του στο μέρος που ήταν θαμμένη η γυναιχή η αγαπημένη του.

Το πρωί, όταν άκουγε τις καμπάνες τού μοναστηριού, που προσακούσαν στον όρσο τις καλόγριες έτρεχε στις επάλξεις του πύργου, μήπως άντικρύσει τη γυναιχή του.

Αυτά χρόνια πέρασαν έτσι. Το περπάτημα πρόσωπο του Ρολάνδου, που προζενούσε άλλοτε το φόβο στους εχθρούς του, γέμισε απ' τις ρυτίδες τού πόνου.

Ένα πρωί, ενώ ο ήλιος άρχισε να ροδίζει πίσω άπό τόν μοναστήρι ο Ρολάνδος άκουσε να χτυπούν οι καμπάνες τού πένθιμου. Υστερα είδε να βγαίνουν απ' τη μεγάλη πόρτα του έλεος οι καλόγριες και να παίρνουν τόν δρόμο για τόν κοιμητήριο. Τέσσερες άπ' αυτές κρατούσαν ένα κάτασπρο φέρετρο.

Και τότε τού άφανεσε τού Ρολάνδου ότι άκουσε μια φωνή να τού λέει:

— Πηγαίνουν την Ιδεγονόη στην τελευταία της κατοικία!

Ενοίωσε τόν μυαλό του να σαλεύει.

Κατέβηκε τόν βουνό τρέχοντας, πέρασε τη χαρά, όρα και λίγo βρισκόταν στο κοιμητήριο...

Έπεσε γονατιστός στα πόδια της νεανίσκας και την θερμopαρακαλούσε να του πη άν εκείνη πού πέδα. He ήταν πραγματικά η Ιδεγονόη. Η ηγουμένη τόν κτύπαζε κι' έκούνησε θλίβερά τόν κεφάλι της χωρίς να πη λέει. Βλέποντας σουν χρόνια τόν πόνo του του επέτρεψε να προσευχηθεί πάνω στον τάφο της Ιδεγονόη.

Ετσι ο Ρολάνδος έμεινε άλη τήν ημέρα ραντίζοντας με τα δάκρυά του τόν χώρο που σκέπαζε τόν παρθενοκόμην της αγαπημένης του.

Την άλλη μέρα τα μαλλιά του είχαν γίνει κάτασπρα κι' οι ρυτίδες στο πρόσωπο του χαράχθηκαν πιο βαθειές...

Συντηριμένος από άπελαιρία κλεισθηκε στο έρημηνό του.

Ύστερ άπό λίγον καιρό μερικά χωρικά τόν βρήκαν νεκρό πάνω στις επάλξεις τού πύργου, με τα θoλά, νεκρά μάτια, που κοφωμένα στο μοναστήρι, τού άντικρου βουνού...

ΠΕΙΡΑΤΕΙΕΣ στον 20ο αιώνα

Η δράσις των Κινέζων κευράρων

Ανάκαθεν η πειρατεία αποτελούσε μια απ' τις μάστιγες των παραλίων της Κίνας. Ένώ όμως επί αρκετά χρόνια είχε έλαττωθεί σημαντικά, τώρα όρνιζα. Κατά τα 4 χρόνια της Ιαπωνικής κατοχής, οι πειραταί βρήκαν την ευκαιρία να οργανωθούν, και τώρα ληστεύουν τα φορτία τους στη μαύρη αγορά. Ίδιως έχουν γίνει επικίνδυνα, ενώστατα τα ταξείδια άνάμεσα στα πολυάριθμα νησιά τών νοτιανατολικών παραλίων της Κίνας. Πολλά πληρώματα έμπορικών πλοίων έχουν τόνό τρομοκρατηθεί, ώστε άρνούνται να ταξιδεύουν.

Τελευταίως, οι Άγγλοι διωργάνωσαν μια συνδυασμένη επίθεση άπό έπρας, θαλάσσης και άερος έναντι τών 500 πειρατών, που είχαν τόν κρησφύγετό τους στη νήσο Τερουτά, τών είχαν όνομάσει «Επικειρήσι Γουάλοπ». Έκαμαν τήν άρχή τα άεροπλάνα, για να προστατεύσουν τήν άπόβαση ινδικών στρατευμάτων, τα οποία έψαξαν όλο τόν νησί και συνέλαβαν τούς περισσότερους πειρατάς. Μέσα σε σπληνικές με-σε δασύδεις κρυψώνες βρέθηκαν με γάλες ποσότητες άπό ρίζι, άλευρι, άλλα τρόφιμα, που θάρπεπε νάκαν μισο-ρασθί πρό μνημών στούς πεινασμένους Κινέζους. Οι πειραταί τού είχαν άρπάξει κατά τη μεταφορά τους και τόν προώριαν για τη μαύρη αγορά.

Αν όμως, με τήν «Επικειρήσι Γουάλοπ», εξακαθάρθηκε η πειρατική φιλητά τού Τερουτά, υπάρχουν ακόμη τόσες άλλες! Κι' οι Κινέζοι έμποροι, για να κάμουν τις μεταφορές τους, άναγκάζονται να διοργανώνουν αλληλγές νηοπομπές, συνδυαζόμενες άπό έξωπλησίον έμπορικά σκάφη. Έννοείται ότι τα σκάφη αυτά είναι μικρά, όλα ιστιοφόρα, «ζόνγκες» και ψαροκάκια. Έχουν για όπλισμό τούς κανόνια... Τού 18ου αιώνα, που γεμίζουν άπό έμπορος με μαύρο μπουρuti, μολυνόμενες ύπαλεις, καρφία κι' άλλα σιδηρικά κι' έκφυροσκοτούν με φυτίλι! φοινεται βέβαια κωμικός ένας τέτοιος έξοπλισμός στην εποχή της ατομικής βόμβας και τών πυροβόλων τών 400... Κι' όμως, με τα πομπάκια άπ' επιπυκνώνουν καταπληκτική εύστοχία, άποτελεσματικότητα και ταχύτητα θoλής άναντίον τών πειρατικών πλοίων. Οι «Πολεμικές ζόνγκες» έχουν ως 20 κανόνια.

Άλλο πρωτόγονο όπλο τούς είναι ένα είδος «φλογόβoλο». Άποτελείται άπό ένα μακρύ καλάμι μπουτού, παραγεμισμένο με μπουρuti, στουπι, περ κι' άλλα εύφλεκτα υλικά. Όταν τόν άνάψουν, πετάει φλογές κι' άναμμένα στουπία και βάζει φωτιά στο πειρατικό πλοίο, ή τόν άναγκάζει να τραπή εις φυγήν.

Άκόμη και άγγλικά ατμόπλοια ληστεύονται απ' τούς Κινέζους πειρατάς. Στην περίπτωση αυτή οι πειραταί μεταχειρίζονται μεθόδους... πεμπτοφoλαγγίτικες! Επίθεδάζονται δηλαδή στο πλοίο ως φιλήσυχοι ταξιδιώτες, άπό διάφορα λιμάνια, Κρατούν κρυμμένα πάνω τους τα όπλα τους. Και στήν κατάλληλη στιγμή, κατόπιν συνθήματος, ένεργούν αιφνιδιαστικά επίθεση κατά της γαβύρας, της καμπίνας τού άουράτου και τών μπαζών, με τα πιστόλια στο χέρι. Κυριεύουν έτσι τόν πλοίο και τόν οδηγούν σε κάποιο άλι λιμνία τους. Ξεφορτώνουν τόν φορτίο του σε «ζόνγκες» κι' άλλα μικρά σκάφη που περιμένουν εκεί, κρατούν μερικώς πλούσιους Κινέζους ταξιδιώτες για να ζητήσουν λύτρα, κι' επιτρέπουν έπειτα στο πλοίο να συνεχίση τόν ταξείδι του.

Οι Κινέζοι, που ταξιδεύουν με ιστιοφόρα, άποφeyvovov συνήθως τις πεμπτοφoλαγγίτικες πονηρίες τών πειρατών μ' ένα τρόπο άπλουστάτα: Δέν παίρνουν μέσα στο πλοίο τους παρά μόνο μέλη της οικογενείας τους. Κά-νενα έξο. Έχουν συχνά μαζί τους και τα μικρά παιδιά τους. Σε περίπτωση μάχης με τούς πειρατάς, τα παιδιά φοβούνται στήν άρχή, έπειτα όμως παίρνουν θάρρος και βοηθούν κι' αυτά έσο μπορούν τούς γονείς τους.

Οι Κινέζοι, που ταξιδεύουν με ιστιοφόρα, άποφeyvovov συνήθως τις πεμπτοφoλαγγίτικες πονηρίες τών πειρατών μ' ένα τρόπο άπλουστάτα: Δέν παίρνουν μέσα στο πλοίο τους παρά μόνο μέλη της οικογενείας τους. Κά-νενα έξο. Έχουν συχνά μαζί τους και τα μικρά παιδιά τους. Σε περίπτωση μάχης με τούς πειρατάς, τα παιδιά φοβούνται στήν άρχή, έπειτα όμως παίρνουν θάρρος και βοηθούν κι' αυτά έσο μπορούν τούς γονείς τους.

ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η αγάπη και η φιλία

Η φιλία μπορεί να είναι μια πηγή έρωτος, δεν φέρονε όμως ποτέ τη φυσική αγάπη.

Όταν ένας άνδρας υπόρσσε να ζήσει για ένα διάστημα κοντά σε μια γυναίκα, χωρίς να τήν ονομάσει διαφορετικά άπό άδελφή ή φίλη, και, έσφονικά, ναμίσση μια μέρα πώς τήν αγαπάει, τότε ο έρωτας αυτός μοιάζει περισσότερο με τούς καρπούς τών τροπικών, που για να μεγαλώσουν στο κλίμα μας έχουν ανάγκη από λιπάσματα.

Είμε πολύ παλιό τόν πρόβλημα, αν μπορεί να υπάρξει φιλία μεταξύ ενός άνδρα και μιάς γυναίκας. Μά δεν θα μπόρεση να λυθεί ποτέ, γιατί, άπό συστολή ή άπό υποκρισία και, κάποτε, άπό κακοήθεια, συντηζόμε να κρυβόμε κάτω άπό τόν όνομα της φιλίας τα πραγματικά μας αισθήματα. Έκεί που υπάρχει φιλία δεν έχει θέση ο έρωας κι' εκεί που υπάρχει ο έρωας η φιλία είναι ένα πράγμα που περσισσει.

Όστόσο, στή σημερινή ίδιως ζωή, είναι πάρα πολλοί οι άνδρες και οι γυναίκες που συνδέονται «φιλικά», χωρίς αυτό να τούς έμποδίζει να θάνατον πολύ συχνά στο κατώφλι τού πόνου, που όμως δεν τόν ξεπερνούν, γιατί, τήν τελευταία στιγμή, τούς συγκρατεί τόν νερό τού καθήκοντος.

Μια τέτοια «φιλία» είναι άδυστική και οδηγεί σε μια πραγματική ψυχική διαστομή, που, μπορεί να τήν πολύ δυσάρεστες συνέπειες και για τα δύο μέρη.

Φοβούμε, μάλιστα, πώς μια τέτοια κατάσταση είναι νόθος, γιατί ούτε φιλία είναι, ούτε έρωας. Είναι κάτι κι' άπό τα δύο, χωρίς να έχη, όμως, ούτε τήν αγνότητα της φιλίας, ούτε τή φλόγα τού έρωτος. Για να υπάρχει μία πραγματική φιλία μεταξύ ενός άνδρα και μιάς γυναίκας.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπληαιωτίσσης 1 και Πραξιτέλους (πλησίον Άν. Μάρκου)

Γυναικείες Άράχνες Δρχ.	5200
Γυναικείες φιλέ μετ.	5900
Γυναικείες Μπαρολέ	2500
Κυλίστρες	1600
Κουπινιζόν	6500
Προσώφια	2400
Θανάλλες μαλλοθάμ-δακες	22500
Σορόνια	1400
Κάτσαες άνδρων σκέτ.	1500
ΑΑΑ	2800
Μανδύλια	1000
Υποκάμισα κουκούλ.	23000
Υποκάμισα μακρού μα-νίκι	14900
Υποκάμισα Ποπλίν έξ-τρα	22500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πωλ-σις χονδρική και λιανική.

Παρατήθηκε οίκονόμος ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Η λιτέτης και οι οικονομίες τού Τρούμαν

Άφου προσέφερε τις υπηρεσίες της επί 13 χρόνια με Ικανότητα κι' ευσυνειδησία, ή κ. Νέσμιτ, ή οί-κονόμος τού Λευκού Οίκου, υπέβαλε τελευταίως τήν παραίτησή της. Δέν μπορούσε πια να τή βγάλει πέρα, με τις τόσες δυσκολίες, τούς περιορισμούς, τις έλλειψεις, τις «ούρες» για τα ψώνια κι' επί πλέον με τις οικονομίες που επέβαλε ο Τρούμαν κι' ή συζυγός της...

Δέν εύρισκε κρέας στα κασάπικα. Και τα ψάρια δεν άρέσουν καθόλου στήν οικογένεια Τρούμαν. Τί να μαγειρεύη λοιπόν ή καλή κ. Νέσμιτ;...

Είχε αναλάβει υπηρεσία στο Λευκό Οίκο τόν 1933, όταν ή σύζυγος τού τότε Προέδρου Ρουζβελτ, ή πρώτη «Κυρία τών Ηνωμένων Πολιτειών», τήν έπεισε ν' άφιση τή διεύθυνση ενός μεσαιτικού γραφείου έξυμρέσεως έργων και να γίνη οικονόμος τού Λευκού Οίκου. Δέν άργησε ν' άποδεχθεί άπορατήπτη σ' αυτή τήν καινούργια θέση της. Έκανε όλα τα ψώνια, προετοιμάζε τα μενού, επέβλεπε τόν ουκισμό, έπιστάτουσε στο προσωπικό, διύθυνε τήν κουζίνα...

Στόν καιρό τού Ρουζβελτ, ή δουλειά της ήταν εύκολη. Πρώτον δεν υπήρχαν οι σμπερινές έλλειψεις, κι' έξ' άλλου ο Ρουζβελτ είχε άτομική περιουσία. Άντιθέτως, ο Τρούμαν δεν είχε παρά τόν μισθό του. Άφου άφάρεση δε τούς φόρους, κλπ., δεν τού άπομένουν παρά 30.000 δολάρια τόν χρόνο, για όλες τις άναγκες του και για τή συντήρησή τού Λευκού Οίκου. Είμε βέβαια ένα ποσόν σημαντικό για έναν και νό θνητό, όχι όμως και για τόν Πρόεδρο τών Ηνωμένων Πολιτειών, που έχει άναγκαστικές τόσα έξοδα εμφανίσεως...

Ο Ρουζβελτ έκανε «μεγάλη ζωή» και δαχόταν πολλόν κόσμο. Ο Τρούμαν, όταν έγκατεστάθη στο Λευκό Οίκο, περιώρισε τα έξοδα κι' άπέλυσε 18 άπό τόν προσωπικό. Διέτηρε ως τούς τήν κυρία Χένρι-ετ Νέσμιτ, τήν πολυτιμη οικονομία τού προεδρείου, ούτε να φύγουν, συντηζόν σιγά-σιγά ο ένας στόν άλλον και με τόν καιρό βρίσκουν μερικές κοινές αντίληψεις ή γούστα κι' άκούη κάποιο αμοιβαίο ενδιαφέρον. Καί, έσφονικά, μια μέρα, ή συναίσθησις της διαφοράς τού φύλου τών, που ποσπαθούσαν να μνη τήν προσέγγιση άπό τότε, τούς οίγει τόν έρωτα στήν άγκαλιά τού άλλου. Μιλούν τότε για άγάπη, και νομίζουν πώς τήν βοη-καν. Συνηθέστερα, όμως, πρόκειται για μια άμειβία ομολογία ψυχικής χλιαρότητας και για μια πρόσθυη άποδοχή μιάς εύκολης και καλόδο-λης λύσεως τού μεγάλου προβλήματος της ζωής, που ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έχουν τή δύναμη και τόν θάρρος να τόν κυτάζουν με όρθάνοικτα τα μάτια και τόν μέτωπο ψηλά.

Φυλαχθίτε άπό τούς έρωτες που προέρχονται άπό φιλίες. Ταίριαζουν μόνο στούς πολύ καγκηκούς ο-γαγισμούς. Όχι λιγώτερο αλκοόλ-κρητη είναι ή μεταστοπή ενός έρωτος σε φιλία. Η ελκρινής ομολογία ότι έδωσε ή άγάπη σας είναι ποστω-ύτερη. Έτσι, τούλάνιστον, θα υποόρσουμε να διατηρήσουμε μερικές άναμνήσεις, που θα μας είναι πάν-τοτε προσφιλείς. Ένώ, διαφορετικά, κινδυνεύουμε να τις σκωτώσουμε κι' αυτές και να προκαλέσουμε, σιγά-σιγά, τήν άδιαφορία και τήν άπο-σποφή. Ο έρωας είναι ένα αισθημα-ρωμαλό, τόσο στο έυπνιμά του, όσο και στο θάνατό του. Όταν δεν υποή να ζήση πεθαίνει. Και τότε είναι ποστωύτερη μια τρυφερή ά-νάμνησις, άπό μια ελκρινή άλλ' άνούσις φιλία.

Οι μαγειρικές συνταγές της κ. Νέσμιτ ήταν τα-ξινόμημένες και καλοκατασκευασμένες μέσα σε μια με-γάληνη αρχαιοθήκη, άκρως προσρυνής οι πιο πολλές. Υπήρχαν εκεί μέσα 3.000 διαλεχτές συν-ταγές, προσερχόμενες άπ' όλα τα μέρη τού κόσμου. Η κ. Νέσμιτ τις είχε δοκιμάσει όλες ή ίδια, γιατί είναι περίφημη μαγειρίσα.

Μία περίπτωση στήν οποία έδειξε περισσότερο παρά ποτέ τήν άξία της, ήταν όταν επισκέφθηκε τήν Ουάσιγκτον ο βασιλεύς της Άγγλίας Γεωργίος Στ' με τή βασίλισσα Έλισάβετ. Έπρεπε να τούς σερβίρη ή κ. Νέσμιτ τούς άληθινά άγγλικά, σάν εκείνο που πίνουν στο άνακτορά τού Ουεστμινστερ.

Για να τόν επιτύχη, είχε λάβει έγκρίσεις τα μέτρα της. Τόν νερό της Ουάσιγκτον, πολύ άσθεστού, δεν ήταν κατάλληλο για ένα καλό τού. Η κ. Νέσ-μιτ προάγγειλε να της φέρουν ένα δείγμα νερού άπ' τόν Λονδίνο και τόν προσέδωσε σε χημικούς, που τόν άνέλυσαν, βρήκαν τή συνθεσή του και τήν άπο-μνηθήκαν.

Έτσι, όταν τούς σερβίρηθηκε τόν τού, ο βασι-λεύς και ή βασίλισσα συνεισάρσαν θερμά τήν κ. Νέσμιτ. Η στιγμή αυτή υπήρξε ο θριαμβος τού σταθίου της.

Η κ. Τρούμαν δεν άφινε συνήθως εύκαιρία που να τήν επαινέση τήν άσυνκρητη οικονομία της. Έπρε-αλθίνως θασούσε της έλανε κάποτε. Δέν μπορεί να παντασθώ αυτό τόν σπτι χωρίς έσδα! Κι' όμως ή κ. Νέσμιτ έφυγε, παίρνοντας μαζί της τήν πείρα της, τή «πυρή» της και τόν μυστικό τού οικονομικού ίσοζυγίου της οικογενείας Τρού-μαν. Πως θα υπέρεθ άργαυε να τή βγάλει πέρα ή κ. Σάρπ, ή διάδοχός της;...

Το τέχνασμα ενός τρέκευ

Σε μια Ιπποδρόμια που έγινε τελευταία στο Γιο-χάνεσμπουργκ της Νοτίου Άφρικής, ο τρέκευ Στέιγκ Μπού έπιασε άνάμεσα στο δόντια του τήν ουρά τού αλόγου που έτρεκε μπροστά άπ' αυτόν κνός. Η έπιτροπή βρίσκοντας πως αυτό τόν τέ-απεφάνθη ότι δεν άποτελούσε παραβία τών Ιππο-δρομικών κανόνων και τόν άνεγνώρισε ως έγκυρο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ έθεσε ύπό τήν κοσίην πενταμελούς Ιατρικής έπιτροπής (τού Νόμου 3032) ύπό τήν προεδρείαν διακεκριμένου καθηγητού τού Πανεπιστημίου Άθηνών τόν (ΚΟΛΠΟ) — ΚΑΛ-ΛΙΓΙΑΝΝΗ) τ. Έπιτμ. Μαγειρικού ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ, ΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ και ώφέλιμον διά κοπτικής πλύσεις καθαριότητος, ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑΣ, και θεραπευτικής, έγκυκλιον Δι'ατανήν προς άπαντα τούς «Υγειονομικά Κέντρα του Κράτους και τούς έξεταστικά Ιατρεία γυ-ναϊκών τού Κράτους, όπως έπιτοσπή εις τόν έν λόγω Κέντρον τού Κράτους, όπως έπιτοσπή εις τόν έν λόγω λέξεις εις τόν έξεταστικά και θεραπευτικά Ιατρεία γυ-ναϊκών τού Κράτους περί της χρησιμότητος και τού ΠΟ — ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ). Οι ένδιαφερόμενοι διά τόν (ΚΟΛΠΟ) δύνανται να ζητούν και να λαμβάνουν τούς και τού τούτρου νόμους αυτού άπό τας Φαρμα-κείας. Προστατεύσατε τόν συμφέρον σας και τήν... θεραπεία, καθαρίζετε. Είναι άθραυστα (έκ βακε-φoρά, μόνον με 35.000 δρχ. Άναλογισθήτε άπό πόσα δεινά σας προσβλάττει και άνοράσατε ένα.

Διά πληροφορίας και άπορίας τηλεφωνείτε ή γραφете ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 36 ΤΗΛ. 29-870.

Η ΘΕΛΕΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Ο κάθε άνθρωπος δεν είναι ποτέ ευχαριστημένος με ό,τι έχει και ζητάει πάντα ν' αποκτήσει αυτό που δεν έχει. Ποσοί μεγάλοι είναι αυτή η αλήθεια! Φαντασθείτε ότι μια χαριτωμένη ανανήλικη μου μου γράφει ότι είναι δυστυχής, γιατί νομίζει. Γιατί έχει σγουρά μαλλιά και ζηλεύει τα κορίτσια που βλέπει τριγύρω της με λεία μαλλιά. Τι θα έλεγε όμως η χαριτωμένη αυτή μικρούλα αν άκουε άλλες συνομήλικές της να την ζηλεύουν για τα σγουρά της μαλλιά;

Μα υπάρχει ωραιότερο χάρισμα από τα σγουρά μαλλιά; Αγαπητή μου; Ό,τι χτένισμα θέλετε μπορείτε να το κάμνετε όταν έχετε σγουρά μαλλιά και είδατε πάντα της μόδας. Τα βλέπετε πολύ φουντωμένα; Χρησιμοποιείτε ηφριαντίνη ή και φισατέρ και θα ιδείτε πόσο ωραία θα στρώνουν κι' έτσι θα τα χτενίζετε σύμφωνα με το γούστο σας. Έπειτα στην ηλικία σας είναι τόσο ωραίο ένα χρωματιστό κορδελάκι νύμφης, ένα κορδελάκι στο πλάι. Το κορδελάκι αυτό θα έχει κάθε φορά το χρώμα του πουλόβερ σας ή της μπλούζας σας και θα ιδείτε πόσο όμορφα θα συμπληρώσει το χτένισμά σας. Μπορείτε να κάμνετε και κάτι άλλο: Να πάτε σε ένα καλό κομμωτήριο και να ζητήσετε να σας άρρωσουν λίγο τα μαλλιά σας. Αυτό θα σας βοηθήσει να τα στρώνετε πιο καλά και να αποφεύγετε το φουντωτό που δεν σας τρέσει.

Αυτά είχα να σας πω, μικρή μου φίλη, και πιστεύω πως κατώρθωσα να σας πείσω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Γούνες γούνες και πάλι γούνες, αυτά είδαμε στις διάφορες εκθέσεις των ραπτικών σπιτιών. Γούνινα παλτά, γούνινα ζακέτες, γούνινα μπότερο, γούνινα κάτες, γούνινα καπιλάκια και πολλά γαντινίσματα με γούνα, όχι μόνο σ' επανωφόρια και σε ταγιέρ, αλλά και σε άπονευματικά φορέματα.

Δεν είναι όμως τοποθετημένες οι γούνες με τον κοινό μονότονο τρόπο μονάχα στους γιανκάδες, στις μανσέτες, στις τσέπες, αλλά τις βλέπουμε να ναννίζουν τα πιο άπιδανα μέρη της γυναικείας ομορφιάς.

Τα επανωφόρια είναι ριχτά με μία σειρά κουμπιά, μεγάλες τσέπες και ψηλό γιανκά γούνινο.

Αλλά είναι στενά εφαρμοστά και υφιστάμενα πιο πολύ με ρόμπι μανβύ. Αυτά ως επί το πλείστον έχουν ζώνη και το κουμπήσιο στο πλάι κατά τον ρωσικό τρόπο στις ζακέτες.

Θα ιδούμε και επανωφόρια σε στυλ ρεδινγκας καθώς και άλλα τρούα κάρ.

Όσο για χρώματα προτιμώνται τα μπλε μαρέν, τα μαρόν, τα μαύρα και τα γκρι νουάρ.

Θα φορεθούν πολύ και ζακέτες σε είδος ροκιν με πέτα από καστόρι ή λούτρ.

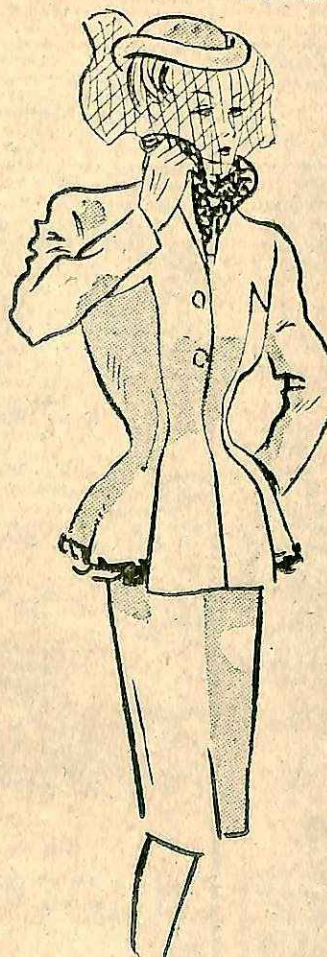
Οι τουαλέτες που έδειξαν οι ραπτικοί μας Οίκοι ήταν πολύ ιδιόρρυθμες. Είχαν πολλά ντραπαρίσματα, στους γοφούς και γενικά στένεμα προς τα κάτω. Τους ώμους δεν τους έχουν πια τετράγωνους, αλλά στρογγυλεμένους με μία ελαφρώς τάση πριματός. Τα ντεκολτέ στρουννυλά και ελάχιστε

μυτερά. Υφάσματα αθέρια και σπατάλη μεγάλη. Είδαμε μία τουαλέτα από βελούρ σιρόν, που ούτε λίγο ούτε πολύ είχε επάνω της 32 πήξεις!

Άπονευματικά φορέματα με κοράλ αν φόρμ και φουότες πολύ εφαρμοστές εμπρός και στα πλάγια με όλο το φάρδος πίσω, υπό μορφήν σούρας ή ντραπαρίσματος.

Πώς θα χτενιστούμε εφέτος

Τα φτεινό χτενίσματα παρουσιάζουν τις μεγαλύτερες αντιθέσεις. Βλέπουμε χτενίσματα στρώτα όμορφα, αλλά βλέπουμε και κάτι άλλα εξωφρενικά. Πολλά θυμίζουν τα χτενίσματα που κάνουν οι Σπανιόλες και μονάχα η χτένα τους λείπει ή ενίοτε στη θέση της μπαίνουν οι μπουκλές. Άλλα έχουν τα λεγόμενα μπουμπάρια που φορούσαν οι γιανιάδες μας και κάνουν φουσκωτό χτένισμα που θέλει η μόδα. Οι κομμωτές συμφωνούν και διαφωνούν συγχρόνως. Διαφωνούν γιατί ο καθένας λανσάρει ένα δικό του χτένισμα που κάποτε παρουσιάζεται έντελως αντίθετο, το από ένα άλλο που έχει ήδη λανσάρει, συμφωνούν όμως όλοι σε ένα: ότι το ιδιαιτέρω χαρακτηριστικό των φτεινών χτενισμάτων είναι να επιδίδουν με κάθε θυσία να μη αφαιρούν από την κάθε γυναίκα.

Παριζιάνικο ταγιέρ με σηκωτά γιανκάκι ντυομπλρισμένο με άστρακάν. Μία τόκα άμαξάνο το συνοδεύει και το απαραίτητο βελούδο.

κα την προσωπικότητά της. Πρέπει η κάθε μία να χτενίζεται ανάλογα με τον τύπο της. Άλλα πως θα καταλάβει ποιος ακριβώς είναι ο τύπος της; Το νομίζετε εύκολο αυτό; Θα ισχυριστεί: Καλά, ο καθένας το ξέρει; Φυσικά λέει πολλά πράγματα, αλλά για σκεφθείτε τον εαυτό σας όταν κυττάξετε στον καθρέπτη: Τι στιγμή έχετε προσέχετε το πρόσωπό σας, την έκφρασή σας, το χαμόγελο. Δεν ζαρώνετε τη μύτη σας, δεν σφουρνάτε τα φρύδια σας και ξεχνάτε έντελως ότι σε λίγο μιλώντας θα κάμνετε του κόσμου τους μορφοσμούς, το κόκκινον των χειλέων σας θα έχει εξαφανισθεί, το πρόσωπό σας θα έχει χάσει τα χρώματά του, την πούδρα του, την ζωηρότητά του. Τότε ο καθρέπτης δεν θα μπορεί να μας πει την αλήθεια για το καπέλλο που πρέπει να διαλέξουμε.

Τι θα κάνουμε λοιπόν σ' αυτή την περίπτωση, πως θα καταλάβουμε τι μας πάει; Θα ρωτήσουμε τον άνδρα μας, τον φίλο μας, τον συνάδελφό μας. Αυτός μας βλέπει όλες τις ώρες της ημέρας και ξέρει να κρίνει. Αν μας πει αυτό: «Δεν σου πάει αυτό το χτένισμα», πρέπει χωρίς καμμία συζήτηση να το αλλάξουμε. Έπειτα είναι παρατηρημένο ότι οι περισσότεροι άνδρες έχουν πολύ γούστο.

Προσοχή λοιπόν στην έκλογή του χτενισμάτος σας.

Τα χτενίσματα είναι εφέτος και πολύ τραβηχτά και φουσκωτά. Συνθίζονται οι κότσοι, οι μπουκλές, αλλά θα ιδούμε και χτενίσματα με κοντά μαλλιά.

Θα ιδούμε ακόμη αττιάσκεπασμένα και άλλα έντελως έσκεπα, πολλές μπουκλές στην κορυφή του κεφαλιού. Άλλες τοποθετημένες χαμηλά στο λαιμό και άλλες εμπρός και στα πλάγια σκηματίζοντας ένα είδος διάδημα γύρω από το πρόσωπο. Η ποικιλία είναι μεγάλη και μπορεί να ικανοποιήσει όλα τα γούστα και όλες τις φαισηνιμίες.

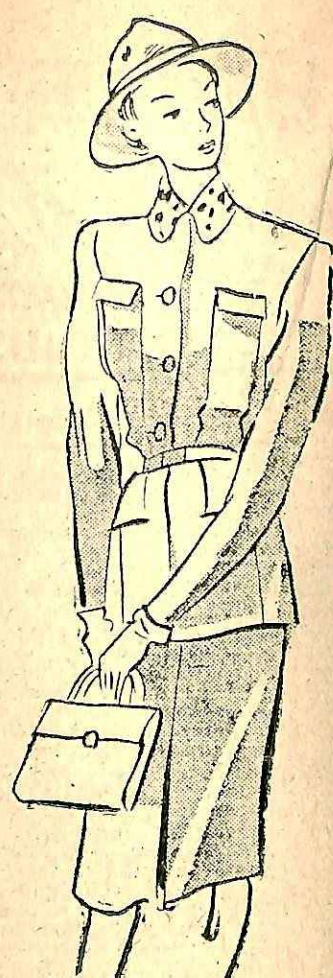
Κανόνες καλής συμπεριφοράς

Όταν σας καλούν να περάσετε λίγες μέρες σ' ένα φίλικό σας σπίτι προτού δεχθείτε εξετάσετε καλά τον εαυτό σας να ιδείτε κατά πόσον είδατε διατεθειμένη να αφήσετε κατά μέρος κάθε ιδιότητα σας ούτως ώστε ούτε να κουράσετε τη φίλη που θα σας φιλοξενήσει ούτε να την κάμνετε να νοιώσει ότι σας εκούρασε ή σας έβγαλε από τις συνήθειές σας. Σ' όποιο δωμάτιο και αν σας τοποθετήσουν πρέπει να το βρήτε ωραίο. Δεν θα παραπονεθείτε αν το κρεβάτι σας δεν είναι όσο μαλακό το θέλατε, δεν θα φανερώσετε ποτέ ότι δεν υποφέρατε να κοιμηθείτε, δεν θα κάμνετε παρατηρήσεις για την υπηρέτρια του σπιτιού που δεν θα είναι ίσως όσο τελεία είναι η δική σας. Θα αποφεύγετε κάθε σύγκριση και θα έχετε πάντα ένα ύφος πολύ ευχαριστημένο ακόμη και αν όλα σας δυσαρεστούν ή σας ενοχλούν.

Στο τραπέζι θα βρίσκετε πάντα το ωραίο τσ' φαγητά ακόμη και όταν δεν είναι του γούστου σας και γενικά θα προσαρμωθήτε σε όλα με τη ζωή των ανθρώπων που σας εκάλεσαν χωρίς να έχετε την αίσθηση να προσαρμωθούν αυτοί σε σας.

Μόνον αν έχετε πάρει συγγενείς τις απόψεις σας δεχθείτε την φιλοξενία που σας προσφέρουν, αλλιώς βρήτε μία πρόσφορη και άρνηση με ευγένεια εκφράζοντας φυσικά τη λύπη σας.

Μη νομίζετε ότι είναι ελκίρνεια ή απέλεια να βρίσκετε πάντα σφάλματα στους άλλους, γιατί υπάρχουν για το κάθε πράγμα όρια κι' όταν η ελκίρνεια περνά τα όρια τότε

Το ταγιέρ στή είναι σπορτίφ και έχει φόρμα στρατιωτικής στολής. Ο μικρός του νιακός στολίζεται με λεοπαρδαλί.

μεταβάλλεται σε άδιακρισία. «Α! εγώ είμαι ελκίρνεια, λένε μερικοί. Τα λέω». Ναι τα λέτε, αλλά σινά σινά χάνετε έναν έναν τους φίλους σας και στο τέλος μένετε μόνος.

Τι άρώματα θα φορεθούν

Όλοι οι μεγαλύτεροι Παριζιάνοι Οίκοι ελανάρισαν εφέτος καθέναν το δικό του άρωμα. Έτσι κάθε κυρία μαζί με τα μοντέλα που θα διαλέξει θα πάρει και το άρωμά της. Πάει πια η παλιά μόδα που επέβαλλε σε μία γυναίκα να μην αλλάζει εύκολα το άρωμά της. Τώρα η μόδα απαιτεί έντελως το αντίθετο.

Ο Δελνγκ ελανάρισε τη μεγαλύτερη συλλογή άρωμάτων, αλλά από τα πιο επιτυχημένα φαίνεται η «Υπερφόνη» που καθώς φαίνεται ζετρίλλανε όλες τις Παριζιάνες.

Άλλος Παριζιάνος Οίκος ελανάρισε το άρωμα «Καράσ» που φέρνει νοσταλγία Άνατολής, την «Νύχτα του

Μιλούζα άπονευματική πολύ ευαγία.

Λονσάβν), το «Μονογύατι», το «Πρωτόν», την «Αφροί», το «Μένν», το «Αλσάσ», το «Πρωτόν» και άλλα.

Οι μεγάλοι «μωίτο» της μόδας λένε πως ανάλογο με το φόρεμα που θα φορέσει μία κυρία πρέπει να είναι και το άρωμα. Άπλετθ άλλοιώς θα παραφουρισθεί όταν φορή ταγιέρ κι' αλλιώς όταν φορή δραδυνη τουαλέτα. Το άρωμα του ταγιέρ θα είναι διαλεμμένο πιο άαρύ, πιο διαπερστικό. Της δραδυνης τουαλέτας λεπτό, αθέριο.

Άλλοίμονο στους συζύγους που πρόκειται να πληρώσουν δύο ή και τρία κάποτε είδη άρωμάτων στη γυναίκα τους... Μα ποιος λογαριάζει τέτοιες... μικρολεπτομέρειες όταν διατάσσει κάτι η Μόδα;

Μία συμβουλή για κάθε μέρα

1. Μη θυμώσετε αν δεν προφάνη η ράφτα σας να σας ράβει το μαντή σας σε μία βδομάδα. Φταίει οείς που δεν έπληγατε να το παραγγείλετε πριν άρχισι η σαιζόν.

2. Μη φευγείτε από το θέατρο πριν κλείσει καλά - καλά η κύλαιο μετά το τέλος της προ

Καπελλάκι άμπτυγι για χτενίσματα σηκωτά. Γίνεται από καστόρι ρός και μαύρο.

ροστάσεως. Θα σας άρεσε να βλέπατε τους καλεσμένους σας να φεύγουν μόλις φάνε;

3. Όταν πηγαίνετε στο νιατρό πληρώνετε τον άμέως. Είναι κι' αυτός άνθρωπος κι' έχει τις ίδιες ανάγκες με σας.

4. Αν αισθανθείτε το βράδυ κουρασμένα τα πόδια σας μη βρεθείτε να κάμνετε ένα πολύ ζεστό ποδόλουτρο, ρίχνοντας στο ζεστό νερό ένα κομμάτι σαπουνι. Αφήστε τα πόδια σας μέσα στο νερό 10 λεπτά της ώρας, προσθέτοντας όσο άντεχετε νερό ζεστό.

5. Αποφεύγετε τις ψεύτικες γούνες. Αν δεν μπορείτε ν' αγοράσετε καλή γούνα προτιμάτε ένα καλό επανωφόρι ή το ντρά.

6. Αποφεύγετε τις πολύ ψηλές καλόττες των καλεπτών αν είδατε κοντή και όχι λεπτή.

7. Μη προσπαθήτε να κερδίσετε έναν άνδρα δείχνοντάς του πως περιφρονείτε το φύλον

του. Θα επιτύχετε έντελως το αντίθετο αποτέλεσμα.

8. Μη θναστέτε τα δερματίνα γαντιά σας τραβώντας τις άκρες των δακτύλων. Χαλάτε την φόρμα τους. Αν πλένουνται με νερό να τα πλένετε φροντάς τα στα χέρια σας. Έτσι διατηρούν τη φόρμα τους και δεν στενεύουν.

Για ν' άρεσουν οι άνδρες στις γυναίκες

Άσכולούμεθα πάντα με τό να δίνουμε συμβουλές στις γυναίκες για να άρεσουν στους άνδρες. Πως θα μπορέσουν όμως και οι άνδρες να άρεσουν στις γυναίκες; Αυτό ακριβώς θα εξετάσουμε σήμερα.

Έκείνο που παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο σ' αυτό το ζήτημα είναι η διαίσθηση. Πριν σκεφθί ένας άνδρας να κατακτήσει μία γυναίκα πρέπει να μελετήσει τον χαρακτήρα της, την ιδιοσυγκρασία της, την νοοτροπία της. Είναι από τις γυναίκες που αγαπούν τις καλακές, είναι ελαφρόμυαλη, είναι βοθυδοκόστη, είναι από τους τύπους που εξαρτώνται από τον άνδρα ή ποζάρουν ως μενάλια μυαλά που κυττάζουν τον άνδρα σαν μυρμήγκι; Άφου κατατοπισθί λοιπόν και κατατάξη την γυναίκα που θέλει να κερδίσει θα φερθί ανάλογο. Με την ρημαντική θα δείξει ρημαντικός με την ελαφρόμυαλη θα φερθί επίπολαιο, με μία διανοουμενική θα κάμη επιδείξι γνώσεων, με τη βαθυστοχαστή θα προσπαθήσει να φανή σοβάρος και ούτω καθ' έχης. Έπειτα θα εξετάσει τον εαυτό του για να καταλάβει τι ζητάει απ' αυτή τη γυναίκα. Ζητάει αίσθημα, ζητάει να περάσει την ώρα του μαζί της; Άφου τα μελετήσει όλα αυτά θα προχωρήσει άφοβα και... δ... που τον δγάλη ή άκρη. Άς έχη υπ' όψει του έν τούτοις μερικές ακόμη λεπτομέρειες που έχουν μεγάλη σημασία.

Δεν θα μιλάει ποτέ στη γυναίκα που έχει μπροστά του για μίαν άλλη του κατάρτη. Δεν θα αναφέρει ποτέ όνόματά γυναίκων με τις οποίες είχε σχέσεις. Δεν θα διαβάξη μπροστά της εφημερίδες. Δεν θα επαινή την τουαλέτα ή το καπέλλο μίας άλλης γυναίκας. Δεν θα της μιλά για την πρώτη τους συνάντησι αναφέροντας κάθε λεπτομέρεια αν δεν είναι βέβαιος πως δεν θα ζεχάσει κάτι. Δεν θα διατάξη ποτέ να ταπεινωθείται μπροστά της σε τρόπο που να δείχνει πως την θεωρεί βασιλεύσα του. Αυτό το τελευταίο θα το βάλει σε πράξι μόνον αν καταλάβει πως η γυναίκα που έχει άπεναντί του είναι σε θέση να καταλάβει την Ιπποκλή του χειρονομία γιατί με μερικούς τύπους γυναικών ένα τέτοιο φέροισμο θα ήταν επικίνδυνο.

Η άλληλογραφία μου

Για σελί Γ.: Το ψυχρό φέροισμο στην περίπτωση σας είναι προτιμώτερο και με διαφόρους προφάσεις ν' αποφεύγετε συστηματικά κάθε συνάντησι με αυτό το πρόσωπο. Όσο για τον άλλον μη περιμένετε το έρχόμενο καλοκαίρι. Καλύτερα να εζήγηθήτε μαζί του άμέως.

Απογοητευμένη ν κ α ρ δ ι α: Αποτανθήτε στο Στούντιο Φίνος-Φίλι. Στουρνάρα 17.

Μαύρο Περίατη: Δεν υπάρχει για την ώρα χώρος για έρασιτέκνας συνεργάτες.

Ρ ε δ ε κ κ α ν: Για τα μαλλιά σας χρησιμοποιήστε το πράσινο φλούδια των φρέσκων καρυδιών, θράζοντάς το καλά. Με το ζουμί τους βρέχετε κάθε βράδυ τις ρίζες των μαλλιών σας. Για την ψαλλίδα θέλουν κόψιμο οι άκρες των μαλλιών σας, με προσοχή όμως.

Κ α τ ι α ν: Απαντήσκει πως στην «Κουβεντούλα μου».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΜΟΡΦΑ «ΑΞΕΣΟΥΑΡ»

Για το συμπλήρωμα της τουαλέτας σας

Η γυναικεία μόδα εφέτος, τόσο στο Παρίσι, όσο και στο Λονδίνο ή στη Νέα Υόρκη, δίνει μία όλως ιδιαίτερη προσοχή στα διάφορα όμορφα άξεσουάρ που συμπληρώνουν ένα κομψό φόρεμα και τονίζουν με χάρι ένα νοσητευτικό σύνολο. Η άπλοτης, που τόσο έπεκράτησε κατ' ανάγκην, σ' όλα αυτά τα χρόνια του πολέμου, εγκαταλείπεται όριστικά από τις κομψές γυναικείες που επιθυμούν τώρα να στολισθούν με κάθε είδους άξεσουάρ το πρωί στον περίπατό τους, το άπογευμα στις επισκέψεις τους και στα τσάνια και το βράδυ στα φιλικά σπία ή στα κέντρα. Σ' όλα αυτά τα συμπληρώματα μιας τουαλέτας έπικρατεί η πιο ιδιόρρυθμη και θελκτική «φανταζία», τα πιο νόστιμα χρώματα και τα πιο καλλιτεχνικά σχέδια.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ: Τσάντα από φείδι ή κοκκοδείλιο ναννισμένη με μετάλλιο φερμουάρ και άσορτι ζώνη συνοδευόν το πρωινό σας ταγιέρ.
ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ: Τσάντα από δέρμα σουέντ ντραπέ με μεγάλο φερμουάρ χρυσό και ένα παράξενο κολλιέ έπίσης χρυσό με γυάλινες φούσκες, είναι ό,τι χρειάζεται για το άπονευματικό σας φόρεμα.
ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ: Μπλούζα από κρέμ μαύρο κεντημένη με χρωματιστές χάνδρες, τσάντα από λού με κλείσιμο που έχει ένκρουστασιόν από χρωματιστά πετράδια.

Θαμμένη Ζωντανή

Περιπετειώδες κίσημηχικό μυθιστόρημα κατά διασκευή του έγκλειστου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου.

8ον

«Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τον Όρατιο. Αυτό το εξαίσιο θέαμα μ' άπορρόφησε τόσο πολύ που δεν πρόσεξα ότι διευθυνόμαστε σε μιαν άλλη βάρκα που μας είχε κάνει σημάδα. Δεν κατάφερα να με βγάλει απ' την ονειροπόληση που παρό ή φωνή του Όρατιου, που φώναζε σ' έναν απ' τους ανθρώπους της βάρκας αυτής: «Ε, κύριε καρδακώρη!... Τί νέα απ' τη Χάβρη!...»

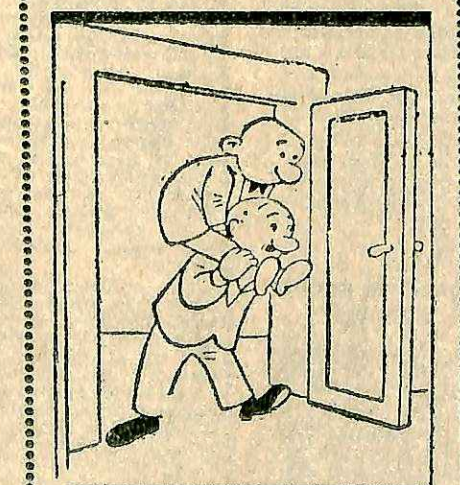
«Τίποτα σπουδαίο... απάντησε μια φωνή γνωστή μου. Κι' απ' το Μπυρσού: «Βλέπετε και μόνος σου, ένας σύντροφος που δεν τον περιμέναμε... Μια παλιά σου γνωριμία που μόλις μάς έφτασε: η κυρία κόρη σου ντε Μπεζεβάλ, η γυναικά μου!»

«Πώς!... Η κυρία ντε Μπεζεβάλ!... φώναξε ο Μάξ, που τον άναγνώρισε τότε. «Η ίδια... Κι' αν αμφιβάλλω, καλέ μου φίλε, έλα να της υποβάλω τα σχέδια σου...»

«Η δεύτερη βάρκα πλησίασε. Μέσα ήταν ο Μάξ με δυο ναύτες. Φορούσε ένα κουτί κουστούμι ναυτικού, και κοιτούσε ένα δίκτυ που έτοιμαζόταν να ριχτεί στη θάλασσα. Μόλις έφτασε κοντά μας, μου είπε μερικά λόγια τυπικής φιλοφρόνησης. «Υστερα έβριζε το δίκτυ του, ανέβηκε στη δική μας βάρκα, μίλησε μια στιγμή χαμηλόφωνα με τον Έρικο, με χαιρέτησε και ξαναμπήκε στη δική του βάρκα.»

«Καλό ψάρεμα! του φώναξε ο Όρατιος. «Καλό ταξίδι! απάντησε ο Μάξ. «Και οι δυο βάρκες χωρίστηκαν. Ξαναβήκαμε προς τις εκβολές του ποταμού, η θάλασσα όμως είχε τραβηχτεί και δεν υπήρχε αρκετό νερό για να πάμε στο πάρκο μας. Αναγκαστήκαμε να κατεβούμε στην παραλία και να νυρίσουμε περνώτας ένα δρομάκι ανάμεσα από τους βράχους. «Πήρα το δρόμο που πήρε και συ. «Αλλ' όφειδε, τρεις ή τέσσερις ώρες άνογότερα. Πρώτα το ποταμό ήταν ξερό, ύστερα πνιγμένο στα υπλά χόρτα. «Επί τέλους περάσαμε το Βουνάκι, υπήρχε το μικρό νεοκτασείο. «Ακολουθήσαμε ένα διάδρομο, και βοήθηκα με μέσα στο πάρκο του πύργου. «Η βροδιά πέρασε χωρίς απόροπτα. «Ο Όρατιος ήταν πολύ εύθυμος, μίλησε για τις επισκευές που θάκανε το χειμώνα στο μεγάλο μας στο Παρίσι και για ένα ταξίδι που σχεδίαζε για την άνοιξη. «Έλεγε να πάει τη μητέρα μου κι' έμένα στην Ιταλία, κι' ίσως ν' αγοράσει παλινία για να περνώ εκεί το Καρναβάλι. «Ο Έρικός φαινόταν πολύ πιο λίγο κεφάτος και πεταγόταν στον πιο μικρό θόρυβο. «Όλες αυτές οι άσημαντες λεπτομέρειες που μόλις τις πρόσεξα τότε, ξανάβηκαν άργότερα

στο μυαλό μου μ' έλεε τους τις άφορες, που μου ήταν άγνωστες τότε, μα που μου άποκαλύφθηκαν ύστερα... «Αποσυρθήκαμε φωνίζοντας τον Έρικο στο τραπέζι. Είχε να ξενυχτίσει γράφοντας, μάς είπε. Του φέρανε πένα και μελάνι κι' εγκαταστάθηκε κοντά στη φωτιά. «Τό άλλο πρωί, καθώς καθόμαστε στο τραπέζι για το πρόγευμα, άκούστηκε να χτυπάει μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο η πόρτα του πάγκου. «Ο Μάξ!... είπανε μαζί ο Όρατιος κι' ο Έρικός. «Πραγματικά, ο Μάξ βρισκότανε κιόλας με μεγάλο καλπασμό στην αυλή του πύργου. «Α, ήρθες... είπα νελώντας ο Όρατιος. Είμαι εύκαρσιμμένος που σε ξαναβλέπω. Άλλη φορά όμως πρόσεξε λιγάκι τα άλογά μου, κύττα σε τί κατάσταση μου φέρνεις το φτωχό μου τον Πλούτωνα. «Φοβήθηκε μπηγνέει δεν φάσω στην ώρα μου... απάντησε ο Μάξ. «Κι' ύστερα σταμάτησε για να γυρίσει σε μένα: «Κυρία, μου είπα, συγχωρέστε με που παρουσιάζομαι έτσι μπροστά σας. με μπόττες και σπινθόρινα... Ο Όρατιος όμως έλασε, και τον δικαιολογεί ή παρουσία σας, πως έχουμε για σήμερα ένα πολύ ένδοξο κυνήγι με Άγγλους... πρόσθεσε, τονίζοντας την τελευταία λέξη. Φτάσανε γνέ το βράδυ με το άτυπώλο. Κι' έτσι δεν πρέπει νομίζω έμείς, πούμαστε εντελώς έτοιμοι, ν' άρνησουμε και να τους κάνουμε να περιμένουν αυτοί... «Καλά, είπε ο Όρατιος, θάμαστε συνενεπείς στο ραντεβού μας... «Νομίζω, όμως, συνέχισε ο Μάξ γυρίζοντας σε μένα, πως το κυνήγι αυτό θά'νε πολύ κουραστικό και ή κυρία θά' δυσκολενητά με μιά άκολουθήση... «Ω! «Νοηκάτε, κύριοι... βιάστηκα ν' απαντήσω εγώ. Δεν ήρθα εδώ για να σας χαλάσω τα σχέδια... Πηγαίνετε, κι' όσο θά' λείπετε, θά' μείνω στον πύργο... «Βλέπετε, είπε ο Όρατιος στο φίλο του, ή Παυλίνα είναι μια πραγματική πυροδέσποινα των περασμένων χρόνων... Δεν της λείπουνε παρά μονάχα οι άκόλουθοι, αφού δεν έχει ούτε την καυκαίρα της, πούμενη στο δρόμο, και δεν θά' φτάση παρά σε μιά βδομάδα... «Κι' επί τέλους, είπε με τη σειρά του κι' ο Έρικός, αν θέλεις να μείνεις στον πύργο, Όρατιο, θά' σε δικαιολογήσουμε στους φίλους μας και θά' σε αντικαταστήσουμε... Τίποτα πιο εύκολο... «Όχι, απάντησε ζωγρά ο κύριος. Ξερετε πως εγώ είμαι ο άρχηγός του κυνγιού... Πώς μπορώ να λείψω; Η Παυλίνα σας τό είπα, θά' μάς συγχωρήση... «Μ' δλε μου την καρδιά, άποκριθήκα εγώ, και, για να σας άψήσω δλη την έλευθερία σας, άνεβαίνω στο δωμάτιό μου...

«Υστερ' από πολλά «Περάστε, παρακαλώ!», «Όχι, περάστε έσείς!», οι δυο ευγενείς κύριοι έδωσαν μιά λύση στην κατάσταση...

«Θ' άνέβω κι' έγω σε λίγο... μου είπα ο Όρατιος. «Και, προχωρώντας προς το μέρος μου με μιά χαοτική άνδρότητα μ' ώδηγησε ως την πόρτα και μου φίλησε το χέρι. «Ανέβηκα στο δωμάτιό μου, και σε λίγες στιγμές, μ' άκολουθούσε κι' ο Όρατιος, φορούσε κιόλα στολή του κυνγιού κι' έρχότανε να μ' άποχαιρέτηση. Κατέβηκα μαζί του ως το περιστύλιο, και χαιρέτησα τους δυο συνοδούς του. Εκείνοι επιμείνοντε τότε άλλη μια φορά να μείνουν κοντά μου ο Όρατιος. «Έπέμεινα όμως κι' εγώ με τόσο άποφασιστικό να πάη μαζί τους. «Εφυναν επί τέλους με την ύποπτησι πως θά' γυρίζανε την άλλη μέρα. «Έμεινα μόνι μου στον πύργο με το Μαλαίο. Αυτή ή παράξενη συντροφία μπορεί να τρώαζε μιάν άλλη γυναικά εκτός από μένα. Εγώ όμως ήξερα πως αυτές ο άνθρωπος ήταν έντελώς άφορσιμμένος στον Όρατιο από τη μέρα που τον είχε δη ν' αντιμετώπιζή τον μόνος του την ήγνη μ' ένα μαχαίρι. «Υποταγμένος απ' αυτό τον ισχυρό θαυμασμό πούχουν οι πρωτόγονοι άνθρωποι για το θάρος, τον είχε συνοδέψει από τη Βομβάη στη Γαλλία, και δεν τον είχε άφισει ούτε στιγμή από τότε. Θάμουν λοιπόν ήσυχη έντελως, αν δεν με φώδισε το άγριο ύφος του και το παρόξενο ντυσίμό του. «Εκτός απ' αυτό, βρισκόμουν στο κέντρο ενός τόπου, που εδώ και λίγων καιρό, είχε γίνει το θέατρο των πιο άπίστευτων γεγονότων και μ' όλο που δεν είχα μιλήσει γι' αυτά ούτε στον Όρατιο ούτε στον Έρικο, που σαν άντρες περιφρονούσαν ή κάνανε πως περιφρονούσαν τέτοιους κινδύνους, αυτές οι φρικαστικές κι' αλισηρές ιστορίες ξανάβηκαν στο μυαλό μου μόλις έμεινα μόνι μου. «Όμως, έπειδή δεν είχα τίποτα να φοβηθώ όσο διαρκούσε ή μέρα, κατέβηκα στο πάρκο, κι' άποφάσισα να περάσω το πρωινό μου κάνοντας μιάν έπίσκεψη στα περίχωρα του πύργου, που θά' κατοικούσα για δυο νύχτες. «Τά βήματά μου με φέρανε φυσικά προς το μέρος που μου ήτανε γνωστό: «Επισκεφθήκα πάλι τα έρείπια του μοναστηριού, αυτή τη φορά όμως λεπτομερείας. Βγήκα απ' την έρειπώμενη πόρτα κι' έφτασα σε λίγο στο μικρό λόφο πάνω από τη θάλασσα. «Ήταν ή δεύτερη φορά που αντίκρυα αυτό το θέαμα. Δεν είχε τίποτα νέας απ' τη δύναμη κι' από την όμορφιά του. «Είχε να δυο ώρες άκίνητη με τα μάτια μου προσηλωμένα στο τοπίο, θαυμάζοντάς το. «Υστερα από ώρα, έβγα να λυπη μου. «Ήθελα όμως να έπισκεφθώ και τ' άλλα μέρη του πάρκου. Ξανακατέβηκα στο ποτάμι, κι' άκολουθήσα τις άθρες του για λίγες στιγμές. Ξαναβόρκα άραγμένη τη βάρκα, που μ' αυτήν είχαμε κάνει την προηγούμενη τον περίπατό μας, και που ήτανε δεμένη έτσι που να μπορεί κανένας να τη μεταχειριστή. Μου θύμισε, δεν έξω γιατί, το άλογο που περιμένε δικασκώς σελλωμένο στο σταύλο. Αυτή ή ιδέα μου έύπνησε μιάν άλλη: Θυμήθηκα τη φοβερή δυσπιστία πούχε ο Όρατιος και που τη συμμεριόζονταν κι' οι φίλοι του, αυτά τα πιστόλια που δεν φεύγανε ποτέ απ' το προσκέφαλό τους, τα πιστόλια πάνω στο τραπέζι την ώρα πουχα μπη. Μ' όλο που φαινότουσαν πως περιφρονούσαν τον κίνδυνο, παίρνανε τα μέτρα τους έναντίον του. Και ποίος ήταν αυτός ο κίνδυνος; «Αν δυο άντρες βρίσκαν έπικίνδυνο να γευματίσουν άσπλο, πως μ' άφινανε μόνι μου, έμένα που δεν είχα καμμία ύπερόσπιση; «Όλ' αυτά ήταν άκατανόητα... Γι' αυτά όλα όμως, όσο κι' αν προσπάθησα να διώγω αυτές τις τοσαυτικές ιδέες απ' το μυαλό μου, ξαναγυνοίζανε διαρκώς. Κι' έπειδή όσο σκεφτόμουν πεποταύουσα πάντα, βρήκα σε λιγάκι στο πιο πυκνό μέρος του πάρκου. Εκεί, στη μέση ενός πραγματικού δάσους από δρύς, είδα ένα περίπτερο άπομονωμένο κι' όλόκληστο. Έκανα το ύψος του. Πότες όμως και παράθυρα ήτανε τόσο έρημικά κλεισμένα, που δεν μπορούσα μ' όλη μου την περιέργεια, να διακρίνω τίποτα στο έσωτερικό. Υποσέθηκα στον εαυτό μου πως την πρώτη φορά που θάβγαινα με τον Όρατιο, θά' διηύθνα τον περίπατό προς το μέρος αυτό. Γιατί είχα άποφασίσει, αν ο κύριος δεν είχε καμμία αντίρρηση, μάκα να έαί μέσα

το έρσαστήριό μου, γιατί ή τοποθεσία του τόκαε κατάλληλο γι' αυτό. «Ξαναγύρισα στον πύργο. «Υστερα από την έξερευνηση του έσωτερικού, ήθε κι' ή έξερευνηση του έσωτερικού. Η κάμαρά μου συγκοινωνούσε απ' τη μιά μεριά μ' ένα σαλόνι, απ' την άλλη με μιά βιβλιοθήκη. Ένας διάδρομος χώριζε σε δυο όλοκληρο το χτίριο. Το διαμέρισμά μου ήτανε το πιο καλοδιατηρημένο. «Όλος ο άλλος πύργος μοιραζότανε σε καμμία δεκαριά μικρά διαμερίσματα χωρισμένα το εν' από τ' άλλο, που καθένα τους το άποτελούσε ένας προθάλαμος, ένα δωμάτιο και μιά καμαρούλα τουαλέτας, δλα άπόλυτα κατοικήσιμα, αντίθετα μ' όσα μούχε πη ο κύριος. «Έπειδή ή βιβλιοθήκη μου φαινότανε σαν άνήδικο στη μοναξιά και στην πληγή που μ' άπειλούσαν, άποφάσισα να κάνω αμέσως τη γνωριμία των συγγαφών, που προοριζόντουσαν να μου κρατήσουνε συντροφία. Άνάμεσα σ' αυτούς ξεχώρισα μιάν άρσική άγγλική έκδοσι του έργου του Ντανιέλ για τις Ίνδιες. Τράβηξα τον τόμο απ' τη θέσι του, και τον πήσα στην κάμαρά μου. «Πέντε λεπτά άργότερα, ο Μαλαίος ήρθε να μου άναγγείλη με νόημα πως το τραπέζι ήταν έτοιμο. Κατέβηκα και βρήκα το τραπέζι στρωμένο μέσα σ' εκείνη την άπέραστη τραπέζα. Δεν μπορού να σου περιγράψω τι συναίσθημα φόβου και λύπης τύλιξε την ψυχή μου, όταν βρήκα αναγκασμένη να δειπνήσω έτσι μόνι μου, φωτισμένη με δυο κερά που οι χλωμές τους λάμψανε δεν φωτίσανε φυσικά τα βάζα της σάλας, κι' έπιτέρανε στη σκιά να δίνη στα άντικείμενα τα πιο παρόξενα σήματα... Αυτό το δυσάεστο συναίσθημα μεγάλωνε απ' την παρουσία αυτού του μελαυού ύπνρετή, που δεν μπορούσα να του μεταδιδάσω τις θελήσεις μου παρά μόνο με νοήματα. Αφού ο Μαλαίος μου σεοδύρισε και το φρούτο μου, τούκα να νήμα να πάη να μ' άνάψη ένα μεγάλη φωτιά στην κάμαρά μου. Η φλόγα του τζακιού είχε καλή συντροφία. Έξ άλλου, λογυράζα να πέσω στο κρεβάτι μου όσο πιο άργά μπορούσα, γιατί ένιωθα έναν τρόμο να με τυλίγη που δεν τον είχα νοιάσει τη μέρα, και που είχε γλυστορήσει δίπλα μου μαζί με τα σκοτάδια... «Όταν έμεινα μόνι μου μέσα σ' αυτή την άπέραστη τραπέζα, ο τρόμος μου πολλαπλασιάστηκε. Μου φάνηκε πως έβλεπα να κουνιούνται οι άσπρες κουτίνες που κρεμόντουσαν μπροστά στα παράθυρα, όμοιες με σάβανα!... Κι' όμως δεν ήταν ο φόβος των πεθαμένων που μ' άνασταύωνε. Με τρώαζαν αυτά πούχα διαβάσει στις έφημερίδες κι' όλα όσα μούχανε διηγηθή ο Κέν, ξαναγυνοίζανε στη θύμισή μου κι' άναπηδούσαν στον πιο μικρό θόρυβο. Το μόνο που άκούγα όμως ήτανε το ανατριχίλασμα των φύλλων, το μακρινό μουμουρίσμα της θάλασσας κι' ή μονότονη και μελαγχολική βουή του άνέμου στις καπνοδόχους. Έμεινα λοιπόν έτσι άκίνητη για δέκα λεπτά σχεδόν, χωρίς να τολμώ να κυττάω ούτε δεξιά ούτε άριστέρα, όταν άκουσα έναν έλαφο θόρυβο πίσω μου. Γύρισα άμέσως. Ήταν ο Μαλαίος. Στάμασε τα χέρια στο στήθος του κι' ύποκλήθηκε. Μ' αυτό τον τρόπο μου άναγγείλε πως οι διαταγές πούχε πάρει είχαν έκτελεστή. Σηκώθηκα και τον άκολουθήσα. Το διαμερίσμά μου είχε έντελως ετοιμασθή για τη νύχτα. Ο Μαλαίος άκούμπησε το φως πάνω σ' ένα τραπέζι και μ' άφισε μόνι. «Η έπίθυμία μου είχε έκτελεστή κατά γράμμα: Μιά τεράστια φωτιά έκαιε μέσ' στο μεγάλο τζάκι, από άσπρο μάρμαρο που το υποβάσταζαν γουσοί έρωτες. Η λάμψη της σκορπίζονε μέσ' στο δωμάτιο δίνοντας μιάν εύθυμη ώνη, τόσο άντιστα με τον πρόμο μου. Αυτό το δωμάτιο ήταε ταπετσορισμένο με κόκκινο χαοτί με λουλούδια, και στολισμένο από ταβάνι και στις πόρτες μ' ένα πλήθος από άραβουργήματα και πολύπλοκες συνθέσεις, που παριστάνανε χορούς φαύλων και σατύρων. Δεν είχα όμως τόσο πολύ συνέλθει ώστε να πέσω στο κρεβάτι μου. Άλλωστε, ήταε μόλις όκτώ. Άλλαξα λοιπόν μονάχα το φόρεμά μου μ' ένα πενιχρό, και, έπειδή είχα παρατηρήσει πως ο καιρός ήτανε καλός, θέλησα ν' άνοίξω το παράθυρο. Από προούλαζε όμως για τους φόνους πούχανε

γίνε στα περίχωρα, τα έξοφύλλα είχανε κλειδωθεί. Γύρισα λοιπόν να κάτω κοντά στο τραπέζι, στη γωνιά του τζακιού, έτοιμη να διαβάσω το «Ταξίδι στις Ίνδιες», όταν ριγνόντανε μιά ματιά στον τόμο. είδα πως είχα πάρει το δεύτερο αντί για τον πρώτο. Σηκώθηκα για να πάω να τον άλλαξω, όταν στην είσοδο της βιβλιοθήκης ο φόβος μου με ξανάπιασε. Δίστασα μια στιγμή. Στο τέλος ένιωσα ντροπή για ένα φόβο τόσο παιδικό κι' άδικαιολόγητο. Άνοίξα θαρρετά την πόρτα, και προχώρησα προς τη θέσι όπου βρισκόταν ο τόμος που ζήτούσα. «Πλησιάζοντας το κερί στους άλλους τώμους, είδα στο βάθος, έπάνω στο έζλο, ένα μεταλλικό κουμπί. Είχα άκούσει για μυστικές πόρτες που άνοίγανε με κουμπιά κομμένα μέσα σε βιβλιοθήκες. Τίποτα πιο φυσικό λοιπόν από το ν' άνοίξη μιά μυστική πόρτα με το κουμπί πουβλεπα τώρα μπροστά μου. «Τραβήχτηκα λίγο πίσω για να κυττάω καλύτερα με τη βοήθεια του κεριού μου. Όσο κι' αν προσπάθησα όμως δεν είδα τίποτα που να δείχνη ένα άνοιγμα στον τοίχο. Ακούμπησα τότε το άνωτλό μου στο κουμπί, πίεσα πιο δυνατά και τότε μιά πόρτα άνοίξε με δύναμη. Αντίκρουσα μιά γυριστή σκαλίτσα, που εισχωρούσε βαθειά σκαμένη ανάμεσα στους χοντρούς έξωτοιχούς τοίχους του κτιρίου. «Για μια στιγμή σκέφτηκα να κατεβώ, και κατέβηκα πραγματικά τα δυο πρώτα σκαλοπάτια. Φοβήθηκα όμως και γύρισα πίσω. Έσποωξα την κοφή πόρτα πουκλεισε τόσο έρημικά, ώστε κι' εγώ μ' έλη μου τη βεβαιότητα για την ύπαρξή της δεν κατάφερα να δώ τα σημεία που ένώνονταν με τον τοίχο. Ξανάβηκα άμέσως στη θέσι του τον τόμο, από φόβο μην καταλάβη κανείς την άνακάλυψή μου, πήρα στην τύχη εν' άλλο έργο, μπήκα στην κάμαρά μου, κλείδωσα την πόρτα μου που συγκοινωνούσε με τη βιβλιοθήκη και πήγα να ξανακάτω κοντά στη φωτιά. «Τίποτα δεν είχε πιδ φυσικό από μιά κοφή πόρτα και μιά σκαλίτσα μυστική μέσα στον τοίχο ενός μεσαιωνικού πύργου. Όταν όμως κανείς άνακαλύπτει αυτή την πόρτα κι' αυτή τη σκαλίτσα νύχτα, μέσα σ' έναν άπομονωμένο πύργο που δεν κατοικεί μόνος αυτός, άσπλος, άβυσσος κι' άνυπεράσπιστος κι' όταν αυτός ο πύργος βρίσκεται στη μέση μιάς περιοχής που κάθε μέρα γίνεται και μιά καινούργια

δολοφονία ή μιά καινούργια κλοπή. Αν όφειδε προαισθηματα τον τυλίγουνε και το φέρνουν ένα θανάσιμο δίχως στην καρδιά, τότε όλες οι άπειλές γίνονται, αν όχι πραγματικότητες, τουλάχιστον όμως φατάσματα... Κι' όλοι έξοουμε πως ο άόρατος κίνδυνος είναι χίλιες φορές πιο φοβερός απ' τον κίνδυνο που φαίνεται, και που, επί τέλους μπορεί κανείς ν' άποφύγη... «Τότε, μετάνοιζα φοβερά για την άβεια πούχα δώσει άσυλλογιστά στην καμαρούλα μου. Άν είχα δίπλα μου την καμαρούλα μου, ένα πιστό κορίτσι, που δεν μ' είχε άφισει εδώ και πέντε χρόνια, που ήξερα την άγάπη και την άφοσίωσή της, χωρίς άλλο ο φόβος μου θά' έξασανίζονταν, ενώ, μόνη καθώς ήμουν, μου φαίνοντε πως ήμουν χαμένη προκαταβολικά και πως τίποτα θά' μπορούσε να με σώση... «Έμεινα έτσι δυο ώρες άκίνητη, με τον ιδρώτα της φόβης στο μέτωπό μου. Άκούσα ένα ρολόι να χτυπάει δέκα, κι' ύστερα έντεκα φορές. Άνάμεσα στις έντεκα και στις έντεκαμισή, μου φάνηκε πως άκούσα μιά μακρινή πιστολιά, μισοσπώθηκα κι' άκούμπησα πάνω στο μάγουρο του τζακιού γεμάτη άγανάκη. Υστερα όμως, όλα ξανασπώχσαν άπόλυτα, κι' εγώ έπεσα τρέμοντας ξανά στην πολυθρόνα μου. Έκαστα έτσι λίγη ώρα με τα μάτια μου σπλωμένα στο ίδιο σημείο, χωρίς να τολμώ να τα γυρίσω κάπου άλλο, από φόβο μήπως συναντήσω κάτι πραγματικά κι' όχι πια μόνο φανταστικά τρομαχτικό... Ξαφνικά μου φάνηκε, ανάμεσα στην άπόλυτη σιγή, πως ή καγγελοφόρα που βρισκόταν άπέναντί στο περιστύλιο και που χώριζε τον κήπο απ' το πάρκο έτοιζε πάντα στους άρμούς της. Η ιδέα πως ο Όρατιος γυρίζει σκορπίζει στη στιγμή τον τρόμο μου. Ωρμησα στο παράθυρο, ξεχνώντας πως ήτανε κλειδωμένο. Θέλησα ν' άνοίξω την πόρτα του διαδρόμου. Ίσως όμως από άσηρημιά, ίσως από προσούλα, ο Μαλαίος την είχε κλειδώσει φεύγοντας. Η μόνι φυλακισμένη!... Θυμήθηκα τότε πως τα παρόξενά της βιβλιοθήκης βλέπανε σαν τα δικά μου στην αυλή, τράβηξα το σύρτη πούχα βάλε, και με μιά παρόξενη τολμή, που διαδέχεται καμμία φορά το μεγαλύτερο τρόμο, μπήκα εκεί μέσα χωρίς όως, γιατί σκέφτηκα πως εκείνοι που ρχόντουσαν αυτή την ώρα μπορούσε να μην είναι ο Όρατιος κι' οι φίλοι του, και το φως θά' πρόδινε την παρουσία μου. Τα παραθυρόφύλλα εδώ δεν ήτανε κλειδωμένα. Τάστω-

ΣΤΑΘΜΟΣ Α'. ΒΟΗΘΕΙΑ
«Γρήγορα! ένα καταστράκι, κύρ - Γιώργη, γιατί ξεράθηκε!... (Σκίτσος Ν. Νομικού)

ζα σιγά και κάτω απ' τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶδα καθαρά ἕναν ἄνθρωπο πού μόλις εἶχε ἀνοίξει τὸ ἕνα οὐλο τῆς καγγελοπορίας καὶ τὸ κρατούσε μισάνοιχτο. Δυὸ ἄλλοι, κουβαλώντας ἕν' ἀντικείμενο πού δὲν μπορούσα νὰ τὸ διακρίνω, γλυσσοπόσαν ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἀνοιγμένο, κι' ἡ πόρτα κλείστηκε ἀμέσως. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄντρες δὲν προχώρησαν πρὸς τὸ περίστυλο μὰ κάνανε τὸ γύρο τοῦ πυλῶνου. Κι' ἐπειδὴ ὁ δρόμος πού ἀκολουθοῦσαν τοὺς πλησίαζε σὲ μένα, ἀρχισὰ νὰ διακρίνω τὸ σχῆμα τοῦ ἀντικειμένου πού μεταφέραν: ἦταν ἕνα σῶμα τυλιγμένο σ' ἕνα πανωφόρι. Χωρὶς ἄλλο, τὸ θέαμα ἔδωσε σπιτίου πού μπορούσε νὰ κατοικήται ἔδωσε κάποια ἐλπίδα σ' αὐτὸν ἢ σ' αὐτὴ πρὸς εἰς αἰκαλιώτιστι οἱ τρεῖς ἄνθρωποι. Ἐνας ἀγῶνας εἶνε κάτω ἀπ' τὸ παρόθυρό μου. Ἐνα μπράτσο βγῆκε ἀπ' τὸ πανωφόρι. Διέκρινα τὸ μακρὴν μῖα φούστα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι τὸ θῶμα ἦτανε γυναίκα!... Ὁλ' αὐτὰ δὲ μὲς περάσανε γρήγορα σὰν ἀστραπή: Τὸ μπράτσο ἀρπάχτηκε δυνατὰ ἀπ' τὸν ἕναν ἄντρα καὶ χάθηκε πάλι κάτω ἀπ' τὸ πανωφόρι. Ὑστερα ὅλα χαθήκανε στὴ γωνία τοῦ κτιρίου καὶ στὴ σκιά μῖα ἀλλέας ἀπὸ καστανίες, πού ὠδηγοῦσε στὸ μικρὸ κλεισμένο περὶπτερο, πούχα ἀνακαλύψει τὴν προηγουμένη ἀνάμεσα στὶς δούλες.

Δὲν εἶχα καταφέρει νὰ ἀναγνωρίσω αὐτοὺς τοὺς ἄντρες. Αὐτὸ πού μπορεῖς νὰ διαπιστώσω ἦταν πὼς τὸ ντύσιμό τους ἔδειχνε χωριάτες. Ἄν ὅμως ἦτανε πραγματικά χωριάτες, τότε τί θέλανε στὸν πυλῶνα; Πού εἶχανε βολὴ τὸ κλειδί τῆς καγγελοπορίας; Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐγκλημα;... Γι' ἀπαγωγή;... Δὲν ἤξερα. Κάτι ὅμως ἦταν ἀπ' ὅλα αὐτὰ... Κι' αὐτὰ πούχα παρακολούθησε ἦτανε τόσο σκοτεινὰ, τόσο ἀνεξήγητα, πού ἀναρωτιόμουν ἂν δὲν ὀνειρεύομαι... Δὲν ἀκούγονταν πιά κανένας θόρυβος, ἡ νύχτα συνεχίζονταν ἡσυχῇ, κι' ἐγὼ εἶχα μείνει ὀρθὴ μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἀκίνητη ἀπ' τὴ φοίση, χωρὶς νὰ τολμῶ ν' ἀφίσω τὴ θέσι μου, ἀπὸ φόβο μήπως τὰ βήματά μου ἐμπήσουν τὸν κίνδυνο πού μὲ τριγύριζε ἀόρατος... Σαφῆς, θυμήθηκα αὐτὴ τὴν κοινὴ πορτίτσα κι' αὐτὴ τὴ σκάλα πού χωνοῦσε μέσ' στὸν τοῖχο. Μοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσα ἕνα βουβὸ θόρυβο ἀπ' τὸ μέρος αὐτό. Ὁρμησα στὴν κἀμαρά μου, ξανάκλεισα καὶ κλειδώσα τὴν πόρτα κι' ὕστερα πῆγα κι' ἔπεσα πάλι στὴν πολυθρόνα μου, χωρὶς νὰ παρατηρήσω πὼς, ὅσο ἔλειπα, ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ κεριά μου εἶχε σβύσει.

Αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἦταν ἕνας ἀόριστος φόβος, πού χωρὶς αἰτία μ' ἀναστατώνει. Κάποιο ἐγκλημα πραγματικὸ τοῖγυρὶζε κοντά μου, ἕνα ἐγκλημα πούχα ἀντικούσει τοὺς δασέτες μου μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μου... Μοῦ φαίνονταν πὼς καθε στυγιὴ θάβλεπα ν' ἀνοίγει κάποια κουβὴ πόρτα... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ θόρυβοι πού διακρίνονταν τόσο καθαρά μεσ' στὴ νύχτα καὶ πρὸς τοὺς προκαλεῖ ἕνα ἐπιπλο πρὸς τοῖς ἡ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ πάτωμα κακὰ ἐνωμένο, μὲ κάνανε νὰ πηδᾷ ἀπὸ φόβου. Κι' ἀκούσα μεσ' στὴ σιωπὴ τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ μαζὶ μὲ τὸ ρολοὶ τοῦ διαδομένου... Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ φλόγα τοῦ τελειωμένου μου κεριοῦ ἔφτανε τὸ χωστὶ πού τὸ τοιγυρῶ, μὴ στυγιναία λάμψη σκοοφίστηκε σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, κι' ὕστερα μικρὸς, μίκουε, ὥσπου ἐσβύσε ἐντελῶς. Κι' ἐτσι ἔμεινα μὲ μοναδικὸ μου φωτισμὸ τὴ λάμψη τοῦ τῆκαίου.

Γύρισα γύρω τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ δῶ, ἂν ὑπῆρχανε εἰς νὰ τὸ τροφοδοτήσω. Δὲν ἀνακάλυψα τίποτα. Συναλίστα λίγα τὰ μισοκαμένα κούτσουρα, καί, γιὰ μὴ στυγιμῇ, ἡ φωτιά ἔλαμψε μὲ καινούργια δύναμη. Ἡ λάμψη πού τοιγυρῶ ἔδωκε ὅμως δὲν ἦταν καθόλου φῶς πού μπορούσε νὰ μὲ καθοδηγήσει. Κάθε ἀντικείμενο εἶνε γίνετο ὑποπτόμενο. Μικροὶ σκίεσ πού ἀλλάζανε θέσι περὶ γύρω ἀπὸ τὰ ταβάνι, κι' ἀπὸ τὶς ταπετσαρίες. Ἐνοιωθα πὼς ἦουν ἔτοιμη νὰ λιποθυμῶ. Καὶ δὲν μ' ἐξῆλε ἀπὸ τὴ λιποθυμία παρὰ ὁ ἴδιος ὁ φόβος... Αὐτὴ τὴ στιγμή χτυπήσανε μεσάνυχτα.

Δὲν μπορούσα νὰ περάσω τὴ νύχτα μου ὁλόκληρη σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα. Ἐνοιωθα τὸ κορμὸ νὰ μὲ παγώνει σιγά-σιγά. Ἀποφάσισα νὰ πῶ στὸ κρεβάτι ντυμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἐνας πολυτίμος λίθος πού ἀνακαλύπτει τὸ θάνατο

Τὴν περασμένη βδομάδα, δημοσιεύθηκε στοὺς «Γαίους» τοῦ Λονδίνου ἡ ἀκόλουθη «μικρὴ ἀγγελία»:

«Μεγάλη ἀμοιβή σ' ὅποιον θὰ δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται σήμερα τὸ «Σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ». Οἱ γνωρίζοντες σχετικῶς πρέπει ν' ἀπευθύνοντο στὸν κληματογράφου Τζὼν Σμιθ. Ρη-τίζετ Στρίτ».

Τὸ σμαράγδι αὐτὸ πού εἶνε ἀπὸ τὰ περισημότερα τοῦ κόσμου ἦταν ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ, ἔχει μὴ ἱστορία ἀπίστευτα τραγική. Ἀπὸ πέντε περὶπου αἰῶνες, δὲν ἔπαυε νὰ φέρει δυστυχία σ' ὅσους τὸ εἶχαν διαδοχικὰ στὴν κατοχή τους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν πάνω στὸ ἱ-κρίωμα ἡ δολοφονιμένα.

Ὁ πρῶτος κάτοχος του ἦταν ἕνας ἔμπορος ἀπὸ τὴ Συρία, ὀνόματι «Αὐτὴν Σε-γιούνη», πού ἱσχυριζόταν ὅτι τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χεῖρα τοῦ Σατανᾶ. Ἀλλ', αὐτὸν τὸν ἱσχυρισμὸ του τὸν πληρώσε μὲ τὴ ζωὴ του.

Μιὰ μέρα πού δοσκοτᾶνε στὸ Λονδίνο, τὸν κάλεσαν νὰ παρουσιασθῇ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐίνδσορ, παίρνοντας μαζὶ του καὶ τὸ περίσημο σμαράγδι. Ἐκεῖ ἐπανελάβετο ὑποστά στὸ βασιλεῖα Ἐρρίκο τὸν ὅσο τὴν καταπληκτικὴ ἱστορία του γιὰ τὴν προέλευσι τῆς πολυτίμου αὐτῆς πέτρας. Ὁ Ἀγγλος μονάρχης, πού εἶνε γνωστὸς στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κιανοπῶ-νους ἔστειλε τότε τὸν «Αὐτὴν Σεγιούνη» στὴν πυρὰ, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν ὑ-αγος καί... κράτησε τὸ σμαράγδι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ.

Ἀργότερα, ὁ Ἐρρίκος ὁ ὅςος τὸ πρῶ-φοσε διαδοχικὰ σὲ δυὸ ἀπὸ τὶς συζύγους του, τὴν Ἄννα Βόλιν καὶ τὴν Κατερίνα Χόουσαν. Ὅπως εἶνε γνωστὸ καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες πέθαναν πάνω στὸ ἱκρίωμα. Τὰ κεφάλαια τους ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὸ τσε-κούρι τοῦ δημίου.

Γιὰ ἕναν περὶπου αἰῶνα, δὲν ξανάγινε λόγος γι' αὐτὸ τὸ σμαράγδι. Ἀλλὰ, ξα-φνικά, μὴ καταπληκτικὴ εἰδησις κυκλοφό-ρησε στὸ Λονδίνο. Ὁ κόμης τοῦ Λουξεμ-βούργου, συγγενὴς τοῦ βασιλέως, εἶχε κλέ-ψει τὸ «σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ» μέσα ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο. Τὴν κλοπὴ αὐτὴ τὴν πληρώσε ἀργότερα μὲ τὴ ζωὴ του. Ὁ δῆμος τοῦ Λονδίνου τὸν κρέμασε ἐπὶ αὐτὸ ἕνα γόνο.

Τὸ «σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ» πέρασε κα-τόπιν στὴ Γαλλία. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβί-κος 15ος τὸ ἀγόρασε καὶ τὸ πρόσφερε σὲ μὴ ἀπὸ τὶς φῶλες του, τὴ δεσποινίδα, ντὲ Λαμπετ.

Ἡ βασιλικὴ εὐνοουμένη ὅμως εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνεύσι νὰ βάλῃ νὰ τὴ κλέψουν ὁδὸν αὐτὸ τὸ σμαράγδι, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ τὴν πάρῃ πίσω ὁ Λουδοβίκος. Ἀλλ', ἡ εἰκονία αὐτὴ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ δε-σποινὴ ντὲ Λαμπετ ὑποκράθηκε νὰ νική μοναχῇ. Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ δασέτες τῆς κλοπῆς, πέθαναν στὸ ἱκρίωμα.

Τὸ σμαράγδι πέρασε ἀργότερα στὴν κα-τοχή μῖα ἀπὸ τὶς φηλοῖτες γυναῖκες τοῦ Παρισιῦ, τῆς δούκισσας ντὲ Ροσσώρ. Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ μὴ φανερὴ σκηνὴ χηλο-

τυπίας, ὁ συζυγὸς τῆς τὴν σκότωσε. Βυθί-ζοντας ἕνα ἐγκυρίδιο στὸ στήθος τῆς. Τὸ «σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ» ἀγοράσθηκε κατόπιν ἀπὸ τὴ βασιλὴν Μενγκέν. Ἀλλὰ, κι' αὐτὴ εἶχε τὴν ἴδια τύχη. Ὁ ἄνδρας τῆς, ἀφοῦ σκότωσε σὲ μονομαχίαν τὸν ἄνθρωπο πού ἐκείνη ἀναπαύσε, συμπλήρωσε τὴν ἐκ-δικασί του, σκοτώνοντας καὶ τὴν ἴδια.

Τὸ μοιραῖο «σμαράγδι» ξαναβρέθηκε ἀ-γότερα στὴν Ἀγγλία. Κάτοχος του ἦταν τότε ὁ δούξ τοῦ Μπέντφορντ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ «Ἀγγλος εὐγενὴς ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ σκο-τώθηκε. Ἡ γῆρα του ἔσπευσε τότε νὰ που-λήσῃ τὸ σμαράγδι, πού εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ λόρδου Βύρωνος, προγόνου τοῦ ποιη-τοῦ.

Ὁ νέος κάτοχος τοῦ πέθανε κι' αὐτὸς σὲ λίγο δολοφονημένος.

Τὸ «σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ» εἶχε ἔπειτα διάφορες ἄλλες περὶπέτειες καὶ περὶπτε ἀργότερα στὴν κατοχή τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ. Ὁ γιὸς τῆς, ὁ ἀρχιδούξ Ροδόλφος, σκότωσε σὲ λίγο τὴν ἐρωμένη του Βεστέρα καὶ αὐτοκτόνησε κα-τόπιν στὸ Μάγιελινγκ. Κι' ἡ ἴδια ἡ αὐ-τοκράτειρα δολοφονήθηκε ἔπειτα ἀπὸ με-ρικὰ χρόνια ἀπὸ τὴν Γενεὴ ἀπὸ ἕναν ἀναστικ-το.

Στὶς ἀνέρες τοῦ τέτονοντος αἰῶνος, τὸ «σμαράγδι τοῦ Σατανᾶ» πέρασε στὴν κα-τοχή τοῦ ποιητικῆς τῆς Οὐαλλίας, πού εἶνε ἀργότερα βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸ ὄνομα Ἐδουάρδος ὅςος.

Τὸ ν' γνωστὸ εἰδύλλιο του μὲ τὴν κυρία Σίμσον τὸν ἀνάγκασε σὲ λίγο νὰ παραι-τηθῇ ἀπὸ τὸ θρόνο.

Μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ ἔσπευσε νὰ πούλησῃ αὐτὸ τὸ σμαράγδι.

Τὴν ἀπὸγινε κατόπιν:

Ἡ φῆμη λέει πὼς ὁ κοσμηματοπώλης πού τὸ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὴ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ σκότωθηκε μαζὶ μ' ὅλη τὴν οἰκογένειά του κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βομβαρδισμὸ.

Τὸ σμαράγδι αὐτὸ τὸ βρέθηκε ἀργότερα ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια ἕνας ἀργάντης, πού τὸ πούλησε σ' ἕναν ἄλλο κοσμηματοπώλη. Τὴ στιγμή ὅμως πού ἐβγαίνε ἀπὸ τὸ κα-τάστημά του, μὲ τὸ ἀντίτιμο τοῦ σμαρα-γδιοῦ στὴν τσέπη του, τὸν παρέσυρε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν τραυματίσσε σοβαρά.

Ὁ ἐργάτης αὐτὸς πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἀπὸ νοσοκομείο, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει.

Ὁ Ἀγγλος κοσμηματοπώλης, πού εἶχε πάρει τὸ σμαράγδι στὴν κατοχή του, μὴ βόσκοντας κανένα ἀγοραστή στὴν Ἀγγλία, τοιμαζόντας τελευταία νὰ τὸ στείλῃ στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὁ μοιραῖος πολ-υτίμος λίθος χάθηκε, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τί ἀπέγινε.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι διακαρτύνονται

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν πολλὰς φοορές δυσανεξικίας, τὶς ὁποῖες διέτυπωσαν σ' ἕνα συνέδριο πού διοργά-νωσαν τελευταίως στὸ Νιγηρόν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, δὲν θέλουν πιά νὰ ὀνομάζονται «Ἰνδιάνοι». Τονίζουν, πολὺ σωστά, ὅτι δὲν ἔχουν κοινὰ ὀνόματα μὲ τὶς Ἰνδίες, ὅπου νῶ-μιζε πὼς εἶχε φάσει ὁ Κολόμβος, ὅταν ἀποβιβάσθηκε στὴ χώρα τους. Δὲν μὰς ἀρέσει νὰ ὀνομάζομεθα ἀκόμη τὶς συνέπειες τοῦ σφάλματος ἐνὸς κακὰ πληροφορημένου θαλασσοπόρου» εἶπε στὸ συνέδριο ὁ οὐ-λαρχος τῶν Ὀζιμπιγνέι.

Συζητήθηκε ἐξ ἄλλου πολὺ ἂν οἱ Λευκοὶ ἔφεραν ἢ ὄχι τὴν εὐμερία καὶ τὴν πρό-δο στὸς Ἐρυθρόδερμους. Ἀλλ' ἄπαρτη-σαν «Ἰσως» κι' ἄλλοι «Ἀσφαλῶς ὄχι!». «Μετοικὴ λευκοί» —εἶπε κάποιος — ἱσχυρί-ζονται ὅτι διεκδικοῦμε τὴ χώρα αὐτὴ στὴν ὁποία ἔνομε ἀδικοπραγεῖται ἱστορικὰ δι-καίωματα. Μὰ δὲν εἶμαστε τόσο τραλλοί! Τὴν τὴν κάνουμε, ἐτσι πού τὴν κατάντη-σαν, μὲ τοὺς οὐρανοεξέστες τους, τὶς τελε-λές γυναικῆς τους καὶ τὶς ἀτομικὲς βώμδες τους... Τὸ μόνο πού θέλουμε, εἶνε νὰ α-σπαστε κύριοι τὸ ἑαυτοῦ σας κι' ἐλθεθεῖτε νὰ κληρονομήσετε τὰ ἔλαδια, τοὺς κάστερος καὶ τὶς ἀκόουδες μας ὅπου μὰς ἀρέσει!»

Τὸ γῆρας εἶναι ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ!

Τὶ συμβουλεύει ἕνας Ἀμε-ρικανὸς καθηγητῆς

Σὲ ποιά ηλικία ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ γερνάει;

Συνήθως πιστεύουμε ὅτι τὰ γεράματα ἀρχίζουν γύρω ἀπὸ τὸ 50ν ἔτος τῆς ηλικίας, τὴν ἐποχὴ, δηλαδή, πού ἀσπρίζουν ἡ πέφτουν τὰ μαλλιά, πού ρυ-τιδώνεται τὸ πρόσωπο, πού τὰ δόντια καταστρέφονται καὶ πού τὸ σῶμα καμπυριάζεται.

Ἀλλ', ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ γήρατος δὲν ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἐπιτήρησι. Τὸ γῆρας, λένε οἱ βιολόγοι, ἀρχίζει πραγματικὰ ὅταν οἱ καλοῦμενοι συνε-κτικοὶ ἱστοὶ ἐξαπλοῦνται πάνω στὸ πεδίο πού κατεῖχαν πρὶν οἱ εἰδικοὶ ἱστοὶ (ἐγκεφαλικά κύτταρα, ἥπαρ, νεφροὶ κτλ.). Καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάν-τοτε ἀπὸ 50 ἢ 60 καὶ κάποτε μάλιστα οὐτε ἀπὸ 70 ἢ 80 χρόνια. Ὑπάρχουν ἄτομα στα ὁποῖα οἱ εἰδικοί ἱστοὶ ἀνέστησαν, νικηφόρως στὴν ἐξελικτικὴ τῶν συνθηκτικῶν ἱστών καὶ μετὰ τὸ 100ν ἔτος τῆς ηλικίας.

Αὐτὸ συμβαίνει κυρίως προ-κειμένου γιὰ τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ μυαλὸ δὲν γερνάει ποτέ. Τὸ μόνο πού συμβαίνει στοὺς νε-ρούς, παρατηροῦν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες, εἶνε ὅτι τὸ μυα-λὸ τους παθαίνει κάποια καθυ-στέρησι. Ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν νέων καὶ τῶν γέρων εἶνε ἡ ἐξέλιξι. Στὸς πρῶτους τὸ μυα-λὸ ἐργάζεται πρὶν γήρουν, ἐνῶ στοὺς δευτέρους πρὶ ἀργά.

Ἀλλ', ἡ ταχύτης τῆς σκέψης δὲν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον τῆς διανοίας. Περισσότερο σημα-τικὴ εἶνε ἡ ὀξύτης τῆς διανοί-ας. Οἱ βιολόγοι, θεοβαλύνουν, λοιπόν, ὅτι ὁ ὀξύτης τῆς δι-ανοίας ἀντὶ νὰ ὑποχωρῇ μὲ τὰ χρόνια, γίνεται τουναντίον πρὶ ἔντονον καὶ γι' αὐτὸ εἶνε με-γιστεῖν αὐτοῦς ηλικιωμένων καὶ τοὺς γέροντας παρὰ στοὺς νέους.

Τὶ εἶνε, λοιπόν, τὰ γεράμα-τα;

Μιὰ κακὴ συνήθεια, ἡ καλὴ-τερα μιὰ συσσώρευσι κακῶν συ-νηθειῶν, λέει ὁ καθηγητῆς Τόρντικ. Ἀντίθετα πρὸς ὅτι συνήθως πιστεύουμε, προσέθετε, εἶνε στὸ χέρι ὅλων μὰς νὰ εἴ-μαστε πραγματικά καὶ νὰ φαί-νομαστε πρὶν νὰ ἀπὸ ὅτι δει-χνεῖ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεν-νιᾶς μὰς. Τὸ μόνο πού θὰ χρειαζοῖται γι' αὐτὸ εἶνε νὰ μὴ συνθησίουμε στὴν ἰδέα τῶν γη-ρατειῶν.

Ὁ καθηγητῆς Τόρντικ ὑπεν-θυμίζει μιὰ παλὰ παροιμία πού λέει: «Ἐκεῖνος πού ἐρεῖ πιά εἶνε ἡ πραγματικὴ ηλικία του δὲν ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ τὴν θάβουν». Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι πρέπει ν' ἀκούμε ἕναν αὐτο-ἐλεγκο καὶ ν' ἀποφεύγουμε κα-θε συνήθεια πού μὰς ἐξοικειώ-νει μὲ τὰ γηρατειά. Γιὰ τὸτε γερνάμε πραγματικά. Ἐνῶ, ἀν-τίθετα, θέλουμε νὰ εἴμαστε νε-οί, πρέπει νὰ ζοῦμε σὰν νὰ εἴ-μαστε νέοι. Αὐτὸ, λέει, εἶνε τὸ «μεγάλον μυστικόν» γιὰ νὰ δια-τηρήσωμε τὴ νεότητά μὰς καὶ στὰ 90 ἀκόμη χρόνια.

Ἐκεῖνος πού ξεχωρίζει περισ-σότερο τοὺς γέροντας ἀπὸ τοὺς νέους εἶνε ὅτι οἱ πρῶτοι ζοῦν μὲ ἀναμνηστικὴ ἐνῶ οἱ δευτε-ροὶ μὲ ἐλπίδες. Ὁ γέροντας λέει: «Θυμάμαι ὅτι...». Ἀντίθετα ὁ νέος ρωτᾷ: «Τί νεώτερα;»

Γιὰ νὰ μείνετε, λοιπόν, νέοι, συμβουλεύει ὁ καθηγητῆς Τόρ-ντικ, μὴν μιλάτε γιὰ τὸ παρελ-θόν, παρὰ μόνο ὅσο αὐτὸ εἶνε ἀναγκαῖο. Ἐνας ἄνθρωπος νε-ρῶς ὅταν σκέπτεται τοὺς προδότε-ρο τὸ παρελθόν παρὰ τὸ μέ-λλον.

ΚΑΤΣΕΣ ΑΡΑΧΝΗ
Γυν. ζωϊκὲς 100% λεπτές ἔξτρα
ΜΕ ΔΡΧ. 16.000
ΘΗΣΕΩΣ 17
(Πάροδος Κολοκοτρώνη)
ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ
Γυναικολογικὰ - Μεταδοτικὰ - Σεξουαλικὰ.
ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ
Ἀδερφ. 11α, 6-8 υ. α.
Τηλ. 53-807

Κακομοίρη Ούβρελαγκέλ!

Ὅταν ἦμουν 11 χρονῶν, στὸ χωριὸ μου, οὔτε μιὰ μέρα δὲν περνοῦσε δίχως ν' ἀκούσω τ' ὄνομα τοῦ μπαρμπά μου Οὐ-βρελαγκέλ — ἀδελφοῦ τῆς μά-νας μου — νὰ τὸ προφέρουν οἱ γονεῖς μου, εἰκοσι τοῦλάχιστον φορὲς τὸ εἰκοσιτετράωρο.

—Νὰ μελετᾷς τὰ μαθηματὰ σου, νὰ προδίδας καθε γόνο καὶ σὰν μεγαλώσεις καὶ σπουδάσεις, νὰ γίνης δικηγό-ρος στὸ Παρίσι, ὅπως ὁ μπαρ-μπας σου Οὐβρελαγκέλ, μούλε-γε συχνὰ ἡ μάνα μου.

—Ὅλο καὶ τενεκέδες μού-μαθες νὰ κολλάς στὶς οὐρές τῶν σκυλίων, παληοπαῖδο κι' οὔτε πᾶνεις στα χεῖρα σου βιβλίο... Νὰ σ' ἔδλεπε ἀπὸ καμιά μεριά ὁ μπαρμπας του Οὐβρελαγκέλ, θὰ σοῦ τίς ἔβρεγε, δίχως ἄλλο, οὐλοῖαζε συχνὰ ὁ πατέρας μου. Ἐξέεις, βρε γαμμένε, τί σπου-δαῖος εἶνε ὁ μπαρμπας σου ὁ Οὐβρελαγκέλ; Τίμιος, σεμνός, ἠθικός, μεγαλειώδης.

Κι' ἐγὼ ὁ φοκακαρτῆκος κόν-τευα ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ γκόνια ν' ἀποβλακώθω. Θεωροῦσα σὰν κατὶ τὸ ὑπεράνωτο αὐτὸν τὸν μπαρμπά μου, μὲ τὸ ἄλλοκοτο ὄνομα, καὶ διωοῦσα νὰ τὸν γνω-ρίσω.

Εἶναι μὲ τὴ φωτογραφία του στὸ σαλόνι, μὰ δὲν τοιμώσω νὰ τοιμώσω ἐκεῖ μεσὰ, γιατί δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴ φωνή μὰς οἱ γονεῖς μου καὶ τὸ σαλόνι ἦταν νεῖατο ἀπὸ ὑπιπτελὸ κι' ἀνθοδοξεία.

—Ἐνα μεσημέρι γυρνώντας ἀπ' τὸ σχολεῖο μου πέταξα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τὴ νεῖα-τη βιβλία σάκκα μου μεσὰ στὴν ταπετσαρία μας. Ἐτσι ἐξοφ-τωκόμουν τὰ βιβλία τοῦ στο-λεῖου γρηγορώτερα καὶ συγ-γρόνας κυττάλας μὲ περιέργεια γιὰ νὰ δῶ ἂν τυχὸν ἡ σάκκα μου ἔπεσε ἴσα στὸ πάτωμα.

Ἐγώσε πολλὸ ἀπὸ τότε στὴν παιδικὴ μου συνείδησι ὁ μπαρ-μπας μου. Καὶ τὸν κορόιδευα πιά ἀναδέστας λέγοντάς τον πᾶς «πομπὸ τῆς πόρτας» γιὰ τὸ φαλακρὸ κεφάλι του, καὶ πᾶς

—Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας πού βγάλατε τὸ μαλλί σας, καπέλλο σας. Μπορεῖτε τώρα νὰ χαμπλώσετε λιγάκι καὶ τὰ

δίχως νὰ παρὰσῶν κανένα ἐπιπλο καὶ γυαλίκι. Ἐπῆφε καθε μέρα εἰλο ἰδιαίτερα στὴν πλάτη μου γιὰ τὴ ἐπιμνηστικὴ αὐτὴ μαῖνα μου, μὰ τί τὰ θέλετε; Ἐτοῦνα τὸ εἰλο μοιρολατορικά, δίχως νὰ πᾶνω νὰ τὸ ξανακάνω καθε μέ-ρα, τὴν ἴδια ὥρα!

Ἐνα μεσημέρι λοιπόν, κα-θὼς πέταξα τὴ σάκκα μου κι' ἀνέβηκα κατόπιν τὶς σκάλες, εἶδα νὰ βασίλευη παρὰ ἐξην ἡ-συχία σ' ὅλο τὸ σπῆτι.

«Ἐγεί, γοῦστο, σκέφθηκε, νὰ φέξῃ σήμερα ἡμέρα ἀναπαύ-σεως γιὰ τὴ δυστυχισμένη τὴν πλάτη μου!... Τί γίνετο λοιπόν ὁ κέβερος, ἡ μάνα μου;»

Πλησίασα στὴν ταπετσαρία. Ψυχὴ δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα! Κῦρ-ταξα ἀπ' τὴν κλειδαρότουπα στὸ σαλόνι... Ψυχὴ κι' ἐκεῖ. Πλησίαζοντας δύως στὴν κρεβ-δατοκάμαρα ἀκούσα τὴ συστὴ φωνὴ τῆς μάνας μου πού διά-δαζε ἐφημερίδα:

—...Καταπιόσα δὲ φα-λίδιον φακίνο ὀξέως, ἐξέπνευ-σαν ἐν μεσῶ φοιτῶν ἀλγυθό-νων. Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας ὑποτίθενται ἐρωτικοί...»

Αὐτὸ ἦταν! Δὲν εἶνα σκεφθῇ πὼς ὁ πατέρας ἦταν ἀδιάθε-τος. Καὶ τώρα ἡ μάνα μου κα-θισμένη πλάι τοῦ τοῦ διαδάζε ἐφημερίδα.

—Ἀντίο εἰλο σήμερα! Ξε-φώνισα. Ἰσα στὸ σαλόνι τώρα γιὰ νὰ ἰδῶ τὴ μορφή τοῦ μπαρ-μπά μου Οὐβρελαγκέλ!...

Τοῦτῳα γρήγορα ἐκεῖ μεσὰ, ἀνέβηκα σ' ἕνα τοσπέζι καὶ πέντωσα τὸ λαίμυ μου πρὸς τὴν πολυπόθητη φωτογραφία... Μὰ ποῦ ἀπογοήτευσι ἐνοίωσα!... Τί ἦταν ἐκεῖνο ἅγιε Πα-νοῦτιε!... Μιὰ κομικὴ μου-τσουνα, φαλακρὴ σὰν μαθιέ-να γουρουνόπουλο.

Τὸ ἴδιο καλοκαίρι, τελειώνον-
τας τὶς ἐξετάσεις μου, προοι-
στάθηκα μὲ τὸν ἀναπαιτεγο
βαθμὸ «Λίαν καλῶς»!.. Εἶπε
βιάει φαιναίται ὁ διάβολος κί-
οῦρά του στὰ γοαπτά μου κί-
εἶτε γιατί ἐγγραῶα καλὰ(!) εἶτε
ἀπὸ ἀφορημάδα κλασσική τῶν
δασκάλων μου, πῆρα τὸν καλὸ
αὐτὸ βαθμὸ...

Κοντά τὸ Βραδάκι ἔβασα
στὴ Ξηλεύτη κ' ὄνεισευμένη
πρωτεύουσα!... Σαπισμένος
σάν χήνα, χάλευα στὸ δρόμο
μὲ τὰ πανύψηλα σπίτια καὶ τὸν
ἀμέτρητο κοσμάκι. Ὡς πού ἔ-
βασα καὶ στὸ σπιστικό τοῦ
θεοῦ μου: Τοῦ φοβεροῦ καὶ τρο-
μεροῦ καὶ ἱακουστοῦ Οὐδρελα-
γκέλ!

Ἡ θεία μου, μιὰ μεγάλη με-
σόκοπη καὶ χοντρή σὰν ἵππο-
πόταμος, ἦταν τὸ φόβητρο τοῦ
μπαρμπά μου.

Χάρηκαν κι' οι δυο τους όταν
μὲ εἶδαν. Ἡ θεία μου γιὰ τὰ
πεσκέσια πρὸ κοιβάλησα ἀπ' τὸ
χωρίδι, κι' οὐ πᾶρῃς μου...
"Α! οὐ πᾶρῃς μου χάριξε
γιὰ κάτι ἄλλο. Χάρηκε γιὰτί
θὰ εἶχε πιά τὸ ἐλεύθερο ἀπ' τὴ
γυναίκα του γιὰ νὰ μὲ βγάξῃ
παωί κι' ἀπόγευμα νὰ γυροῦν
μὲ στὸ Παρίσι. Πετοῦσα ἀπ' τὴν

... Η Μάσκα ωραιότητας, αποτελείται από την Πουδρά, το Ρούζ και την Κρέμα Λανολίνη COLAX:

... ότι, Μία γυναίκα που με-
ταχειρίζεται αυτά τα προϊόντα
δεν φαίνεται μακιγιαρισμένη
διότι είναι κατασκευασμένα με
μιαν μέθοδο ώστε να αφομοι-
ώνται άμεσα με την επιδερ-
μίδα προσδίδοντά συνάμα ένα
τελείως φυσικόν και φωτεινόν
χρώμα:

... ότι, η Λανολίνη COLAX προλαμβάνει αμέσως και θεραπεύει όλες τις κακώσεις του δέρματος, δηλαδή μπιμπικία, σπυράκια, άκρες, σκασίματα, κοκκινάκια, χιονίστρες, λεκέδες, ουτίδια κ.λπ.

... ὅτι, διὰ τὴν ἀποκτήσασθαι τὴν Μάσκα Ὁραιότατος COLAX πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖτε ἐν συνδυασμῷ τὴν Πουδρά, τὸ Ρουζ, καὶ τὴν Κρέμα Λανολίνη COLAX;

Αισθητικὸν Ἐπιστημονικὸν
Ἑργαστήριον

Βερανζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξάλειψιν
δύων τῶν δυσμορφῶν τοῦ
προσώπου, ὡς καὶ τὴν ριζικὴν
ἀποτρύχουσιν, ἐξαφανίζει τὰς
ρυτίδας, οὐλὰς, ἐγκαύματα,
σιγμάτα (πανάδες), σιγμάτα
ἐκτοδίας καὶ θεραπεύει τὴν
τριχόπτωσιν.

LUNA PARK HOTEL

Τὸ πῶς κεντρικὸ, τὸ πῶς ὁμορφὸ
ξενοδοχεῖο τοῦ Καίρου
ΤΑΣΣΟΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Μὰ ἀλλοίμονο!.. Κλάψτε με
καὶ σεῖς λιγάκι, γιατί βοορέθηκα
νὰ κλαίω...

Και ξέρετε γιατί; Γιατί ο
θεός που Ουδρελανάγκελ αντί να
μὲ πηγαίνει στ' ἀξιοθέατα τοῦ
Παρισιῶ, μὲ τραβήσσει ὁ θάνα-
τος... στὸ καφενεῖο τῆς συ-
νοχίας!.. Ἐκεῖ τὸν περίμεναν
ἀνυπόμονα δυὸ γαστρομήδεις
κρεμνιταλάδες φίλοι του, ὡ-
παῖον τὴν τράπουλα κι' ὄχι-
ζαν ἓνα παιχνίδι ἀτέλειωτο:

— Πέντε καὶ 15 ἴσον 20, καὶ
14 ἀπ' τοὺς βαλέδες ἴσον 34...
ἔλεγε συχνὰ ὁ ἑνας.

— Έξη καὶ 16 ἴσον 22 καὶ
14 ἀπ' τοὺς ἄσσους ἴσον 36...
Ξεφώνηζε ὁ ἄλλος.

Κι' ἐγὼ ἀκούω τὴν παρῶ-
ξενη ἐκείνη ἀριθμητικὴ τὴν κί-
θησθα μιῶνς μὲ τὸ σουδάκι.
Μαρτύρησα, σὰν ἄγιος Βυζαντι-
νός, δυὸ μὴνες, μὲ τὴν κατα-
ναγκαστικὴ αὐτὴ κλεισούρα σου
στὸ καφενεῖο τῆς συνοικίας! Ξε-
χασα σιγά-σιγά καὶ τὴν προ-
παίδεψα μὲ πᾶσινα στὸ σχολ-
εῖο μὲ τὶς ἀλλοτρίους προσθε-
σεις τοῦ πανηγυριοῦ αὐτοῦ ποῦ
τὼλεγα «ἐπίκετο».

Δυὸ μῆνες — πρῶτ' ἐκ' ἀπο-
γευμα — κράτησε αὐτὸ τὸ βιο-
λί. Καθήμενος παρὰ τὸν

Λί... Κάσπειο, ταβερνά, πι-
 κέτο, κρασποπρία κι ἄγιος ὁ
 Θεός!... Μὰ δὲν εἶπα ποτὲ
 τίποτα στὴ θεία μου, γιατί λυ-
 πόμουν κιόλας τὸ φτωχὸ μου
 υπάουμπ. Ἄν τὸν ὀρπαξε στα-
 χεία της θὰ τὸν ἔστιβε σὰν
 λεμόνι! Μὰ σὰν ἔδωσα ὁ Θεός
 καὶ ἔξανανύρισα στὸ χωριὸ μου.
 τὰ εἶπα ὅλα στοὺς γονεῖς μου.

Κούνησαν τὸ κεφάλι τους.
κυττάχτηκαν κρυφὰ ἀπὸ μὲνα
στὰ μάτια, μὰ δὲν ξεστόμισαν
λέξι.

Μολαταῦτα, δὲν λυτρώθηκα
ἀπ' τὴς συγκοίσεως τοὺς μετὰ τὸ
θεῖο μου Οὐβρελάνγκ.

Τώρα πιά δὲν μοῦλεγαν ὅταν
βαρυσόμουν νὰ διαβάσω:

— Τευπέλη!.. 'Ο θεός σου
Ούδρελαγκέλ, όταν ήταν στην
ηλικία σου, στραβωνόταν από
διάβασμα!..

Μουλέγαν δως:
— 'Ακαυάτη!.. Κοποίτη!..
"Αυ' βέβαια ποιανού θά μοιά-
σης, παρὰ ἐκείνου τοῦ παραλυ-
μένου, τοῦ μυιγοχάφτη, τοῦ
θείου σου τοῦ Οὐδρελαγκέλ!..
Κακαμοίον Οὐδρελαγκέλ!

Δέσφινγα από π... ..

Ένας κατασκευαστής ποδηλάτων στη Λαϊκήνη σκέφτηκε

ν' αντικαταστήσει τὰ λαστιχόν
μὲ φελλούς. Πραγματικά, κατα-
σκεύασε «λαστιχόν» ποδηλάτι
ἀπὸ πέντε στρώματα φελλοῦ
διαφορετικῆς ποιότητος το κα-
θενα, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν ἀπαί-
τούμεν ἑλαστικότητα. Ἡ συγ-
κόλλησις τῶν πέντε αὐτῶν
στρώματων γίνεται μ' ἕνα ἐι-
δικὸ μέσον, ποὺ τοὺς ἐξασφα-
λίζει τὴν ἀπαραίτητη ὁμοιογέν-
εια.

Τὰ «λάστιχα» ἀπὸ φελλὸ πα-
ρουσιάζουν πολλὰ πλεονεκτή-
ματα, πού τὰ κάνουν ἀνώτερο
ἀπὸ τὰ κοινὰ λάστιχα ἀπὸ κα-
ουτσούκ: δὲν χειράζονται κανέ-
να φούσκωμα, δὲν ἔχουν ἀερο-
θαλάμους πού νὰ σπάζουν κα-
δὲν γτεραπάρουν.

‘Από πολλούς, πάρα πολλούς ἀναγνώστες μας λαμβάνουμε κάθε εβδομάδα διάφορα παίγματα και διηγήματα προς δημοσίευση, αν και κάθε τόσο γράφουμε ο’ αυτήν εδώ τη στήλη ότι δεν διαθέτουμε ἐπαρκή χώρο γιὰ τὴ δημοσίευσί μιάς τέτοιας συγγραφῆς. Γι’ αὐτὸ ἀναγκάζομαστε σήμερα να τοὺς πληροφορώσουμε ἀκόμα μια φορά ὅτι εἶνε τόσο πολλὰ αὐτὰ τὰ λογοτεχνικά ἔργα ποὺ λαμβάνουμε, ὥστε γιὰ τὸ δημοσίευσί τοὺς δὲν θὰ ἔφθαναν ὅλες οἱ σελίδες τοῦ ‘Θησαυροῦ’! Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐνῆ ἢ δυὸ ἀν δημοσίευμα στὸ κάθε φύλλο μας, μόνο αὐτὰ ποὺ ἐνεκρίθησαν μέρῳ στὴ μὴ ἐβδομάδα θὰ ἔφθαναν γιὰ ἐνὶ ὁλόκληρῳ χρόνῳ. Καὶ τότε τὶ θὰ ἐγίνοντο τὰ ἐγκριθεὶντα τῆς ἄλλης ἐβδομάδος; Θὰ περιμέναμε τὸ σελῶν γιὰ τὸ... δεύτερο χρόνο. Στὸ ἔξῃ, λοιπόν, εὐχάριστης θὰ κρίνουμε αὐτὰ τὰ τόσο συμπαθῆ λογοτεχνικά ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ προθύμως θὰ τοὺς ἔλεμε τὴ νῦν μὴς γι’ αὐτά. Δυστυχῶς ὅμως δὲν θὰ μπορούμε νὰ τὰ δημοσιεύσουμε.

Γ ρ ι φ ο ν : Για να κρίνουμε ένα σταυρόλεξο πρέπει να έχουμε και τις επεξηγήσεις του. Τις περιμένουμε. Σ φ ί γ γ α : Μας επήγατε μια οποιαδήποτε αγγλική διευθύνει «διά ἀλληλογραφία». Μήπως θέλετε τη διευθύνει του Μπεναν Σω ή του κ. Μπέιν; Β Ν Γ α ν . Τ ι ρ ο θ ά : Οι «Σκέψεις» σας όχι μόνο είναι κακή μίσησις δημοτικῶν διωτικῶν, ἀλλὰ εἶνε καὶ πολὺ κοινές. Ἐγκαταλείψατε τὴν ποίησιν καὶ ἀσχολήθητε μὲ κατὰ πρακτικὸ καὶ χροσμο. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη συμβουλὴ πού σας δίνομε, χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος. Τ ἄ κ η ν . Πειραιά : Ἀδυνατοῦμε νὰ σὰς ἐξηπρησώμε. «Ν ο τ α ν», Ἐνταῦθα: Το «ποίημα» σας εἶνε πολὺ χιουμοριστικόν. Ἀμύπητος εἶνε ὁ ἐξῆς στίχος: «Ἡ κυρὰ Σάσα ἐμπνεῖται καὶ βροντίζει τὴν πόρτα...». Λυποῦμεθα πὺ δὲν διαβέθεμε ἀρετὸν χῶρον γιὰ νὰ το δημοσιεύσωμε. Β . Φ ἰ λ η ν . Ἐνταῦθα: Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Πρὸς το παρόν, δυστυχῶς, δὲν προκειται νὰ ἐκδοθῇ σὲ βιβλίον. Ἰσως ἀργότερα. G o g i n a , Βέρροιν: Τὰ καλὰ λόγια σας μὰς συνεκίνησαν. Στείλετε τὸ νόμισμα σας σὰ νὰ γραφεία μὰς. Π . Μ . Σ ω τ ῆ ρ ο υ . Μυ

τιμήν. Δέν διαβέτομον ἐπαρκή χώρον γιά δημοσιεύειν συνεντεύξεις.
Γ. Β. Κ., Γυθείον: «Ἡ Πατρίς» Ἰωάννα» εἶνε τό περίφημον καί
ιστορικόν τοῦ Ἑν. Ροῖδη. Ὑπάρχει στά Βιβλιοπωλεία. Γιά τό
ἄλλο ζήτημα, στείλε τό γράμμα σας μέσω τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προ-
ξενείου. Φι λ ἄ θ λ ο υ ς Ἀ θ η ν ῶ ν: Σέ λίγο θά ἀφιερώ-
σαμε εἰδικές ἐκδόσεις. Σ α ρ μ α ν τ ῖ ε. Ὑβραν: Τό σταυρόδι-
ξό σας δέν ἐνέκρηε. Συνεργασίαν δέν δημοσιεύομε. Κ α θ ῆ
γ η τ ῆ ν Ἰωάννα: Πρόκειται περί ἐκπληκτικῶν συμπιπύσεων.
Ἐν ἡ μόνῃ πιθανῇ ἐξήγησι. Ι. Μ η τ ὀ π ο ὑ λ ο ν. Καρ-
στον: Ἐλπίσαντά τά κατάλληλα μέτρα καί ᾗθι τό ζήτημα ἔχεις
τακτοποιήθ. Σ. Δ. Β. Πειραιά: Στείλετε τό γράμμα σας μέσω τοῦ
Γαλλικοῦ Προξενείου. Τ ἄ κ η ν Γ ε ω ρ γ ἰ ἄ δ η ν. Κυπρὸν:
Σας εὐχαριστοῦμε γιά τό καλὰ σας λόγια. Συνεργασίαν δέν δη-
μοσιεύομε. Μ ι χ ῆ Π α υ λ ῖ δ η ν: Σας εὐχαριστοῦμε. Τό
ποῖόν σας εἶνε ἄγαν. Ἀντιθέτως τό σκότος σας εἶνε ἀρκε-
τόν.

πομπή σας είναι άτεχνη. 'Αντιθέτως το σκίτσας σας είναι αρκετά καλό. Πρέπει όμως να ξεσκακώσετε ακόμη, να εργασθείτε με βελούπο, κι επιμονή να σας επιτύχει. Μ α σ ι ρ η ν η και Ξ έ ν η ν. Η ρακλήνιος: 'Αδυνατούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Ν ά κ η ν. Σπαρτιάτην: Ευχάριστος θα σας πούμε τη γνώμη μας. Γιά το άλλο σκίτσάκι, στείλτε τα σε άλλο περιοδικό. Π ο ν ε μ ε ν ο τ ο ρ α κ λ ή τ ο σ. Πειραάς: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αναγκαστικού Προσέχειου. Μ ι κ ρ ή ρ α κ λ ή τ ο σ. Ηλίουβιος: Στείλτε το Ρομ. Α. 1999

[illegible]

Ἰατρικὸν Σύλλογον. Π. Σ. σ' α λ η ν., Ζακύνθον· Γράφει στε-
 ῖς Ἀμερικανικοῦ Προσείνευ ο.γ. αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μόνον ἀπὸ ἐκε-
 ῖθα μωρεὶ τι πρέπει νὰ κάνετε. Σ. Σ. α ρ δ η ν., Πορτ-Σάιτ
 ἡ 22 εἰσοδία συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ εἶνε 5 χάρτινες λίρες Ἀγγλίας.
 ἢ 20 βελόδιαρα. Α. Ρ. η γ α ν., Θεσσαλονίκη· Η διευθυνσις τῆς
 Τροικῆς Κερκάνη εἶνε· Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif.
 U.S.A. Μακαρ., Θεσ(α)λονίκη· Στείλει τὸ γράμμα σας μεθ' τοῦ
 C.A.B. καὶ ἐπεὶ ὅτι σ' α υ ν η ν. θ. ε. α λ η κ η ν.· Ἀκού-

ὁ Γαλλικός Προσέτιμος, ἀπὸ τὸν Ἑλληνοσημειωτικὸν τὸν Σύνδεσμον
 δεῖξι πληροφόρησις. Ἐπὶ τῇ 1^ῃ Ἀθῆνας. Ῥ. Β. λ. α. χ. π. ο. ὡ. λ. ο. υ. κ.
 Ἐνταῦθα. Κανέτε πάλιν ἀσχίαν, καὶ παίρνετε ὡς ψευδοῖνον τὴν δ.
 νομομα γινωστωτάτης Ἑλληνίδος καλλιτεχνίδος. Δημιουργοῦνται συγ-
 χυσεῖς. Μόνον αὐτοὶ τὸ Σωματεῖον ἠθοποιῶν θά μαθεῖτε τίς διεύθυν-
 σις πού ἀλλεῖ. Ἄ ν α γ ν ὡ σ τ η ν. Καλῶς. Καὶ ὁ δι-
 διεύθυνσας εἰς ὁμοστέας. Σ. τ. ο. υ. σ. ε. λ. ι. η. ν. Ποῦ καλὸν
 ἄλλὰ. . . δεν δημοστέας μαρτυροῦνται. Σ. τ. ο. υ. σ. ε. λ. ι. η. ν. Προσγιν-

[illegible]

δημιουργία συνεννοήσεων. Η. Π. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ: Η Α.Ι.Ε.Τ.Υ. είναι
 στα περιοδικά μεγάλης κυκλοφορίας υπάρχει ποικιλία υλικού για να
 ικανοποιούνται όλοι οι υφιστάμενοι. Εξυμνούν: Τα ποιή-
 ματά σου είνε πολύ άστεγα. Διαβάζετε: Έλληνες ποιητές. Φ. Χ.
 Θεοφάνη: «Ταύρος»: Ένα καλό σταυρωμένο πρέπει να έχει κάποιο
 πρωτότυπο στο σχέδιό του και μία καλή έκφραση στις διαγραφές.
 Είς του. Αποφεύγετε τις δυσκολίες λέξεων. Το σταυρωμένο πρέπει
 να γίνεται με τη συνήθη ευκολοπιστική μόρφωση.

Π ΦΕΤΕΙΝΗ μόδα αφίνει μάλλον ξεσκέπαστους τούς ώμους. 'Από σās εξα-
τᾶται νᾶνε τέλειοι: στρογγυλοί, μὲ τὴν κλίσιν ποὺ πρέπει, οὔτε πολὺ
παχεῖς, οὔτε πολὺ ἀδύνατοι... Οἱ Παριζιᾶνοι ράφτες ἐπέβαλαν ἐφέτος στὶς
γυναικὲς ὅτι ἀποκήσουν ὠραίους ὤμους, ἰδίως ἂν σκοπεῖουν νὰ φορέσουν βρα-
δυνὰς τουαλέττες, ποὺ δὲν ἔχουν πιά «νωμίτες», οὔτε ἀπατηλὰς βᾶτες

*Αφού λοιπόν, κυρία, πρόκειται να δείτε τους ώμους σας, θυσιάστε λίγα λεπτά κάθε πρωί για τις έξι φυσικές ασκήσεις, που θα τους δώσουν την επιθυμητή τελειότητα.

Μεταχειριζόμαστε το μασάζ. Μπορείτε να το κάνετε μόνοι σας, στριφογυρίζοντας και τσιμπώντας τη σάρκα των ώμων σας με τα δάχτυλά σας. Κάνετε κατόπιν τις παρακάτω ασκήσεις, αλλά όχι βίαια, για να μην αναπτυχθούν ακόμη περισσότερο οι κύψι των ώμων και των μπράτσων σας (για τον ίδιο λόγο απαγορεύεται κάθε αθλήματα που γίνεται με βάρη).

1) Τεντώνετε τα χέρια σας κατ' ευθείαν εμπρός, στο ύψος τῶν ὤμων. Φέρετε τοὺς ὤμους σας πρὸς τὴν πίσω καὶ πρὸς τὴν εμπρός, διαδοχικὰ καὶ μετὰ γρήγορο ρυθμὸ, χωρὶς νὰ λυγρίσετε καθόλου τοὺς ἀγκῶνες.

- 2) Τεντωθείτε τὰ χέρια εμπρός. Σηκωθείτε γρήγορα και διαδοχικά τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο χερί κατακόρυφα, ὡς πῶς ἀπὸ τὸ αὐτὶ, φροντίζοντας νὰ μὴ λυγίσετε τὴν πλάτη.
- 3) Μὲ τὰ χέρια σας τεντωμένα κατὰ ὄρικος τὸ σῶμα, ἀνασηκώστε γρήγορα πρὶν τὸν ἓνα ὡς οὗς και πῶς τὸν ἄλλο.

Εκτελείτε τις παρακάτω κινήσεις άρνούμ' εύλγισία, δίνοντας πολλή σημασία στην άναπνοή.

1) Τεντώνετε τα χέρια σας κατά μήκος του σώματος και διαγράφετε με τους ώμους σας έναν κύκλο όσο το δυνατόν μεγαλύτερο. Κατά την κίνηση προς τα πάνω ελιπνέτε βαθιά, και προς τα κάτω εκπνέετε, φέρνοντας συγχρόνως τους ώμους σας πολύ προς τα πίσω.

2) Τεντώνετε τα χέρια σας προς τα πλάγια. Στρεφοναίρετε τους ώμους σας προς τα μέσα (έκπνοη) κι έπειτα προς τα έξω (εισπνοη). Χαλαρώνετε τα χέρια των μπράτσων σας έπειτα από 5 τέτοιες κινήσεις.

1) Κάθεσθε σταυροπόδι, με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο. Σηκώνετε πάνω απ' το κεφάλι σας τα χέρια σας σταυρωμένα (έτσι που τα δάχτυλα καθενός να φοιχτούν τον άγκυρα του άλλου) ως ότου άγγιξετε μ' αυτά τον τοίχο χωρίς να ξεκολλήστε διάλου την πλάτη σας απ' αυτόν.

2) Καθισμένη νάνοτε με τα χέρια τεταμένα προς τα εμπρός, φέρνετε με όλη την χέρια σας όσο το δυνατόν περισσότερο προς τα πίσω, επίσηκοντας με τα χέρια σας τον άγκυρα μεταξύ τους.

Τα ντέρια του ΚΙΚΚΟΡ

Τό λάθος

Πάντα τσακίπνης, και μουντάσης ο Κικκόρ. Βγήκε τσάρκα κομμάτι απ' την Τακουίτσα του, καλοντυμένος, και φορεσκοδυσισμένος. Διψούσε προειπτεία.

— Άποψε καρντιά μου πάφ - πούφ κάνει, μονολογούσε κι' έλεγε. Βαλαά, υπίλασ, μπού ακσάμ, ζαμπασαλίκι, ζουπελίκι μεαλό τ' ένεται!... Προσπαθώντας εκεί που βόδιζε νεμιάτος ντέστια και γαυιάνια είδε μια σκετσόσσια κοπέλλα πολύ νέα, πολύ δημοφιλής να περπατά με γάρι. Τον γτύπησε κακοκέφαλα ο σεβντάς.

— Μασσαλά!... μασσαλά!... ν'ε μπού υπέ! Αυτό κουκουμπίνι είναι!

— Αμέσως έτρωφείσαι απ' την πυκνή παρέλασι τών τσάμ, και τών αυτοκινήτων, την πλησιάζει και τη ρωτά:

— Μαντάμ, όντός Μουλλής που είναι, γιανούρι:

— Όδας Βουλής; Μ' α ακριβώς απ' εκεί θα πάω, έλατε μαζί μου. Άλλο που δεν ήθελε ο Κικκόρ. Προσγειώ στο πλάι της και ολυσσεί και ξεροσαλάζει μαζί της. Μά κι' εκείνη τον γλυκοκυττάζει.

— Νά ή όδός Βουλής, του είπτε επιτέλους ή όμορφη νέα. Τώρα με συγχωρείτε έμένα, πρέπει να τρέξω να δώσω ένα τηλεγράμματα.

— Γιατί, μπορέ, τ' α φύγης; της είπτε δειλά, και υποκατά ο Κικκόρ, έμένα υποκατά άνασας, τζιγέρια μου σοσάκι, μεσάκι, έκω! Τέλω πολύ ν' ανταλλάσω γιανούρι, ίγλνέντι να ένεται μαζί σου.

— Τί να σάς πώ, κύριε, είμαι γήρα κι' απόδελος σ' ένα δεύτερο γάμο. Γι' αυτό δεν θέλω να έκτεθώ

Για το πρόσωπο Για τα μαλλιά

Που όφείλεται ή όροσία και ή διατήρησις μιας καλής έπιδερμίδος;

Που όφείλεται ή πρόωρος πτώσις και ήλικανόσις των μαλλιών;

Αυτά θα τ' μάθετε εις την

Demonstration

μακιγιάζ, ντεμακιγιάζ που γίνεται καθ' έκάστην Τρίτην 12 ακριβώς και Παρασκευήν 6 μ. μ.

Τις ίδιες ώρες προσωπικώς ο κ. ΖΩΡΖ διδει συμβουλές έντελώς δωρεάν.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΖΩΡΖ

Άκροπόλεως 7. Τηλέφ. 34-670 και 20-918

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ
εις
οὐλίτιδες
μέτ'ήν
οδοντόκρεμα
OREODONT
ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

μαζί σας. Άλλά σάς βοίσκω τόσο καλό κι' ευγενικό και θα ήθελα να κάνω μια εξαίρεσι! για τ'ο γατήρι σας. Λοιπόν θα σάς περιμένω σπίτι μου. Νά ή κάρτα μου.

Όταν συνήρθε ο Κικκόρ ή δυοσφ νεά είχε άπουακυνθή. Διάδασε τότε την κάρτα της:

ΣΟΦΙΑ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

Στοά Ζούκη Νο 7

— Βά! Βά! κισμετλής είμαι. Αυτό άργοντοκοπελλάρα είναι, όκι σουρνάν - μουρνάν. Ένα τέτοιο μερακλού, γιανδουκλού πάντα γύρευα. Σουκτιού άλλά! Τυχερό είμαι.

Γεμάτος συγκίνησι ο Κικκόρ, πάει άμέσως σ' ένα άνθοπωλείο.

— Τσιτσέκ Βάσιμ! Όμορφο κι- υπάκικο τουρούλι - τουρούλι πούλουντα να έκη τέλω.

Πήρε τ'α λουλούδια στο γέρι και τρένει, χοροπηδάει σαν τρελλός και ρωτά δεξιά - ζεβά τούς πόλισιαν:

— Στουδά Ζούκη, Σουτζούκη, που είναι, υπρέ:

— Επιτέλους βοήκη τ' Στοά Ζούκη. Νά κι' ο άσιθιός 7.

Χτυπά τ'ο κουδούνι της έξώπορτας, κρατεί υποστά - υποστά και έπιδεικτικά τ' όμορφο υποκέτο. Τ' άνοιγουν και πειριμένει με καδιο- γτύπι στην είσοδο.

— Αντί δως να βγή ή όμορφη γήρα που γνώρισε προ όλίγου βήκη έ- νας μεσόκοπος κύριος.

— Έκπληκτος ο φοκαράς ο Κικκόρ σαν άχμάκ υποντολάς του λέει:

— Για Μαστράπα Μαστράπα ήτα.

— Άχ! Νά την καυμένη τ'η γυ- ναικοϋλα μου! άπαντά ο μεσόκοπος κύριος, με δέσκω κι' άναστεναγ- μούς. Τ'ο μάθατε λοιπόν έτσι γρή- γορα; Αύριο στις 11 θα γίνη ή κη- δεία της.

Πήρε κατόπιν τ'ο υποκέτο απ' τ'α γέρι του, τον ευχαρίστησε ά- κόμα μια φορά με λυγμούς και έ- φωνητά.

Κόκκαλο άπόμεινε ο φοκαράς ο Κικκόρ. Άποσβολωμένος, σερεσιμα- σμένος καταρακλά δέκα - δέκα τ'α σκαλοπάτια με τ'η καοδιά ήλιμνι- για τ'ο πάθιμά του.

Έν τ'ο μεταξύ δως ή γαιτωμένη γήρα, που έλέγετο Έλενίτσα περί- μενε στο σπίτι της, στο Όθρειό, να μαθήση τ'ην καινούρια γήρα, τ'ο λαυράκι που ψάρεσε.

— Έν δως δως περιούσε κι' ο Κικ- κόρ δ'ε φανότανε. Έξάνα μια υπο- ψία την έπιπασε. Παιρνει τ'ην τράντα της και μόλις τότε αντιλαμβάνεται ότι λείπει από μέρα ή κάρτα της Κυρίας Μαστράπα.

— Συμφορά μου τί έπαθα! ξε- φώνισε άπελπισμένα. Τ'ο έδωσα τ'ην κάρτα της Μαστράπα!

Κι' ο Κικκόρ απ' τ'ην άλλη που σιγά - σιγά τοαδούσε για τ'ο Ντο- γρούτι, όπουσε και βλαστήμους ά- κατάπανστα:

— Βά! Βά! αυτό κατεργάρα έσέκ - κιμπί κοροίντεψε έμένα. Άλλα φορά νταλαβέρια με γήρας ντέν τέλω. Έξικ όλοσούν!

Σ. Ρ.

Πρωτότυπη αὐτοτεχνία

— Η κυρία Έρσ, σύζυγος ενός άε- ροπόρου, είχε έλθει σ'ε δαστάσι μαζί του και ζούσε μόνη της σ' ένα μικρό σπίτι του Ουάιτ Πλάιν, στη Νέα Υόρκη. Ό άνδρας της τ'ην πα- ρακαλούσε, κάθε τόσο να εαγαγι- νούρη στη συζυγική έστία, άλλ' έ- κείνη έβρισκε άμετανόητη. Τ'ην περα- σμένη βδομάδα, ο Ρίτσαρντ Έρσ πήγε στο αεροδρόμιο του Κάντινγκ, νοίκιασε ένα κατακόκκινο άεροπλάνο και λίγη ώρα άόνοτέρα έπεφτε μαζί μ' αυτό πάνω στη στέγη του σπι- τίου της γυναικας του. Τ'ο πτώμα του βρέθηκε άνογότερα άνάμεσα σ'α συντρίμματα τ'ο άεροπλάνου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σκαχυρόλεξο

Οι λέξεις που έπρεπε να βρ'πτε είναι οι εξής, κατά σειράν στις όριζόντιες γραμμές:

- α) Έρπετόν - Λεπτά - Έπτα - Γωνία - Χέρι - Όρος - Σώμα.
- β) Ρίς - Νάρκη - Αύτι - Άλφα.
- γ) Έλις - Ποντίκι - Αύγο - Θύρα - Λαμπτήρ - Όρνιθα - Ντό.
- δ) Ίσον - Υθος - Άρνους - Δέντρο.
- ε) Πέντε - Όπλο - Σαρίκι - Οίκια - Σιγαρέττο - Τόπι - Άριθμός.
- στ) Ίχθυς - Μηδέν - Μάτι - Λύρα.
- ζ) Άνθη - Νεσσός - Άγκιστρι - Λειρί - Ά- στέρι - Τρία - Άσος.

Οι δ'ε σχηματιζόμενες λέξεις είναι:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΛΕΓΧΟΣ. 2) ΕΠΑΘΛΟΝ. 3) ΠΟΣΟΣΤΑ. 4) Α- ΝΑΛΑΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΡΕΠΙΑ. 2) ΕΝΑΥΣΜΑ. 3) ΧΑΛΑΣΜΑ. 4) ΣΑΝ- ΔΑΛΑ.

Τ'α χρυσόψαρχ

Τ'α 12 ψάρια, που έμειναν σ'την πρώτη στέρνα, άποτελούσαν τ'α 40% τ'ο συνόλου. Άρα, όλα τ'α ψάρια ήσαν 30, μεταφέρθηκαν δ'ε σ'τη δεύτερη στέρ- να 18.

Οι δυό μπάλλες

Νά παίξη με τ'ις μπάλλες σ'αν τούς ταχυδακτυ- λουργούς, καθώς περνάει τ'η γέφυρα. Νά πετάη δηλαδή μια ψηλά, να πιάνη τ'ην άλλη, να πετάη ψηλά α'την, να πιάνη τ'ην πρώτη κ.ο.κ. Έτσι, θα κρατή σ'ε κάθε στιγμή βάρος 5 μόνον όκάδων, γιατί ή μια απ' τ'ις μπάλλες θα βρισκται πάντα σ'τον άέρα. Συνεπώς, ή γέφυρα θ' άνθεξη στο βά- ρος α'τού τ'ο ίδιου και τ'ης μιας μπάλλας.

Η σκάλα

Τριαντατρία σκαλοπάτια, γιατί θ' άρχιση από τ'ο πρώτο πάτωμα και δ'χι από τ'ο ισόγειο.

Μιά παρ'νομη πράξις

— Η αυτοκτονία.

Άλυσόιδα λέξεων

1) ΚΕΡΜΑ. 2) ΜΑΔΩ. 3) ΔΩΡΑ. 4) ΡΑΚΟΣ. 5) ΚΟ- ΣΜΟΣ. 6) ΜΟΣΧΑ. 7) ΧΑΡΑ. 8) ΡΑΦΗ. 9) ΟΗΜΗ. 10) ΜΗΑΕΝ. 11) ΔΕΝΔΡΑ. 12) ΔΡΑΜΑ. 13) ΜΑΝΗ. 14) ΝΗΣΙ. 15) ΣΙΤΟΣ. 16) ΤΟΣΚΑ. 17) ΚΑΤΟ. 18) ΤΩΡΑ. 19) ΡΑΚΙ. 20) ΚΙΛΟΝ. 21) ΛΟΝΤΟΣ.

Αινίγματα

1) Τ'ο σαπούνι. 2) Η δίκη. 3) Τ'ο άλάτι. 4) Τ'ο χέρι.

Πέσα άτεμα;

Τέσσερα: Ό Κώστας, ένας εξαδελφός του, ένας θείος του κι' ένας άνεψιός του.

Πολύπλοκες συγγένειες

— Ό πρώτος είναι άδελφός της. Ό δεύτερος είναι ναμπρός του.

Οι 12 πόλεις

ΑΙΓΙΟΝ - ΛΑΡΙΣΣΑ - ΤΡΙΠΟΛΙΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΣ - ΚΑΛΑΜΑΙ - ΚΟΡΩΝΗ - ΜΕΓΑΡΑ - ΚΑΡΑΪΤΣΑ - ΛΕ- ΧΑΙΝΑ - ΚΑΡΥΣΤΟΣ - ΤΥΡΝΑΒΟΣ - ΒΟΝΙΓΓΑ.

Απρόσπτα

1) Βάζοντάς τα άντίκρυ σ'τον καθρέφτη. 2) Γιατί τ' αυγά είναι βροσμένα.

Στο χερό

48 κύριοι και 16 κυρίες. Η λύσις θρίσκεται με άπλη άλγεβρική έξισωσι.

Θάχανε τ'ο βάρος του

Γιατί ή μεγαλύτερα αύδησις τ'ης φυγοκέντρου δυνάμεως θα έξουδετέρωνε τ'ην βαρύτητα.

Λύσις τ'ο 93ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΙΣ. 2) ΠΙ - ΓΕΣ - ΙΛΗ - ΥΣ. 3) ΡΑΝΤΑΡ - ΗΜΕΡΕΣ. 4) ΠΕΤΟ - ΑΜΑ - ΟΡΕΣ. 5) ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ. 6) ΟΡΟΦΟΣ - ΑΛΒΙΟΝ. 7) ΥΕΣ - ΜΟ- ΝΟΣ - ΑΡΑ. 8) ΠΑ - ΑΛΤΟΣ - ΣΑΧΗΣ - ΑΙ. 9) ΙΝΑ - ΓΑΡ. 10) ΘΑ - ΑΠΤΟΣ - ΣΙΡΟΣ - ΙΘ. 11) ΕΤΙ - ΣΥΡΜΑ - ΟΣΗ. 12) ΣΙΝΔΩΝ - ΜΙΣΧΟΣ. 13) ΣΟΡΙΣΤΕΙΑ. 14) ΣΟΔΑ - ΑΙΣ - ΠΡΟΣ. 15) ΠΗΓΑΙΑ - ΟΡΕΙΟΝ. 16) ΣΙ - ΚΡΑ - ΟΤΕ - ΟΣ. 17) ΑΝΑ- ΚΟΥΡΙΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ. 2) ΡΕ - ΡΕΑ - ΑΤΙ - ΟΠ. 3) ΠΑΤΜΟΣ - ΙΝΩΔΗΣ. 4) ΔΙΝΟ - ΑΝΑ - ΑΓΙΑ. 5) ΠΟΛΛΑΠΛΩΣ. 6) ΑΓΑΠΕΣ - ΝΟΜΙΚΑ. 7) ΣΕΡ - ΜΗ- ΛΟΣ - ΑΡΚ. 8) ΑΣ - ΑΙΜΟΣ - ΣΥΡΙΑ - ΑΟ. 9) Ω- ΜΟ - ΣΙΑ. 10) ΕΙ - ΑΔΡΟΣ - ΣΜΑΤΕ - ΟΦ. 11) ΥΛΗ - ΣΑΠΙΑ - ΟΤΙ. 12) ΕΝΗΜΙΑ - ΜΙΚΡΕΣ. 13) ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ. 14) ΣΥΡΟ - ΣΑΣ - ΠΙΟΣ. 15) ΣΕΡΒΙΑ - ΟΧΥΡΟΣ. 16) ΣΕ - ΩΡΑ - ΙΣΟ - ΟΝ. 17) ΣΥΝΑΙ- ΣΘΗΣΙΣ.

Οι ηρωίδες της Έφ'αφ'ιας

Βουβαμάρα

— Ηδ'οι πιά, Βουβόχορτο ήφανες; Δεν υπορείς καλ'ε να μού λακριντώσης μια στα- λίτσα; Έλεγε ή Έφ'αφ'ια στο Νικολάκη τση, πούταε άποροσφημένος με τούς λο- γαριασμούς και τ'α ντεφτέρια του.

— Σσσσσ! Σσσσσ! τ'ης φώναζε ένα γκερούε κι' ήτανε άδύνατον να τ'ην σω- πάση.

— Μωρέ γωιάτ'η, σ'ε στενογώρεσα; — Μά, Έφ'αφ'ια, φτάνει πιά! Με υπαίλ- ντισες.

— Καλ'ε δεν τ'όξε- ρα, τούπε πάλι ή Έ- φ'αφ'ια με λύσσα, πως θυμώνεις και με τ'ο τίποτα.

— Καί τ'ο λ'ες τί- ποτα αυτό τ'ο μπού- μπού, και τ'ο ντα- βατούρι που κανεις και δεν μ' αφήνεις να δώ τ'οι λογαριασμοί μου!

— Έλα, καλ'ε γου- σουλ'η, γωιάτ'η σ'α- π'α πιά. Θ'α κάτσω κι' τ'ην ήσυχάση.

— Άμέσως πήρε τ'ο πλεχτό τση, κάθισε, κι' όλο μουνοουρίζει και παραμιλά.

— Ό καυμένος ο Νικολάκης προσπαθεί να τ'ην ήσυχάση:

— Σσσσσσσ! Μωρέ Έφ'αφ'ια, Άυαν για τ'ο Θεό, σ'ώπα πιά!

— Μά είσαι, άντρα μου, άνταγιάντιστος, σωστός ντερδέν άνάς εδ'ο μέσα. Καλ'ε που άκούσθηκε να μού κ'άνη διασάκι και να μ'ην είμαι τρουζιζάμην ν' άνοίξω τ'ο στόμα μου!

— Μωρή Έφ'αφ'ια, να λήσης, καν'ε πιά υπαίνους! Γράσω.

— Έννοια σου ένώ δεν θέλω να σ' έμπο- δίσω απ' τ'η δουλεία σου.

— Σούτ!

— Άχ! ήπρεπε νάχης γυνάικα τ'ην καρ- σιγή μας τ'η γλωσσού, τ'ην κακαδοσάκη, που δεν σταματά ή γλωσσίστα τση μινού- το! Έμένα όμως μ' έχεις στο ντεμπέ σου, και στο ζάφτι σου. Σ'όμα έγω και μι- λιά δεν έχω ή έρημη.

— Καλ'ε Έφ'αφ'ια, σ'ώπα επιτέλους λο- γαριασμοί κάνω.

— Δεν μύρισα τ'α νύχια μου, άς μού ή- λεγες, γωιστιαν'ε μου, να σωπάσω.

— Έπικρατεί, σιωπή για μισό λεπτό κι' έτσι ο Νικολάκης άοκίζει να κ'άνη τούς λο- γαριασμούς του:

— Πέντε χιλιάδες εξακόσια έβδομήντα όγτώ...

— Ένώ θαορούσα, πετάχτηκε ξανά ή Έφ'αφ'ια, πως πρέπει ή γυνάικα να βοηθά τ'ον άντρα τση. Γιατί άς πούμε ένώ δεν είμαι καπάτσα, δεν μπορούσα να σου δώσω ένα γιαντινί;

— Μπορούσε... να σωπάσης, γιατί με κανεις και τ'α υπερεδ'ω, είπτε ο Νικολά- κης έξω φρενών.

— Έκείνη τ'η στιγμή έπεσε τ'ο κουβάρι τ'ς Έφ'αφ'ιας κι' έσκυψε κάτω απ' τ'ο τραπέζι να τ'ο πιάση.

— Τράδα, μωρέ, τ'α κανιά σου, άχιρ- λάντιστε, θα μού τ'οσλοπάτησης τ'ο κουβά- ρι μου! φωνάζει.

Κι' ο Νικολάκης άφρημένος τ'ς ρωτά:

— Τί συμβαίνει; Τί ήπασες πάλι;

— Τίποτα, τίποτα. Όποτε να πάρεη γαμπάρι τ'ο π'ήρα σπλάτι, διαβόλου τ'α- ναμπέτη, γουσουλ'η, όντινάριε!...

Σ'ε λίγο τ'ο λέει με καλ'ήσυχη:

— Θέλεις να σου π'ήσω ένα καφεδάκι;

— Όχι, όχι, άσπες.

— Καλ'ε μη θυμώνεις, δεν σ'έπα καμπου- ρη, Άλλά δεν σ'ε συνουρίζωμια διαβόλου λ'ωλόσσανο!

— Μά π'ήψε πιά, μωρή Έφ'αφ'ια! Ά- σε με να τελέσω.

— Τέλεψε... ποιάς σ'ε βαστά, μωρέ; — Σούτ λοιπόν.

— Μά για να σου π'ώ, ξεφώνισε ή Έ- φ'αφ'ια. Δεν είμαι και κανένα καριτσάκι, για να μού αγκάξας ένα γκερούε σουτί!

Σ'ε βαρέθηκα πιά να σ' άκούω. Δεν παν- τρεύτηκε για να γίνω δούλα, για να με κουμαντάρω, να βγάινε ήλαια και να παίγγω διαταγές!

— Ό Νικολάκης τ'ην άγριοκύτταξε, και κάτι μουνοουρίσε.

— Μωρέ, τί είπες; Έχει γούστο να λ'ες πως δεν είσαι ευχαριστημένος μαζί μου... Πέστο λοιπόν.

— Σσσσσ! Άσε, γωιστιαν'ε μου, να τε- λέσω.

— Μη μού στραδουμουτσινιάζεις, σ'ε ξέ- ρω καλά π'ως θές να με ξεφορτώθης, κι' αν δεν φοδούσουνε τ'ο κόσμο και τ'ο μα- γαλά δεν θα ντ'ιγιάσουνε να μού οίξης καμιά όσλα, να με ξευτερώσης κακούρ- γε!

— Για τ'ο Θεό, πάψε πιά!

— Νά, είσαι καπάτσα να καν'ης έγ- κλημα. Άπάνω σ'το άδραντινι σου είσαι ά- ξιος για όσλα. Θάαρεις π'ως σ'ε βλέπω. Νά α'τη τ'η στιγμή που γουλόφεις τ'α μ'άτια σου και σ'οίγγεις τ'οι γωιές σου είσαι τ'αλε κουάλε σαν τ'ον καπετάν Τσομάρα!

— Μωρή σ'ώπα πιά!

— Η σ'όπα σ'το κεφάλι σου!

Έξω φρενών σ'ηκώνεται ο Νικολάκης. Η Έφ'αφ'ια υπήγει τ'ο άγριοφρενώνες τση:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Καλ'ε Παναγία μου, λυτήσου με μ' αυτό τ'ον άμοδόρο, τ'ο σερεσέμη τ'ον άντρα πούγω. Ένώ δεν ξέρω σ'ήμερα αν θάμια αύριο ζωντανή!

— Άφ'ησ'ε με επιτέλους, Έφ'αφ'ια, σ'ε παρακαλώ.

— Καλ'ε που να σ' αφήκη ή 'νεία σου! Μωρέ καπρόσκιλο, αν ήμουνε καμιά άναί- σθητη και δεν καταλάβαινα π'ως έχεις ά- νάγκη από παχιά για να κ'άνης τ'οι λο- γαριασμοί σου και τ'α υπιλάτσης σου να τ'ω.

— Άλλά ξερείς πολύ καλ'ε π'ως τ'ώνει να τ'ο κ'άνη όσλος ο μαχαλάς τ'ην φρενι- μάδα μου, και μ' έχωμνε κυφ'ο καμ'οσι. Έφ'α παπάδων γνώσι έγω, μωρέ!

Και φωνάζει και μουγκρίζει, και βοίζει, ή Έφ'αφ'ια ή έπατάλωση.

Κι' ο καυμένος ο Νικολάκης είδε κι' από- ειδα, πως δεν ήταν δυνατόν να έργασθ'η, και για να δώση τόπο τ'ς άόγης, είπτε:

— Επιτέλους τέλεσε!

Κι' έκλεισε τ'α τεφτέρια του.

— Δόξα σοι ο Θεός! ξεφώνισε ή Έφ'α- φ'ια. Έτσι κι' ένώ θα μ'επρέσω ν' άνοίξω πιά τ'ο στόμα μου, να σου λαλιντέλω λί- γο, γιατί πιά δεν νταγιαντώ α'τη τ'ην βου- θαμάσα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

— Είναι παρατηρημένο. Με τ'ον άνδρα μου κάνω έναν καυα τ'ην έβδομάδα. Έσύ;

— Ένώ όχι. Ό δικός μου πληρώνεται κά- θε μήνα!...

— Γιατί, κύριε διευθυντή, έπιμένετε ότι πρέπει να ζητούμε μπροστά τ'ην πληρωμή από τούς πελάτες που πίνουν;

— Γιατί ό περισσότεροι απ' αυτούς πι- νουν για να... ξεχάσουν!...

Νυστάζος: Όταν π'ω καφέ τ'ο βρά- δυ άδύνατον να κοιμηθώ...

— Υπναράκος: Περίεργο! Σ'ε μένα συμβαίνει τ'ο άνάποδο. Όταν κοιμημαι μού είναι άδύνατον να π'ω καφέ!...

Α'. Νοσοκόμος: Νουκ'ω, συνάδελ- φε, π'ως έφ'ασε ή τελευταία ώρα τ'ο ά- σ'ενοσους που μένει σ'τον θάλαμο 13. Τι λ'ες να κάνουμε;

Β'. Νοσοκόμος: Να σταματήσουμε τ'ο ρολόι για να πεθάνη στη βάρδια τ'ο άλλου νοσοκόμου!...

— Μαμά, είδα τ'ον κ. Ντεντέ να φιλή τ'η λούλα.

— Δεν είναι κακό. Τάκη μου, άφ'ου τ'ην Κυριακή θα παντρευτούμε.

— Όστε όποιος φιλάει μια γυνάικα τ'ην παντρεύεται κιόλας;

— Εί βέβαια!...

— Τότε πότε θα παντρευθ' ή μπαμπ'ας τ'η δασκάλα μας;

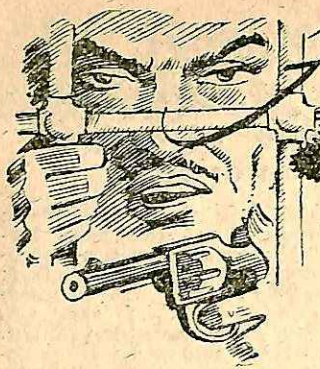
— Ό πελάτης: Άρνουμαι να τ'ο φάω αυτό τ'ο μπιφτέκι.

Τ'ο γκαρδόνι: Σ'ας θερμopαρακαλώ, κύριε; φάτε τ'ο, γιατί αν μείνη, τ'ο άφεν- τικό είπτε ότι θα μού τ'ο δώση έμένα!...

Οι ιδιοτροπίες του Περσινά

Η υπογραφή

Μπορείς να μού π'ής σ'ε παρακαλώ ποιάς είσαι τ'ο λόγου σου που μού γράφεις α'τη τ'ην έπιστολή; Ένώ π'ως είναι τ' όνο- μά σου. Όνομα και έπιθετον δηλαδή. Π'ως; Είναι ή υπογραφή σου κάτω από τ'ο γράμ- μα; Μά περί α'τού άκούδ'ας, πράκται, βλάκα μου. Περί τ'ης υπογραφής. Κάθεσαι και μού γράφεις μια έπιστολή για ένα σο- βαρό προσωπικό ζήτημα που μ' έδιαφέ- ρει και σ' ένδιαφέρει. Για ύπόθεσι δηλαδή από τ'ην όποιαν έ- ξαστώνται γρήματα, άνθρωποι και που μπορεί να έχη κρίσι- μη σημασία. Και κάνω ύστερα να ιδ'ω ποιάς διάλογος μού γράφει και βλέπω μια τζιφ'α, που μού θυμίζει τ'ην κινέζικη γραφή. Και σπ'ας τ'ο κεφάλι μου να κατα- λάβω ποιάς είσαι.

Αστυνομικό Διήγημα

Ο ληστής

— Άγαπ' μου, βρέχει έξω; Πώς είσαι; Ετοιμότερος; Έλα κάθισε κοντά στη φωτιά. Όταν αλλάξεις ρούχα μου λες... ό,τι θέλεις. Δεν πρέπει ν' αρπάξεις καμιά γροίπη. Αυτό δ'α μάς έλειπε!...

— Μικρή μου Σολάντζ!... Έλα, κάνε γρήγορα γιατί πρέπει να φάμε. Το φαγητό το έχω ζεστάνει δυο φορές και θα χαλάσει. Μά γιατί είσαι τόσο λυπημένος; Τι σου συμβαίνει; Μίλησε λοιπόν!...

— Μά σε βεβαίωνα, αγάπη μου, δεν έχω τίποτα.

— Κάτι μου κρυβείς, Ρενέ!...

— Είμαι στενοχωρημένος γιατί η γύρσα παντού για δουλειά, χωρίς να κατορθώω τίποτα.

— Τι άτυχία!... Ένας διπλωματούχος αρχιτέκτων της Ρώμης, ένας καλλιτέχνης να μη μπορεί να βρει μία δουλειά. Τι δ'α γίνουμε; Έχουμε να πληρώσουμε τόσους λογαριασμούς!...

— Μην ανησυχάς, Σολάντζ. Έχω χρήματα. Ένας φίλος μου μου δάνεισε πενήντα χιλιάδες... Να πάρω!...

— Ποιος φίλος σου;

— Δεν τον ξέρεις... Τι σ'ε μέλλει... Μάζεψέ τα να μη τα βλέπω πια!

— Γιατί μου μιλάς έτσι, Ρενέ; — Συχώρεσε με, μικρή μου Σολάντζ. Είμαι κατάκοπος. Νυ- οτάζω, προμερά... Θα πάω να κοιμηθώ... Καληνύχτα!

Όταν η Σολάντζ έμεινε μό- νη, πήρε από το ντουλάπι ένα πακέτο και το άνοιξε. Ήταν τούτο που Ρενέ που ήσαν τόσον απότομα και τα μάτια της βούρκωσαν. Γιατί να είναι τόσο αλλοιωμένος;

Η Σολάντζ ξαναθυμήθηκε το ταξίδι του γάμου τους και την ευτυχία τους των πρώτων μηνών. Αυτή αγαπούσε κι' εθαύ- μαζε τον Ρενέ. Η τύχη όμως ζήλεψε την ευτυχία τους. Έ- να χρόνο ύστερ' από το γάμο τους, μία σειρά από απρό- σπτα έξοδα τους έφεραν σε οι- κονομικό αδιέξοδο. Οι έρ- γασίες του Ρενέ είχαν σταματή- σει με τον πόλεμο και οι μι- κρές τους οικονομίες δεν αρ- γήσαν να εξαντληθούν... Το πρώι αυτό, η Σολάντζ είχε χα- λάσει και τα τελευταία της χρήματα. Χωρίς τον ανώνυμο φίλο του Ρενέ, η θέσις τους θ' ήταν απελπιστική.

Μέσα από ένοσηριο του Ρε- νέ και λίγους μήνες, η σόμπα για λόγους οικονομίας και δεν κα- τάρθινε να ζεστάνει το περι-βάλλον. Η Σολάντζ τακτοποιεί τα βρεγμένα ρούχα που έχει βγάλει ο άνδρας της... Εκεί- νος σκεπασμένος από ντιβάνι με τις κουβέρτες κοιμάται βα- ρεία!... Πόσο είναι κουρασμέ- νος!... Ούτε τις τσέπες του δεν σκέφθηκε ν' αδειάσει.

Τι να κάνει τώρα εάν ευνή- ση; Να του δείξει περιφρόνη- σή; Να γίνει συνένεός του, γιά να τον βοηθήσει να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας; Έσπινε αποφασίζει και ρί- χνει στη σόμπα το μαντίλι και το εισιτήριο. Δεν υπάρχει πια καμιά απόδειξη του εγκλή- ματος... Όσο γιά τα χρήμα- τα ή δολοφονημένη δεν θα εί-

Τι ξεχασμένος!... Εύτυχώς η Σολάντζ διορθώνει κάθε πα- ράλειψή του Ρενέ. Μά τι είναι αυτό; Μία μαύρη μάσκα!...

Γιατί βρίσκεται στην τσέπη του; Η Σολάντζ αισθάνεται τώ- ρα μίαν ανεξήγητη αγωνία να σφίγγει την καρδιά της... Τι χρειάζεται μία μάσκα στην τσέπη ενός αρχιτέκτονος που ζητάει εργασία;...

Η Σολάντζ εξακολουθεί να ψάχνει τις τσέπες του άνδρος της ελπίζοντας να βρει κάτι το οποίο να της εξηγήσει την πα- ρουσία της μάσκας... Άλλοί- μονο! Πόσο τραγική εξήγησις της παρέχει μία νέα ανακάλυ- ψη!... Ένα ματωμένο μαντίλι κι' ένα εισιτήριο εισιτηρίου από το Λα Γκαρπέν στο Παρίσι ομηραδμεμένο με το αποτύπωμα ενός δακτύλου επίσης ματωμέ- νου! Αυτά είναι τα φρικτά εύ- ρημάτα της...

Μπροστά στα μάτια της κο- ρεύουν τώρα οι τρομερές νύκτες μες μιας είδησως που διάδα- σε πρό ολίγου σε κάποια βρα- δινή εφημερίδα...

Νά την η εφημερίδα!... Έ- κει πάνω, στο τραπέζι... Στη στήλη των τελευταίων ειδή- σεων, η Σολάντζ ξαναδιαβάζει τον τίτλο με τα χοντρά κεφα- λία γράμματα και πειο κάτω την περιγραφή ενός φρικτού εγκλήματος:

«Μία ηλικιωμένη κυρία έδελεφονήθη στο Λα Γκα- ρπέν από έναν προσωπίδο- φόρο κκοχούργου».

Οι λεπτομέρειες που άκο- λουθούν είναι ανατριχιαστικές γιά τη Σολάντζ.

Η κυρία εκείνη, ηλικίας 75 ετών κατοικούσε σ' ένα μονα- χικό σπίτι. Το μεσημέρι μετά το φαγητό της είχαν αποκοι- μηθ' στην πολυθρόνα της. Κι- όταν ξύπνησε ξαφνικά είδε μπροστά της έναν άνδρα ύψη- λο, νέο κι' αδύνατο, με το πρόσωπο σκεπασμένο με μια μάσκα, με μαλλιά ζανθά και κατασρά. Έβγαλε τότε μια φωνή τρόμου. Μά ο ληστής — γιατί ληστής ήταν — την χτύ- πησε μ' ένα μαχαίρι...

Όταν συνήλθε, μ' ένα τραύ- μα ευτυχώς ελαφρύ είδε όλα τα σουτάρια της να έχουν πα- ραβιασθ'. Πενήντα χιλιάδες έ- λειπαν από την τσάντα της. Η αστυνομία ειδοποιήθηκε και βρήκε τα ίχνη του ληστή. Παγμένη από φρίκη η Σο- λάντζ ρίχνει μία ματιά στα ζαν- θά και κατασρά μαλλιά του συ- ζύγου της, που ξεπροβάλλουν κάτω από τις κουβέρτες... Η μάσκα, το ματωμένο μαντίλι, οι πενήντα χιλιάδες, το εισι- τήριο από το Λα Γκαρπέν... Ό- λα αυτά είναι καθαρά σημάδια της ένοχής του Ρενέ!...

Η Σολάντζ βυθίζεται σε φρι- κτή απελπισία. Νά πάλι τόσο χαμηλά ο αγαπημένος της Ρενέ!...

Κλαίει και κατηγορεί τον εαυτό της γιατί συλλογίζεται ότι ο άνδρας της εγκληματή- σε προς χάριν της, γιά να της προσφέρει τα μέσα της ζωής!...

Τι να κάνει τώρα εάν ευνή- ση; Να του δείξει περιφρόνη- σή; Να γίνει συνένεός του, γιά να τον βοηθήσει να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας; Έσπινε αποφασίζει και ρί- χνει στη σόμπα το μαντίλι και το εισιτήριο. Δεν υπάρχει πια καμιά απόδειξη του εγκλή- ματος... Όσο γιά τα χρήμα- τα ή δολοφονημένη δεν θα εί-

ξε κράτησε τους δριζμούς των χαρτονομισμάτων. Ήσαν λοιπόν ακίνδυνα. Άλλωστε θα τα χρειαζόταν ο Ρενέ γιά την δραπέτευσή του...

Το ζήμερμα βρίσκει τη Σο- λάντζ καθισμένη στην πολυθρό- να σ' ένα γαλάζιο. Η σόμπα έ- χει σβύσει και η νέα γυναίκα τρέμει από το κρύο, χωρίς να το αντιλαμβάνεται!...

— Σολάντζ!... Σπρώθηκες κι' όλας αγαπούλα μου;

Η δυστυχισμένη γυναίκα τι- ναχθηκε όρθια με το χέρι στη πονεμένη της καρδιά.

— Συχώρεσε με γιά το χθε- ρινό, εξακολουθώ ο Ρενέ.

— Ήσουν τόσο κουρασμένος!... Έχω κάτι να σου πω, Σολάντζ.

— Ξέρω, τον δέκοψε εκείνη ζωηρά. Πρέπει να φύγεις... να φύγουμε. Σκέφθηκα να πάμε στη φίλη μου Ζακελίν να μάς φιλοξενήσει στο Μπαλ...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει και χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ήταν η αστυνομία χωρίς αμφιβολία!... Η Σολάντζ έγινε κατάκλιση.

— Σας φέρνω την εφημερί- δα! ακούστηκε μία παιδική φωνή.

Η δυστυχισμένη Σολάντζ συ- νήλθε. Είχε ξεχάσει ότι το παιδί της θυρωρού τους έφερ- νε κάθε μέρα την εφημερίδα, γιά να βλέπουν μήπως υπήρχε καμιά αγγελία γιά τη δουλειά του Ρενέ.

Μάλις την πήρε στα χέρια της τα μάτια της έπεσαν άμε- σως σ' ένα τίτλο της εφημερί-δας.

«ΣΥΝΕΛΗΘΗ Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑ ΓΚΑΡΠΕΝ»

Βνάζοντας μία κραυγή χα- ράς έπεσε στην αγκαλιά του αγαπημένου της λέγοντας:

— Δεν ήσωνα εσύ!... Δεν ήσωνα εσύ!...

Όταν ηκούσε λίγο η Σο- λάντζ του εξήγησε τι συνέ-βαινε.

— Μ' αγαπούσες τόσο, της είπε τρυφερά ο Ρενέ, ώστε να μου συγχωρήσεις κι' ένα έγκλη- μα ακόμα;... Ακου τώρα αυτό που θα σου πω: Έπί ένα μήνα έρ- γάζομαι σε κάποιο κινηματο- γραφικό στούντιο του Λα Γκα- ρπέν ως «φίγκυράν». Γυρίζουν εκεί ένα αστυνομικό φιλμ. Παι- ζω το ρόλο ενός ληστή που προ- σωπιδόφωρο. Χθές, από αδε- ζιότητα μου έκοψα το δακτυ- λό μου με το μαχαίρι που κρα-τούσα. Και χρησιμοποιώ το μαντίλι μου γιά να σταματή-

σω το αίμα. Έπειτα φεύγον- τας πήρα τη μάσκα μαζί μου κατ' λάθος αντί να την αφήσω στο βεστιαριο. Κι' από αμνη- μόσα δεν πέταξα ούτε το ει- σιτήριο της επιστροφής μου!...

— Μά γιατί δεν μου είπες τόσον καιρό ότι εργαζόσουν έ- κει;

— Γιά έναν καλλιτέχνη άρχι- τέκτονα δεν είναι τιμητικό να παίξει ρόλο ενός κακούργου σε φιλμ. Φοβόμουν μήπως ταπει- νωθώ στα μάτια σου, Σολάντζ. Τώρα όμως δεν το φοβάμαι πια.

Η νέα γυναίκα, τον έσφιξε με παραφορά κι' άρχισε να τον φιλή.

— Αγαπημένο μου Ρενέ, πό- σο μ' αγαπάς!... Μά κι' εγώ σε λατρεύω. Ρενέ μου, θα φυλάξω αυτή τη μάσκα γιά να μου θυμίσει την αγάπη μας. Φί- λησέ με, Ρενέ, λατρεύε- μου... κακούργε!...

ΛΕΩΝ ΓΚΡΟΚ

Η ραδιο-κουζίνα

Γράφουμε στο ίδιο τεύχος γιά το μαγειρεύμα δια του ραν- τάρ.

Πριν από μερικές ημέρες, λοιπόν, εξετέθη στο Λονδίνο και μία κοινωνία εφευρεσις, που είναι πραγματικά αξιοθαύ- μαστη: η ραδιο-κουζίνα. Η θερμότης που παράγει είναι τό- σο μεγάλη, ώστε ένα κοτόπου- λο χρειάζεται μόνο ένα λεπτό γιά να ψηθ' και ένα κομμάτι χοιρινό κρέας δύο λεπτά!

Η ραδιο-κουζίνα αποτελείται από δύο μεταλλικές πλάκες και από μια γεννήτρια υψηλής τά- σης. Το φαγητό που θέλουμε να ψήσουμε τοποθετείται ανά- μεσα σ' αυτές τις δύο πλάκες από εσωτερικό ενός ειδικού δο- χείου. Γυρίζουμε κατόπιν τον διακόπτη και άμεσως παράγε- τα' η απαιτούμενη θερμότης γιά το ψήσιμο του φαγητού, που γίνεται στη στιγμή σχεδόν.

Η ραδιο-κουζίνα παρουσιάζει όμως δύο μεγάλα μειονεκτή- ματα. Το ένα είναι η υπερβολή τιμής της, που την κάνει ασυμ- φορή γιά ένα σπίτι. Μόνο μερι- κά ξενοδοχεία πολυτελείας α- πέκτησαν παρόμοιες κουζίνες ως αυτή τη στιγμή. Το άλλο μειονέκτημα είναι ότι η χρ- οίσιμότης της μπορεί να γίνει μάλλον από ένα εξαιρετικά έμ- πειρο μάγειρο. Γιατί είναι άρκε- τό ν' αφήσουμε το φαγητό ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου περισσότερο από ό,τι χρειαζέ- ται, γιά να καή.

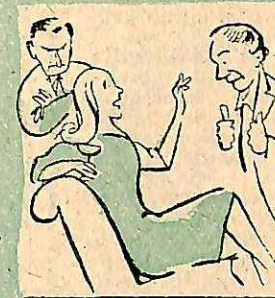
ΤΟ «ΔΩΡΟ» ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΝΤΙΟΝ

Τα πεντάδυμα του Καναδά, οι παραινόμενες αδελφές Ντιόν, που είναι σήμερα μεγάλα κορίτσια απέκτησαν εσχάτως ένα μικρόν αδελφό. Ο πατέρας τους, ο μίστερ Ντιόν, όπως είχε ο ίδιος, τους έκανε αυτό το... δώρο, γιά να μάθουν από τώρα να περιποιούνται τα παιδιά, που θ' απο- κτήσουν μετά το γάμο τους.

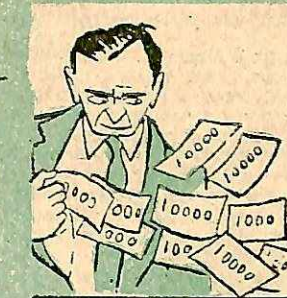
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΒΛΕΥΕΙΣ ΟΥ...

Τι συμβουλεύει ο δλος γυναικας για να έρδουν οδου άνδρες...

...η γυναιχί Γα- λλίας Δημοσιο- γραφος ονείρ Παννελις

...Οτι ο σύζυγός σας η ο άνθρωπος με τον ο- ποιον συνδέεσθε πρέπει να έχη σε κάθε στιγμή το πορτοφόλι στο χέρι του και οτι είνε χρέος του να ικανοποιή όλα τα καπιτσια σας... Κά- ποτε ο άνθρωπος αυτός μπορεί να κάνει συγκρί- σεις που δεν θα είνε κο- λακευτικές γιά σας...

... Οι άνδρες αγαπούν τις έκκεντρικές γυναι- κες, που το φόρεμα, το καπέλο ή το μακιγια- ρισμά των κάνουν τους διαδότες στο δρόμο ή τους θαμώνες ενός κέν- τρου ή γυρίζουν το κε- φάλι τους γιά να τις κυττάζουν. Είναι πιθανόν οτι δεν τις θαυμάζουν πάντα...

...Οτι είνε «αίκα» να φανώσαστε κακοσάτε- θραμμένη η να πειράζε- τε αδιάκοπα τους άλ- λους, γιά να συγκε- τρώνετε την προσοχή των ανδρων... Κά- ποτε ο άνθρωπος αυτός μπορεί να κάνει συγκρί- σεις που δεν θα είνε κο- λακευτικές γιά σας...

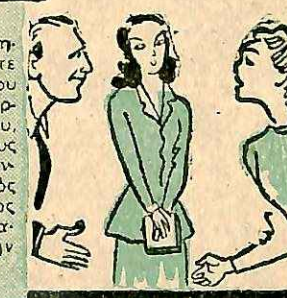
...Οτι είνε απαραίτη- το, γιά να διατηρήσε- τη την αγάπη του συζύγου σας, να κεντάτε δια- ρκώς τη ζηλοτυπία του, φλερτάροντας με άλλους άνδρες που συναν- τάτε γύρω σας. Αυτός είνε ο ασφαλέστερος τρόπος γιά να προκα- λέσετε το μίσος και την αποστροφή του...

...Οτι είνε ο κόσμος όφειλει υποχρεωτικά να σας αγαπάει και οτι δεν πρέπει να καταβάλλετε καμιά προσπάθεια γιά να εξασφαλίσετε την α- γάπη των ανθρώπων που σας περιστοιχίζουν. Με παρόμοιες ακέφεις θα βρεθήτε πολύ γρήγορα ολότελα μόνη...

...Οτι είνε ο κόσμος πλάσθηκε γιά σας και οτι το δικαίωμά σας στις χαρές και στις α- πολαύσεις της ζωής είνε α- πειρίοριστο. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Και το φρονιμότερο γιά σας είνε να μην παραγνώ- ριζε τη αξία των άλ- λων, υπερτιμώντας τη δική σας...

...Οτι κάθε άνδρας που θα συναντήσετε πρέπει υποχρεωτικά να σας ε- σωτεύη. Όσο μορφή και γοητευτική και αν ελάσσει, μην ξεχνάτε πως υπάρχει πάντα κά- ποια άλλη γυναίκα που είνε πιο δημοφής και πιο γοητευτική από σας ή που φαίνεται, τέτοια στα μάτια ενός άλλου αν-θρώπου...

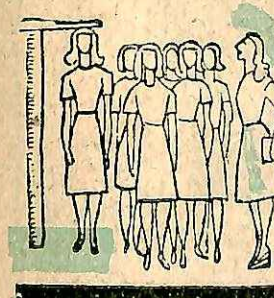
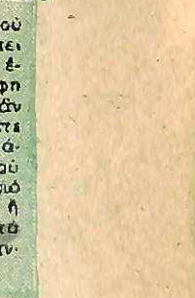
... Οτι πρέπει να τα λέ- τε όλα στη φίλη σας και οτι δεν πρέπει να κρα- τήτε κανένα μυστικό. Μην ξεχνάτε οτι πολλές οικογένειες έχουν κατα- στραφή από την ασύνε- τη και κάποτε εγκλημα- τική ακριτομυθία πολ- λων γυναικών, που δεν ξέρουν να κρατήσουν τα μυστικά του σπιτιού...

... Οτι είνε φοβερό να γερνάτε. Είνε παλά- γο να υποφέρετε γ' αυτό και να μισητε τις φί- λες σας που είνε πιο νέες από σας. Θα πρέπει αν- τιθέτως να τις βλέπετε με συμπάθεια και κα- λωσύνη και να νοιώθετε πιο εξανειωμένο τον έ- αυτό σας κοντά τους...

...Οτι είσαστε άτυχη και οτι όλα τα κακά συμβαίνουν σε σας. Κά- θε άνθρωπος έχει τις πι- κρές και τις στενοχω- ρίες του. Νομίζετε λοι- πον πως είνε μορφο γιά κείνους που σας περι- στοιχίζουν να σας άκο- υνε να μουγκρίζετε δια- ρκώς, όπως ένα μπου- λινγκ...

...Οτι το γούστα σας είνε αλαίσιαστο και οτι δεν σας χρειάζεται η συμβολή ούτε της μο- δίστας σας ούτε κανενος άλλου. Το καλύτερο θα είνε ν' ακούτε τις γνώ- μες και τις συμβουλές όλων. Έτσι θα μπορέ- σετε να καταστήσετε καλύτερα και να κατα- λάθετε τι σας ταιριά-ζει...

...Οτι υπάρχουν τριάν- τα εξή συνταγές ευνύ- χιας, όπως υπάρχουν και τριάντα εξή συντα- γές καλλονής. Η ευνύ- χια δεν κλεινεται μέσα σε συνταγές. Και το καλύτερο είνε να βρι- σκόμαστε πάντα με το χαμογελο στα χείλη, ό- ποιες και να είνε οι ά- ναποδιές της ζωής σας...

...Οτι υπάρχουν τριάν- τα εξή συνταγές ευνύ- χιας, όπως υπάρχουν και τριάντα εξή συντα- γές καλλονής. Η ευνύ- χια δεν κλεινεται μέσα σε συνταγές. Και το καλύτερο είνε να βρι- σκόμαστε πάντα με το χαμογελο στα χείλη, ό- ποιες και να είνε οι ά- ναποδιές της ζωής σας...

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδός Πιπίνου 38 — Τηλ. 85-089
10-1 και 4-7

Η ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΗ

Κάτι που μοιάζει
με μυθιστόρημα

Ένας άνθρωπος, κακοντυμένος, α-
ξυρίστος, με τρύπια παπούτσια, σ-
ταμάτησε μία μέρα εμπρός στο α-
ριστοκρατικό μοδιστράδικο της γή-
ρας Βάρρεν, σ' ένα κεντρικό δρόμο
της Βουδαπέστης, και κτύπαζε μέσα,
απ' τα κρύσταλλα της βιτρίνας. Κά-
ποιος αστυνομικός τον πλησίασε και
τον διατάξε απότομα να φύγει. Ο
αλήτης υπάκουσε, φοβισμένος. Σε
λίγο όμως, βρισκόταν και πάλι στην
ίδια θέση, μ' ένα ύφος σαν να περι-
μενε κάτι.

Είχε φτάσει η ώρα του κλεισίμα-
τος του καταστήματος. Οι υπάλλη-
λοι κι' οι μοδιστράδες, που είχαν
τελειώσει τη δουλειά τους, ξεχύθη-
καν πρόσχαρες στο δρόμο. Ο αλή-
της τις κτύπαζε μία-μία, με προσο-
χή, καθώς προσηγορεύονταν κι' έφευ-
γαν δίχως να τον προσέξουν. Διό
απ' αυτές όμως κοιτούσαν, με συμ-
πόνοια. Κι' η πιο ώμορφη και
κομψή απ' τις δυο — ένα μανκεν-
— έκανε ν' ανοίξει την τσάντα της,
για να δώσει ελεημοσύνη στον αλή-
τη.

Εκείνος πήδησε έξωφρα πίσω,
σαν να είχε ιδη φάντασμα. Ένα ού-
λοισμα βγήκε απ' το στεγνωμένο
λαιμό του:

— Μαριζά!... Μαριζά!...
— Εκπληκτική γιατί άκουγε τ' όνο-
μά της, η κοπέλλα τον κτύπαζε κα-
λύτερα. Σαφινικά γλώπιεσε κι' αρ-
πάχτηκε απ' το υπέρσσο της φίλης
της, για να κρατήσει δόλια.

— Στέφανε!... μουρούρισε σδυ-
σμένα. Έσού, Στέφανε!... σ' αυτή
την κατάσταση!...

Είχε σηκωθεί κι' άλλες γύρω
τους ένας κύκλος από περιέργους.
Η φίλη της Μαριζάς, μαντεύοντας
ότι η συνάντησή εκείνη αποτελού-
σε τον επίλογο κάποιου ανώστου
δράματος, είχε την ετοιμότητα να
σταματήσει ένα περαστικό αμάξι
και να σπρώξει μέσα τη μισολιπό-
θυμη συντροφισιά της και τον αλή-
τη, πούκλαιγε, γελούσε κι' έπαινα-
τη, λούμπανε μηχανικά το όνομα της
Μαριζάς. «Ανέθηκε έπειτα κι' η ίδια
κι' έδωσε στον αμάξι τη διευθύνη
του σπιτιού της. Εκεί θα διαφωτι-
ζόταν το μυστήριο...»

Η ώμορφη Μαριζά Μίτζικερ ελ-
χε αρραβωνιασθεί προ καιρού με τον
νέο τραπεζιτικό υπάλληλο Στέφανο
Κόσσου. Ο αρραβωνιαστικός της
τη ζήλευε αφάνταστα, δίχως σοβαρό
λόγο. Εκείνη τον αγαπούσε αληθι-
νά... μολοντί κάποτε, για επαγ-
γευστικούς λόγους αναγκαζόταν να
δέχεται τα κομπλιμέντα των πελα-
τών του καταστήματος. Ένα βρά-
δυ, ο Στέφανος την είδε να κουδεν-
τιάζει με φιλαρέσκεια, έξω από ένα
κινηματογράφο, με κάποιον κύριο
μεσόκοπο και πλούσιο. Προκάλεσε
τότε μια τρομερή σκηνή. Η Μαριζά
του εξήγησε ότι ο κύριος ήταν έ-
νας απ' τους καλύτερους πελάτες
του μοδιστράδικου, ότι τον αντιπα-
θούσε πάντα, αλλά ότι, αφού τον εί-
χε συναντήσει τυχαίως, έπρεπε να
του φερθεί ευγενικά. Ο Στέφανος ό-
μως δεν θέλησε ν' ακούση καμιά
δικαιολογία. Έγκατέλειψε την κοπέ-
λα και δεν ξαναφάνηκε πιά.

Μάταια η Μαριζά τον αναζήτησε
την άλλη μέρα στο δωμάτιό του
και στο γραφείο του... Είχε
γαλή και κανείς δεν ήξερε τί είχε
απογίνει. Ειδοποιήθηκε ακόμη κι' η
αστυνομία, εφ' όσον όμως δεν υπήρ-
χε καμιά κατηγορία εναντίον του
Κόσσου, οι έρευνες περιορίστηκαν
στη διαπίστωση ότι δεν του είχε συμ-
βή δυστύχημα.

Κι' όμως ο Στέφανος είχε κάμει
ένα έγκλημα! Μή πιστεύοντας τε-
λείως στις εξηγήσεις της Μαριζάς,
αλλά και μετανοιώντας κάπως για
τις αβάσιμες υποθέσεις του, πήγε να
περιμένει έξω απ' το σπίτι της, το
επόμενο βράδυ μετά τον καυγά τους.
Η νύχτα ήταν σκοτεινή, η ώρα προ-
χωρημένη.

Έξαφνα, ο νέος διέκρινε δυο σκιές
που προχωρούσαν αργά, κοντά-
κοντά, στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο.
Ήσαν ένας άντρας και μία γυναί-
κα. Η γυναίκα είχε τη σιλουέττα
της Μαριζάς και φορούσε το ίδιο
φόρεμα και το ίδιο πλατύνοο κα-
πέλλο μ' αυτήν. Πάνω στην έξωσή
του, ο Στέφανος δεν αμφέβαλε κα-
θόλου ότι ήταν αυτή, η αρραβωνια-
στική του!

Τρελλός απ' τη ζήλεια, έβγαλε το
σουγιά του, ώρμησε πάνω στο ανύ-
ποπτο ζευγάρι και, πνίν ο άντρας
προλάβει να υπερσπασίσει τη ντάμα
του, τη χτύπησε έπαισιμημένως στο
πρόσωπο με μανία! Εκείνη έβγα-
λε ένα ούρλιασμα τρόμου και πό-
νου.

Ο Στέφανος έφυγε κατόπιν τρέ-
χοντας και χάθηκε στο σκοτάδι.

Περιπλανήθηκε όλη τη νύχτα, σαν
αφάντασμα, το άπειλομένο ξεφωνή-
το της Μαριζάς αντηκούσε στ' αυ-
τιά του, οι τύψεις του δάγκωναν την
καρδιά... Τα δημιουργία, συνάν-
τησε ένα κοραδάκι τσιγγιάνο, το α-
κολούθησε και συμμερίσθηκε τη ζωή
του επί δυο δολόχρα χρόνια.

Επειτα, υποφέροντας πάντα απ' τις
τύψεις, θέλησε να γυρίσει στη
Βουδαπέστη, για να μάθει τί είχε α-
πογίνει η γυναίκα που αγαπούσε α-
κόμη. Σταμάτησε λοιπόν έξω απ' το
μοδιστράδικο... κι' είδε να βγαίνει
η Μαριζά, ώραία σαν πρώτα, κι' α-
κόμη περισσότερο! Μά ποιά ήταν
λοιπόν η γυναίκα που είχε παραμορ-
φώσει, τη μοιαζία εκείνη νύχτα;

Και το χειρότερο ήταν ότι ένας α-
θώος πλήρωσε στη φυλακή το δικό
του έγκλημα: κάποιος Μιχάλης Τό-
σοκ. Έρωτευμένος με την ώραία
και νέα κόμισσα Φρίντα Ζίχνερ, την
κυνήγούσε με τις έρωτικές προτά-
σεις του, κι' έπειδή εκείνη δεν δεχό-
ταν, την απειλούσε πως θα την πα-
σαμόφωνε.

Η Φρίντα ντυνόταν στο κατάστη-
μα Βάρρεν. Το βράδυ λοιπόν που
της έπεσε το Κόσσου, φορούσε έ-
να απ' τα τελευταία μοντέλλα που
είχε λανσάρει η Μαριζά και τη συ-
νώδευε ο αδελφός της. Όλες οι έν-
δειξεις ήταν εναντίον του Τόσοκ, κι'
εκείνος δεν υπόφερε να παρουσιάσει
κανένα άλλοθι. Συνελήφθη λοιπόν
και καταδικάσθηκε.

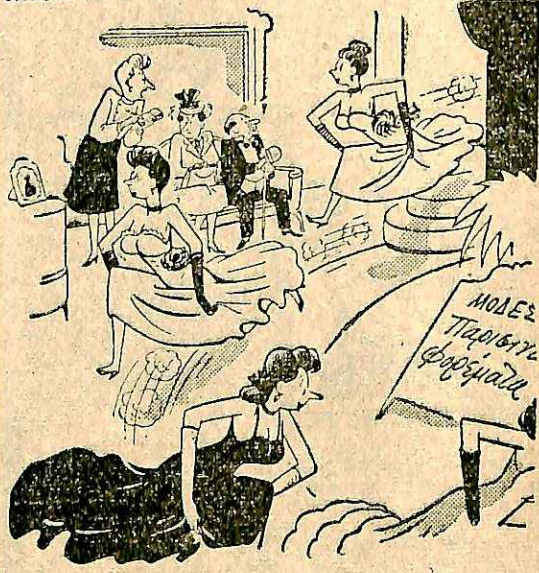
Τώρα όμως είχε αποκαλυφθεί η α-
λήθεια. Αφού καθαρίσθηκε και ντύ-
θηκε εύπρεπώς, ο Στέφανος πήγε να
ζητήσει συγγνώμη απ' την κομψο-
σα. Έπειτα προαδόθηκε στη δικαιο-
σύνη. Η Μαριζά του ωρκίσθηκε ότι
θα τον περιμένει ως ότου αποφυλα-
κισθεί. Κι' η Φρίντα όμως δέχθηκε
επί τέλους να παντρευτεί τον Τόσοκ,
που την αγαπάει πάντοτε, τόσο, ώ-
στε δεν βλέπει τα φρικτά σημάδια
που της παραμορφώνουν το πρόσω-
πο.

Προσφέρεται γυναίκες καρδιά

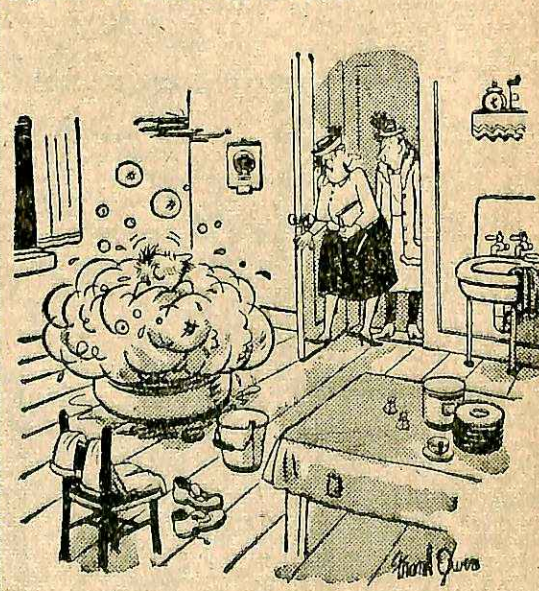
Το 1936 η κυρία Πίνα Σανγκι-
νέτι, από το Λος Άντζελες, είχε
πουλήσει προκαταβολικά την καρδιά
της στο χειρουργό Μάλκολμ Πίνο,
αντί 5000 δολαρίων. Φυσικά, ο χει-
ρουργός θα έπαινε στην κατοχή
του αυτή την καρδιά μετά το θάνα-
το εκείνης στην όποιαν ηλικία. Αλλά
ο Πίνο πέρασε πνίν από λίγες ημέ-
ρες και η κυρία Σανγκινέτι έδωκε
σίσευσε μια άγγελια στις έφημερί-
δες, ζητώντας νέον άγαράστη για
την καρδιά της.

— Και τώρα, παιδιά, ξέρετε τη δουλειά σας...
σπάστε με τη ψυχή σας.

— Βιάζονται λιγάκι τα «μανκεν» μου, αλλά
ξέρετε, τα πληρώνω με την ώρα!

— Έμπα, Εύδοξία... Ο άντρας μου μάς άκουσε
κι' έκανε μπόλικο σαπουνάδα!

ΟΙ ΤΡΕΛΛΕΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΕΣ

Το παραμύθκι μας

Μία φορά ζούσε ένας παπάς
με την παπαδιά του και τρεις
κόρες. Κι' οι τέσσερες όμως
ήσαν θεοπάλαδες.

Μία μέρα η πρώτη παπαδο-
πούλα βγήκε για να σερβιανί-
ση και είχε ένα γκρεμνό. Κά-
θισε λοιπόν στην άκρη κι' άρ-
χισε να κλαίει και μοιρολογάει:

— Ωχου! που θα παντρευτώ
να κάνω ένα παιδάκι... Θάρθη
να κυττάξω αποδυνά, θα πέση
και θα σκοτωθώ! Ωχου παι-
δάκι μου, παιδάκι μου!...

Επειδή άργούσε να γυρίση
η δεύτερη αδελφή της πήγε για
να τη φέρει.

— Μωρέ τί έχεις και κλαίς;
τη ρώτησε.

— Δεν βλέπεις, καυμένη, το
γκρεμνό, που θα παντρευτώ θα
κάνω έν' ανηψάκι σου και θάρ-
θη να πέση, να σκοτωθώ!

Κάθεται κι' η άλλη κι' άρ-
χίζει να κλαίει.

— Υστερα έρχεται κι' η πιο
μικρή. Αρχίζει κι' εκείνη τα
κλάματα και στο τέλος φτάνει
κι' η παπαδιά. Μόλις έμαθε
γιατί κλαίνει οι κόρες της άρ-
χίζει να μοιρολογάει και κείνη
για το... έγγονάκι της.

Ο παπάς τοέχει, τις γυροεί
και τις βρίσκει τις καλές σου
να κάθονται και να κλαίει. Τις
ρωτάει κι' έχουν και κείνες του
είπαν την τρέλλα τους.

— Μπα! που να σάς κάψη
ή φωτιά!... φωνάζει ο παπάς.
Ως τότε θα σας υποφέρω; Έ-
σεις δεν βάχετε μυαλό.

Γυρίζει λοιπόν σπιτι, παίρ-
νει τα ρουχαλίκια του και πνίν
φύγει τους λέει:

— Αν έχετε τύχη, να βρώ
χειρότερες από σας, τότε μο-
νάχα να γυρίσω πίσω.

Πάει, πάει ο παπάς βρίσκει
ένα άλλο χωριό, και σ' ένα σπι-
τι άκουει κλάματα... Σκύβει
να δει τί τρέχει και βλέπει μία
γυναίκα. Είχε ένα παιδάκι μέσα
στην κοιλία, από πάνω του κρε-
μόταν ένα τσεκούρι, και κείνη
φώναζε:

— Ωχου, παιδάκι μου, τσε-
κουροσκοτωμένο μου!...

— Τί έχεις και κλαίς εύλο-
γημένη; της λέει ο παπάς.

— Τί νάχω, παπά μου; Δέ
βλέπεις που θα πέση το τσε-
κούρι και θα σκοτώση το παι-
δί μου;

— Καί τί μου δίνεις έμένα
να στο γλυτώσω; ρωτάει ο πα-
πάς.

— Ο,τι μου ζητήσης, παπά
μου! άπαντά εκείνη.

Τότε πνάνει την κοιλία ο πα-
πάς και τη σέρνει παραμέσα.

— Νά, κυρά μου! Τώρα πιά
υπ' κλαίς, της λέει.

Του δίνει τότε εκείνη ένα
πουνγί με φλωριά κι' ο παπάς
φεύγει. Κάθως περνούσε όμως

από μία γειτονιά κυττάζει κά-
ποιο μαζωμένο, φωνές, κλάμα-
τα. Πλησιάζει και τί να δει:
Είχαν έναν ψηλόν άνθρωπο να
παντρεύουν, η πόστα του σπι-
τιού της νύφης ήταν μικρή, δεν
γυρούσε να περάση μέσα και
συλλογιζόντουσαν τί να κάνουν.
Να του κόψουν τα πόδια ή το
κεφάλι;

— Αν περάσω εγώ το γαι-
μπαπ' την πόστα τί μου δί-
νετε; ρωτάει ο παπάς.

— Ο,τι θέλεις, του λέει, μό-
νο κάνε μας αυτή τη χάρι.

Τον πνάνει τότε ο παπάς
απ' το κεφάλι.

— Σκύβε, βρέ, του λέει, και
τον έμπασε μέσα.

Του δίνουν τότε οι συγγενείς
του γαιμπαρού κάμποσα φλουριά
κι' ο παπάς φεύγει.

Πάει παρακεί και βλέπει μία
γορά. Είχε ένα γουρουνάκι και
το στόλιζε με διαμαντικά για
να το πνί στο πανηγύρι, γιατί
εκείνο, λέει, ήταν το παιδάκι
της.

— Όταν είδε τον παπά του
φωνάζει:

— Ω, παπά μου, πές το παι-
δάκι μου στο πανηγύρι γιατί
έγώ είμαι γορά και δεν υπο-
ρώ; Θα σου δώσω ό,τι θέλεις
για τον κόπο σου.

— Ευχαρίστως, λέει ο πα-
πάς, και γάρισμα το πάω για
το γατήρι σου.

Του το δίνει λοιπόν η γορά,
το παίρνει ο παπάς μ' όλα τα
διαμαντικά που είχε άπάνω του
και δρόμο παίρνει, δρόμο άφη-
νει, φτάνει έανά πίσω στο χω-
ριό του και στο σπίτι του.

— Καλώς τον! του λέει η
παπαδιά. Που γυρίζεις τόσο
καιρό και κοντεύαμε να τρελ-
λαθούμε!

— Εγώ έλεγα, πως είσατε
μονάχα έσείς παλαδές, της ά-
παντά ο παπάς, μα καθώς είδα
έγώ ο κόσμος κι' άλλες χειρό-
τερες τρελλές από σας! Έτσι
θα μείνω πιά κοντά σας.

Και μ' εκείνα τα φλουριά
πούφερε πάντοτε τις κόρες
του, κι' έζησαν κι' εκείνες καλά
κι' αυτός με την παπαδιά του
ως τ' βαθεία τους γηραιά.

Μαγική εικόνα

Δυο περίφημοι παλαιοί διασκε-
δάσαν τον κόσμο με τ' αστεία
τους. Μά που είχε ο άλλος πα-
λάτσος: Για βρήτε τον!

Τ' αστέρια

Ο Τζούλιος, ο μικρός ζαν-
(θούλης
έκανε μέσα στο περβόλι
μιαν άνακαλψη λαμπρή.

Μία νύχτ' ανέφελη, καθάρια
π' όλα ήταν γύρω φεγγερά,
μέτροσε μέσα στο πνιγάδι
τριάντα αστέρια λαμπερά.

Πως θάθελε να τα φαρέψη!
Μα ήταν η ώρα του ύπνου
(πιά,
και τράβηξε κατά το σπίτι
γιονμάτος γκρίνια κ' άκεφιά.

Στο πουπουλένιο του κρεβ-
(θάτι
ή νύχτα πέρασε γοργή,
γιατί όνειρεύεταν τ' αστέ-
(ρία

Ισα με τ' άλλο το πρωί.

Νωρίς τραβά για το πνιγάδι
κυττάζει εδω, κυττάζει εκεί,
μ' απ' τα τριάντα του τ' α-
(στερία

κανένα δεν μπορεί να ιδεί.

Ξαναγυρνά κατά το σπίτι,
δάκρυα τον βρέχουν φλο-
(γερά,
«Καλέ μπτέρα! τ' αστέρια
(κία

πνιγίκαν όλα τα φτωχά!»

(Μετάφρασις) ΖΥΛ ΖΩΝΥ

— Είκοσι έξη... είκοσι α-
πτά... είκοσι όκτω...

— Τί κάνεις εκεί, Γιαννάκη;
— Επάρσα το βάζο και θέλω
να δω αν έγινε χίλια κομμα-
τιά!...

Εύθυρα λόγια

Ο Γιαννάκης λέει στη υπέ-
ρα του:

— Μά γιατί, μαμά, παραπο-
λέσαι διαρκώς έναντιόν μου;
Είμαι τόσο κακός, αλήθεια;

— Νά, Γιαννάκη, είσαι κα-
κό, πολύ κακό παιδί.

— Εί! Τότε πρέπει να εύχα-
ριστής το Θεό που δεν... γεν-
νήθικα δίδυμος!

Η Λιλή βρήκε στο τραπέ-
ζι δυο σοδάκινα κι' άρχισε να τα
τρώει. Είχε φάει πιά το ένα κι'
άρχισε να καθαρίζει το δεύτε-
ρο, όταν η αδελφή της της λέει:

— Α! Λιλή, ξέρεις ότι το
ένα είναι δικό μου;

— Α! κοίμα, άπαντά η Λι-
λή, δεν το ήξερα κι' έφαγα
πρώτα το δικό σου!

Τα 3 ωραιότερα ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ιστοριούλα

Η άνοιξη έμπαινε χαρωπή
κι' η φύσις όλη γελούσε. Ο μι-
κρός Λουδοβίκος βγήκε ένα
πρωί, με τις δυο μικρές άδελ-
φούλες του στον δάσοςτο κή-
πο του σπιτιού τους, στάθηκε
μπροστά σε μία τριαντάφυλλιά
και έλεπε κόβοντας ένα τριαντά-
φυλλο:

— Νά! Κυττάχτε το τί ώ-
ραίο που είναι!... Το τριαντά-
φυλλο είναι το ωραιότερο λου-
λουδι του κόσμου!

— Α! όχι, όχι!... πετά-
χτηκε τότε και έλεπε η μικρή ά-
δελφή του, η Καρολίνα. Έμμένα
μου άρέσει ο κρίνος, πολύ πε-
ρισσότερο... Νά, κυττάζε τον
κρίνο εκείνον που ανθίζει πάρα
κάτω στον κήπο μας... Πρώ-
τα έρχεται ο κρίνος και δεύτερο
το τριαντάφυλλο...

— Ούτε ο κρίνος, ούτε το
τριαντάφυλλο, άκούστηκε τότε
να λέη η άλλη αδελφή του Λου-
δοβίκου, η μικρή Άννέτα. Το
πιο ωραίο λουλούδι του κήπου
μας είναι ο μενεξές...

Τότε η υπέρα τους που εί-
χε κατέβει εκείνη τη στιγμή
στον κήπο κι' άκουσε την άμ-
λία των παιδιών της, πλησίασε
κοντά τους και τους έλεπε:

— Και τα τρία αυτά λου-
λούδια που τόσο σας άρέσουν,
είνε εξ' ίσου ώραία και δεν πρό-
πει να τα ξεχωρίζετε, γιατί
το ένα δεν μπορεί να κάνει χωρίς
το άλλο, και πλάστηκαν απ' το
Θεό για να είναι όλα μαζί.

Ο μικρός Λουδοβίκος κι' οι
αδελφούλες του άπάρησαν και
με μεγάλη έκπληξη κυττάζαν τη
υπέρα τους από ματιά.

— Γιατί υπέρα; ρώτησαν
κι' οι τρεις με μία φωνή.

— Ακούστε με, τους άποκρί-
θηκε η υπέρα τους. Ο ταπει-
νός μενεξές συμβολίζει τη σε-
μνότητα και την ταπεινοφροσύ-
νη. Ο άγνός κρίνος την άθωό-
τητα και την καλωσύνη. Και το
περήφανο τριαντάφυλλο, όταν
το κυττάμε φαίνεται σαν να μάς
λέη:

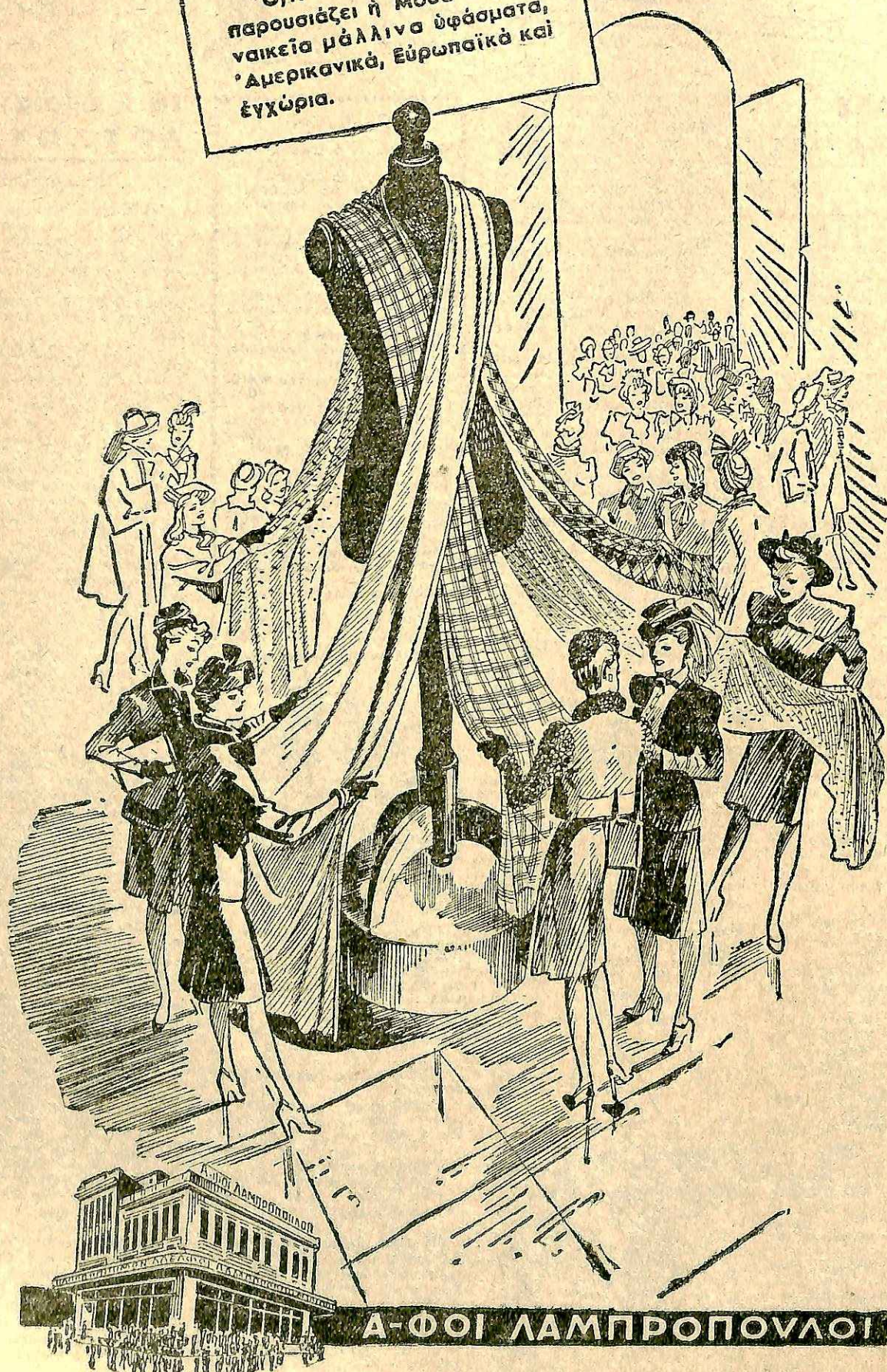
«— Παιδιά μου, να είστε
πάντα ώραίοι και περήφανοι
σαν κι' έμένα, αλλά να είστε
συγχρόνως σεμνοί, άθώοι κι' ά-
γνοί, γιατί έτσι μόνο θα μπο-
ρέσετε να έχετε την άγάπη και
τη βοήθεια του μεγάλου μας
Θεού, που με έπλασε κι' έμέ-
να, όπως κι' εσάς κι' όπως όλα
τα πλάσματα στον κόσμο».

Ο Τάκης πήγε για πρώτη
φορά προχθές στο σχολείο.

Πώς σου φάνηκε λοιπόν ο
δάσκαλος Τάκης; τον ρωτάει
ο πατέρας του όταν σχολάσε.

— Τετραπέρατος άβήρωτος,
μπαμπά! Ο,τι δεν έβρει αυ-
τός, μας ρωτάει έμάς και του
το λέμε.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ
 "Ο,τι νέον και έκλεκτον
 παρουσιάζει η μόδα εις γυναικεία μάλλινα ύφασματα,
 'Αμερικανικά, Εύρωπαϊκά και
 έγχώρια.

Α-ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΝΛΟΙ

Μιά χαμένη εύτυχία

Η Βούλα, είναι μία όμορφη και πολύ τσακίνα κοπέλλα είκοσιεννιά χρονών.

Αγαπεί τα τρελλά από τον Τάσο. Λέει, τον πλούσιο σταφιδήμπορο. Μα τον αγαπά κι' αυτή μ' όλη την ψυχή της και περνάει κι' οι δυο μία ζωή παραμυθένια. Ναι, η Βούλα κι' ο Τάσος είναι ένα αληθινά εύτυχισμένο ζευγάρι.

Ένα δειλινό, κάπου εκεί κοντά στο όλοισο του Παλαιού Θαλήρου, ο Τάσος πρότεινε στην αγαπημένη του να παντρευτούν. Χωρίς να την άφησε μάλιστα να συνέλθει από την κατάπληξη της συνέχισε:

—Τό σκέφτηκα καλά, από καιρό και τ' αποφάσισα, λοιπόν; Τι λέει; Τι με κυττάς; Είμαι σαν να σου ανήγγειλα την καταδική σου;

—Μά, Τάσο... πρόφερε με τρεμάμενα χείλη η Βούλα. Δεν νομίζεις, πως πολύ απότομα πήρες μία τέτοια απόφαση;

Εκείνος την κύτταξε στο πρόσωπο και τρώμαξε με τη χλωμάδα της. —Τι έχεις, Βούλα; Γιατί δεν χαίρεσαι; Δεν θέλεις να παντρευτούμε, να έχουμε κι' εμείς τη θέση μας στην κοινωνία; Να κάνουμε οικογένεια, Βούλα, νά, πως να στο πω... Θέλω ένα παιδάκι, να τ' ακούω να με φωνάζει «μπαμπά»... Έσύ, δεν θέλεις;

—Αν θέλω, Τάσο μου... Ρωτάς αν θέλω μία τέτοια όνειρεμένη ευτυχία;

—Τι σε κάνει, λοιπόν να τρομάζεις έτσι;

—Τίποτα... μόνο, πού μου τ' είπες έτσι ξαφνικά. Έπειτα δυο χρόνια, τώρα που ζούμε μαζί, δεν μ' άφησες ποτέ να σου μιλήσω για τον εαυτό μου, για το παρελθόν μου...

—Τι να τ' κάνω το παρελθόν σου; Τι με μέλλει έμένα για την περασμένη σου ζωή; Τελείωσε. Σε μία βδομάδα θα παντρευτούμε.

Χωρίς να πουν τίποτε άλλο, πήραν σε λίγο το τράι για την Αθήνα.

Τό ίδιο βράδυ η Βούλα περιμένει τον Τάσο στο σπιτάκι τους. Μία βαθεία μελαγχολία έχει απλωθεί στ' ώχρό πρόσωπό της κι' η καρδιά της χτυπά δυνατά.

—Πρέπει άποψε να τ' μιλήσω, ψιθυρίζει, και τα μάτια της θολώνουν από δάκρυα. Δεν θέλω, δεν πρέπει να τ'ον γελώσω.

Καθισμένη τώρα η Βούλα σε μία πολυθρόνα αντίκει από τ' γραφείο, κι' πού κάθεται ο Τάσος τ'ον μιλά με χαμηλωμένα μάτια και με άρνη φωνή:

—Δεν θέλω να σου πω την ιστορία μου, πως πέρασα από μικρή, ως νόθο παιδί μιας γυναίκας που μ' εγκατέλειψε στα χέρια του τελευταίου της φίλου, δέκα χρονών κοριτσάκι στην Πάτρα.

«Η ιστορία μου αρχίζει από την εποχή που ήμουν δεκαπέντε χρονών, όταν μία νύχτα έφυγα κρυφά με τ'ον γιο τ'ον μπακάλη της γειτονίας. Αυτός μ' έφερε εδώ στην Αθήνα κι' αφού έναν ολόκληρο χρόνο με τυράννησε, μ' έδερνε και με κλειδώνει στην κámara γυναική και πεινασμένη γιατί δεν ήθελα να

διασκεδάω με τ'ους φίλους του, μια μέρα με πήγε σ' έναν κύριο κοντά στο Κολωνάκι, σ' ένα ωραίο και πλούσιο διαμέρισμα. Εκεί εφάγαμε και οι τρεις. Έπειτα εκείνος έφυγε. Αργότερα έμαθα απ' αυτόν τ'ον κύριο ότι τ'ον πήρε λεφτά κι' εγώ κατάλαβα, πως με είχε πουλήσει!...

«Ήμουν πιά είκοσι χρονών όταν κατάφερα να ξεκολλήσω από τ'ον άνθρωπο αυτόν, πού στο βάθος της ψυχής μου τ'ον μισούσα και τ'ον συχαινούμουν. Όταν τέλος έφυγα απ' αυτόν...

«Η φωνή της Βούλας δεν μπορεί πιά να συνεχιστεί. Ένα σιγανό κλάμα μόνον ακούγεται.

—Έπειτα; ρώτησε ο Τάσος, πού ήθελε τώρα να τ'ον μάθει όλα.

Εκείνη τρώμαξε στο ακουσματ' της φωνής του, πού αντήχησε βαρεία, γεμάτη πόνο.

—Έπειτα... δεν θυμάμαι πιά... Κατρακυλούσα τ'ον κατήφορο απ' αγκαλιά σ' αγκαλιά ως τ'ον ημέρα πού συνάντησα εσένα, πού πραγματικά και μοναδικά αγάπησα... Σώπασε κι' ύστερα από λίγο πρόσθεσε:

—Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί δε χάρηκα, γιατί δεν πήδησα από τ'ον χαρά μου σ'άν μου είπες να γίνω νόμιμη γυναίκα σου και μπετέρα τ'ων παιδιών σου;

Εκείνος δίκως να ηλ' τίποτα, τσακισμένος από τ'ον πόνο, άνοιξε τ'ον πόρτα, βγήκε έξω και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες περίμενε η Βούλα τ'ον Τάσο τ'ον στο σπίτι. Και τέλος, χωρίς έλπιση να τ'ον ξαναδώ έφυγε κι' αυτή μία νύχτα.

Σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο της όδοι Αριστοφάνους, εδώ κι' ένα χρόνο, ζή με συντροφιά τ'ον πόνο της, η Βούλα. Τα πικραμένα χείλη της χαμογελούν μόνο στη θύμη του Τάσου και συχνά ψιθυρίζει:

—Τάσο μου... αγαπημένο μου, δεν σε γέλασα. Τό μόνο καλό πράγμα, πού έκανα στη ζωή μου είναι πού σου είπα τ'ον αλήθεια.

Καθισμένη σε μία καρέκλα κοντά στο παράθυρο σβίγγει τ'ον δυο της χέρια πάνω στην καρδιά της, πού εκείνη τη στιγμή χτυπά πολύ δυνατά. Ένας ξερός βήχας τραντάζει τ'ον αδύνατο στήθος της...

Ξαφνα ένα σιγανό χτύπημα στην πόρτα τ'ον τρώμαξε. Μή μπορώντας να μιλήσει σκούησε κι' άνοιξε μόνη της.

—Τάσο! Έσύ εδώ; Ξεφώνισε.

—Βούλα, γλυκεία μου αγάπη! Γιατί έφυγες; Γιατί δεν περίμενες λίγο ακόμα; Ναι, Βούλα θα γύριζα... γιατί δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα.

—Τάσο!... Αγαπημένο μου!... Αυτά τ'ον λίγα λόγια μπόρεσε να ηλ' μόνον η τολαίφωρη κοπέλλα και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Όταν συνήρθε συμμαζεύτηκε στη γωνιά τ'ον ντινιού κι' άρχισε να κλαίη μ' αναφυλλήματα.

—Μην κλαίς, αγαπούλα μου, της είπε ο Τάσος. Άρκετά πονέσαμε, κι' έκλαψαμε. Τώρα, από δω κι' έμπρός, πρέπει να φροντίσουμε για να ξαναχτίσουμε τ'ον γκρεμισμένη μας εύτυχία. Έλα πάμε στο σπιτάκι μας να μιλήσουμε για τ'ον μέλλον μας.

—Τάσο, τραύλισε με δυσκολία η Βούλα. Τό σκέφτηκε καλά; Νομίζεις πως θα μπόρεσης να ξεχάσεις τ'ον παρελθόν μου;

—Τό παρελθόν σου μου άρκει να τ'ον ξεχάσεις εσύ... Τώρα είσαι σ'άν και εγώ πού αγαπιώμαστε. Αυτό είναι όλο. Η αγάπη μας, μικρούλα μου, είναι πιά δυνατή κι' απ' τ'ον θάνατο ακόμα.

—Ναι, αγαπημένο μου, πιά δυνατή κι' απ' τ'ον θάνατο!...

Είχαν όμως κι' οι δυο γελαστή. Η μεγάλη συγκίνηση σταμάτησε για πάντα τ'ον ίδιο εκείνο βράδυ τ'ον άρρωστη καρδιά της Βούλας.

Τη βρήκανε πικρά ο Τάσος τ'ον άμοιρη γυναίκα. Και συχνά, κάθε μέρα σχεδόν της πηγαίνει δροσερά λουλούδια σ'όν τάφο της. Σκυφτός κατόπιν, χάνεται σ'όν μακρύ τ'ον δρόμου ψιθυρίζοντας πονεμένα:

«Αμοιρη Βούλα!...»

12 αλάνθαστοι τρόποι ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ!

Δεν σ'ας τ'ους υποδεικνύω ο με για να τ'ους ακολουθή σε τε. Θεός φυλάξει! Άλλά για ν' αποφύγετε να πέσετε σ' ένα από τ'α 12 αυτά άμαρτήματα, πού είναι θανάσιμα για μία νέα.

Πραγματικά, πόσες φορές δεν ακούει κανείς προκειμένου για μία νέα, πού πλησιάζει τ'α τριάντα, έρωτήσεις σ'άν κι' αυτές:

—Μά γιατί δεν πανδρεύθηκε ακόμη;... Κι' όμως είναι αρκετά όμορφη!... Μήπως σκέπτεται να μείνη γεροντοκόρη;

Και αυτό συμβαίνει όχι λίγες φορές στη ζωή. Φταίει σ' αυτό ή μοίρα;... Η οι άνδρες;...

«Η μήπως φταίτε σεις ή ίδια, πού, χωρίς να τ'ον θέλετε και χωρίς να τ'ον καταλαβαίνετε ίσως, κάνετε τ'ους άνδρες να φύγουν από κοντά σας;

Μ' άλλα λόγια, όταν βλέπετε ότι άρέσετε σ' ένα νέον και συμβαίνει να σ'ας άρεση κι' αυτός, μήπως πέφτετε σ' ένα από τ'α θανάσιμα αυτά άμαρτήματα;

1 Βάζετε όλα σας τ'α δυνατό για να τ'ον αποδείξετε πως είσαστε ανώτερο απ' αυτόν στο τένις, στο κολύμβημα, στο σκι, σε ό,τι δ'ποτε τέλος;

2 Τ'ον λέτε κάθε τόσο: —Ω! Έγώ υπακούω στους γονείς μου γιατί θέλω να είμαι παυχη. Άλλ' όταν παντρευθώ θα κάνω ό,τι μου περνάει από τ'ον κεφάλι;

3 Έπωφελείσθε από κάθε ευκαιρία για να δείξετε τ'ον περιφρόνησί σας για τ'ον οικικές ασχολίες; Λέτε ξαφνα:

—Αν ένας άνδρας παντρευτεί για να τ'ον σιδερώσουν τ'ον πουκάμισό του και να τ'ον μαντάρουν τ'ον κάλτσες του, τότε γιατί να μην πάρη τ'ον υπηρέτριά του;

4 Δείχνετε μπροστά τ'ον άνημονοία και άποτροφή για τ'ον παρκινδία τ'ων μικρών παιδιών;

5 Όταν έρχεται να σ'ας έπισκεφθώ στο σπίτι σας, τ'ον καταφέρνετε τόσο... καλά, ώστε να τ'ον βρή όλα άνω κάτω; Η πάλι έμμεσα παρουσιάζοσαστε μπροστά τ'ον όκτω μέρες στη σειρά με ζεραμμένη τη ραφή της ζακέττας σας ή με ένα ή δυο κουμπιά λινάτερα από όσα πρέπει;

6 Στην όμιλία σας, στις τρεις φράσεις αρχίζετε τις δύο με τ'ον «Έγώ...», π.χ. «Έγώ δεν μπορώ να τ'ον πω...», «Έγώ δεν ήμουν ποτέ σ'όν ώριμη ώρα! (Άλλοι μόνον) Κι' εκείνος πού πρέπει να είναι τ'ον ώριμη ώρα στο γραφείο του;». —Η «Έγώ δεν μπορώ να τ'ον κάνω περίπατο με τ'ον πόδια!»;

7 Υπερφηφανεύοσαστε διαρκώς μπροστά τ'ον για τ'ον ψέμματα πού λέτε σ'όν γονείς σας; Πως τότε αυτός, να μην σκεφθώ:

—Αφού ζέρει να κρύβεται τόσο καλά, γιατί δεν θα μ'ον κρύψη και μένα σ'όν τ'ον φλέτ της ή τις σκέψεις της μ' έναν άλλον;

8 Λέτε διαρκώς αναστενάζοντας:

—Αν είχα τόσο λεπτά όσα η Έλένη δεν θα παντρευόμουν ποτέ. Όταν είναι κανείς πλούσιος τί χρειάζεται να παντρευθώ;

9 Όταν σ'ας κάνει ένα κομπλιμέντο για τ'ον καινούργιο φόρεμά σας, απεύθετε να τ'ον πείτε:

—Δεν μου χρειάζονται τ'ον κομπλιμέντα σου!... Τι καταλαβαίνετε σεις οι άνδρες απ' αυτά τ'ον πράγματα;... Μου είναι αρκετό ότι άρέσει σ'έναν!

10 Όταν βρισκόσαστε μαζί σ' ένα κέντρο δίνετε παραγγελίες απ' ευθείας σ'όν γκαρζόνι σ'άν αυτός να μην υπήρχε; Και, γενικά, φροντίζετε σ'άν να μην λογαριάζετε καθόλου τ'ον παρουσία τ'ον;

11 Λέτε συχνά βωμολογίες ή κάνετε πράγματα πού δεν ταιριάζουν σε μία γυναίκα;

12 Η μήπως, αντί για όλα αυτά, τ'ον δείχνετε με τ'ον τρόπο σας πως είναι ό μόνος άνδρας πού σας πρόσεξε και ό,τι είσαστε πρόθυμη να κάνετε κάθε θυσία για να τ'ον κρατήσετε;

Φροντίστε λοιπόν να διορθώθετε, γιατί μόνον έτσι θ' αποφυγετε τ'ον άπαισιο «ράφι».

ΜΙΡΑΝΤΑ

Παπαρουνες στα σταχια

Το δρεπάνι του Ζαν Μαντέκ πηγαίνονταν άργα και ρυθμικά. Και στο πέρας της λεπίδας του, τα ξανθά σταχια έπεφταν κάτω, μ' ένα ελαφρό θρόισμα, σαν από μεταξωτό ύφανση. Ο θροισμός προχωρούσε, ρυθμίζοντας το βήμα του με τις κινήσεις του χεριού του. Η γη, υπέρτα του τόν άκοιλου θρόισμα, σκυφτή, δευσιγνώστας, δέχονταν σταχιαμένα τα ζαρωμένα και ροζιασμένα χέρια της.

Ο ήλιος ανέβαινε στον ουρανό. Η θάλασσα, αποπνικτική ζέση σκορπίζε μια νάρκη σ' όλη τη φύση.

Τι κάνει η γυναίκα σου; Τυμπελιάζει; Πότε θάρρη;... Ρώτησε απ' λίγο η γη.

Θα φέρω το φαί στις δώδεκα... Δεν έχεις δική σου τηλέφωνο; Είτε εδω βρίσκεται είτε στη φέρμα, δουλεύει πάντοτε.

—Ω, μα δεν την πολυκουράζει η δουλειά που κάνει... μουρμουρίσε η γη ανάμεσα στα δοντριά της.

Επειτα πρόσθεσε, σαν να μιλούσε στον εαυτό της: —Τους δίνει ένα χέρι στον αφεντικό... Βλέπεις, δεν είναι ούτε αυτός εδω σήμερα το πρωί!

Ο άντρας σταμάτησε το θέρισμα.

Τι θέλεις να πής; ρώτησε ζαρώνοντας τα φρύδια του.

—Εγώ; Τιποτά!... Είπαί το είπα, στην τύχη!... Γάτο, έμένα δεν θα μ' άφινε ποτέ ο μακαρίτης ο άντρας μου να κρατώ συντροφιά του αφεντικού.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών, σγίστιο, κάψιο, σκοροφαγία, φθαρμένο καβάλλο διορθώνονται δι' ύφανσης παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζοντες εις το εξωτερικόν. Γνωρίζοντα κοστούμια, παλτά, καμπαντίνες, Ραφείον «Νέα Οικονομία». Δώρου 5γ (1ον πάτωμα) Αδελφού Λώλη. Τηλ. 55-314.

Κυρίες μου προσέξτε

Κατέχομεν μυστικό που είναι και θα μείνουν άπολύτως άγνωστα στους συνάδελφους μας, μόνον σε μας με τις θεραπεύσεις μας, με τα ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ μας, το πρόσωπο σας θα δρή την μεγαλύτερα δυνατότητα δελτιώσι. Institut de Beaute Mme KETTY.

ΕΡΜΟΥ 44 ΤΗΛ. 22-068
ΩΡΑΙ ΕΡΤΑΣΙΑΣ 9-1-4-7 Μ.Μ.

νοησι του άκουμπιόμενου στις φουκτες του...
Στις 2, οι άντρες ξαναπήραν τα δρεπάνια τους. Και τα σταχια ξαναάρχισαν να στρώνουν τη γη! Όταν ο αφεντικός έμεινε μόνος με τη Σελίν, τυμπήκε τυμπήκα και της είπε: —Μήπως έχεις μια θελόνια μαζί σου;... Ξυλώθηκε εδω η μπλούζα μου. Έλα να μου τη ράψης. Έχεις καιρό, ως την ώρα που θα πρέπη ν' άρμέξης τις γελάδες... Μα κάνει πολλή ζέση εδω. Πάω εκεί κάτω, πίσω απ' τη υπηλιά, να βρω λίγη θροισιά. Όταν άδειάσης έλα και συ...

Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλον. Ο Μαντέκ, που δούλευε εκεί κοντά, τα είχε άκουσει όλα. Έκαμε μια κίνησι, σά να θέλε να μιλήσει. Επειτα έσκυψε το κεφάλι του και συνέχισε τη δουλειά του.

Τώρα τον βοηθούσε η Σελίν, γιατί η υπτέρα του είχε φωνήσει. Δεν άκουσε τί σούπε ο αφεντικός; πρόσθεσε σε λίγο ο Ζαν, χωρίς να γυρίση το κεφάλι του.

—Ναι, άκουσα...
—Τι περιμένεις λοιπόν;
—Πηγαίνω άμέσως...

Η νέα γυναίκα διώρθηκε τα μαλλιά της κι' όπου ακρύνθηκε με το κυματιστό της περπάτημα.

Ο Ζαν την είδε να χάνεται πίσω απ' τη υπηλιά. Έξακολουθούσε για λίγο ακόμη τη δουλειά του. Τώρα όμως οι κινήσεις του ήταν απότομες, νευρικές. Μια ρυτίδα αλάκωνε το μέτωπό του.

Τα λόγια της μπτέρας του έδρασαν στο νου του, σαν καινούργιο κρασί, τουφερναν ένα άγριο μεθύσι. Οι ύψεις του γινόντουσαν σιγά-σιγά δευσιγνώστας.

Του φαινόταν πως έβλεπε τη γυναίκα του και τον αφεντικό να γελούν και να φιλιούνται πίσω απ' το δέντρο... Προχω...

Κάθε λέξη της γρηάς άνηκούσε σαν σάν σφυροκόπημα μέσα στο μυαλό του γιου της. Ο έργατης θυμόταν τώρα ότι η γυναίκα του είχε γυρίσει ένα θράδυ απ' την πόλι μαζί με το αφεντικό. Την άλλη μέρα φάρσε μια θελουνδία κορδέλλα και του είπε πως την είχε βρή στο δρόμο...

Ενα πλήθος από μικρά περιστατικά έπαιρναν τώρα ιδιαίτερη σημασία γι' αυτόν, με τους υπαινιγμούς της μπτέρας του: Ο αφεντικός, γνωστός γλεντζές, τον περιποιόταν περισσότερο απ' όλους τους άλλους εργάτες... Η Σελίν ήταν πολύ φιλάρεσκη... Και — το χειρότερο απ' όλα — ο Ζαν μίλη να την άφινε μόνη, γιατί θα πηγαινε να υπηρετήσει τη θητεία του στο στρατό...

Μια φωνή άκούστηκε απ' την άκρη του χωραφιού, πίσω απ' το μεγάλο δέντρο. Ο Μαντέκ κύτταξε προς τα εκεί κι' είδε να ξεπροβάλλουν πάνω απ' τα σταχια το κεφάλι κι' οι ώμοι της γυναίκας του. Λίγο πιο πίσω στεκόταν ο αφεντικός, με το κόκκινο πρόσωπό του και το πλατύγυρο ψάθινο καπέλλο του.

—Έφτασε το φαί! φώναξε η Σελίν γελαστά.

Οι εργάτες άφισαν τη δουλειά τους, μαζεύτηκαν κάτω από ένα δέντρο, κάθισαν κι άρχισαν να τρώνε. Ο Ζαν έμεινε αμίλητος, κόβοντας το ψωμί του σε μικρά κομματάκια.

Τι πάθες, Μαντέκ; τόν ρώτησε ο κτηματίας.

—Μήπως είδ' άρρωστος; πρόσθεσε η γυναίκα του.

—Οχι... αλλά ο ήλιος καίει πολύ. Μ' έχει ζαλίσει...

Οι εργάτες τελείωσαν το φαγητό τους και ξεπλύνθηκαν για να πάρουν έναν υπνάκο. Θα ξαναρχίζον τη δουλειά τους, όταν θα λιγότευε κάπως η πύρα του ήλιου... Μα ο Μαντέκ δεν κοιμήθηκε. Έμεινε βυθισμένος σε σκέψεις, με το πη-

ρούσε προς τα εκεί θερίζοντας τα σταχια. Ποτέ άλλοτε δεν είχε εργασθεί τόσο γρήγορα, με τέτοια δύναμη...

—Αποφάσεις να βερishes σήμερα ολόκληρο το χωράφι; του φώναξε ένας σύντροφός του.

—Μπορεί!... άπάντησε εκείνος, χωρίς να γυρίση να τον κυττάξει.

Όταν έφτασε λίγα μέτρα μακριά απ' τη μπλιά σταμάτησε και τέντωσε τ' αυτί του. Άκουσε μουρμουρητά. Η φωνή της γυναίκας του έλεγε: —Οχι, όχι... Μπορεί να μάς ιδή!

Δεν υπάρχει φόβος, άπαντούς ο αφεντικός. Από 'κει που βρίσκεται, θέλει μισή ώρα για να φτάση εδω... Έλα πιο κοντά μου!

Άφου κοντοστάθηκε για λίγες στιγμές, ο Ζαν ξαναρχισε το θέρισμα. Τώρα όμως σιγά και προσεκτικά, σκεδόν άθροισμα... Όταν έφτασε δίπλα στο δέντρο, άκουσε ήχο φιλιών. Προχώρησε γρήγορα, πηγαίνοντας φερνοντας με μανία το δρεπάνι του. Η λεπίδα άστραψε στον ήλιο...

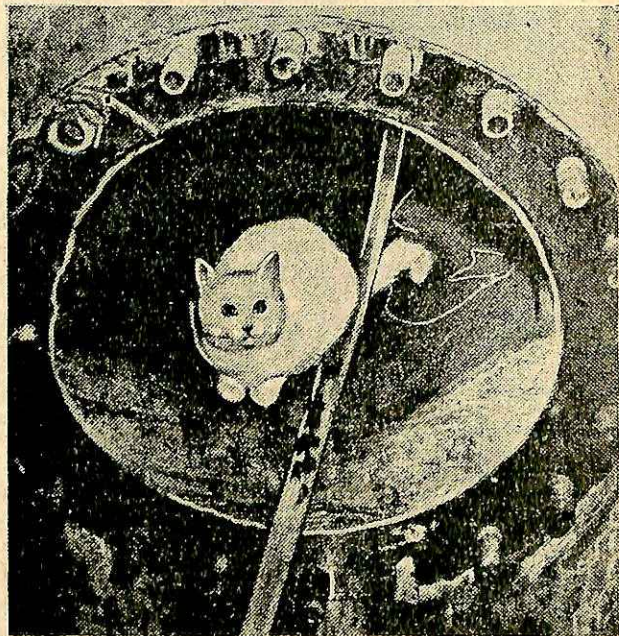
Ρίχτηκε πάνω στη γυναίκα του και το φίλο της με μανία. Μ' ένα τρομερό, γρήγορο χτύπημα της έκοψε το κεφάλι σάν σταχιά! Το ίδιο έκανε στο αφεντικό του!

Ήταν καλός θροιστής και χεροδύναμος. Τα δυο κεφάλια κύλησαν κάτω. Δύο συντριβάνια αίματος τινάχτηκαν απ' τους κρεμένους λαιμούς. Τα σταχια βάρθηκαν κόκκινα, λές κι' άνησαν παπαρουνες ανάμεσα τους.

Ο Μαντέκ πέταξε κατόπιν μακριά το αίματοδομένο δρεπάνι του, σήκωσε ψηλά το χέρι του και φώναξε στους άλλους εργάτες:

—Βοήθεια!... Τρεχάτε!... Ένα δυστύχημα!... Δεν ήξερα πως ήταν εδω!... Τους σκότωσα!... Τους σκότωσα!...

ΜΟΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

Η ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΚΑΛΩΔΙΑ

Οι Άμερικανοί τεχνικοί βρέθηκαν τελευταία έμπροσθ' ένα πρόβλημα που φαινόταν άλυτο. Κατά την κατασκευή ενός φράγματος κοντά στην Βασιγκτόνα, έπρεπε να περάσουν ένα καλώδιο μέσα από έναν έλικοειδή άγωγό μήκους 160 περίπου μέτρων. Το έλικοειδές οχήμα του άγωγού ήταν ένα ανυπερβλήτο έμπλοδο για το πέρας του αυτού του καλωδίου. Αλλά, στο τέλος, οι Άμερικανοί τεχνικοί κατόρθωσαν να το υπερνικήσουν μ' έναν τρόπο πολύ απλό. Πήραν μια γάτα, έδρασαν στην ουρά της ένα σπάγγο, κατόπιν ένα σκοινάκι και στο τέλος το καλώδιο. Επειτα άρχισαν να προωθούν τη γάτα μέσα στον άγωγό με πεπιεσμένο αέρα. Η γάτα έδρασε πίσω της το σπάγγο, ο σπάγγος τραβούσε το σκοινάκι και το σκοινάκι το καλώδιο. Επειτα από λίγη ώρα η γάτα βρέθηκε στο άλλο άκρον του άγωγού και μαζί μ' αυτήν και το καλώδιο.

Η Γῆ μας ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΣΦΑΙΡΙΚΗ!

Μοιάζει με μιά άκανέ- νιστη πυρκαμίδα

Άναρίθμητες γενεές μαθητών έχουν διδαχθή ως σήμερα στα σχολεία όλου του κόσμου, ότι η γῆ είνε σφαιρική ή καλύτερα μοιάζει μ' ένα ποτοκόκαλλι, ότι είνε, οπλοαδή, πεπιεσμένη στους πόλους και έξωγκωμένη στον ίσημερινό. Τα μέτρα που χρησιμοποιομε στην καθημερινή ζωῆ μας στηρίζονται ακριβώς πάνω σ' αυτή τη σφαιρική-τητα της γῆς.

Αλλά είνε ή γῆ σφαιρική; Ένας Άμερικανός έπιστήμων, ο δόκτωρ Μάτιους Ντίξον, καθηγητής της γεωγραφίας στο Πανεπιστήμιό του Πίτσμπουργκ το άποφασήθηκε τελευταία.

Βεβαιώνει, λοιπόν, ότι η γῆ δεν είνε σφαιρική, αλλά ότι είνε το σχῆμα πυρκαμίδος, με μόνη τη διαφορά ότι οι έδρες της δεν είνε έπίπεδες έπιφάνειες, αλλά τμήματα σφαιρας ή έλλειψως. Αν θέλωμε να την παρουσιάσωμε μ' έναν καρπό, θάρρησε να προστιώσωμε περισσότερο το μούστουλο παρά το ποτοκόκαλλι.

Έκείνο που μάς έμποδίζει ν' αντιληφθώμε το σχῆμα αυτό της γῆς, παραπνοεί ο καθηγητής Ντίξον, είνε η μεγάλη έκταση που έχουν οι θαλάσσες πάνω σ' αυτή. Αλλά δεν είνε δύσκολο να το προσδιορίσωμε και μάλιστα με μεγάλη ακρίβεια, γιατί ή απόσταση μεταξύ της ύψηλότερας κορυφής των όρων και του μεγαλύτερου θαλάσσιου βάθους είνε μόλις 16 χιλιόμετρα.

Σύμφωνα με την πρωτότυπη θεωρία του καθηγητού Ντίξον, ή βάση της πυρκαμίδος προσδιορίζεται από τις τέσσερες μεγάλες όροσειρές του πλανήτη μας.

Η πρώτη πλευρά αυτής της βάσεως είνε εκείνη που άνορίζει από τα Βραχώδη Όρη της Άμερικανικής ήπειρου και συνεχίζεται κατά μήκος των Άνδεων.

Τα ύψηλά όροπέδια της Γροιλανδίας, ή Ισλανδία, ή Άλπεις, τα όρη της Άδριατικής και ή Μαδάγασκάρ σχηματίζουν μια εὐθεία περίπου γραμμή, που άποτελεί τη δεύτερη πλευρά.

Η τρίτη αντίστοιχεί στο όροπέδιο του Θιβέτ, που ή νοητή προέκτασίς του βρίσκεται στις

νῆσους της Σούδης και της Αυστραλίας.

Οι τρεις αυτές όροσειρές συγκλίνουν προς το νότιο Πόλο και περικλείουν στο έσωτερικό τους τις θαλάσσες, που άποτελούν στην πραγματικότητα τις έδρες της πυρκαμίδος.

Η τετάρτη πλευρά έχει την ίδια διάταξη, αλλά διευθύνεται κατακόρυφα προς τις τρεις άλλες.

Πρέπει να υπάσχη στο Βόρειο Πόλο, λέγει ο καθηγητής Ντίξον, μια βαθιά θαλάσσα, που αντίστοιχεί στις άνωστες ύψηλες όροσειρές της άναρκτηκής περιοχής. Την ύπαρξη αυτής της θαλάσσης την διεπιστώσε ο περίφημος έξερευνητής Νάνσεν, κάνοντας διάφορες βυθμετρήσεις κατά μήκος του 75ου παραλλήλου.

Οι μεταγενέστερες παρατηρήσεις διάφορων έξερευνητών άποστολών συμπίπτουν επίσης στην ύπόθεσι ότι οι αιώνοι πάγοι του Βορείου Πόλου άπλώνονται πάνω σε μια τεραστία θαλάσσα και όχι σε έρη.

Αντίθετα, θεωρείται σκεδόν βέβαιο ότι ο Νότιος Πόλος άποτελείται από μια μεγάλη ήπειρο με πολύ ύψηλά όρη, που μάς είνε δύσκολο να φαντασθώμε την ακριβή διαμόρφωσή της.

Κατά τον καθηγητή Ντίξον ή τετάρτη κορυφή της πυρκαμίδος πρέπει να βρίσκεται στο Νότιο Πόλο.

Ο Άμερικανός έπιστήμων ύποστηρίζει επίσης ότι οι γεωλογικές άναρτάσεις του πλανήτη μας έπηρεάζουν μεγάλες ήπειρωτικές καθήσεις, όποιες μ' έκεινες που έδμησαν στην τις θαλάσσες.

Η μεγαλύτερη απ' αυτές τις καθήσεις άρχίζει από τις Άντιλλες, συνεχίζεται στη Σαχάρα, με θαλάσσια προέκτασι της τη Μεσόγειο και τόν κόλπο της Βενγκάλης και καταλήγει στις νῆσους της Σούδης.

Οι κορυφές της πυρκαμίδος που άπεφάρμε άντιστοιχούν στα παλαιότερα από γεωλογικής άπόψεως μέρη του πλανήτη μας. Βασικό μόνον σ' αυτά μπορούμε να φαντασθώμε το σφαιρικό ή έλλειψοειδές σχῆμα που είχε κατά τα πρώτα βήματα της ύπαρξής του ο πλανήτης μας.

Αλλά το σχῆμα αυτό ή γῆ μάς το έχει χάσει από έκατομμύρια χρόνια και ή παραμόρφωσίς της συνεχίζεται πάντα. Θα σταματήσει ποτέ;

Οχι, άπαντά ο καθηγητής Ντίξον. Γιατί ή γῆ είνε όπως ένας ζωντανός οργανισμός. Άναρίθμητες δυνάμεις τροποποιούν κάθε μέρα τη μορφή και τη σύστασί της. Η μεγαλύτερη από αυτές τις τροποποιήσεις είνε ή ακατάπαυστη προέκτασις του στερεού φλοιού της γῆς προς το έσωτερικό, που έχει ως άποτέλεσμα σεισμούς και καθήσεις.

Ο Άμερικανός έπιστήμων ύποστηρίζει επίσης ότι τα μέτρα μας είνε άπλές συμβολικές παραστάσεις που δεν έχουν καμιά αξία.

Όπως είνε γνωστό, το καθιερωμένο μέτρο είνε το έν έκατομμύριοστό του τετάρτου του μεσημβρινού της γῆς. Αλλά ή γῆ έχει άκατάστατο σχῆμα, οι μεσημβριοί δεν είνε ίσοι μεταξύ τους. Το ίδιο σφάλμα είνε λοιπόν και όλοι οι ύπολογισμοί που κάνουμε για την άπόστασι της γῆς από τόν ήλιο ή τόν διάφορον πλανήτην μεταξύ τους.

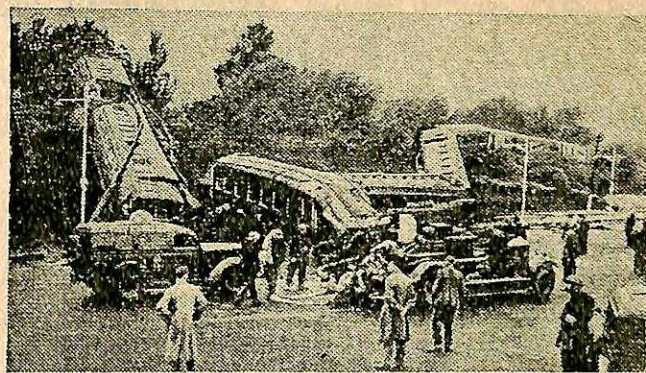
Οχι ποδεί κάθε γυναίκα...

Ανδ ΚΑΛΤΣΙΑ
που νά συνδίαση
• ΚΟΜΩΣΗΤΑ
• ΓΙΕΡΕΣΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ΖΕΔΣΕΥ
Δουλάτο και αντοχή

...Δί τα βράϊ σε μεγάλη ποικιλία για το χροστό της και πάμφθινα στην ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΙΝΗ 52

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μία τρομακτική έκτροχίασις σιδηροδρομικής άμαξοστοιχίας συνέβη εδω και λίγες ήμέρες στα περικόρη του Λονδίνου. Ένα κομμάτι της σιδηροδρομικής γραμμής διεπέρασε το μεγάλο θάνατο που φαίνεται άριστερά, καθώς και δυο άλλα, με τόν πιο τρομερό τρόπο. Τα θύματα είνε πολυάριθμα.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Η άσθένεια που τιμωρεί τους έκτηνρηδες

Ποιά είνε ή αίτια του διαβήτου; Περισσότερες από είκοσι θεωρίες έχουν διατυπωθή ως σήμερα. Όλες συμπίπτουν σε μια βασική παρατήρησι: ότι στο διαβήτη υπάρχει περίσσεια σακχάρου μέσα στον οργανισμό, που όφείλεται είτε στην έντατική και άνωτερη από το έπιτρεπόμενο όριο λειτουργία του ήπατος, του όργάνου που παράγει και έναποθηκεύει αυτό το προϊόν, είτε στην άνεπαρκή διάλυσι του παραγομένου σακχάρου, που συσσωρεύεται τότε και μεταβάλλεται σε μια έστια βραδείας δηλητηρίασεως του αίματος.

Είνε καταπληκτική ή ποσότης του σακχάρου, που παράγει ο οργανισμός ενός διαβητικού.

Στην πρώτη περίοδο της άσθενείας ή παραγωγή αυτή σακχάρου φθάνει τα 100 — 150 γραμμάρια ήμερησίως. Λίγο άργότερα άνέρχεται στα 300 και κάποτε στα 500, 600 και 700 γραμμάρια. Παρατηρήθηκαν μάλιστα περιπτώσεις προχωρημένων άσθενών, που μπορούσαν να παράγουν 1500 περίπου γραμμάρια σακχάρου μέσα σε 24 ώρες!

Ο διαβητικός, όταν ή πάθησι του προχωρήσει, γίνεται λαιμάρρος και αίσθάνεται την ανάγκη να πίνει διαρκώς.

Η δίψα αυτή είνε εύκολο να έξηγηθή. Για να διαλυθή ένα γραμμάριο γλυκόσες που βρίσκεται μέσα στον οργανισμό χρειάζονται περίπου 7 γραμμάρια νερού. Φαντασθήτε, λοιπόν, τι πρέπει να πίνει ένας άνθρωπος που ο οργανισμός του παράγει την ήμερα 300 ή 500 γραμμάρια σακχάρου!

Δημιουργείται τότε ένας φαύλος κύκλος: ο διαβητικός τρώει και πίνει κατά κόρον, για να προμηθευθή στον οργανισμό του την απαραίτητη ποσότητα ύγρων για τη διάλυσι του πλεονάζοντος σακχάρου που περιέχει το αίμα του. Το σάκχαρον αυτό βγαίνει με τα όυρα και μαζί με αυτό όχι μόνο όλο το νερό ή τα ποτά που πίνει ο άσθενής αλλά και ένα μεγάλο μέρος από το νερό που άπερρώφησε ο οργανισμός από τις διάφορες τροφές.

Έτσι, ο διαβητικός, όσο περισσότερο νερό ή ποτά πίνει, τόσο περισσότερο διψάει. Και, στο τέλος, κοντά στα άλλα, καταστρέφει και το στομάχι του, που είνε άδύνατον να έπαρκει στην καταπληκτική έργασία που άποτίσσει απ' αυτό.

Οι στατιστικές παρατηρήσεις που έγιναν σε διάφορες χώρες και ίδιες στην Άγγλία και την Άμερική άπέδειξαν ότι ο διαβήτης προβάλλει συνήθεστερα αν μὴ άποκλειστικά τους άνθρώπους που ζουν καθιστική ζωή. Ένα μεγάλο ποσοστό εισοδηματιών υπαλλήλων και επαγγελματιών που ή φύσις της έργασίας των τους άναγκάζει να μένουν ακίνητοι κατανατούν πολλές φορές διαβητικοί.

Αντίθετα, οι άνθρωποι που έπιδίδονται σε σπόρ, καθώς και όλοι εκείνοι που εργάζονται σε έπαγγελματά, που άπαιτούν κίνησι και δραστηριότητα, πολύ σπάνια προσβάλλονται από διαβήτη.

Ο διαβήτης άριθμώσε επίσης ένα μεγάλο άριθμό θύματων μεταξύ των γυναικών των πλουσιότερων εποχών, που οι συνήθειες της ζωής τις άναγκάζαν να μὴ κινούνται πολύ.

Μαζί με την ακίνησι, ή κατάχρησι πλουσιών σε λευκά ματα τροφών προδιαθέτει στο διαβήτη, που έχει άποκλήθη γι' αυτό «άσθενεια των πλουσιών».

Για την ακρίβεια ο διαβήτης είνε ή άσθένεια που τιμωρεί τους σκηνρούς.

Από όλες τις τροφές, ή πιο έπικίνδυνη ίσως είνε το ψωμί. Ένα κιλό ψωμιού παρέχει στον οργανισμό μας 300 περίπου γραμμάρια σακχάρου! Για την άντικατάστασί του, προτιμώτερες και από το ειδικό ψωμί για τους διαβητικούς είνε οι πατάτες, που περιέχουν τη μικρότερη ποσότητα σακχάρου από όλες τις φυτικές τροφές.

Η λακτονομική μεταβολή του διαβήτου θεωρείται σήμερα άναμφισβήτητη. Γι' αυτό ο διαβητικός άνδρας ή γυναίκα που άποκτούν παιδιά έγκλημάτων πρηνιματικά.

Τελευταία ύποστηρίχθηκε επίσης άπό μερικούς Άμερικανούς ίδιως έπιστήμονας ότι ο διαβήτης είνε μεταδοτική άσθένεια. Αλλά ή μεταδοτικότης του δεν έχει διαπιστωθή έπιστημονικά ως αυτή τη στιγμή, μ' όλο που υπάρχουν μερικές περιέργες συμπτώσεις που θα μπορούσαν να άδνηθούν σε παρόμοια ύπόθεσι.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

ΟΤΟΓΙΑ

Ο Ρολ Χιούλετ, ήταν ένας άνδρας ως 30 χρόνων, ψηλός, με κανονικά χαρακτηριστικά και με μάτια γκριζά. Είχε στην ιδιότητά του του θάρους για το φάρμακο των μαργαριταριών, που εργαζόταν στα «Ερρά των Άρουν», των μικρών νησιών του Ειρηνικού.

Τον τελευταίο όμως χρόνο η τύχη δεν τον ευνοούσε. Δύο θάρους του καταστράφηκαν. Η συγκομιδή των μαργαριταριών ήταν φτωχή. Ακόμα ο Χιούλετ είχε πέσει άρρωστος με έλκωση και δεν μπορούσε να επιδιώξει τους ανθρώπους του, οι οποίοι έτσι βόσκαν τον καιρό να κλέβουν τα μαργαριτάρια του. Ήσαν μαλιστα και τόν τρόπο. Έρχονταν τα όστρακα σε ζευγάρια, περιμεναν να ανοίξουν, τάβαναν κατόπιν και αφηναν να ξανσκλειούν έξω από το νερό. Ύστερα πωλούσαν ο' εύτε- λεις τιμές τα μαργαριτάρια σε υποπτους τυχοδιώκτες.

Μόλις άρχισουν οι εταίροι άνεμοι, το φάρμακο σταματάει. Και τότε οι θάρους και τα «νιοισιόρα» (οπίτια του αγγουριού έρωτας) πλημμυρίζουν από Γαλιανέζους ψαράδες που μετέβαλλουν την πόλη του Ντόμπο σε πραγματική κόλαση.

Μία τέτοια μέρα έβuche ο Χιούλετ να περνάει έξω από ένα «νιοισιόρα». Άκουσε ένα οπασιμωδικό κλάμα και είδε μια Γαλιανέζα σωρισμένη στα σκαλοπάτια του σπιτιού. Ο Χιούλετ ήλταν άνθρωπος πονοβύχας. Πλησίασε τη νέα και τη ρώτησε:

— Γιατί κλαίς; Τι σου συμβαίνει;

— Ω «τουάν» (κύριε), απάντησε εκείνη. Είμαι μία δυστυχισμένη!...

— Ελα μαζί μου στο «μπουκαλού» μου, να μου πής τι έχεις.

Η Γαλιανέζα τον ακολούθησε. Ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι ως 17 χρόνων, με μαύρα παθητικά ματιά, την έλεναν «Ότογια». Οι φτωχοί γονείς της την είχαν πουλήσει για 500 «γιέν» στον Άρικι, τον πιο μεγάλο τυχοδιώκτη κι' επικερμή των «νιοισιόρων».

Η φτωχή όμως ζωή που περνούσε εκεί μέσα της ήλταν ανυπόφορη. Η νύφη διευθυντρία του «νιοισιόρου» την απειλούσε πως θα τη διώξει γιατί δεν συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις της επιχειρήσεως. Κι' αν την έδιωχνε οι γονείς της έπρεπε να επιστρέψουν τα 500 «γιέν» στον Άρικι.

— Φοβάμαι, είπε στο Χιούλετ, μήπως με βάλουν φυλακή, γιατί οι δικοί μου δεν θα έχουν να δώσουν το ποσό αυτό. Άλλα πάλι δεν μπορώ να κάνω, ότι μου ζητούν στο «νιοισιόρο».

Ο Ρολ Χιούλετ έννοιωσε μεγάλη λύπη για την τραγωδία της δυστυχισμένης νέας. Και αφού συλλογίσθηκε λίγο, έβγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι του και της είπε:

— Ότογια, πάρε αυτά τα 500 «γιέν». Θα σου χρειασθούν...

Η Ότογια έμεινε κατάπληκτη μπρος στη χειρόνοια αυτή του Έγγλεζου ευεργέτη της. Και κυτταζοντας τον δειλά είπε:

— Ώστε, με αγοράζει «τουάν» για τον εαυτό σου;

— Κάθε άλλο, της απάντησε ο Χιούλετ. Εγώ είμαι παντρεμένος στην πατρίδα μου και δεν έχω όρεξη για τέτοιες ιστορίες! — Τότε θα γίνει υπηρέτριά σου, ως που να ξεφύγω το χρέος μου.

— Σου τα χαρίζω Ότογια. Μη μου κινήσει πια συζήτηση γι' αυτό. Ή άλλοι στο σπίτι μου δεν μπορώ να κρατήσω ώριμες γυναίκες σαν και σένα.

Πέρασαν δυο τρεις ημέρες και η Ότογια πηγαίνοντας στο «μπουκαλού» του Χιούλετ έγινε η πιο καλή φίλη του θανενού υπηρέτη του. Αχμάτ. Μία βραδυά που έφηνε αντάμωρο στην πόρτα τον Χιούλετ. Τον φίλησε ξαφνικά στο στόμα κι' έφυγε τρέχοντας.

Δύο βδομάδες κατόπιν η Ότογια ανήγγειλε στον Χιούλετ πως την άλλη μέρα παντρευόταν ένα συμπατριώτη της, τον Χορινκούτι. Αυτός ήταν πλούσιος, κομπόσος, υα αλιτήριος του χειρι- στού είδους. Ο Χιούλετ τον ήξερε καλά και γι' αυτό διότασε να συχαρή την Ότογια. Καταλαβαίνει ότι η ζωή της δεν θα διέφερε από τη ζωή που έκανε στο «νιοισιόρο». Εν τω μεταξύ ο Χιούλετ ήταν θυσιμένος στα χρέη. Οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά.

Ένα βράδυ, εκεί που καθόταν στο γραφείο του σκεπτικός, ώρμησε μέσα μια Γαλιανέζα, φωνάζοντάς:

— Τρέξε «τουάν»! Ο Χορινκούτι χτυπάει την Ότογια και θέλει να την σκοτώσει!

Ο Χιούλετ, έτρεξε στο σπίτι της Ότογια. Όλα τα πράγματα της ήταν πεταμένα κάτω και η Ότογια με το κιμονό της οκιομένο καθόταν σε μία γωνιά. Ο άνδρας της ουρλιάζε σαν κτηνός.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Χιούλετ την Ότογια. Δεν άκουσες τον άνδρα σου;

— Όχι, «τουάν», είμαι πάντα καλή μαζί του. Μα αυτός πηγαίνει με άλλες γυναίκες. Κι' όταν τον παρκαλώ να μη με ντροπιάζει αυτός με δερνεί άδυσπαστα.

— Εσείς τι ενδιαισθήσατε; ρώτησε ο Χορινκούτι απότομα τον Έγγλεζο.

— Αν ξαναχτυπήσει την Ότογια, θα έχω να κάμω μαζί μου, του είπε ψυχρά ο Χιούλετ, και του γύρισε τις πλάτες.

Μία νύχτα λίγες μέρες αργότερα ενώ ο υπηρέτης του Χιούλετ κοιμώταν πάνω στη φάβα του ζυγνισσε από ένα έλαφρο φιδύρισμα:

— Αχμάτ, ενώ είμαι η Ότογια. Ήρθα να σου ζητήσω βοήθεια. Ο άνδρας μου μ' έδειρε πάλι κι' αποφάσισα να του φύγω. Έχω αγοράσει το εισιτήριο μου. Θέλω λοιπόν να με βοηθήσει να επιστρέψω κρυφά στο παλιό για να μη με δη- κά-

νένας φίλος του Χορινκούτι; Θα με βοηθήσει; Αχμάτ;

— Βέβαια, της απάντησε εκείνος. Ξέρω πως ο κύριός μου σαν το μάθη θα ευχαριστηθεί.

Η Ότογια τον ευχαρίστησε, του πήρε το χέρι και δίνοντας του κάτι του είπε: — Αχμάτ, αυτό να το δώσης στον κύριό σου, χωρίς να του πής ότι στο έδωσα ενώ...

Την άλλη μέρα ο Χιούλετ, έμεινε την βραδιά του της Ότογια. Μα δυο ημέρες κατόπιν, εκεί που καθόταν οπίτι του, του ήρθε μία ασχημή μυρωδιά.

— Αχμάτ, ρώτησε τον υπηρέτη του, τι μυρίζει, έτσι άσχημα;

— Είπε από εκείνα τα κοχύλια που σ' έφερε προχθές ο θουπητής σου, αφέντη. Έχουν αρχίσει να σαπίζουν μέσα στη σακούλα, που τα έχετε ρίξει.

— Αλήθεια, έχεσα να τ' ανοίξω... Φέρε μου ένα μαχαίρι...

Ο Χιούλετ πέρασε στο διπλανό δωμάτιο.

Σε λίγο ξαναφάνηκε, βαδίζοντας σαν υπηρέτης, κατακλυσμένος, με βλέμμα απλανές.

— Αχμάτ! τρέυλισε, κύτταξε εδώ! Κυτταξε!

Κι' άνοιξε το δεξί του χέρι, στο οποίο κρατούσε ένα τερασίο μαργαρίτι.

— Αχμάτ, ποτέ δεν έχω δει τέτοιο μαργαρίτι. Είναι ολόκληρος θησαυρός!...

Ένα μήνα αργότερα ο Χιούλετ πουλούσε τις βάρκες του και έφυγε για την Άγγλία, πλούσιος κι' ευτυχισμένος, αφού έκαμε στον σπασμένο πλοίο χρηματικό δώρο.

Και τώρα θα σ' εξηγήσουμε τι είχε δώσει η Ότογια στον Αχμάτ.

Θέλοντας να δείξει την ευγνωμοσύνη της προς τον Χιούλετ, οκέφθηκε να του χαρίσει το περιήμιο εκείνου μαργαριτάρι. Το μαργαρίτι, κι' αυτό το είχε αγοράσει ο Χορινκούτι κρυφά από έ, να δώση του Έγγλεζου που το είχε κλέψει. Ξεροντας το μέρος που το έκρυβε, η Ότογια, το πήρε και το έδωσε στον Αχμάτ για τον «τουάν».

Ο Αχμάτ ήξερε τον τρόπο που άνοιγαν τα κοχύλια. Άνοιξε ένα με ζεστό νερό, έβαλε μέσα το μαργαρίτι κι' έτσι δεν μαρτύρησε την Ότογια, που του ζήτησε ως χάρη να μη φανερωθεί στον Χιούλετ πως το πετράδι αυτό προερχόταν εκ μέρους της.

ΓΩΛ ΝΤΙΚΟΤ

Επρετίμισε τον οικγενειακό τάφο

Η κυρία Μαίρη Τζόνσον, ηλικίας 77 ετών και ο θάνατός Μόντυ, ηλικίας 82 ετών, συνταξιούχοι και οι δυο, είχαν συναντήσει τελευταία εμπόρος στη θύρα του ταμείου της πόλεως Μιντλε-σεξ, όπου εισερχόταν κάθε μένη τη συνταγή τους.

Αναπαύθηκαν, λοιπόν, ευνη- στεύθησαν και έπρόκειτο να παντρευθούν. Άλλα, ξαφνικά, η κυρία Τζόνσον διέτυ- πως μία περιεργή αξίωση: μετά το θάνατό της θα την έβαδαν στον οικγενειακό τάφο, όπου βρισκόταν και ο πρώτος συζυγός της.

Ο Μόντυ αρνήθηκε να δεχθεί αυτή την αξίωση και τότε η κυρία Τζόνσον διέλυσε τους αρραβώνες μαζί του. Σημειώθηκε ότι και οι δυο έχουν διαζύγιο.

Αναποδοτικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο καθρέφτης

Ο Ναστραδίν Χότζας διηγόταν για τον παππού του την παρακάτω εξωφρενική ιστορία:

— Την εποχή που ζούσε ο παππούς μου στα χωριά της Ανατολής έπικρατούσε μεγάλη βαρβαρότης. Οι άνθρωποι ζούσαν σε καλύβια, ανάκατα με τα ζωντανά τους.

— Ένα πρωί ο παππούς μου γύριζε από το περιδάλι του κι' είδε έξωνα κάτω, ανάμεσα στην πρασινάδα κάτι να λάμπει. «Φλωριά θάει», συλλογίσθηκε, γιατί λίγη ώρα πριν είχε περάσει από εκεί ένα κοραδάκι περιηγητών.

— Έτρεξε λοιπόν, έσκυψε και σήκωσε από κάτω αντί για φλωριά έναν καθρέφτη.

— Όπως σ' ες είπα, στα χρόνια αυτά, έδω στα βάθη της Ανατολής δεν είχαν ιδέα από καθρέφτες. Ο παππούς μου λοιπόν σποφονούσε τον καθρέφτη στα γέλια του παραξενεμένος για το εύρημά του, και στο τέλος κύτταξε τυχερά στο γυαλί του. Άντικρυς τότε τη φάτσα του και ξεφάνισε κατάπληκτος:

— Μπρέ, μπρέ, τί μαραφέτι είναι τούτη; Για δες... Είτε η εικόνα του θεού μου, του Αχμέτ! Βρέ, πως του μοιάζει!...

— Χωρίς να γάση καιρό έγωσε τον καθρέφτη στην τσέπη του, πήγε στην καλύβα του και τον καέυσε σ' ένα δοκάρι για να δει κι' η γυναίκα του η Έμινε τη ζωγραφιά του θεού Αχμέτ και να την θαυμάσει.

— Η Έμινε δεν ήταν εκείνη την ώρα στην καλύβα. Ο παππούς μου βγήκε και κάθισε στην αλλη για να καπνίσει το τσιμπουκι του. Σε λίγο έστρεψε και η Έμινε. Μπήκε στην καλύβα και το πρώτο πράγμα που αντίκρυσε ήταν ο καθρέφτης.

— Μεγάλο το όνομα του Άλλαν! ξεφάνισε. Τι πράγμα είναι τούτο; Πλησίασε στο δοκάρι, κύτταξε στο γυαλί του καθρέφτη και βλέποντας μετά τη φάτσα της ουρλιάζε με λύσσα:

— Βρέ, τον τσιφούτη τον άνδρα μου!... ουφ, ουφ, στο σπίτι το κάδρο της αγαπητικής του!... Για δες μούτρα... σαν φώκνα είναι η βουμουνακά!

— Κι' αρπάζοντας τον καθρέφτη και βλέποντας πάντα στο γυαλί τη φάτσα της ώρμησε έξω και τον έστρεψε στο κεφάλι του άνδρα της ξεφωλιάζοντας:

— Βουμιάση, μαγκούφη, έχεις γυναίκα σαν το κοτό το νερό και μου κοιβάλλεσε εδώ το κάδρο της φιλενάδας σου!... Φωτιά να σε κάψω, μπτεδέ- νκη!

— Κι' έξακολούθησε να τον γυτπάει ως που γόρτασαν τα γέλια της εύλο.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δύο Άγγλοι ντέτεκτιβ της Σκότλαντ Γιούδ, συζητούν τα οικογενειακά τους.

— Η γυναίκα μου έγεινιψε χθες ένα αγοράκι.

— Και ποιόν... υποπτεύεσαι;

— Ένας άδβας στο Παρίσι, δέγεται την εξομολόγησι ενός απάνη.

— ... και η τελευταία κακή πράξις που έκανα ήτανε ότι έκλεψα ένα ρολόι χυστό, άδβά μου...

— Μετενόησε όμως τέκνον μου;

— Βέβαια και μετενόησα, άδβά μου, γιατί το ρολόι ήταν ψεύτικο!...

— Ένας γήρος πηγαίνει στο μέντιον: — Χαίρετε. Είπατε μέντιον.

— Μάλιστα.

— Μπορείτε να μιλήσετε με το πνεύμα της μακαρίτισσας της γυναίκας μου;

— Βέβαια! Τι θέλετε να της πώ;

— Να την ρωτήσετε πού έχει βάλει τα κλειδιά του υποπέ;

Ο «ΚΑΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ»

Παράξενο διήγημα

Το πυκνό και σχεδόν παρθένο δάσος του Ίγκουασού ήταν το πιο κακόφημο όλης της περιοχής. Όχι για τα φείδια, τους λαγκουάρ και τους κροκοδείλους του, αλλά για ένα μυστηριώδες πλάσμα που βασιλευσε εκεί μέσα, με τον τόμο με την σκληρότητα και την αιμοδορία του...

— Όποιος θα ριψοκινδύνεε ανάμεσα στα πελώρια δέντρα, δεν θα βγαί- νε ζωντανός, αν δεν θυσίαζε μια καρδιά στο πλάσμα αυτό... μια καρδιά ανθρώπινη! Γι' αυτό οι ταξιδιώτες, που έφταναν εκεί όταν βράδυαζε, έστηναν τις σκηνές τους έξω από το δάσος κι' άναδαν φωτιές, περιμένοντας την αύη...

Μά ο Μάρκο Σέπσο δεν έκαμε το ίδιο, όταν έφτασε ένα δειλινό στην αρχή του δάσους. Είτε γιατί βιαζόταν, είτε γιατί ήθελε να διασώσει το μυστήριο, προχώρησε αποφασιστικά ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση. Ο μινός όμως άγνωστώς που τον συνόδευε, τραβώντας το μουλάρι με τις άπασκευές του, άρπαξε τα χαλινάρια του αλόγου του, λέγοντάς του με ταραχή:

— Τι κάνεις, σενόρ;... Γύρισε πίσω!... Ο «κακός θάνατος»!... Ήταν το όνομα που άδωνε οι θανόντες στο φοβερό πλάσμα. Καμείς δεν το είχε ιδει ποτέ, το περιέγραφαν όμως όλοι με τα ζωρότερα κρώματα της οαντασίας τους...

Το πρόσωπο του άγνωστώς, κίτρινο και βλογισκομένο, εξέφραζε τη ζωρότερη άνησυχία.

— Μα δεν φοβάσαι, Μικουέλ, του είπε ο Σέπσο. Έχω ένα καλό τουφέκι και έζωα να το μεταχειρίζομαι.

— Κανένα όπλο δεν μπορεί να σε προφυλάξει, σενόρ! Ο «κακός θάνατος» πέφτει πάνω σου χωρίς να τον ιδής ή να τον άκούσης, σου ξεορίζεται την καρδιά, σε παίρνει μακριά, και κανείς δεν μαθαίνει πιά τίποτε για σένα!... Κανένας δεν γλύτωσε ποτέ απ' τα νύχια του!...

Το τελευταίο θέμα του, πρό όλίγων ετών, ήταν ο δόν Χορσέ Περίερα, ένας νέος θαρραλέος σαν έλένα. Θέλησε να περάσει το δάσος τη νύχτα... και δεν ξαναφάνηκε πιά!

Ο Σέντοσ κατάλαβε πως δεν θα μάθαινε τίποτε θετικό απ' τον άγνωστώς.

— Έγώ θα προχωρήσω, Μικουέλ, δήλωσε. Ο «κακός θάνατος» δεν μπορεί να με βλάψει, γιατί με φυλάει η Παναγία του Πιλάρ... Έσύ γύρισε πίσω, κι' έλα να με βρής όταν ξημερώσει.

Πραγματικά, χωρίστηκαν.

Το σύντομο δειλινό των τροπικών είχε δώσει τη θέα του στο πυκνότερο σκοτάδι. Μόλις ο Σέντοσ είχε ξεκινήσει πάλι, άκούστηκε από τα βάθη του δάσους μια αλλόκοτη, ανατριχιαστική φωνή!

— Ο μινός γύρισε πίσω τρέχοντας, τρομοκρατημένος κι' ώρμησε πάνω στο λευκό, με το μαχαίρι του στο χέρι, ουρλιάζοντας:

— Ο «κακός θάνατος»! Τον άκουσες;... Σου τόχα πη έγώ!... Έσύ φταίς, έσύ!...

Ο Σέντοσ πήδησε άμέσως απ' τη σέλλα, άποφεύγοντας το χτύπημα, και κατέφυγε πίσω απ' το αλόγο. Το τρομακτικό ουρλιασμα ξανακούστηκε, πάνω απ' τα κεφάλια τώρα των δυο ανδρών. Ήταν άγριο, σπαρακτικό, παροταταμένο... κι' έ-

παψε ξαφνικά, όπως είχε άρχισει!

— Τ' άκουσες, σενόρ; Θέλει μια καρδιά... τη δική μου ή τη δική σου!

Ο άγνωστώς κύτταξε το λευκό πάνω απ' την πλάτη του αλόγου, με μάτια που γυάλιζαν από θυμό και όδω μαζί. Κι' ήταν έτοιμος να του καταφέρη δεύτερη μαχαίρι!

— Γιατί δεν σκοτώνεις το σκύλο σου ή το μουλάρι σου, Μικουέλ; του φώναξε ο Σέντοσ.

— Δεν ώφειλε! Ο «κακός θάνατος» θέλει την καρδιά ενός πλάσματος που να στέκεται όρθιο, στα δυο του πόδια!...

Η άναπνοή του μινός άκουγόταν λαχανιασμένη. Η λεπίδα του μαχαίριού του γυάλιζε, στο φως του φεγγαριού. Ο άλλος των σημαδεύων με το πιστόλι του, για να τον πυροβολήσει καθώς θα πηδούσε. Ένώ όμως περίμενε την έπίθεσή του, τον είδε με έκπληξη να τρέχει προς ένα έξωτο του δάσους, που βρισκόταν 50 μέτρα πιο πέρα. Άκουσε το σφύριγμα ενός «λάσσους» κι' έπειτα ένα σπασματικό βόγγο. Μία σιλουέτα ανθρώπινη, σαν ένα μικρό παιδί, σπάρανε τώρα μέσα στα χέρια του μινός, που την έδεσε γερά στον κορμό ενός δέντρου.

— Τι κάνεις εκεί, άθλιε; φώναξε ο Σέντοσ, τρέχοντας κοντά.

— Ήσυχασε, σενόρ, δεν είναι παιδί! Είναι ένας πθηκος, απ' αυτούς που στέκουν όρθιοι! Τώρα σωθήκαμε!... Θα ιδής...

Ο Σέντοσ έτοιμάσε το τουφέκι του. Πέρασαν μερικά λεπτά. Έπειτα μια μαύρη σκιά κατέβηκε απ' τον ουρανό, άρχα κι' άδούρδα, γράφοντας μεγάλους κύκλους!

— Ο «κακός θάνατος» μουρούσε σε ο άγνωστώς. Του ξεορίζεται τώρα την καρδιά!

— Δεν θα προφτάση, απάντησε ο άλλος.

Κι' έρριξε δυο σφαίρες με την καρμπίνα του. Ένα τερασίο πουλί γκεμίσθηκε στη γη. Ήταν ένα νυκτόβιο όρνιο, άγνώστου είδους, με τρομερό ράμφος και νύχια!

— Νά ο «κακός θάνατος», Μικουέλ, είπε ο κυνηγός. Πάτο μαζί σου και δείξε το σ' όλους τους δύσπιστους!

Άλλα ο μινός δεν τολμούσε να τ' άγγιξη. Τον είχε κυριεύσει ένας προληπτικός φόβος. Ένώ ο Σέντοσ έλευθερώσε τον πθηκό, ο Μικουέλ τούλεγε με παράπονο:

— Τί έκαμες, σενόρ, τί έκαμες; Ο «κακός θάνατος» δεν μπορεί να πεθάνει. Θα γυρίση πίσω, για να έκδικηθί!... Ωστόσο, σε φυλάει άληθινά η Παναγία, «σενόρ»! Μπορείς να πής ότι γλύτωσες στήνα...

— Γιατί;

— Γιατί, αν δεν βρισκόταν ο πθηκος, θάδινε εσύ την καρδιά σου! Για να έζωω έγώ, έπρεπε να σε σκοτώσω και να σε προσφέρω στον «κακό θάνατος»!

— Μα έγώ ήμουν καλλίτερα ώπλισμένος από σένα, Μικουέλ.

— Ο πατέρας μου, σενόρ, ήταν άρχηγος μιας φυλής Ίνδιάνων του Ρίο Κολοράδο... Καμείς δεν ξεφύγει απ' το μαχαίρι ενός Ίνδιάνου!...

Κι' ο Μικουέλ γέλασε, δείχνοντας τα μακριά μυτερά του δοντάρια.

Ο Σέντοσ δεν έδειξε φόβο, γιατί ο λευκός δεν πρέπει να τρέμει εμπρός σ' ένα θανόντα. Ποτέ ωστόσο δεν ξαναπέρασε απ' το μυστηριώδες δάσος του Ίγκουασού.

Τό στήθος

Στο προηγούμενο σημείωμα σ' ες έγραφα μερικές εύκολες άσκήσεις για την άναπτύξη του θώρακος και των μαστών, ως και την κατάλληλη τοπική περιποίηση που πρέπει καθημερινώς να κάνετε στο στήθος. Σήμερα θα σ' ες γράψω εκ πώων λόγων προκαλείται και πώς προλαμβάνεται η επικείμενη καταστροφή του στήθους.

Ύστερα από ένα τοκέτι, οι αδένες των μαστών άφου τελειώσουν τον προορισμό τους, όπλ, την παραγωγή γάλακτος, ατροφούν κι' μικραίνουν πολύ, κατ' όγκον και συνεπώς ο μαστός αρχίζει να μεταβάλλεται και να πέφτει, αλλάζοντας γενικώς σχήμα. Το κακό αυτό γίνεται εντονώτερο ύστερα από πολλούς τοκετούς, όποτε αν δεν ληφθούν προληπτικά μέτρα, το στήθος γίνεται πια πλοσάρο και νερού- λιασμένο.

Ποια μέτρα προλαμβάνουν αυτότοκακό; Μετά την άπογαλάκτιση του βρέφους, είναι πολύ καλό να λαμβάνονται οι κάτωθι προφυλάξεις για να προλαμ- βάνεται η καταστροφή κι' ο μαστός του στήθους.

Κατά τις πρώτες ημέρες βάζετε επάνω στους μαστούς χλιαρά καπαλάσματα από μισή όκα ριζά- λευρο λυμένο μέσα σε άγνότο δράμια γάλακτος. Μετά όκτώ ημέρες θ' άραιώσετε τα καπαλά- σματα σε 3-4 μόνο και κατόπιν θα κάνετε με κυ- κλικές κινήσεις μία έλαφρά έντριβή με γλυκερίνη ή με πραγματικό άμυνδαλόαδο. Μετά έκοσώμερον σταματάτε όλα αυτά και άκολουθείτε επαρκώς την προληπτική θεραπεία που σ' ες γράφω στο προηγού- μενο φύλλον (όπλ, έντριβές με γάντι και νερό με άλκοόλ).

Τα άπλα αυτά μέσα, δίνουν θαυμάσια αποτελέ- σματα, γιατί τονώνουν τους μαστικούς αδένες και συνεπώς ξαναδίνουν το σφρίγος στους μαστούς.

Σε πολυτόκους όμως συντελεστικωτάτη είναι και η ύποδοθήσις με είδικά όρμονοθεραπευτικά κατα- πηία ή ένεσεις, όπως θα δούμε άμέσως παρακάτω.

Ας πούμε τώρα για την δεύτερη αίτια που συν- τείνει στην πλοσρότητα και τον μαρμαρό των μαστών: τις εκτρώσεις, τον άπαισιό αυτό Μίνυτάρου στον όποιον θυσιάζονται τόσες γυναίκες και τόσες άλλες κλονίζον άνεπαρόφωτα την ύγεια των, την όρσσία τους και την όμορφιά τους. Άλλ' εκτός των τεχνικών και δι' εύνοήτους λόγους προκαλου- μένων εκτρώσεων οι όποιες έχουν και τις χειρότε- ρες συνέπειες, υπάρχουν κι' εκείνες που έπέρ- χονται μόνες τους από διάφορες άλλες αίτιες (πλη- σματα, κτυπήματα, βάρη, άσυναμία, νόσοι του αί- ματος).

Έδώ θα περιορισθούμε, λεπτομερέστερα βέβαια, στον καταστροφικό ρόλο τους επάνω στους μαστούς. Από τις πρώτες άκομψιμες της έγκυμοσύνης, αρχίζει και η διόγκωσις των αδένων και των γαλα- κτοφόρων πόρων των μαστών συνεπεία της συρ- ροής γάλακτος. Η ενεργητική αυτή κατάσταση της λειτουργίας των μαστών σταματά άπότομα με την είτε άυτομάτως είτε τεχνητώς προκαλούμενη έκ- τρώση, λόγω δε του μεταβολισμού, επέρχεται όχι μόνον πρόωρος μαρμαρός και πλοσάριση των μαστών αλλά και γενικός μαρμαρός του σώματος που μεταβάλλεται σε μία πλοσάρη και νερούλια- σμένη μάσα.

Άλλα και η άνεπαρκεία των ωθητικών καθώς και οι ένδομητρίτιδες και παραμητρίτιδες τις περισσό- τερες φορές έχουν ως αίτια τις εκτρώσεις.

Ώστε, όπως βλέπετε, άμεση είναι η σκέσι και συνάφεια των παθήσεων των γεννητικών όργάνων με την καλή ή κακή κατάσταση και άλλοίωσι του φυ- σικού σφρίγους και του σχήματος των μαστών.

Θεραπεία λοιπόν για την επαναφορά του στή- θους στην φυσική του σφριγηλή κατάσταση, όταν η καταστροφή όφείλεται σε μία από τις παραπάνω αίτιες — και αυτό φυσικά το ζήτησε οι ίδιες — είναι η τόνωσι και μόνον των ωθητικών χωρίς καμμία άλ- λη τοπική θεραπεία, πλην της καθημερινής κατα- ληλου τοπικής περιποιήσεως του.

Οι όρμονοθεραπευτικές σεκυάσεις άπεδείχθησαν το καλλίτερο τονωτικό φάρμακο για έναν έξασθε- νημένο γυναικείο όργανισμό, ως άναμώνονται το σφρίγος και την ζωτικότητα, ύστερα από τους πό- νους, κόπους και τας εξαντλήσεις ενός τοκετού και μιας γαλουχίας ή κατόπιν μιας άλλης όποιας όληποτε αίτιας, συνεπεία της όποιας παρουσιάσθη- κε ωθητική άνεπαρκεία.

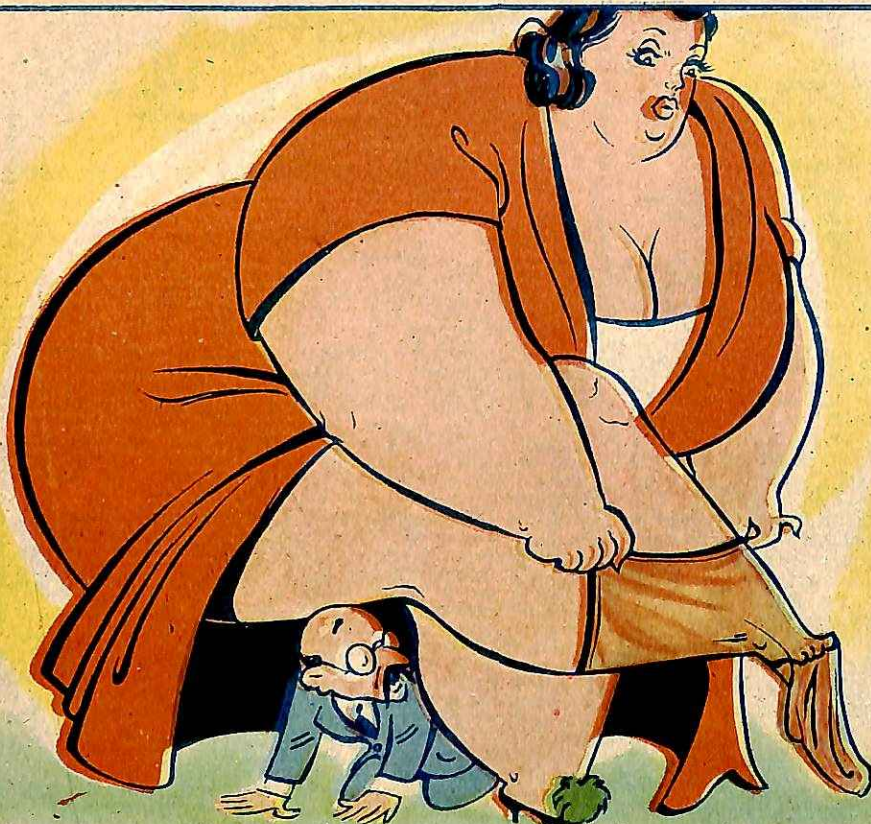
Η λήψις των έχει ως άποτέλεσμα όχι μόνον την άναπτύξη και την ζωτικότητα των μαστικών αδέ- νων, αλλά και την ρυθμίση της έν γενέσι κυκλοφο- ρίας και την τόνωσι των ωθητικών, προσδίδουσα συγχρόνως σφρίγος, ζωτικότητα και εύεξία σ' όλο το σώμα.

Γιατρός Δερματολόγος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ύπερτροφική αύξησης των μαστών.

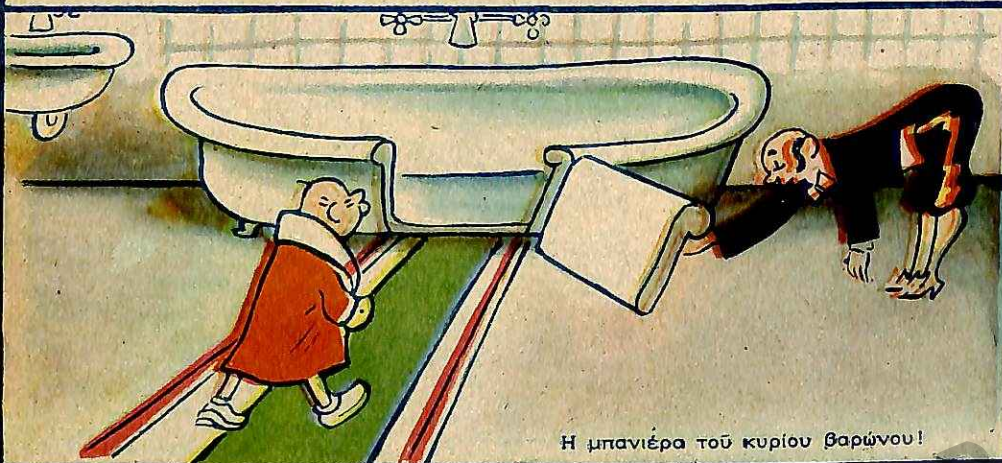
T. MATSIO

Ἡ Χοντρή: Πάει, μου ἔφυγε...
 Ὁ Ζαχαρίας: Ἐὼ εἶμαι!..
 Ἡ Χοντρή: Ὁχι, ἐοῦ, ὁ πόντος τῆς κάλτσας μου!...

— Ἄν τὸ βρίσκετε λιγάκι τολμη-
 ρό, μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸ φιδύγκο.

Ἡ μπανιέρα τοῦ κυρίου βαρώνου!

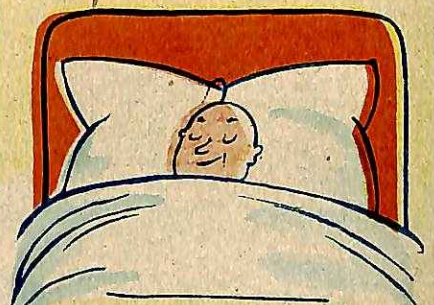

ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Περάσαμε πολὺ ρωμαντικά. Τὸ φῶς
 τοῦ φεγγαριοῦ ἦταν μαγεία! Ἡ ὀρχή-
 στρα ἔπαιζε παθητικά τραγούδια. Ὁ
 ἄντρας μου τότε μὲ πῆρε στὴν ἀγκα-
 λιά του καὶ μού ψιθύρισε στ' αὐτὴ τὰ
 καθαρὰ κέρδη του!...

— Καὶ τώρα ξέρεις γιὰ ποῖό λόγο σ'
 ἔβαλε ὁ ἄντρας μου νὰ μὲ παρακο-
 λουθῇς!...

Ὁ κύριος ποὺ ὀνειρεύεται ὅτι εἶναι
 στὸ ἐστιάτοριο...